

பெருஞ்சித்திரனார்

பெருஞ்சித்திரனார் தமிழ் ஊட்டம்

ஒவ்வோராண்டும் பாவலரேறு ஐயாவின்
பிறந்த நாள் திங்களில் வழங்கப்படும்
இப்பரிசுத் தொகை ரூபாய் ஐயாயிரம்

இந்தோனேசியாவின் யோக் யாக்கார்த்தா
(Yog Yakarta) நகரைத் தலைமையகமாகக்
கொண்டியங்கும் பொருள்முதல் ஆய்வகத்தின்
இவ்வாண்டிற்கான பரிசுத் தொகை
தமிழின விழிப்பின் வெளிப்பாடாய் வந்த

தன்மையம்

கட்டுரைக்காகக் கவிதாசரண் இதழுக்கு
வழங்கப்படுவதாய்
Saudara Gajah Mada Hamid அறிவிக்கிறார்

நன்றி:

பரிசறிவித்துச் சிறப்பு செய்தமைக்கும்,
மேலும்
கவிதாசரண் கட்டுரைகள் பலவற்றைத்
தென்கீழக்காசியா முழுதும் தமிழரிடம்
பரப்பி வருவதற்கும்
படிப்பவர்கள் நெஞ்சார்ந்த நன்றி

சிறவி வக்கிரத்தோடு தமிழுக்கும் தமிழருக்கும் எதிராகத்
தமிழிலேயே குரைத்துப் பிழைக்கும் அநாகரிகக் கும்பல்
உலகின் வேறெந்த மொழிக் குழுவினும் காண்பது அரிது

தலித் அரங்கியல் விவாதத்தில்

உஞ்சைராசனின் எதிர்வினை

தலித் அரங்கியல் தீண்டத்தகாததா? எனும் தலைப்பில் தோழர் கரு.அழ. குணசேகரனின் கடிதம் (அக்-டிச 99 கவி தாசரண் இதழ்) படித்தேன்.

தக்க சமயத்தில் தொடங்கப்பட்ட விமர்சனம். தமிழ் நாடகச் சூழலில் 'தலித் நாடக அரங்கு' கவனம் கொள்ளப் படவில்லை என்கிற போக்கையும் இந்தியத் தன்மைக்கே உரித் தான தீண்டாமை உள்ளடக்கத்தையும் சுட்டியுள்ளார். இச் சூழலில் மேலதிகமாக, தலித் சிந்தனையாளர்களும் சரி, பிற வகைப்பட்ட சிந்தனையாளர்களாயினும் சரி சிந்திக்க வேண்டியது அவசியம்.

நாடக அரங்கைப் பொறுத்தவரை பொதுவாக இரு வகைப் படுத்தலாம். நாடக அரங்கை வெளிப்படுத்தும் வகையில் துண்டறிக்கை, விளம்பரங்களில் துள்ளியப்படுத்திக் கூறுவதை கவனித்தால் புரியும். எனும் "சமூக நாடகம்" நடைபெறும் என்றும், ... எனும் "புராண நாடகம்" நடைபெறும் என்றும் வெளிப்படுத்துவார்கள். இவ்விரு நாடக வகைகளைத் தவிர வேறு சில இருக்கலாமெனினும் அவை உத்திகள், உள்ளடக்கம் ஆகியவற்றில் கொண்டிருக்கிற வேறுபாடுகளைக் கொண்டதாகவே கொள்ளமுடியும்.

நெடுங்காலமாகவே புராண வகைப்பட்ட நாடகங்கள் ஒரே மாதிரி வடிவங்களையே கொண்டிருக்கின்றன. உத்தி

பின் அட்டை உள்பக்கம்—

திருத்தம் — அறிவிப்பு

பக்கம் 15இல் 'அப்பன்' கவிதையின் கவிஞர் 'இளமுருகு'. செதுக்குகள் 2இல் வரும் அமைப்பு 'தமிழ் வளர்ச்சிப் பேரவை'. பிற எழுத்துப் பிழைகள் வழக்கம்போல் உங்கள் திருத்தத்துக்கு.

இது மே - ஜூலை 2000 இதழ்.

அடுத்த இதழ் ஆகஸ்ட் 2000இல் 'செதுக்குகள்' மிச்சமுள்ளவை.

பங்கு பெறுவோரில் சிலர்

பாபலோ அறிவுக்குயில்	லதா ராமகிருஷ்ணன்	அபிமானி
மதிவண்ணன்	சாலன் தலித் சுப்பையா	கண்மணி
நிறைய கவிஞர்கள்		

புதிதன்

படைப்பிலக்கிய இதழ்

ஆசிரியர்: கவிதாசரன்

மே - ஜூன் 2000 விலை ரூ. 10

பத்து இதழ்களுக்கான சந்தாத் தொகை ரூ. 100 வெளிநாடு: 16 US டாலர் சந்தாவை M.O. செய்க.

என்னைத் தமிழ் அன்னை பெற்றாள், ஏடெடுத்து வாழ்ந்திருப்பேன்; இன்னுயிரைத் தோற்ற பின்னே என் குழியில் பூத்திருப்பேன்.

மிகவும் நல்லது

மிகவும் நல்லது தென்னாடுகளில் சிலுவை ஏந்திய கறுத்த சோதரனே, மனதில் சந்தேகம் வரும்போது நீ பாடுவது மிகவும் நல்லது.

உன் தேவ கீதங்கள் நன்று உன் கறுத்த மேனியும்

வழக்கறிஞரின் வாதங்களும் முழங்கிச் செல்லும் ஊர்வலங்களும் எல்லாம் மிக நல்லவை.

நீதிக்குச் செல்லும் பாதையில் வழக்கி விழுந்து தடுமாறிச் செல்லும் உன் நடையும் நன்று!

சிகாகோவிலிருந்து வாழிநடன்வரை மூச்சுக் காற்றை விழுங்கும் ஆன்ம பலமும், நேர்மையான நெஞ்சுள்ள தென்னாட்டவனே, உன் பத்திரிகைச் செய்திகளும் நன்று.

விரல்களை மடக்கி ஒற்றுமையோடு ஒங்கி உயர்த்தும் உன் கரங்கள் நல்லவை. விங்களின் ஒவியமும். எல்லாம் நல்லதுதான்!

'டைனமைட்' வைக்கப்பட்டுள்ள கோயிலில் உன் மதச் சொற்பொழிவும் நன்று! அமெரிக்க மக்களுக்குக் குடியுரிமை மறுக்கப்படும் விதியை— (விதி?) ஒரு குற்றமாக

கணக்கிலெடுத்துக் கொண்ட பின்னும்,
 'வெள்ளைக்காரனும் அவன் பகைவனும்
 ஒற்றுமையாய் வாழ்வதில்
 உனக்குள்ள வீரமான நிர்பந்த
 புத்தியும்' நன்று!

தென்மாநிலங்களில்
 சிலுவை ஏந்திய கறுத்த சோதரனே,
 நல்லது.
 எல்லாம் மிகவும் நல்லது!

துப்பாக்கி:
 போராளி சுடவும் ஒங்கியடிக்கவும்
 பயன்படுத்தும் கையாயுதம்
 (அகராதி இப்படிச் சொல்கிறது!)
 துப்பாக்கி: (இங்கிலீஷில் 'கன்')
 'திருப்பித்தாக்கும் அடிமைகளின் ஆயுதம்'
 என்றும்சூடச் சேர்க்க வேண்டும்.

ஆனால்—'அது' நடந்துவிட்டால்,
 சோதரனே, உன் கையில் துப்பாக்கி இல்லை,
 என்ற நிலை வருமானால்—
 அப்படி வந்துவிட்டால்—
 என்னவென்று எனக்குத் தெரியவில்லை—
 ஏதாவதொன்றை யோசித்து வை!

ஒரு தடியோ, மண் கோடாரியோ
 ஒரு பாறாங்கல்லோ, ஏதாவது—
 வலி உண்டாக்கும் எதையாவது—
 அடையாளம் உண்டாக்கும் எதையாவது—
 இரத்தம் பெருகச் செய்யும் எதையாவது—
 எதையாவது

மூலம்:
 கியூபா தேசியக் கவி
 நிக்கோலாஸ் கியேன்

தமிழில்:
 கவிஞர்
 புவியரசு

கடவுளும் நிரோத்தும்

கடவுளைப் பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில்
கண்ணில் பட்டது 'நிரோத்'

கடவுளின் அனுக்கிரகம் பெயர்த்து
விழும் உயிரின் துளிகளை
சுருட்டி யெறிந்தது குப்பைத் தொட்டியில்.

உயர்ந்த கோபுரங்களைக் கண்டு
கைகொட்டிச் சிரித்தன நிரோத்துகள்

பூமியின் கருப்பையில்
கலந்து போனது மலட்டுத்தன்மை.

படைத்தல் தொழிலின் நிறுத்தம்
கடவுள்களைக் கேள்வி கேட்டது பூமி.
பயந்து ஒடுங்கி கடவுள் இடம் பெயர
நிரோத்துகளின் ஆட்சி.

எல்லோருடைய சட்டைப் பையிலும்
நிரோத்துகள் திணிக்கப்பட்டன.

படுக்கையறையிலிருந்து மெல்ல ஊடுருவி
அலமாரிகளில் தோல் பைகளில்
சட்டைப் பைகளில் மாறிமாறி பயணித்தது.

பேருந்துகளில் நிறுத்தங்களில்
கை தொடும் இடங்களிலெல்லாம்
நிரோத்துகளின் விளம்பர முகங்கள்.
வீடுகளில் முளைத்த தொலைக்காட்சியிலும்
நிரோத்துகளின் பேட்டி.

சிறுவர்களின் கைகளில்
ஊதப்பட்ட நிரோத்துகள்
விளையாட்டுப் பொருள்களாய்.

கடவுளின் தலங்களிலும்
நிரோத்துகள் கிடக்கின்றன
யார் எறிந்திருப்பார்கள்.

கடவுளின் குடும்பத்தில்
நேற்றுவரைக்கும் புதுவரவு இல்லை
பல நூற்றாண்டுகள் கடந்த பின்னும்.
யார் கடவுள்?

—கோ. இராஜேந்திரன்

எரியும் கவிதைகள்

இலுப்பை மரக் கட்டெறும்புகள்
ஊறும் செங்கரளை மண்ணிலிருந்து
குறுங்கள்ளிகள் காய்ந்து பொடியாகும்
பின்பகலில் சவ ஊர்வலம்
வெளியேறிக்கொண்டிருக்கும் சிற்றூரில்
நீயோ கவிதை எழுதிக் கொண்டிருப்பாய்
இந்நகரமீதில் புழுக்க மூட்டும்
வாழ்வின் ஒற்றையறையில்
நீ விட்டுப் போயிருக்கும் ஆண் கவிச்ச
சிற்றுள்ளாடை காய்கிறது
உனக்கு வந்த சுயமுகவரியற்ற கடிதத்தில்
உன் காதலியின் இரத்தக் கையெழுத்தும்
கண்ணீரும் தோய்ந்திருப்பதைக் கண்டேன்
முன்னர் உன் தாயின் வேண்டுகோள்
கடிதமொன்றும் கிடக்கிறது
இந்நேரம் எந்தப் புதரில்
எவளோடு என்ன இரகசியம் தேடுகிறாயோ
உனக்குப் பதில் நானே வாட்டகையை
அழ வேண்டும்
போகட்டும்
போகும்போது உணவு வீடுதியை இன்னும்
சமன் செய்யாத என் சம்பளப் பணத்தையுமா

எடுத்துப் போனாய்
நகரத் திருட்டு கிராமத்தில் பாவமில்லை போலும்
உன் கவிதைகளைக் கொளுத்திக்கொண்டிருக்கிறேன்.

—யவனிகா ஸ்ரீராம்

பரிகாரம்

இங்கு எல்லாவற்றுக்கும்
பரிகாரம் உள்ளது
சிதம்பரம் பத்மினிக்கு அரசுப்பணி
முத்தாண்டிக்குப்பம் வசந்தாவுக்கும்
வாச்சாத்தி மலைப் பெண்களுக்கும்
சில ஆயிரம் ரூபாய்கள்
கிளர்ந்தெழுந்த பூலான்தேவிக்கு எம்.பி. பதவி
ராஜஸ்தானின் பான்வாரி தேவிக்கும் இதில்
ஏதாவதொன்று கிடைக்கக்கூடும்
காவல்துறை செயல்களாய்ச் செய்ததை
நீதித்துறை எழுத்தில் செய்யும்
இவர்கள் பார்வையில்.
பெண் என்பவள்
வெறும் பெண்குறி மட்டுமே
இங்கு எல்லாவற்றுக்குமாய்
பரிகாரம் உள்ளது.

—ம. செல்வபாண்டியன்

மர வாழ்வு

செம்மண்ணில்
 பிடி கொண்ட
 என்னின்
 ஒரு கிளை இலைகள் பழுப்படைந்து.
 மறு கிளை இலைகள் மஞ்சள் ஏறி.
 வழக்கமான
 பிற இலைகள் பச்சை பிடித்து.
 வந்தமரும் பறவைகளோ
 வேறு வேறு வண்ணம்.
 உள்ளோடிப் பரவிய
 வேரின் வண்ணம்
 வீழ்வில் புரியலாமோ.

...பா.சத்தியமோகன்

பகட்டு

ஒளிரும் விளக்கின்
 பளபளப்பை விழுங்கத்
 தாவி வந்தன
 இருட்டுத் துளிகளாய் வண்டுகள்...

பசித்திருந்த அவற்றை
 இறையாக்கிக் கொண்டது
 பார்த்திருந்த
 பல்லியொன்று.

பகட்டு மினுக்கம்
 மரணத்தின் விளம்பரமாய்...

புழுதி மண்டிய வாழ்க்கையில்
நினைவுகள்
ஜிகினாப் பூச்சுகளோடு.

ஆலாய்ப் பறக்கிறது பல்லி
ஆசைப்படும் வண்டுகளுக்கு
மோசம் செய்ய.

வெளிச்சப் பகட்டை உதறிவிட்டு
அமைதியின் சுமையோடு
திரும்பிப்போகும்
மற்றும்சில வண்டுகள்.

—அபிமானி

மலைக்கு அந்தப்புறமும்
மலை பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள்
இந்தப்புறம் இருந்து
பார்க்கும் போது
இப்படித்தான் தோன்றுகிறது.

அருவிக்கு மேலும்
இருக்கிறது அருவி.

சிற்றருவி
புலி அருவி
செண்பகதேவி
தேனருவி... ..

திரும்பிவர நினைக்கிறவன்
தேனருவி பார்க்க முடியுமா.

புற்றைப் பார்க்கவில்லை
பாம்பைப் பார்க்கவில்லை
புற்றும் இருக்கிறது
பாம்பும் இருக்கிறது.

தலைவைத்து நுழைந்தவுடன்
புற்றுக்குள்
தலை திருப்பிக் கொள்கிறது
நாகம்.

குடிக்கக் குடிக்க-
துடிக்கத் துடிக்க-
திரௌபதை அம்மன்
தேடினால் கிடைப்பாளா.

(நம்பிராஜனுக்கு)

—கல்யாணஜி

மேலும் கீழுமாய்
கிழிக்கப்பட்டன இரண்டு கோடுகள்.
முனைகளற்ற கோடுகள் இவை.
இடைவெளி இல்லை
கண்ணுக் கெட்டிய தூரம் வரை
கோடுகளிடையே.

எப்படி ஆனது?

உலகம் வெடித்துச் சிதறியது
என் முதுகுப் புறத்தில்.

ஒரு புள்ளி அதிர்வு.

கிழிந்த கோட்டில்

முனைப்பைத் தேடியபடி நான்.

ஒவ்வொரு விளிம்புதளிலும்
மந்திகையில், சங்கிலியால் பிணைத்தபடி,
பைத்தியமாக்கப்பட்ட மனிதன்
சிரித்தபடி.

குனியமாக்கப்பட்ட இருட்டின் மறைவில்,
இன்னொரு மனிதன்.

ஆள் கட்டை.
 'நன்றி கெட்டதுகள்'
 நாய் முனகலில்,
 கோடுகள் அழிய,
 சுருங்கி வெறுமையானது
 கி.பி.க்குப் பின் இன்னோர் உலகம்.

—தேவிகளேசன்

எங்கிருந்து—

வெளி அழகாயிருக்கிறது எப்போதும்.
 நமைச்சல் புகைச்சல் குடைச்சலென
 எரிச்சலுக்குள்
 புதைந்து கிடப்பதாலும்
 இருட்டு சூன்யங்கள்
 நிரம்பி இருப்பதாலும், உள்
 வெறுக்கக் கூடியதாய் ஆகிவிட்டது.
 வெளியின் கம்பீரத்தின் முன்
 தொட்டதும் காணாமல் போகிற
 நத்தையின் மேனியாய்
 உள் சிறுத்து விடுகிறது.
 உள்ளொன்று வைத்து
 வெளியொன்று பேச
 உள்ளுக்குள் குறுகும் உள்.
 என்றாலும்,
 வெளியிலிருந்து பார்த்தால்
 சிற்சில சமயங்களில்
 உள்ளேயும் அழகாயிருக்கிறது.

நுணுகிப் பார்க்க
எங்கிருந்து பார்ப்பது என்பதுதான்
தலையாய பிரச்சினை.

—மா.காளிதாஸ்

தேடல்

இல்லாதவனுக்கு வயிறு
நிரம்பியவனுக்கு மூளை
கனத்தவனுக்கு ஆன்மா
தேடும் இடம்
மனிதனுக்கு மனிதன் மாறும்.

விழிப்பு

சாவதற்காகவா வாழ்கிறோம்?
வாழ்வதற்காக வாழ்கிறோம்.
வாழ்கின்றோமா வாழ்கின்றபோது?
செத்த வாழ்க்கை வாழ்ந்தது போதும்
வாழும் வாழ்க்கை வாழ- இனித்
தலைப்பட வேண்டும்.

வளர்ச்சி

விதை ஊன்றிய மண்
நிரம்பிய நீர்
அதனைப் பொறுத்தும்
செடியின் வளர்ச்சி.

எதுவும் தானாய் ஆவது இல்லை.
கேட்டால் பொறுக்காது உனக்கு.
அது உன் அறிவு.
கேட்காமல் முடியாது எனக்கு.
அது என் வளர்ச்சி.

—கள்ளழகர்

வாழ்வுக்கப்பால்

வானவில் தாங்கி நின்று
வெய்யிலால் விழுங்கப்படும்
நீராவித் திரை
ஒடிப்பிடித்து ஏறுகையில்
கழன்று வரும்
வாகனக் கதவுப்பிடி
தவளை தாவிக் கெடுக்கும்
குளத்தின் அமைதி
அவசரச் செய்தி
சொல்ல வந்த ஒற்றனின்
மரணச் செய்தி
பசித்த பிள்ளைக்காய்
பதை பதைக்கும்
வற்றிப்போன முலை
காணாமல் போன
கடிகாரச்
சின்ன முள்
இழவு வீட்டில்
சுரக்க மறுக்கும்
கண்ணீர்

கடைசி வுரிக்காகக்
காத்திருக்கும்
கடிதம்

அறியாப் புது உலகில்
மழலையின்
தேடல்

அறிவித்து விட்டு
ஆழ ஊன்றும்
கொசு

அம்மி கொத்தியே
கூர் மழுங்கும்
உளி

அந்தி வந்ததும்
மந்தியாய் மாறும்
மணம்

பசை நானால்
இரை தீண்டும்
பல்வி

மாசில்லா முகத்தில்
முனைத்து நிற்கும்
கரு மரு.

—நாசர்

பிறந்த பொழுது

பெருந்தகைக்குப் பிறந்த நாள்.
மாலை, மலர்க்கொத்து
சால்லை, சரிகையட்டு
சதிர்நிறை புகழாரம்.

கவிதாசரண்

அறுபது வயதிலும் சுடர்விடும்
 அறிவுத் தாகம்.
 தெருவோரத் துயர் போக்க
 தீயாய் நின்ற வேகம்;
 சாதிப்புதர் செழித்த காணலில்
 சாவுப் பறை முழக்கி
 எதிர்ப் புயலாய் எழுந்து
 நின்ற சாகசம்.

எத்தனை பெருமைப் பயிர்கள்!
 இத்தனையும் விளைய
 இடு உரம், அடிமண்
 முகவரி இல்லை.
 முகத்திற்குள் முகம் அடக்கம்.

பேரறிஞன், பெருங்கலைஞன்
 நாக்குச் சுழட்டலில்
 நானிலத்தை வசமாக்கும் நாவலன்.
 தலைகீழாய்ப் பாய்ந்து,
 மூச்சடக்கி முத்தெடுத்து நிமிரும்
 பேனாவின் நாயகன்,
 படைப்புப் பிரமன்
 ஓவியன், கோபுரச் சிற்பி
 இத்தனை பெயர்களும் தந்தாய் நீ.

உனக்கெனக் கொண்டது
 ஒரு பெயர் மட்டுமே
 'பெண், பெண், பெண்.'

அவனது அடையாளத்துள்
 புதைபட்டது
 உனது அடையாளம்;
 மொழியில்லை,
 அவனது மொழியே!

நுழையவில்லை
 உன் சமையலறைச் சன்னலில்
 உலகெலாம் தலைகீழாய்ப் புரட்டும்
 சுதந்திரக் காற்று.

பெய்யவில்லை
 இன்றைக்கும் உன் பூமியில்
 தரிசுக் காடெல்லாம்
 தண்ணி புரள அடிக்கும் மழை.
 இல்லை
 எவர்க்கும் நினைவில்லை
 உன் பிறந்த பொழுது.

—சூரியதீபன்

வந்தியத்தேவனின் இரு கவிதைகள்

1. வெள்ளைச் சீழ்

சின்னச் சிறகு
 வண்ணத்துப் பூச்சி
 பூக்களின் விருந்து
 பிள்ளைகளின் குதூகலம்
 சிக்கிக்கொண்டது
 சுவர்ப் பல்லி வாயில்
 ஆயினும் என்ன
 பல்லி எப்போதும்
 வெள்ளைதான்.

2. வரி விளம்பரம்

'நான்'ஐ வெளிப்படுத்த
 படாத பாடு
 'நான்'ஐ அழித்துவிட
 அதைவிடப் பாடு
 இடையில் தேய்ந்ததோ
 நாற்பது வருடம்.

இரண்டிலும் தோல்வி
என்றாகிய போதிலும்
வாழ்க்கைக் கணக்கை
அலசி ஆராய
உடனடித் தேவை
ஒரு நல்ல 'ஆடிட்டர்.'

அப்பன்

இதுபோல

எப்போதாவது வருகிறது
அப்பனை நினைக்கிற தருணம்.
இருள் சூழ்ந்த நிசியில்
பணிக்குளிர் வாசலில் தனியனாய்.

போதையில் பொட்டலங்கள் வாங்கி வந்து
அண்ணனுக்குத்தான் தருவான்.
நெடுநாள் கண் வைத்து
என் உண்டியலை உடைத்துப் போவான்.
என்னிடம் தாயத்தில் தோற்றுப்போய்
கொட்டைகளைப் பழித்து வீசுவான்.
அம்மா முலைகளில் இன்னுமா
பால் வருகிறதென்று பரிகசித்துச் சிரிப்பான்.

எப்படித்தான் இருந்தாலென்ன?
கடைசிக் காலத்தில்
எனக்கென்று வைத்துப் போகிற
சொத்தாய்ப் பாவித்து
அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்—
'எத்தன கஷ்டம் வந்தாலும்
தெய்வியத்த மட்டும் உடற்கு குடாதுடா.'

—எழுருகு

மதிவண்ணன் கவிதைகள்

யாயும் யாயும் நாயாகியரோ

1

என்னை நீ பார்ப்பதென்பது
எப்போதும் என் பின்புறத்தைப்
பார்ப்பதாகவே இருக்கிறது.
ஒவ்வொரு எதிர்ப்படுதலிலும்
கவனமாய் அவதானிக்கிறாய்.
நீ மொட்டையாக்கிய இவ்வாலை
ஒழுங்கான வேகத்தில் குலைப்பதை,
ஊம் ஊமெனக் குழறும் குழறலை,
உன் காலை மோந்து, நக்கிச் சுற்றிச் சுற்றி
வருமென் கால்களில் மிதியுண்டு கிடக்கும் நாளை,
நீ வீசியெறிவதை நக்கித் தின்னும் வேகம்
உன் திருப்திக்கு உத்திரவாதம் அளிப்பதாயிருப்பதை,
எல்லாவற்றையும்.
நக்கித் தின்னும் வேளையில் ஒங்கி வயிற்றிலுதைத்து,
ஊளையிட்டு இறைஞ்சி நிற்குமென் பசிப்பார்வையில்
என் மழுங்கல்தனத்தை உறுதி செய்து
கடந்து போவதுன் வழக்கம்.

2

உன்னை நான் பார்ப்பதென்பது
எப்போதும் எச்சில் ஒழுகும் உன் வாயைப்
பார்ப்பதாகவே இருக்கிறது.
ஒவ்வொரு எதிர்ப்படுதலிலும்
கவனமாய் அவதானிக்கிறேன்.
எல்லாவற்றையும் குரோதமுடன் நோக்கும்
உன் நிலையற்ற பார்வையை,
காரணமற்றுத் தேவையுமற்று அருவத்தைக் குதறும்
உன் குரைப்பை,
எதிர்ப்படுமெல்லாவற்றிலும் மோந்து பார்த்துத்
தலைக்கேறித் ததும்பும் வெறியைச் சேர்ப்பிக்க தோதான உயிர்தேடி

ஓட்டமும் நடையுமாய்த் தொடரும் உன் அலைவை,
எல்லாவற்றையும்.

பேச்சு மூச்சற்றுத் திகிலுடன் உன்னைக் கடந்து
பாதுகாப்பான தொலைவு வந்துவிட்டதை உறுதி செய்து
திரும்பிப் பார்ப்பதென் வழக்கம்.

மார்க்கம்

திரும்பத் திரும்ப
தவறவிட்ட தருணங்களைத்
திரும்பிப் பார்க்கத் தலைப்படும் மனம்
திரும்பத் திரும்பக்
கிளைக்கும் தலைகால்களின் தீராப்பயணம்
நிலைக்கும் அலைகளின் மேல்
திரும்பத் திரும்பப் பரவும் சுரமாய்
சிறுமயிர்த்திரள் ஸ்பரிசும் உள்ளூற ஊற
நிறையத் துடிக்கும் அகம் கரையும்
திரும்பத் திரும்ப
வராது காலம் திரும்ப
வருங்காலம் திரும்பத் திரும்ப
அரும்பும் மலரும் புலரும் பொழுதும்
விழுதும் வேருமாய் மரம் பெறும் பலம்
மண்ணுள் நாளெலாம் நின்றது நின்றபடி
கொண்டதும் கொடுத்ததும் எண்ணடங்காதபடி
சற்றேறும் குறையும் என்றும்
நேற்றைப் போல் இன்றும்
திரும்பத் திரும்பக்
காற்றை வருடிக் களைத்திருக்கும், கரங்கள்.

—ரிஷி

செதுக்குகள்

1

1958. என் கல்லூரி வாழ்வின் கடைசி ஆண்டு. கல்லூரிகள், விடுதிகள் யாவிலும் நிறைவு விழாக்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த நேரம். சென்னை மாநகர அனைத்துக் கல்லூரிகளின் விடுதிமாணவர்களுக்கான பேச்சுப் போட்டி ஒன்று விக்டோரியா மாணவர் விடுதியில் அப்போது நடத்தப்பட்டது.

போட்டிக்கு ஒவ்வொரு விடுதியிலிருந்தும் இரண்டு மாணவர்கள் அழைக்கப்பட்டனர். இருவரும் பெறும் கூட்டுமதிப்பெண்கள் அடிப்படையில் பரிசு வழங்குவதாக ஏற்பாடு. எங்கள் விடுதி அனுப்பியவர்களில் நான் ஒருவன்.

அந்த விழாவின் சிறப்பு விருந்தினராகவும் பேச்சுப் போட்டியின் நடுவர்களில் ஒருவராகவும் கலந்து கொண்டவர் நாவலர் நெடுஞ்செழியன். குறித்த நேரத்தில் வந்துவிட்டார். பெயருக்கென்றே செதுக்கினாற்போல் நெடு நெடுவென்று செழித்து வளர்ந்திருந்த, உயிர்ப்பும் துடிப்பும் மிக்க ஈர்ப்புள்ள மனிதர்.

நான் அவரை நெருக்கமாகப் பார்த்தது அது இரண்டாவது தடவை. முதல் தடவை பார்த்தது, 1947ஆம் ஆண்டோ அல்லது 48ஆம் ஆண்டோ, ஒரு கோடைப் பருவத்தில். துறையூர் பாரதி திரையரங்கில் பெரியாரைச் சூழ்ந்திருந்த கருஞ்சட்டை வீரர்களிடையே, தொட்டால் பற்றிக்கொள்ளும் தீக்குச்சிபோல தோற்றமளித்த இளந்தாடி இரா. நெடுஞ்செழியனாக. கருஞ்சட்டையில் பெரியாருக்கிணையாகப் பொன்னிறமாய் மின்னினார். (அவர் போலப் பேச்சாலும் நிறத்தாலும் கவர்ந்தவர் கேரளத்தென்றலாக அறியப்பட்ட கி.மனோகரன் கூட.) கறுத்துச் செழித்த அந்தத் தாடி,

அவருள் சினந்திருந்த மூலமனிதனின் அசலான புறச்சின்னமாகவே விளங்கியது என்பதை, பின்னாளில் அதை சிரைத்துவிட்ட முகத்தில் தெளிவாகவே வாசிக்க முடிந்தது. தாடியில்லாத முகத்தில் அம்மைத் தழும்புகளும் அடக்கித் தெரியும் 'மாட்பிள்ளை' அழகும் பூத்துக் கிடந்தன. சிரைப்பதற்கு முன் நீர் தெளித்துப் பதப்படுத்தியபோது அந்தத் தீக்குச்சியில் நிரந்தரமாக ஈரம் ஒட்டிக் கொண்டாற்போலப்பட்டது. தீக்குச்சி நமத்துப் போயிருக்குமாவென அதை உரசிப்பார்த்தால்தான் தெரியும். பின்னாளில் முளைத்த தலைமைப் போட்டியிலும், அரசியல் சூழ்ச்சிகளிலும் முகம் கொடுத்த போது அது தெரிந்தது. நமத்துப்போன சூச்சியை உரசினால் தீக்கீற்றுக்குப் பதிலாகக் கருப்புக் கோடுதான் விழும். கந்தகக் கோடு. எரிதழலற்றுப் போன தீக்கோடு, நமத்த நெருப்பின் கறுத்த நிறம்போல. நாவலர் முகத்தில் கலட்சிவரமீசையாகத் தீற்றப்பட்டிருந்த மெல்லிய கறுப்புக் கோடு எனக்கு அவ்வாறே தோன்றியது.

விடுதி விழாவில் பேச்சுப் போட்டி முடிவுகள் நாவலரால் அறிவிக்கப்பட்டன. எங்கள் விடுதிக்கு நான்காம் இடமோ ஐந்தாம் இடமோ. அறிவிப்புகள் முடியும் தருவாயில் "இந்த அறிவிப்பை ஒரு வேண்டுகோளோடு முடிக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்," என்று சொன்னவர், திடீரென்று என் பெயரைக் குறிப்பிட்டு, "இந்த மாணவருக்கு- ஆறுதல் பரிசென்று சொல்ல மாட்டேன், சிறப்புப் பரிசு ஒன்று அளித்தால் போட்டி நிறைவாய் இருக்கும். ஆறுதல் என் வேண்டுகோள் மட்டுமல்ல; நடுவர்களின் ஒட்டுமொத்த வேண்டுகோள். தனிப்பட்ட முறையில் இவர் அதிக மதிப்பெண் பெற்றிருக்கிறார்," என்றார். ஒரு சொல்லில் நான் எல்லாருடைய கவனத்துக்கும் உள்ளாக்கப்பட்டதில் சற்று கூச்சமும் கிளர்ச்சியும் கொண்டேன். எனக்குப் பரிசை அறிவித்தாலும் என் பேச்சு நன்றாக இருந்தது என்கூடச் சொல்லவில்லை. அதாவது, பரிசுக்குரிய மாணவன் பற்றிய தனிப்பட்ட அக்கறை எதையும் அவர் வெளிப்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. (இத்கூட இப்போது நினைத்துப் பார்க்கும் போதுதான் தோன்றுகிறது.) இந்தப் பண்புகூட அவர் ஆளுமையின் கட்டமைப்பை ஆய்வதற்கு உதவக்கூடும்.

அவர் கையால் எனக்கொரு வெள்ளித் தம்ளர் பரிசளிக்கப்பட்டது. வெகுகாலம் அது என்னோடு இருந்தது- அதாவது, என் சின்ன அக்காள் என்னைக் கேட்காமல் அதை எடுத்துச் செல்லும் வரை. "ஒங்க மாமன் ஒனக்குக் கொலுசு செஞ்சு போடுவியான்னு பாப்பாவை ஊரு சனம் நச்சரிக்குதுப்பா. அதான் எங்கிட்ட இருந்த வெள்ளி மிஞ்சியோட அதையும் சேர்த்து உருக்கி செஞ்சு

போட்டுட்டேன். அதுகூட அவ்வளவு நல்ல வெள்ளி இல்லியாம்பா. ஆசாரி சொன்னாரு," என்றான், அதை நான் அவ்வளவு காலம் பாதுகாத்திருக்கத் தேவையில்லை என்பது போல. எனக்குப் பதினோரு வயது நடந்தபோது அவள் தன் முதல் மகனைப் பெற்றெடுத்தாள். அவள் பிள்ளைக்கு, என் தாய் மாமன் எனக்குப் போட்ட நான்கு சுற்று நீளமுள்ள வெள்ளி அரைஞாண் கொடியைத்தான் கழற்றிப் போட்டது. அவள் குழந்தைப் பேறு மிகவும் சிக்கலாகிப் போனதில், ஊரிலேயே முதல்முறையாக அடுத்த ஊர் பொது மருத்துவ மனையைச் சேர்ந்த ஆங்கில மருத்தவம் பார்க்கும் தாதிபரை வீட்டுக்கு அழைத்து வந்து பார்த்ததினால் கூடுதல் செலவாகிவிட்ட நிலையில் சீர் செலவை சிக்கனப்படுத்துவதற்காகத் தாயாரின் சொல்படி கழற்றிக் கொடுத்துவிட்டேன். தாயார் எனக்கு நூல் கயிறு வாங்கிக்கொடுத்து அப்போதே கட்டிக்கொள்ளச் செய்தார். ஆனால் அன்று நடுப்பகலில் இறைவைக் கிணற்றில் நீந்திக் குளிக்கும் போது, தலையினிருந்து வழிந்த தண்ணீரோடு கண்ணீரும் சேர்ந்து சிதற அந்தக் கயிற்றைக் கழற்றி வீசியதுதான் - இன்று வரை இடுப்புக் கயிறு இல்லாமல்தான் காலம் போகிறது.

நாவலர் அன்று எனக்குப் பரிசளிக்காமல் விட்டிருந்தால், குறையோ பிழையோ நேர்ந்துவிடப்போவதில்லை. ஆனால் அவர் தன்னிச்சையாக அதைச் செய்தார். தகுதிகள் கோரப்படாமலேயே அங்கீகரிக்கப்படவேண்டும் என்பது அவர் சிந்தாந்தமாக இருக்க வேண்டும். ஓர் உதாரணம் என்ற அளவில் என் அக்காள் என்னை மொட்டையடித்தாளா, அல்லது கௌரவித்தாளா என்பதை நம் சமூக அளவுகோல் துல்லியப்படுத்திட்டுமுடியாது. ஆனால் நாவலரின் சிந்தாந்தத்தை அனுசரிக்கும் அல்லது கௌரவிக்கும் இயல்பினிருந்து அரசியல்தளம் வெகுவாக தகர்ந்து போய்விட்டது என்பது ஒரு சராசரி மனிதனுக்கும் புலனாகும் உண்மை.

நாவலர் தன் தகுதிகேற்ற அங்கீகாரமாய்க் கருதியிருந்தது, அண்ணா விட்டுச் சென்ற இடம் தன்னால் நிரப்பப்பட வேண்டும் என்பதாய் இருந்திருக்கும். அப்படியொரு கருதுகோள்கூட அண்ணாவால் விதைக்கப்பட்டதேயன்றி அவராகவே வென்றெடுத்ததாகத் தெரியவில்லை. "தம்பி வா. தலைமை ஏற்க வா" என்று அண்ணாதான் முன்மொழிந்தார். அந்தத் தகுதியோடே கழகத்தின் பொதுச் செயலாளராக உயர்த்தப்பட்டார். உயர்த்தப்பட்டதோடு அதற்குரிய மரியாதையோடும் நடத்தப்பட்டார். (வி.வி.ராமசாமி நாடார் தேர்தலில் தி.மு.க. தனக்கு ஆதரவளிக்க வேண்டும் என்று கோரி அண்ணாவை அணுகியபோது, பொதுச் செயலாளரிடம் கோரிப் பெறும்படி வழி காட்டப்பட்டதுண்டு.) 'நாவலர்', என்

றும் 'நடமாடும் பல்கலைக் கழகம்' என்றும் தகுநிலை மொழிகளால் அணி செய்யப்பட்டார். ஆகவே, அண்ணாவுக்குப் பின்னர் அவர் இடத்தில் தன்னைப் பொருத்திக் கொள்வதென்பது, தன்னை அவமதித்துக்கொள்ளாமல் காக்க அவருக்கிருந்த ஒரே வழியாக, குழல் அவர் மேல் இறக்கி வைத்த சுமை. ஆனால் ஆட்சி அதிகாரங்களும் கோருவது சூழ்ச்சித் திறம்மிக்க தலைமையைத்தான் என்பதைக் கலைஞர் ஐயத்துக்கிடமின்றி நிறுவிக் காட்டியபோது 'இந்திரன் மாறுவான்; இந்திராணிக்கு மாற்றமில்லை' என்பது போல், இரண்டாம் இடம் எப்போதுமாக அவருக்குக் கையளிக்கப்பட்டுவிட்டது. சந்தர்ப்பத்தையும் குழலையும் தன் வசப்படுத்தக் கற்றவன் தலைவனாய் நிலைக்கத் தக்கவன். கலைஞருக்கு அந்தத் தகுதியிருந்தது. சந்தர்ப்பத்தாலும் குழலாலும் தாங்கப்படுகிறவன்கூடத் தலைவனாகலாம். நாவலருக்கு அதுகூட வாய்க்கவில்லை. ஒருவர் இரண்டாம் இடத்தில் பொருந்திப் போவதற்கு, 'மூத்தவர்- ஆகவே கூடுதலாகக் குப்பை கொட்டிய அனுபவமுள்ளவர்' என்னும் இயல்புத் தகுதிகளுக்கு மேல் எவ்விதச் சிறப்புத் தகுதியும் தேவையிருக்கவில்லை. ஆனால் நாவலருக்கு கூடுதலாக ஒரு தகுதி இருந்தது; அதாவது தலைமை ஏற்பவர்கள் நாவலரை இரண்டாம் இடத்தில் இருத்திக்கொள்வதன் மூலம் தங்களை மரீபாதை செய்யத் தெரிந்த நியாயவான் களாகக் காட்டிக்கொள்ள உதவி புரிந்த கனவான் என்னும் தகுதி. காரணம் அவருடைய 'உயரம்' அப்படி.

ஜனநாயகக் கவசம் தரித்த அரசியல் நீரோட்டத்தில் இது மாதிரி விளையாட்டுகள் வழக்கமானவைதான். ஆனால் இந்தக் 'கலைத்துப்போடலில்' நாவலரின் ஆளுமை நரம்புகளில் ஒன்று பிசுக்கிக்கொண்டு, அவரை விட்டேற்றியாக விறைத்துப் போகச் செய்திருக்க வேண்டும். பனித்துளிக்குள் பனைமரம் ஒடுங்கினாற்போலத் தனக்குள்ளேயே தன் தனித்துவம் ஒடுங்கித் தவமிருக்க, ஆட்சியதிகாரப் பங்கேற்பில் எதனோடும் உடனோடும் சமரசப் போக்குள்ள குடும்பக் காவலராய்த் தன்னைத் தனைத்துக் கொண்டார் என்றே தோன்றியது.

ஒரு சமயம் அரசினர் தோட்டத்தில் ஆசிரியர்கள்- அரசு அலுவலர்களின் கருத்துக் கேட்புக் கூட்டம் நடைபெற்றது. அரசின் சார்பில் கல்வியமைச்சர் பொறுப்பு வகித்த நாவலர் பங்கேற்றார். காலை 10 முதல் பிற்பகல் 4 மணி வரை நடந்த கூட்டம். ஒரு சிறு இடைவேளையில், நாவலருடன் இருந்தவர் தங்களுக்குள் பரிமாறிக் கொள்ளும் யோசனையாக ஒன்றைச் சொல்ல, "எதுக்கும் சரிபார்த்துக்கங்கப்பா. பாதிப்பு நேரும்னா இந்த வாத்தியானுக்க

ஒரேயடியா கத்துவானுங்க,” என்றார். அவருக்கு முன்னால் இருந்த ஒலிவாங்கி அந்தக் குரலை நாவலரின் நாவடக்கமின்மையாக அநாகரிகப்படுத்தியது. ஆசிரியர்கள் பலர் எள்ளல் குறிப்போடு கண்ணடித்துக் கொண்டனர். என் அருகில் இருந்தவர் என்னிடம், “பாருங்க, நம்ம நடமாடும் பல்கலைச் சவம் வாத்திகளுக்குக் கொடுக்கிற மரியாதையை. தலையெழுத்து ” என்று சற்று உரத்தீத சொன்னார். அப்போது நாங்கள் உணவருந்திக் கொண்டிருந்தோம். அவர் சொன்னது நாவலருக்குக் கேட்கக் கூடிய தூரத்தில்தான் நாங்கள் இருந்தோம். ஆனால் ஒரு குறிப்பும் அவர் முகத்தில் இல்லை. கேட்டால் தான் என்ன? நாங்கள் அவரிடம் சண்டையிடத் தயாராயில்லாததுபோலவே, அவருக்கும் அதில் சண்டையிட ஒன்றுமில்லை. அவரிடம் அப்படியொரு மரத்தனம் மேவியிருந்ததாகத்தான் பொதுப் புலத்தில் ஒரு புரிதல்.

மாமனிதனாகவே இருக்கட்டுமே - இடம் மாறி அமர்ந்துவிட்டால் இப்படித்தான் மரத்துப்போவான் அல்லது நீர்த்துப் போவான் என்றோர் தேற்றத்தை அவர்பால் பொருத்தும் போது, தேருக்குப் பின்னால் புழுதியாடியபடி இழுபட்டுக் கொண்டுவரும் சன்னக்கட்டை போல கூடவே ஒரு சிலாம்பின் அருவலும் தட்டுப்பட்டதுண்டு. எதிலும் ஒன்றுமில்லை என்றால் ஒன்றுமில்லைதான். உற்று உற்றுப் பார்த்தால் அர்த்தங்களுக்கா பஞ்சம்! சேலத்தில் நடந்த ஒரு பொதுக் கூட்டத்தில் நாவலர் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவை வீட்டிலிருந்தபடியே கேட்டு சொக்கிப் போய்த்தான் விசாலாட்சியம்மையார் ‘சிக்கெனப் பிடித்தேன் எங்கெழுந்தருளுவதினியை’ என்றாற்போல் அவரைக் கட்டிக்கொண்டாராம்.

பெரியயார் ஏன் பெரியாராய் இருந்தார் எனில், அவர் சரியான இடத்தில் தன்னைப் பொருத்திக் கொண்டார் என்பதால்தான். இந்நாடி இரா. நெடுஞ்செழியனுக்கும் அப்படியொரு பொருத்தம் இருந்தது. இடறிப் போய்விட்டது. மூல நரம்பே வர்மப்பிடிக்குட்பட்டாற்போல் பிசகிக்கொள்ள, அவர் நடையும் தடமும் சடைத்துப் போயின.

சிறுவயது பதிவென்பதாலோ என்னவோ, எனக்கு அவர் தாடிமீது எப்போதும் தீராத தகிப்புண்டு. மனிதன் ஒன்றும் மானில்லை என்றானபின், மனிதப் பிரச்சினைகள் மயிரில் உயிர்ப்பதில்லை என்றாலும், அது உள்ளூற்றத்தின் புறச்சின்னம் என்ற அளவிலும், எல்லாம் சிந்திப் போனதில் நாலு மணிகளையாவது பொறுக்கித் தேற்ற முடியுமா என்னும் ஆதங்கத்திலும் அதுபற்றியும் சொல்லத் தோன்றுகிறது. நெடுஞ்செழியன் தன் இளந்தாடியை அப்படியே முதிரவிட்டிருந்து, திமுகவும் பச்சோந்திசனின் அரசுடல் தளபாசா

மல் சமூக இயக்கமாகவே தொடர்ந்திருந்தால், பெரியார் சகாப்தத்தின் உச்சக்கவசமாகவே உயர்ந்திருக்கக் கூடும். 'பின்னப்பட்டுக் கிடக்கும் அரசியல் களத்தில் நின்று இழுபடும் இவர் எப்படி?' என நேர்கோட்டு விமர்சகர்கள் திகைப்புறும்படி, அவர் தன் கடைசி மூச்சுவரை பகுத்தறிவுச் சிந்தனைகளை 'அது என் உயிர்த்தாகம்' என்னும்படி சனிக்காமல் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அந்தப் பேருரையின் முற்றுப்புள்ளியாகத்தான் அவர் மூச்சு நின்றது என்றால் அது மிகையாகாது. கலசமும் புள்ளியும் நமக்கானால் வேறுவேறு தான். ஒன்று நிமிர்ந்தால் உச்சம். மற்றொன்று கிடந்தால் பூறும். நாவலர் என்ன பாடுபட்டிருந்தால் 'எனக்கில்லை வேறுபாடு' என்று தீர்க்க முடிந்திருக்கும்! கழகத்தினர் பகுத்தறிவும் சுயமரியாதையும் பேசிக்கொண்டிருந்த காலத்தல் பாரதிதாசனை மாய்ந்து மாய்ந்து மேற்கோள் காட்டுவார்கள். காரணம், அவர் ஒருவர்தான் புதிய சிந்தனை வீச்சுகளை கவிதை வரிசளில் கடைவிட்டுக் கொண்டிருந்தவர். அவர் அடியொற்றி ஒரு பரம்பரையே உயிர்த்தெழுச் செய்தவர். மேற்கோள் காட்டியவர்கள் அதிகார அரசியலுக்குள் குடி பெயர்ந்து, 'முக்காடு எதற்கு?' என்று களைந்து போட்டதும் எல்லாம் காற்றோடு போயின. நாவலர் ஒருவர்தான் கடைசீவரை அந்தக் கவிஞனை வரிவரியாய் நினைவு கூர்ந்து கொண்டிருந்தவர், 'புரட்சிக்கவி இல்லையேல் என் சகுப் பேசவராது' என் டைதப்போல.

இறந்தவர்க்கு 'இறுதிச்சடங்குகள்' நடைபெறும். மதமாய் நடத்தும் வைதிகச் சடங்குகள்; சவமாய்க் கழிக்கும் கடைசிக் கடன்கள். நாவலர் சடங்கு சாத்திரங்களையப்பட்ட நல்ல நாத்திகராய்ப் போய்ச் சேர்ந்தார் என்னும்போது, 'அவர் எத்தனை மகத்தானவராய் வரலாறு படைத்திருக்க வேண்டியவர்' என்று மனங்குவிந்து மறுகத் தோன்றுகிறது.

2

சென்ற ஜனவரி மாதம் ஓர் அழைப்பிதழ் வந்தது. வடசென்னையில் கடந்த பத்தாண்டுகளாகச் செயல்பட்டு வரும் 'தமிழ்ப் பேரவை' அனுப்பியிருந்தது தமிழியல் துறையில் ஒரு சரியான திசைவழியைத் தொட்டுக் காட்டிய ஆய்வறிஞர் மயிலை சீனி வேங்கடசாமியின் நூற்றாண்டு விழா அழைப்பிதழ்.

மகிழ்ச்சியாயிருந்தது. அரக கொண்டாட வேண்டிய விழாவை முந்திக் கொண்டு ஒரு சிறு அமைப்பு கொண்டாடக்கூறே என்று

வியப்பாகவும் இருந்தது. விழாவ்ச் சூழ் போனேன். அங்கு இன்னும் ஓர் அதிசயம் அழைப்பிதழ் சொன்னாற்போலவே கடைபரப்பியிருந்தது. மயிலையார் எழுதி அச்சில் வந்த நூல்கள், நூலாகாமல் பல்வேறு இதழ்களில் வெளிவந்த கட்டுரைகள் என ஏறக்குறைய அவரது ஒட்டுமொத்த ஆய்வுரைகளையும் தேடிப்பிடித்து, நகலச்செய்து, தலைப்பிட்டு, கண்காட்சியாக வைக்கப்பட்டிருந்தன. இது ஓர் அரிய பணி மட்டுமல்லாது உயரிய விழா நெறியாகவும் முன்னுதாரணமாகியிருந்தது.

சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர் பொற்கோ தலைமையில் நடந்த அந்த விழா அரங்கிலேயே மயிலையாரின் எழுத்துகளை நாட்டுடமையாக்கக் கோரும் விண்ணப்பத்தில் பார்வையாளர்களின் ஒப்பங்கள் பெறப்பட்டன. பேரவை முன்வைத்த நீண்டநாள் கோரிக்கை அது.

இவை அனைத்தையும் சாத்தியப்படுத்தியவர் பற்றியும் சிறிது சொல்லியாக வேண்டும். புலவர் கோ.தேவராசன், M.A.B.Ed. என்பவர்தான் அவர். 'தமிழ்ப் பேரவை'யின் முதுகெலும்பு. துணைநிற்கத் தேவையான நண்பர் பட்டாளம் கொண்டவர். இவருக்கும் மயிலையாருக்கும் ஓர் ஆழ்வு உறவுண்டு. மயிலையார் எந்தப் பள்ளியில் எந்தப் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றாரோ, அதே பள்ளியில் அதே பணியிடத்தில் சேர்ந்து தன் ஆசிரிய வாழ்வைத் தொடங்கியவர்—பழுத்த இலை கழன்றதும் குருத்து இலைதளிர்ந்தாற்போல். ஆனால் நூற்றாண்டு விழா எடுக்க இது ஒன்று மட்டும் போதுமா என்ன? தேவராசன் தமிழை நேசிக்கவும், தமிழறிஞர்களைத் தேடிச்சென்று பழகவும் மதிக்கவும் பயின்றவர் என்பதே முதன்மைக் காரணம்.

அவரோடு பரிமாறிக்கொள்ளக் கிடைத்த ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் 'வாசிப்பு' பற்றிப் பேச்சு திரும்பியபோது, மெய்யாகவே என்னை வியக்க வைத்தார். கொகோல் தொடங்கி கார்க்கி வரையிலான ரஷ்யப் படைப்பாளிகளின் அறுபதுக்கு மேற்பட்ட நூல்களைக் காசுகொடுத்து வாங்கி ஒருசேரப் படிக்கும் சந்தர்ப்பம் எனக்கு பெங்களூரில் வாய்த்தது. (சோவியத் யூனியனின் மாஸ்கோ பதிப்பக வெளியீடுகள் அப்படியொரு மலிவு விலையில் விற்கப்பட்ட நாள். நூல்களின் தயாரிப்பு தொட்டுத் தொட்டு முத்தமிடலாம் போல் அத்தனை நேர்த்தியாய் இருக்கும்.) நண்பர் தேவராசன் நான் படித்த பெரும்பாலான நூல்களோடு ஒன்றிரண்டு கூடுதலாகவே படித்திருப்பதாகச் சொன்னார். சொன்னதோடு, நயமான பலகதை நிகழ்வுகளை

—இதன் தொடர்ச்சி 96ஆம் பக்கம்

கட்டுரை

தமிழ் - மலையாள இலக்கியப் போக்குகள்: ஓர் ஒப்பீடு

ஏ. எம். சாலன்

ஒரு காலகட்டத்தில் அளவுக்கு அதிகமான கற்பனைகளைச் சுமந்து வந்து கொண்டிருந்த நம் கலை இலக்கியப் படைப்புகள் இன்று அவைகளை உதறித் தள்ளிக் கொண்டு, மனித வாழ்வை அகமும் புறமும் ஆராய்ந்து படைத்துக் காட்ட ஆரம்பித்துள்ளன. இப்படி படைத்துக்காட்ட ஆரம்பித்ததற்குப் பிறகு, வாசகர்களின் மனங்கள் தங்களையும் தங்களைச் சுற்றி வாழ்பவர்களின் நிலைமைகளையும் உற்று நோக்கத் தொடங்கின. அதன் விளைவால் சிலர் தங்களை மாற்றிக்கொள்ள முயன்றனர். வேறு சிலர், தங்களைச் சுற்றி வாழும் மனிதர்களையும், அவர்களுடைய கருத்துகள், கண்ணோட்டங்கள், நம்பிக்கைகள் போன்றவற்றையும் மாற்ற முயன்றனர். மாத்திரமல்ல, தங்கள் கால அரசியல், பண்பாடு, பொருளாதாரக் கோட்பாடு போன்றவைகளையும், அவை மூலம் மனித வாழ்வுக்குள் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கும் மாறுதல்களையும் தொட்டுக் காட்டத் தொடங்கினர். மொத்தத்தில் நம் கால இலக்கியங்களையும், அவைகளின் போக்குகளையும் தொகுத்து நாம் கவனமாக ஆராய்ந்தோமானால், சமூகத்தின் வெடிப்புகளுக்குள் இருந்து அவ்வப்போது கிளர்ந்தெழுந்துகொண்டிருக்கும் புத்தம்புது கருத்துகள், கண்ணோட்டங்கள், நம்பிக்கைகள் போன்றவற்றை நம்மால் காண முடியும். எனவே, நாம் நம் கால இலக்கியப் போக்குகளை உதாசீனம் செய்யவோ, புறங்கையால் ஒதுக்கவோ கூடாது. இவைகளெல்லாம் நம்மை காலத்திற்கேற்றபடி புதுப்பிக்கச் செய்வதுடன் வழி நடத்தும் வல்லமையும் அவைகளுக்கு உண்டு.

அரசியல், பொருளாதாரம், சட்டம், மதம் போன்றவற்றைப் போல இலக்கியங்களும், இலக்கியக் கோட்பாடுகளும் நம்மை வெளிப்படையாகவோ பயமுறுத்தியோ வழிநடத்துபவைகளல்ல!

இவைகளின் நடவடிக்கைகள் ரொம்பவும் குட்கமமாக இருக்கக் கூடியவை! அவற்றை நம் கண்களால் பளிர்ரென தெரிந்துகொள்ள இயலாது. அதே நேரத்தில், அவற்றால் நம்மை யாருக்கும் புலப்படாத வகையில் முன்னோக்கி இழுத்துக்கொண்டு செல்லவும், பின்னுக்குத் தள்ளவும் இயலும்.

கலை இலக்கியப் போக்குகளில் இப்போது பலவகைகள் தோன்றியிருக்கின்றன. (யதார்த்தவாதம், இடற்பண்புவாதம், சர்ரியலிஸம், சோசலிஸ யதார்த்தவாதம், நவீனத்துவம், பின்நவீனத்துவம் கற்பனாவாதம், இருத்தலியம், நீட்சேயிஸம் என.) இவைகளுக்குள் மனிதனை வாழ்விவிருந்து அன்னியப்படுத்துபவைகள், முன்னேறிச் செல்லவிடாமல் கால்கட்டு போடுபவைகள், மனிதனைக் கூறுபோட்டு அவனுக்குள்ளிருக்கும் பல அம்சங்களில் ஒன்றை மட்டும் பிரதானப்படுத்துபவைகள், எப்பாடுபட்டாவது மனிதனை முன்னிழுத்துச் செல்லவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் இயங்குபவைகள் என இப்படி பல தன்மைகளை மேற்கண்ட போக்குகள் தங்களுக்குள் பொதிந்து வைத்திருப்பதைக் காணலாம்.

இவை போக, இலக்கியத்துள் 'மனித வாழ்வு,' 'மனித குல மேன்மை' என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை என்ற கருத்தை அப்பட்டமாகத் தூக்கிப் பிடிப்பவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

இவை சம்பந்தமாக சில உதாரணங்களைக் காண்போம்.

உதாரணத்திற்கு 'தானும் ஒரு மார்க்சியவாதிதான்' எனச் சொல்லிக் கொள்ளும் திரு ஞானியின் வரிகள் ஒளித்து வைத்திருக்கும் கருத்துகளை வெளியே இழுத்தப் போடுவோமானால் - அவை கட்டுடைத்தலை வற்புறுத்துவதுடன், எது நல்லது - எது மோசமானது எனப் பரிசோதித்தப் பார்த்து 'கட்சி சேருவதை'க் கூட அவர் கடுமையாக விமர்சனம் செய்வதைக் காணலாம்.

திரு. சுந்தரராமசாமியின் எழுத்துகளைப் பரிசோதித்தால் 'இருத்தலியத்தை' அவர் மிகவும் வற்புறுத்துவதைப் பார்க்கலாம்.

தமிழவனது படைப்புகளுக்குள் அவரது கதாபாத்திரங்கள் காலங்கடந்துபோன பழைய புராண - கதாபாத்திரங்கள் காட்டும் மாயாஜால வித்தைகளை தரிசிக்க முடியும்.

இதுபோல ஜெயகாந்தன், பொன்னீலன், டி.செல்வராஜ், கு.சின்னப்பாரதி, செ.யோகநாதன் போன்றவர்களுடைய படைப்புகளுக்குள் நுழைந்தோமானால் அங்கு, மிக அசிங்கமான மனிதர்கள் கூட மனித வாழ்க்கைக்கு அழகும் வலிமையும் கூட்டுவதுடன், ஜாதி மத பேதங்களை மீறி, சண்டை சச்சரவின்றி வாழத் துடிப்பதைப் பார்க்கலாம்.

இவைகளிலிருந்து கொஞ்சம் வித்தியாசமான படைப்புகளும் இப்போது வரத்தொடங்கியுள்ளன. உதாரணமாக, பெண்கள் - அவர்களுடைய பிரச்சனைகள், அவர்களுக்கு வழங்கப்பட வேண்டிய உரிமைகள் என வரும் பெண்ணியப் படைப்புகள்! இதே

மாதிரி நம் இலக்கியத்திற்குள், தலித்துகள் இப்போது எழுப்பிக் கொண்டிருக்கும் புதிய குரல்கள்.

இப்படி பலப்பல இலக்கியப் போக்குகள் இன்று காணக்கிடைக்கின்றன.

முதலில் நாம் கண்ட இலக்கியவாதிகள், இவர்களிலிருந்து யதார்த்தம், கலையின் உள்ளடக்கம், படைக்கும்முறை இவைகளிலிருந்து தங்களை மிகவும் வித்தியாசமானவர்களாகக் காட்டிக்கொள்ளுகிறார்கள்.

உதாரணமாக மனிதவாழ்வு, மனித குல மேன்மை, வர்க்கப்போராட்டம், சாதிய மேலாண்மைக்கு எதிரான குரல், சாதிசமத்துவம், ஆண் - பெண் சமத்துவம் - இம்மாதிரி விஷயங்களெல்லாம், முதலில் கண்ட இலக்கியவாதிகள் பலரால் தீண்டத்தகாதவைகளாகவே இன்றும் பார்க்கப்படுகின்றன. மட்டுமல்ல! இவைகளெல்லாம் இலக்கியத்தின் கருப்பொருளாவது கூட இவர்களுக்கு விருப்பம் இல்லாததுபோல் தோன்றுகிறது.

இவைகள் மட்டும்தான் இலக்கியத்தின் கருப்பொருளாக்கப்பட வேண்டும் என நாம் வாதிட விரும்பவில்லை. ஆனால் மனிதனின் மேன்மை, அவனது அக-புற நடவடிக்கைகள், உணர்வுகள், அரசியல், பண்பாடு, சமூக பொருளாதார நடவடிக்கைகள், அவனது ஆன்மீக உணர்வுகள், அழகுணர்ச்சிகள் அனைத்துமே கருப்பொருளாக்கப்பட வேண்டியவைகள்தாம்! இதில் சிலர், அந்நடவடிக்கையின் போதுள்ள 'மன நிலைக்கு மட்டுமே' பிரதானம் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என வரிந்து கட்டிக்கொண்டு வருகிறார்கள். அப்படிப் படைக்கப்படுமானால் அந்நிகழ்ச்சி மீது கவனம் குறைந்து போவது மட்டுமல்ல, அந்நடவடிக்கையே சிறுமைப்பட்டபின்னுக்குப் போய்விடும். மாத்திரமில்லை சித்திரமற்ற பிரகளை ஒருபோதும் நெஞ்சில் தங்காது என்பதையும் நாம் அவர்களுக்குச் சொல்லவேண்டி இருக்கிறது.

குறிப்பாக திரு. தமிழவன், சுந்தரராமசாமி, ஞானி போன்றவர்களிடமும், இளம் படைப்பாளர்களான கோணங்கி, ஜெயமோகன் போன்றவர்களிடமும் மேற்கண்ட போக்குகள் தலைதாக்கி நிற்பதைப் பார்க்கலாம்.

இம்மாதிரியான இலக்கியப் போக்குகள் மலையாள இலக்கிய உலகிற்குள் ஏற்கனவே தோன்றி நசிந்து போன போக்குகள் என்பதை இந்த வேளையில் நாம் இங்கே சுட்ட வேண்டும்.

திரு சுந்தரராமசாமி அவர்களுடைய 'புளியமரத்தின் கதை' நாவல் பற்றி குறிப்பிடும் பொழுது 'தமிழ் நாவலின் 'அந்தஸ்து இவ்வளவுதானா?' என மலையாள நண்பர்கள் கேட்டார்களாய்! (இது, ஆ.மாதவன் அவர்களால் சதங்கை காலாண்டிதழில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.)

வளர்ச்சியடைந்த இலக்கிய மாணாக்கர்களில் சிலர் 'இதென்ன கருத்துப்படங்கள் மாதிரி இக்கதாபாத்திரங்கள் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன!' என ஜெ. ஜெ. சில குறிப்புகளில் வரும் கதாபாத்திரங்களைப் பார்த்து கேட்டதாக மாத்ருபூமி வெளியிட்டிருந்தது.

-இவை நம் இலக்கியப் படைப்புகளின் தரத்தைக் காட்டும் உதாரணங்களாகும்.

(இது, தமிழ்ப் படைப்பிலக்கியத்தைப் பற்றி மலையாள இலக்கிய உலகில் நிலவும் கருத்தைச் சுட்டிக் காட்டுவதற்காக மட்டுமே எடுக்கப்பட்ட உதாரணம். அவ்வளவுதான்.)

அப்படியானால் மலையாள கலை இலக்கிய உலகில் கலை இலக்கியப் படைப்புகளுக்குள் வரும் கதாபாத்திரங்கள் எப்படி இருக்கும் என நமக்குக் கேட்கத் தோன்றலாம்.

அங்கும் இம்மாதிரியான (இருத்தலியம், அமைப்பியல், நீட்சேயிலம், நவீனத்துவம், பின் நவீனத்துவம் எனப்) பல இலக்கியப் போக்குகள் தோன்றாமல் இல்லை. ஆனால், அவைகளெல்லாம் அன்று, வைகம் முகமது பஷீர், கேசவதேவ், தகழி, பொற்றேகாடு, கருர், பொன்குன்னம் வர்க்கி, திருமதி லலிதா அந்தர்ஜனம் போன்ற பழுத்த இலக்கியவாதிகளாலும், இன்று ஓ. வி. விஜயன், முகுந்தன், எம்.டி. வாசுதேவன் நாயர், திருமதி மாதவிக் குட்டி, திரு. ராதாகிருஷ்ணன் போன்ற சிறந்த படைப்பாளிகளாலும் தலை தூக்க முடியாமல் ஆயிற்று.

அதாவது, இன்று நம்மிடையே பல விவாதத்தைக் கிளப்பியுள்ள (அமைப்பியல், இருத்தலியம், நவீனத்துவம், பின் நவீனத்துவம்) இலக்கியக் கோட்பாடுகளைத் தழுவிப் பொதிந்து கொண்டுவரும் படைப்புகளைப் பற்றிப் பிரபல மலையாள இலக்கிய விமர்சகரான எம். கிருஷ்ணநாயர் சொல்கிறார்:

'அவைகளெல்லாம் இங்கு (மலையாள இலக்கியத்தன்) என்றோ செத்து ஒடுங்கிவிட்டன.'

மேலும்,

'அம்மாதிரி படைப்புகளெல்லாம், ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்ட

டத்தின் தேவையால், தோன்றி மறைபவைகளேயன்றி நிலையான வைகளால்' என்றும் கூறுகிறார்.

படைப்பிலக்கியத்தைப் பற்றிப் பேசும்போது 'நாங்கள் படைப்பது மட்டும் தான் இலக்கியம்' என நம்மில் பலர் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், இவ்விலக்கிய விமர்சகர் சொல்கிறார்: 'வளைந்தும் நெளிந்தும் முன்னோக்கிப் போய்க்கொண்டிருக்கும் நம் இலக்கிய நதியின் - ஒரு வளைவு அல்லது நெளிவு மட்டும் தான் அது.'

இனி, மலையாள இலக்கியங்களை எடுத்து நாம் தொகுத்து ஆராய்ந்தோமானால், 40களிலிருந்தே சமூகத்தை குடைந்து ஆராய்ந்து எழுதத் தொடங்கியிருப்பதைக் காணலாம். அது மட்டும்ல்ல. கலை இலக்கியப் படைப்புகளுக்குள் சூட்சும தன்மைக்கு அப்போதே அதிமூக்கியத்துவம் கொடுத்து படைக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் தோன்றவில்லை. அதற்காக சூட்சும தன்மையே இல்லை யென்றும் சொல்லிவிட முடியாது. அப்படியே அது வந்தாலும், அப்படைப்புகளுக்குள் தங்கியிருக்கும் கருப்பொருளுக்கு எந்த விதத்தாலும் கெடுதல் புரியவோ - அப்பொருளின் பிரகாசத்தை மங்கச் செய்யும் விதத்திலோ கையாளப்படவில்லை. இதற்கு மாறாகப் படைக்கப்பட்ட படைப்புகளும் இங்கு இருந்தன. அவைகள் தரமான, மனிதநேயம் மிகுந்த பாரதியைப்போல மக்களுக்கு எளிதில் புரியும் விதத்தில் படைக்கப்பட்ட படைப்புகளால் விரட்டியடிக்கப்பட்டுவிட்டன. இதைத்தானே எம்.கிருஷ்ண நாயருடைய வார்த்தைகளும் காட்டுகின்றன!

சொல்லப்போனால், சாதீய மேலாண்மைக்கு எதிரான படைப்புகளும் இங்கு குறைவு. காரணம், சாதீய மேலாண்மை இனி ஒரு போதும் தலை தூக்க முடியாதபடி இங்கு சாக்டிக்கப்பட்டுவிட்டது என்று கூடச் சொல்லலாம். இனி மூடல் தன்மையுள்ள படைப்புகளுக்கு இங்கு அவ்வளவு வரவேற்பு கிடையாது. அதற்காக மூடல் தன்மையே கிடையாது என்று பொருளல்ல. ஆனால் நம்மிடையேயோ அம்மாதிரியான படைப்புகள் இன்று பெருகிக்கொண்டிருக்கின்றன என்பதையும் நாம் இங்கு நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

ஒருவேளை தமிழ்நாட்டிற்குள் அம்மாதிரியான இலக்கியப் படைப்புகள் தோன்றக்கூடிய காலமோ என்னவோ!

பொதுவாக நாம் மலையாள இலக்கியத்தை எடுத்துப் பரிசோதித்தோமானால், - நம் நாட்டில் போல பலவகையான போக்குகள் காணப்படத்தான் செய்கின்றன. இங்கே நடப்பது மாதிரி

யான விவாதங்களும் - எதிர்வாதங்களும் நடைபெறத்தான் செய்கின்றன. ஆனால் அவையெல்லாவற்றையும் தொகுத்து ஒரு வார்த்தையில் சொல்வதானால் மலையாள இலக்கியத்தின் அடிநாதமே மக்களும் அவர்களின் வாழ்க்கையும்- அவற்றுக்குள்ளே காலங்காலமாக நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கும் மாறுதல்களும் தான் என்பதை நாம் தெரிந்துகொள்ள முடியும்.

இங்குள்ள கலை இலக்கியப் படைப்புகள் 'முற்போக்கு - பிற்போக்கு' என்ற உடைகளைத் தரித்து வந்தாலும்கூட பாமரனும் பண்டிதனும். ஒருபோலப் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய தெள்ளத் தெளிவான- எளிதில் புரியக்கூடிய படைப்புகளாகவே இருக்கும்.

முற்போக்கு இலக்கியவாதியான திரு. ஈ. எம். எஸ். ஸும் அவருக்கு எதிரான வாதத்தை முன் வைக்கும் பேராசிரியர் குப்தன் நாயரும். இலக்கிய ரீதியாக சண்டை போடும் போதுகூட மனித அடித்தளத்தை அவர்கள் விட்டுவிடுவதில்லை. (இருவரும் வெவ்வேறு இலக்கியக்கொள்கையையுடையவர்களாக இருந்தபோதிலும்கூட.)

இயற்கை, தனிமனிதன், சமூகம்- இவை பற்றியும் இவைகளுக்கிடையே காலங்காலமாக நிலவிக் கொண்டிருக்கும் உறவு பற்றியும் தான் இங்கேயுள்ள படைப்பாளிகளும் அலசி ஆராய்ந்து வருகிறார்கள். குடும்பம், அரசியல், பொருளாதாரம் என இவைகளையும் அகமும் - புறமுமாக படைப்பாளிகள் துருவித்துருவி ஆராய்ந்து தான் செய்கிறார்கள். ஆனால் இவர்களெல்லாருமே கலை இலக்கிபத்தால் சமூகத்தையும் சமூகத்தால் கலை இலக்கியத்தையும் பரஸ்பரம் செழுமைப்படுத்தவும் தவறுவதில்லை.

மேலே கண்டவைகளைத் தவிர பாலியல் விவகாரம், மர்மத்தன்மை போன்றவைகளை உள்ளடக்கிய படைப்புகள் இருமொழிகளிலுமே உலாவுகின்றன. ஆனால் இம்மாதிரி படைப்புகளுக்கு மலையாள இலக்கிய உலகில் வாசகர்கள் ரொம்பக் குறைவு என்பதையும் இங்கே குறிப்பிட வேண்டும். ●

நூல் மதிப்பீடு

அங்கதமாய் ஒரு சமூக ஆவணம்

ந. முருகேசு பாண்டியன்

வரலாற்றின் பக்கங்களைப் புரட்டினால், காலந்தோறும் ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் பலவீனமான குரல் ஒலிப்பதைக் கேட்க முடிகிறது. மக்கள் வரலாறானது ஒடுக்குமுறையாளன் X நகக்கட்டிடவன், நன்மை X தீமை... என முரணில் விரிகிறது. படைப்பு என்பது கருத்து வெளிப்பாட்டின் வடிவமெனில், படைப்பாளி சுருத்தற்ற பிண்டமாக இருக்க முடியாது. சுற்றியெங்கும் நிகழும் சம்பவங்களின் அமுத்தம் காரணமாகப் படைப்பாளி வேதனைட்டடுகிறான். சமூகப் பிரச்சனைகளை வரலாற்றுப் பார்வையுடன் அடையாளம் காணும் மனநிலையும் சமூக அக்கறையும் இருப்பின் கூகிவா, தியாங்கோ எழுதிய 'சிவுவையில் தொங்கும் சாத்தான்' போன்ற நூல்கள் எழுதப்படுகின்றன. கிழக்கு ஆப்ரிக்க நாடான கென்யாவின் இரு நூற்றாண்டு கால மக்கள் வாழ்க்கையும் நடப்புச் சம்பவங்களும் கூகியின் நாவலுக்குப் பின்புலமாக அமைந்துள்ளன.

கடந்த முன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் உலகமெங்கும் வணிகம் செய்வதற்காகக் கப்பலில் புறப்பட்ட ஐரோப்பியர், நாளடைவில் ஆசிய, ஆப்ரிக்க நாடுகளைப் போர்கள், வன்முறைகள், பிரித்தானும் சூழ்ச்சிகள் மூலம் தமது காலனியாக்கிக் கொண்டனர். கறுப்பின மக்களை அடிமைகளாக அமெரிக்காவில் விற்றனர். கல்விறிவின்மையும் பொருளியல் வளமும் குறைந்த ஆசிய, ஆப்ரிக்க நாடுகளைச் சுரண்டிக் கொழுத்தனர். காலனிய மக்களின் தொழில், கலை, பண்பாடு போன்ற அடையாளங்களைச் சிதைத்தனர். இருபதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய விழிப்புணர்ச்சி காரணமாகப் போராடிய காலனிய மக்களின் எதிர்ப்புக்கு அஞ்சி, ஆட்சியைத் தமது விசுவாசிகளிடம் ஒப்படைத்துவிட்டுக் கப்பலேறினர். எனினும் தொழில் முதலீடு, நிதி மூலதனம், உலகவங்கி, ஐ. எம். எப்., டங்கல், காட் போன்றன மூலம் தமது பொருளியல் மேலாண்மையைத் தக்க வைத்துக் கொண்டுள்ளனர். இது ஆசிய ஆப்ரிக்க நாடுகளின் சோகமான வரலாறாகும். இந்த வரலாற்றை எப்படி நாவலாக்க முடியும்? அது அப்பட்டமான பிரசாரமாக விடாதா? போன்ற கேள்விகளுக்கு நேர்மறையான விடையாக சிவுவையில் தொங்கும் சாத்தான் நாவல் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

சிவுவையில் தொங்கும் சாத்தான் என்ற பெயர் கிறித்துவ சமய ரீதியிலான 'சிவுவை-சாத்தான்' குறியீட்டை மாற்றிப் புதிய

விளக்கம் தருவதாக உள்ளது. 'ஏகாதிபத்தியம் என்ற சாத்தாளைப் போராளிகளும் மக்களும் சேர்ந்து சிலுவையில் அறைந்தாலும், அதை உடனே கீழறிக்கி உயிருள்ளதாக மாற்றுகின்றனர் சாத்தானின் சீடர்களான தொழிலதிபர்கள். எங்கும் சாத்தானின் சீடர்களுடைய ராஜ்யம் நடைபெறுகிறது. ஏகாதிபத்தியத்தின் குரூர முகத்தைப் பல்வேறு தொல்கதைகள், புனைகதைகள், அதிபற்புதப் புனைவுகள் மூலம் கூகி அம்பலப்படுத்துகிறார். கறுப்பின மக்களின் பழங்கதைகள் சொல்லும் முறையில் விரியும் நாவல் பிரச்சினையின் பல்வேறு அம்சங்களையும் அலசுகிறது. ஜெர்மானிய நாடக ஆசிரியரான பிரெக்டின் 'காப்பிய அரங்கு' கோட்பாட்டினை நாவலுக்கும் பொருத்தியுள்ளது கதை மொழியானது விவாதமாக உருவெடுக்க உதவுகிறது நாவல் வரிகள் மூலம் கதைக்குள் பயணமாகும் வாசகரிடம் ஆழமான விவாதம் புவைக்கப்படுகிறது. தருக்க ரீதியில் கூகியின் கதை மொழியானது வாசகனைக் கருத்தியல் நிலைபாடு கொள்ளத் தூண்டுகிறது.

ஆங்கிலேய ஏகாதிபத்திய அடிமைத் தளையிலிருந்து கென்யா நாட்டை விடுவிக்க மாவ்மாவ் தலைமையில் நடைபெற்ற ஆயுதப் போராட்டம் வெற்றியடைந்து நாடு விடுதலையடைந்தது. வெள்ளைத் தோல் மனிதர்களுக்குப் பதிலாகக் கறுப்புத் தோல் மனிதர்கள் அதிகார பீடம் ஏறினர். அதிகாரத்துவத்தின் ஆளுமையானது அடித்தள மக்களை நசுக்கியது. வெள்ளையர் ஆட்சியின் விசுவாசிகளும், தரகு முதலாளிகளும் அதிகார வர்க்கமாக மாறி, விடுதலையடைந்த கென்யாவின் பொருளாதாரத்தைக் கைப்பற்றினர். கறுப்பர்களின் தாய்மொழி அழிக்கப்படுகிறது. கறுப்பினப் பண்பாட்டின் வேர்கள் அறுந்து போகும்ளவு சூழல் மாசுபடுகிறது. தமது அடையாளத்தை மறக்கும் மக்கள், வெளுத்த தோலை ஆராதிக்கிற மனநிலையுடையவராக மாறுகின்றனர். சிவந்த தோல் அழகு என்ற பிரேமையில் களிம்புகளைப் பூசிக் கொண்டு இயற்கையழகைச் சிதைத்துக் கொள்கின்றனர். அரசின் ஆயுத அடக்கு முறையைவிட பண்பாட்டு வன்முறை மிகவும் கொடியது. கருத்தியல் ரீதியில் கென்ய மக்கள், தமது கறுப்பின வேர்களின் மேன்மையை மறந்து வெளுத்த தோல் நாகரிகம் சிறந்தது என நம்புவது பண்பாட்டின் வீழ்ச்சியாகும். பள்ளி செல்லும் மாணவிகள் கர்ப்பமடைதல், மேலைநாட்டுச் சுற்றுலா பயணிகளின் பாலியல் வேட்கைக்கு இளம் பெண்கள் பவியாதல், மலஜலம் நிரம்பி வழிந்தோடும் அசுத்தமான சேரிகளில் பெரும்பான்மையான மக்கள் வாழ்தல்... கென்ய மக்களின் வாழ்க்கை சீரழிகிறது. ஏகாதிபத்தியங்களுக்கு அடிவருடும் தரகு முதலாளிகள் செல்வச் செழிப்பில் மிதக்கின்றனர்...

கவிதாசரண்

சாத்தான் சீடர்களின் அதிகாரத்துவ ஆட்சியில் சாதாரண மனுஷர்கள் எப்படி வாழ்கின்றனர்?

ஐசிந்தா வரீயங்கா, கத்தாய்ரியா, வங்காரி, மூதூரி போன்றோரின் வாழ்க்கைச் சம்பவங்களை விவரிக்கும் கூகி 'வகை மாதிரி' மூலம் பரந்துபட்ட கென்ய மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்த முயன்றுள்ளார். நாவலின் சொல்லாடல், குறிப்பிட்ட பாத்திரத்தின் கதைமட்டுமல்ல. ஆயிரமாயிரம் வரீயங்காக்களின் பிரதிநிதியாக வரீயங்கா சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளாள். இதைச் சராசரி வாசகனாலும் புரிந்துகொள்ள முடியும். மாவ்மாவ் ஆங்கிலேயருக்கெதிராக நடத்திய போராட்டத்தில் பங்கேற்ற வங்காரி, இன்று அடுத்த வேளை உணவுக்காகக் கூலிவேலை தேடியவைவது, சாத்தானைச் சிலுவையில் அறைந்த மனிதர்களுக்கு நேர்ந்த கதியைச் சொல்வதாகும். விடுதலையடைந்த கென்யாவில் வங்காரி, விரும்பிய நகருக்குச் செல்வது கூடாது என்ற தடையானது அரசு மீது நுணுக்கமான கேள்விகளை எழுப்புகிறது. பல்கலைக் கழக ஆய்வு மாணவரான காத்தாய்ரியா, கென்யப் பண்பாட்டின் ஆணியேரினை இசைபின் மூலம் கண்டறிய முயலுகிறான். தொழிலாளியான மூதூரியும் நாவலில் முக்கிய இடம் பெறுகிறார்.

இல்மொராக் நகரில் திருடர் மற்றும் கொள்ளையர் குகையில் நடைபெறும் 'சாத்தானின் விருந்து' முக்கிய திருப்பு முனையாகும். அது தனிமனித வாழ்க்கையனுபவத்திலிருந்து அரசியலுக்கு கதையாடலை மாற்றுகிறது. இதுவரை யதார்த்தமாகக் கதை சொல்லி வந்த கூகி, கதையாடலைச் சிதைத்து முற்றிலும் புனைவு மொழிக் குள் நுழைகிறார். நைரோபி நகரிலிருந்து இல்மொராக் நகருக்கு முவாரா சொந்தமாக ஓட்டும் மட்டாட்டா மட்டாடு வண்டியில் பயணம் செய்யும் பயணியர் குழல் விசித்திரமாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஓட்டுநர் முவாராவின் வெற்று ஜாலப் பேச்சு அலுப்பூட்டினாலும் ஏதோ நடக்கப் போவது போன்ற எதிர்பார்ப்பை ஏற்படுத்துகிறது. முவாராவின் அகடவிகடமான பேச்சு, அவன்தான் சாத்தானோ என்ற ஐயத்தை ஏற்படுத்துகிறது. வண்டியினுள் நடைபெறும் முடிவற்ற விவாதங்கள், இடையிடையே வரும் பாடல்கள், வர்ணனைகள் பிரதிபின் ஒற்றை வாசிப்பை சிதைத்துப் பன்முக வாசிப்பில் வாசகக் கருத்தைத் தோற்றுவிக்க முயலுகின்றன.

நாவல் முழுக்க அங்கதம் பரவியுள்ளது. கூகி எந்த விஷயத்தை விவரித்தாலும் அங்கதச் சுவை மிளிரக் கூறுகிறார். மிகவும் தீவிரத்துடன் அணுகவேண்டிய சம்பவத்தைக்கூட அங்கதப் படுத்துகிறார். அங்கதத்தின் உச்சக்கட்டம் தான் இல்மொராக்கா

வில் நடைபெறவுள்ள நவீன திருடர்களின் கூட்டம் பற்றிய துண்டுப் பிரசுரம். குகை- சாத்தான்- கொம்புகள் என ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் மாநாட்டை மர்மமானதாக மாற்றுகிறார் கூ.கி. ஏழு வல்லரசு நாடுகளும் அவர்களுடன் தொடர்புகொள்ளவிருக்கும் தரகுக் கூட்டாளிகளுமென விரியும் சாதாரணமான காட்சியை நம்பவியலாத தளத்தில் நடைபெறுவதாகச் சித்தரிப்பதன் மூலம் நாவல் முன்னிறுத்தும் செய்திக்கு வலு கிடைக்கிறது. சர்வதேசத் திருடர்களான ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் முன்னர் தரப்படும் வாக்குமூலங்கள் முக்கியமானவை. அவை கென்ய ஆளும் வர்க்கத்தின் நாமத் துடிப்பாகும்.

1. கிதுவா கட்டங்கூரு வாக்குமூலம்.
2. கிஹாஹுவா கதீகா வாக்குமூலம்.
3. விரேரிவா மூகிராய் வாக்குமூலம்.

மூவரும் போட்டியிட்டிருக்கொண்டு தமது கேவலமான வாழ்க்கை நிலை, மக்களைக் கொள்ளையடித்து செல்வந்தரான சூழல், பெண்களுடான விபச்சாரம், சீரழிவான அரசியல் வாழ்க்கை என வாக்குமூலம் தருகின்றனர். இப்படியொரு சம்பவம் முற்றிலும் கற்பனையே என்றாலும் கூகி உற்சாகத்துடன் புதியதான வடிவில் அவர்கள் வாய் மூலமாகவே கென்யா சுரண்டப்பட்ட கதையைக் கூறியுள்ளார். முதலிருவரும் ஏகாதிபத்தியவாதிகளுடன் தொடர்புவைத்துக்கொள்ளத் துடிக்கின்றனர். மூன்றாவதாக மூகிராய், கென்ய நாட்டின் வளத்தை ஏகாதியத்தியக் கூட்டில்லாமல் கென்யர்களே கொள்ளையடிக்க வேண்டுமென்று தேசிய முதலாளித்துவப் பாதையை வலியுறுத்துகிறார். எனவே அவர் சாத்தானின் சீடர்களால் கொல்லப்படுகிறார்.

தரிசு நிலங்களை மலிவாக வாங்கி வீட்டுமனையாகப் பிரித்து பில்லியனராக மாறும் கிதுவா, 'ஆங்கிலேயப் பள்ளி' என்ற பெயரில் கென்யர்களின் பலவீனத்தைப் பயன்படுத்திப் பில்லியனராகும் கிஹாஹுவா என இருவரும் தரும் வாக்குமூலங்கள் முழுக்க அகந்தையும் அங்கதமும் நிரம்பியவனவாக உள்ளன. மக்களைச் சட்டரீதியாகச் சுரண்டும் பணக்காரர்களின் கடந்த கால வாழ்க்கை முகத்திலறைந்தது போல் தகிக்கிறது. "நீங்கள் தான் எங்கள் முதலீடுகளுக்கு உள்ளூர் காவல் நாய்கள்" என்று வாக்குமூலம் தரும் பில்லியனர்களைப் பார்த்துச் சர்வதேச திருடர் தலைவர் கூறுவது முக்கியமானதாகும். மேலும் அவர் "என் சொந்தநாட்டுக்கு முன் வாசல் வழியாக நான் அனுப்பி வைக்கப்பட்டால், அங்கிருந்து இந்த நாட்டின் பின் வாசல் வழியாக மறுபடியும் இங்கு நுழைந்து விடுவேன்" என்கிறார். சாத்தான்களான ஏகாதிபத்தியவாதிகள்

எந்த நிலையிலும் எந்த வடிவிலும் நுழைய முயலுவார்கள் என்பது ஒரு நாட்டின் இறையாண்மைக்கு விடப்பட்ட சவாலாகும்.

குகையில் சர்வதேச கொள்ளையர்கள், உள்ளூர்த் திருடர்களின் பேச்சைக் கேட்டு அதிர்ச்சியடைந்த வங்காரி, இவர்களைப் பற்றிய செய்தியறிந்தால் காவல்துறை கைது செய்துவிடும் என பாமரத்தனமாக நம்புகிறாள். இறுதியில் அவளே கைது செய்யப்படுகிறாள்.

கென்யாவின் எதிர்காலம் என்னவாகும். என யோசித்த கூகி, கென்யப் பண்பாட்டின் வேர்களை இசையில் கண்டறிந்த கத்தூரியா, தொழில் கற்றுத் தேர்ந்து புதிய கருத்துகளுடைய வரீயங்கா, மக்களுக்காக ஊர்வலம் நடத்தும் மாணவர் தலைவர், தொழிலாளியான மூதூரி என நம்பிக்கை தரும் மனிதர்களை முதன்மைப் படுத்துகிறார்.

வாசிப்புப் பழக்கம் அருகி வரும் தமிழகச் சூழலில் கென்யா விலுள்ள கிக்கூயூ மொழியில் எழுதப்பட்ட சமூகப்பதிவாக விளங்கும் நாவலைத் தேடிக் கண்டுப்பிடித்துத் தமிழில் வெளியிட்ட பதிப்பகத்தாரின் நோக்கம் பாராட்டப்பட வேண்டியதாகும். 384 பக்க அளவிலான நாவலைத் தமிழ் மொழியமைப்பிற்கேற்பச் சரளமாக மொழிபெயர்த்துள்ள அமரந்தா-சிங்கராயர் ஆகிய இருவரின் கடும் உழைப்பு ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் வெளிப்பட்டுள்ளது.

சிலுவையில் தொங்கும் சாத்தான் நாவல் சித்தரிக்கும் கதையலகு, கிக்கூயூ மொழி பேசும் மக்களுக்கு மட்டுமல்லாமல், இந்தியச் சூழலுக்கும் பொருந்துவதாக உள்ளது. இந்திய சமூக, அரசியல் நிலையை கூகி போல் விசாரணை செய்து கருத்தியலை முன்வைத்து நாவல் படைக்கும் பொழுது இந்தூல் தமிழில் வெளியான தன் நோக்கம் நிறைவேறும்.

அரசியல், மக்களின் சமூக வாழ்க்கை, பண்பாட்டில் ஏற்படுத்தும் மாற்றங்களை நுணுக்கமாகவும் கலையழகுடனும் சித்தரித்துள்ள சிலுவையில் தொங்கும் சாத்தான் நாவல் சமூக ஆவணமாக விளங்குகிறது. சமூக அக்கறையுள்ள ஒவ்வொருவரும் அவசியம் வாசித்து விவாதிக்க வேண்டிய இந்நாவல் காலத்தின் தேவையாக தமிழில் வெளியாகியுள்ளது.

சிலுவையில் தொங்கும் சாத்தான் (நாவல்)

கூகி வா தியாங்கோ

தமிழில்: அமரந்தா - சிங்கராயர்

தாமரைச்செல்வி பதிப்பகம், 31/48, ராணி அண்ணா நகர்
கலைஞர் நகர், பக். 421, விலை ரூ. 125

நூல் மதிப்பீடு

குறிப்பிடத் தகுந்த தொகுப்பு

ம. மதிவண்ணன்

தலித் கவிஞராய் அறியப்பட்ட என்.டி. ராஜ்குமாரின் இரண்டாவது தொகுப்பாய் வந்திருக்கும் 'ஓடக்கு' தொகுப்பிலுள்ள கவிதைகளை 3 வகைகளாய்த் தொகுத்துக்கொள்ளலாம் எனத் தோன்றுகிறது.

1. நவீனக் கவிஞர்களின் அறிதலுக்கு வராத, மண்ணில் வேர் கொண்ட நாட்டார் கலாச்சாரம், நம்பிக்கைகள், சடங்கு வாழ்க்கை சார்ந்த புது உலகமொன்றை ஒரு கூத்துக் கலைஞனுக்குரிய அடவுகளோடு முன்வைக்கும் கவிதைகளை முதல் வகையினவை எனலாம். இவ்வகை கவிதைகளில் நரபலி கேட்கும் கொல்லங்கோட்டு அம்மனும், ரணச்சோறு கேட்கும் இசக்கியம்மனும், வெறிகூத்தாடும் அயனியோட்டுத் தம்புரானும்; பிணம் சுலவக்கும் சுடுகாட்டுச் சடலையும், நாக்குத் துருத்தி நிற்கும் பத்ரகாளியும் புனைவுகள் உதிர்ந்த தங்கள் கதைகளுடன் காணக்கிடைக்கிறார்கள். தான் வாழும் மண்ணின் நேற்றைய- இன்றைய இருப்பின் நிலைகளைத் தான் பிறந்த கணியான் குடி சார்ந்த ஒரு அடித்தட்டுப் பார்வையில் நமக்குக் காட்டித் தரும் ஒரு கலைடாஸ்கோப் பாகக் காட்சி தருகின்றன இவ்வகைக் கவிதைகள். குமரி மண்ணின் வட்டார வழக்கும் அடித்தட்டுப் பார்வையும் இக்கவிதைகளின் பலம் என்றால், குமரித் தமிழில் பழமலய் பேசுவது போன்ற தோற்றத்தைத் தருமளவுக்கு பாத்தித் வட்டிமுச்சும பழமலய்யின் நடை இக்கவிதைகளின் பலவீனம் என்று தோன்றுகிறது.

2. பொதுப் புத்தியில் நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ள புராணகம், சமூகம் சார்ந்த மதிப்பீடுகளைப் புரட்டிப்போட்டு அதிர்வுக்குள்ளாகும் கலகக்கூறுகள் கொண்டவை இரண்டாவது வகையான கவிதைகள். ஒரு கவிதை கவிதைக்கென ஏற்றுவித்திருக்கும் புனிதத்தைப் போட்டுடைக்கிறது 'இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாய் பொத்தி வைத்திருந்த கற்பு / என் கவிதையின் யோனிக்கிடையில், நசுங்கிச் செத்தது' என்று.

குண்டி கழுவ ஒதுக்கப்பட்ட இடக்கைப் பக்கத்தை உமையவளுக்குத் தந்த ஈசனை கேள்வி கேட்கிறது ஒரு கவிதை. அப்பாவிட்ட குசுவை வெகுவாகச் சிலாகித்து மகிழ்கிறது ஒரு கவிதை.

'சூரியன் எப்படி ஒருத்திக்குக் / கணவனாக முடியும் / எந்தத் தெம்மாடி ஏமாற்றிச் சென்றானோ / குந்திதேவியை' என்று பாரதத்தைப் பகடி பண்ணுகிறது ஒரு கவிதை.

‘பரந்து மேய்ந்து தெருவோரம் பேண்டு வைத்த / காய்ந்த
பீயைத் தின்று / குப்பைத் தொட்டியில் கிடக்கும் விலைஉயர்ந்த /
தூமைத் துணியை மென்று அசை போட்டு / குண்டி கழுவிப்
போட்ட / தேங்கிக் கிடக்கும் நீர் குடித்துச் சென்றது கோமாதா’
என்கிறது ஒரு கவிதை.

இவ்வகைக் கவிதைகளில் கிண்டலும் கலகக் குரலும் கூடிய
தனித்தன்மையை ராஜ்குமாரிடம் நாம் கண்டுகொள்ள முடியும்.

3. மூன்றாவது வகையாக குடும்ப உறவுகள் மற்றும் காதல் உறவு
சார்ந்தவற்றை முன்வைக்கும் சுயம் சார்ந்த கவிதைகளைச் சொல்
லலாம்.

முருகனைப் பிடிச்ச வைச்சி வேலை வாங்க, சித்து வேலை
செய்ய, பதினாலாம் பாதிராவில் தட்டிப்பாட, இயல்பாய் இருக்க,
கற்றுக்கொடுப்பவராக, அவராகத் தான் பரிணமிக்க ஏங்கும்படி
பார்த்துப் பார்த்துப் பிரமிக்கும் ஒரு ஆசானாகத் தன் தந்தை
குறித்த படிமத்தை முன்வைக்கும் கவிஞர், பலவீனமுள்ளதும்
கிழிந்ததும் பாசம் கொஞ்சுவதுமான ஒரு சுவையான பிப்பமா
கத் தாயை அறியத் தருகிறார். பிஞ்சு கரளு வாடிப்போகுமென்ற
கரிசனையோடு ரெண்டு பச்சை முட்டை உடைத்துத் தருவதும்,
கொஞ்சிப் பேசித் தாலாட்டி வாயில் நிறைத்துறங்க வைக்கும் ஆதி
மனமுள்ளதாகவும், மொல கொடுத்த அம்மையைவிட முத்தம்
கொடுத்த பொண்டாட்டி ஓசத்தியாகிட்டாளா என்கிற நம்பிக்கை
யற்ற சிழட்டு வார்த்தையில் கேட்பதாகவும், தன்னைப்போலல்லாத
ஒரு பிள்ளை பெற்றுத்தரும் அன்பு மனைவிக்காக சோற்றில் விஷம்
வைத்துக் கொல்லத்தக்கதாகவும் பிளவு கொண்டதாய்க் காணக்
கிடைக்கிறது தாயின் பிம்பம்.

தனது சொல்குடியின், குடும்பத்தின், மின்மினிப் பூச்சியின்
கதைகளைச் சொல்லும், தங்கள் காட்டுத் தெய்வங்களுடன் அன்
னியோன்யமாய்ச் சண்டையிடும் பாட்டியும் காணக்கிடைக்கிறாள்.

முக்கிய மாய்க் குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்கவை, வரலாறு சொல்
லச் சொல்ல வன்மையான முத்தம் கொடுத்த, ஆலய மணியின்
ஓசை கொண்டு வரும் பெயர்க்காரியுடனான உறவைப் பேசும்
கவிதைகள்.

பல அசாதாரணமான கவிதைகளையும், சில மிகச் சராசரி
யான கவிதைகளையும் கொண்டுள்ள இத்தொகுப்பை சமீபமாய்
வந்துள்ளவற்றுள் குறிப்பிடத்தகுந்த ஒன்று என்று தாராளமாய்ச்
சொல்லலாம்.

ஒடக்கு! என் டி. ராஜ்குமார் / விலை ரூ. 20 / பக். 71 / கலை இலக்
கியப் பெருமன்றம், 1, திருநாவுக்கரசு தெரு, திருவண்ணாமலை. ●

களத்தைத் தேடி

ஏந்திரா

“சீ, விடு. இது அவன் மாதிரி கிடக்கு” என்று நிறுத்திவிட்டு, கண்ணை மூடி உலகம் என் முன்னால் தவமிருப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டேன். கண்ணை திறந்தபோது உண்டான வார்த்தைகளையும் ‘உறைப்பாயில்லை’ என்று நெஞ்சிலிருந்து கிழித்தெறிந்தேன். கலவரம் கேட்டு கண் விழித்தபோதெல்லாம் ‘ஆமியா?’ என்று குசுகுவென்று கேட்டும், பொஞ்சாதியைப் பற்றி ‘பாவம் தான்; ஆனால் படுமோசம்’ என்று எழுதிவிட்டு நித்திரைக்குச் சென்றேன்.

நான் எதிர்பார்க்காதபோது ‘அது’ வந்தது. எல்லாரும் எதிர்பார்த்த சத்தப் பின்னணிகளோடு.

எல்லாரையும் இழுத்துக்கொண்டு தெருவெல்லாம் உயிர் தெறிக்க ஓடிக்கொண்டே மனம் வானத்தைப் பார்த்து வந்த கவிதையை கத்திப் பாடமாக்கியது.

“என்னப்பா, செல் வருதா?” என்றாள் இளையவள். பயம் கலந்த நக்கலாக இருந்தது.

அந்த வார்த்தையை விடாதே பிடிபிடி என்றது மனது. ஒடு ஒடு என்று கூடவே ஏதோ ஒத்துப் பாடியது.

“எங்கே போறியள்?” என்று பொத்துப்பொத்தென்று கிடங்கெல்லாம் விழுந்த சைக்கிளின் பதிவுகளை உள்வாங்கி பயந்து அதிர்ந்த பார்வையுடன் கேள்வியை என் பக்கம் வீசிவிட்டு “சைக்கிள் இஞ்சால திருப்படா, கனகர் மாமா வீட்ட போவம்” என்று மூத்தவனைப் பார்த்துக் கத்தினாள் அவள்.

பதற்றத்தில் பயித்தியமாகிப்போன பல முகங்கள் அவள் மனப் பார்வைக்கு வந்திருக்குமோ - நான் என் செய்ய? இந்த உலகத்துக் காக உனக்கும் எனக்குமாக இந்த வார்த்தையை நினைவோடு அறைய வேண்டும்.

“அவயிப்ப அங்க இருக்கமாட்டினம். எல்லாரும் கோயிலுக்கு ஓடியிருப்பினம்” என்றாள் மூத்தவள்.

“சீச்சீ, அவைக்கு இன்னும் தெரியாம இருக்கும். சொல்லாட்டிச் சரியில்ல,” என்று பதில் வந்தது.

“மாமாவுக்குத் தெரியாம இருக்காது. அங்கபோய் போறதுக்குள்ள ஆமி வந்தாலும் வந்திருவான்,” என்ற மகளை நிறுத்தி,

“சரி, நீங்க கோயில் பக்கம் ஓடுங்க. நான் போய்ச் சொல்லிப் போட்டு வாறன்” என்று சைக்கிளை மகளிடம் கொடுத்தேன். (நானும் இரு பெட்டைகளும் ஒரு சைக்கிளிலும் மகனும் தாயும் ஒன்றிலுமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தோம்.)

“அவையள் இருந்தினமென்டா கூட்டியண்டு வாறன். நீங்க கெதியாப் போங்க” என்று அவளின் நம்பிக்கை அற்ற முதுகுக்கு நேரே கத்திவிட்டு கால்நடையாக ஓடினேன். சின்னவளை பாறில் வைத்து உழக்கியபடி “அப்பாவுக்கு நித்திரை தெளியேல்ல,” என்று பெரியவர் தாயிடம் சொல்வது எனக்குக் கேட்டது.

எந்தச் சத்தங்களும் என் வரிகளைச் சாப்பிடக்கூடாது. என் தலைக்குமேல் எல்லாம் வந்து விழுந்து வெடிப்பதாகப்பட்ட உணர்வில் இருந்து விடுபடவும் வேகமாக ஓடினேன்.

“என்ன இந்த ஓட்டத்தில் வாற” என்று பதட்டப்பட்ட கனகருக்கு ‘ஆ...ஆ...ஆமி வருது,’ என்று மூச்சு வாங்கினேன். அவர்களும் மூட்டை முடிச்சுகளுடன் தயாராகத்தான் இருந்தார்கள். ஆக, இளைப்பாற வழியற்றுப் போச்சு.

“தேர் கூட்டம் மாரிக் கிடக்கு. அதுசரி மாமி எங்க நிச்சிறன் என்டவ?” என்றான் பாடி.

-அடச்சீ. சொல்ல மறந்து போச்சு.

அப்படி இப்படித் தேடி முடியாமல் கொடிமரத்தடிக்கு வந்து சேருவதாகச் சொல்லிக்கொண்டு ஆளுக்கொரு பக்கமாய்த் தேடினோம். இல்லை. அவர்கள் வரவில்லை. சைக்கிள் பஞ்சரா?

“ஏன்டாப்பா. சின்ன பெட்டையளிட்டு சைக்கிளக் குடுத்தனி. விழுந்தடிச் கிழுந்தடிச்சுப் போட்டுதுகளோ தெரியேல்ல”- கனகம்மா விசாரித்தார்.

“வாறாண்டுதானே சொன்னதுசள். வருங்கள். ஒருத்தரும் தேடப்போக வேணாம். சண்டியளே... வெளியில கேட்கிற சத்தம் கேட்கேல்லயே” என்று உறுதிப்பாட்டு சன்னதத்தை குரலுக்கு

கொண்டுவந்து கத்தினார் ஏகாம்பரம். அங்கங்க நின்ற பொடிக்
கள் இங்க வந்து வேடிக்கை பார்த்தது.

அகல அகல விரித்து அங்க இங்க பார்த்தாலும் கண்ணீர்
உறங்க மறுத்தது.

“ஏகாம்பரமண்ணே, சத்தம் கொஞ்சம் ஓயுதுபோல கிடக்கு.
முந்திமாதிரி வந்த ஆமி திரும்பிப் போட்டான்கள் போலக்கிடக்கு.
நான் ஒருக்கா... போய்...”

முடிக்க முடியாது நின்ற என்னை நிதானத்தை வரவழைத்
துப் பார்த்து “பொறுடாப்பா” என்றார்.

“பொடியள் நிப்பாட்டிப் போட்டான்கள் போலக் கிடக்கு.
அவையர் பிள்ளை பண்ணிட்டினம்” என்று பலமணி நேரத்தின்
பின்பு தகவல் வந்தது.

வதந்தியா இல்லையா என்று ஆராய்ந்து முடிக்க மேலும் நேரம்
பறந்தது.

ஏகாம்பரத்தார் நானும் வாறன் எண்டு கூடப் புறப்பட்டார்.

சைக்கிள்கள் பார் உடைந்து முன்சில்லு பின்சில்லாய் கிடக்க
என் பிள்ளைகளின் தலை எங்கே, கால் எங்கே என்று நான்
தேடினேன்.

ஏகாம்பரத்தார் தலையை உயர்த்தி என்னையோ, மெதுவாக
அசைந்துகொண்டிருந்த மரங்களையோ பார்க்க முடியாது, மண்
ணில் தலையைப் பலமுறை குத்தினார்.

இம்முறை நான் கண்ணீரை இழுத்துப் பிடிக்கவில்லை. நான்
பார்த்தறியாத வேதனை வழிந்தது. அதற்கு அப்பாற்போய் நெஞ்
சம் விறைத்தது.

“உனக்கு இருக்கிறதே ஒரு பொடியன். அவனையும் வெளி
யில அனுப்பாம வச்சிருக்கிற,” என அன்று கதிர்காமர் பொஞ்
சாதி திட்டியது நினைப்புக்கு வந்தது.

ஓ! நினைவில் இருந்ததும் போய்விட்டது. பொத்திப்பொத்தி
வச்சிருந்தேன். கவிதை பறந்து போச்சு. எனக்கு முன்னிருந்த
உலகு முன் தலை குனிந்துகொண்டேன்.

“அட மடையா, அழாதே. வா வாடா” என்று தழுதழுப்
போடு இழுத்து என்னை நெஞ்சோடு போர்த்திக்கொண்டு யாரோ
நடந்தார்கள்.

“எல்லாம் போச்சு, எல்லாம் போச்சு” என்று குமுறியபடி அதிர்ந்த அவர் உடல் என்னோடு விட்டுவிட்டு மோதியது. கண்ணிற் கண்டவர்கள் எல்லாம் ஒப்பாரி வைத்தார்கள்.

கோயிலுக்குள் கால் வைத்தபோது மூச்சிரைத்தது. இரப்பை எரிஞ்ச எரிப்பை எழுதவா? இல்ல, காணாது. எவன் மாதிரியும் இல்லாம புதுசா எழுதோணும். காத்திருப்பம். எல்லாம் மறுபடி வரும். ●

பிரச்சினை பேசும் சிறுகதை

ஆண்டாள் அக்கா

மு. ராஜசேகரன்

அரைமணி நேரம் காத்திருந்து... ரயில் ஸ்டேஷனுக்குள் குழைந்ததும் நான் அங்கிருந்து வெளியேறி விட்டேன். நானும் ஆண்டாள் அக்காவும் பேசுவதை யாரும் பார்த்துவிடக் கூடாதே! விறுவிறுவென நடந்து நேரே ஊத்தப்பட்டிப் பாதையிலிருந்த புளிய மரத்தடியில் போய் நின்றுகொண்டேன்.

நிலவு பிரகாசமாய் ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்ததால், ரயிலில் வந்த கொட்டகுளத்துக்காரர்களெல்லாம் வரிசையாய்ச் சைக்கிளில் போவதை அங்கிருந்தே பார்க்க முடிந்தது. வரிசையாய் எல்லோருமே ‘பெல்’ அடித்துக் கொண்டு போனார்கள். (கொட்டகுளத்துச் சித்தப்பா மூன்றாவது சைக்கிள்காரர். டைனமோ எரிந்தது.) பள்ளத்தில் இறங்கினார்கள். சத்தம் போட்டு யாரோ யாதையோ இன்னொருத்தருக்குச் சொல்லிக்கொண்டு போன சப்தம் அவர்கள் பள்ளத்தில் இறங்க இறங்கத் தேய்ந்துகொண்டே போனது. எல்

லோரும் காளிகோயில் முக்கில் திரும்பி மறைவதற்காகக் சாத்திருந்தேன். மறைந்ததும் சட்டென மீண்டும் ஸ்டேஷன் நோக்கிக்கிளம்பினேன். ஆனால் அதற்குள் பாதி தூரத்துக்கு வந்துவிட்டாள் ஆண்டாள் அக்கா.

“ஏன் அழுகிறிய? நீங்க அழுக அழுக எனக்கு மேக்கொண்டு மேக்கொண்டு கஷ்டமாயிருக்கு.”

“.....”

ஏதும் சொல்லாமல் மூக்குறிஞ்சி அழுகையைத் தொடர்ந்தாள். அதற்குள் ‘சோட்டானிக் கண்மாய்’ வந்துவிட்டிருந்தது. நான் சட்டென அவள் இடது தோள் பற்றி நடையை நிறுத்தினேன். சற்று நகர்ந்து, தாடை தொட்டு முகம் திருப்பிப் பார்த்தேன். அவள் கீழே தரை பார்த்துக் குனிந்தாள். நான் மறுபடியும் முகவாய் பிடித்துச் சற்று மேலே தூக்கினேன். ஒரு கணம் மட்டும் என்னைப் பார்த்தாள். மறுபடியும் முகம் கவிழ்த்துக்கொண்டாள். அதற்குள், கண்ணுக்கருகில் மூக்குமேட்டில் கண்ணீரின் ஈரம் ஒரு முறை பளபளத்ததைக் கவனித்தேன். மறுபடி மறுபடி மூக்குறிஞ்சினாள். நான் கன்னத்தில் தட்டினேன்.

“ஹேய்- என்ன- இப்படி பண்ணா எப்படி? எனக்கு மட்டும் போக ஆசையா என்ன?”

மீண்டும் ஒருமுறை மூக்குறிஞ்சினாள். நான் முழுசாக முன்பக்கம் போய் நின்றேன். நெருங்கினேன். உடம்பில் உடம்பு படுமளவுக்கு நெருங்கி, முதகு தடவி ஒருமுறை இருக்கிக் கட்டினேன். நெஞ்சோடு அவள் பிடித்திருந்த ‘டிபன் பாச்ஸ் பை’ என் நெஞ்சில் முட்டியது.

அவள் என்னமோ முனகிப்படி ஆவேசமாய் அங்குமிங்கும் முத்தம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். “என்ன”? என்றேன். “ம்?” “ம்?” என்று மட்டும் சொல்லிக்கொண்டு முத்தமிட்டுக் கொண்டும் அங்குமிங்கும் கடித்துக்கொண்டுமாய் இருந்தாள். அப்போது எங்கள் உடம்பில் ஒரு பொட்டுத் துணியில்லை. எல்லாம் அவிழ்த்து கழுங்கடியில் முள் மரங்களுக்குள் இருந்த குகைக்குள் விரித்துப் படுத்திருந்தோம். அதுவரை அதுமாதிரி நிறையத் தடவைகள் படுத்திருக்கிறோம். ஆனால் ஒருமுறைகூட, பகலிலேயே அங்குபோக எல்லோரும் பயப்படுகிற மாதிரி, பாய்போ, பூச்சி கொட்டையோ... எதுவும் எங்களைத் தொந்தரவு செய்ததில்லை. ஒருவேளை நான் ஒரு முதிர்கன்னிக்கு உதவுகிறேனென்பதை மனிதர்களுக்குப் பதிலாக அவை புரிந்து கொண்டனவோ, என்னவோ?

அவள் அப்பாவுக்குக் கல்யாணமாகும்போது வயசு நாற்பத்து மூன்று. அம்மாவுக்கு முப்பத்தெட்டு. 'லேட் மேரீட்' லிஸ்ட். ஆனால் புத்தியில்லை இவ்வளவு வயசுக்கப்பறம் பிள்ளை பெற்றால் பாதுகாத்து வளர்க்க முடியுமா என்ற ஐயமெழுமளவுக்கு வைதீஸ்வரன் ஐயருக்குப் புத்தியில்லை. அம்மாவும் தடைபண்ண நினைக்கவில்லை. இருவரும் சேர்ந்து இரண்டு வருடம் முயன்றார்கள்: "கொள்ளிக்கு பிள்ளை வேணும். கொள்ளிக்குப் பிள்ளை வேணும்."

"பொறந்தது ஆம்புளப் புள்ளயா, பொம்புளப் புள்ளயா?" என்றவர்களில் சிலருக்கு "சனிப்பிள்ளை" என்று பதிலிறுத்தார் ஐயர். பெண்பிள்ளை பிறந்திருந்தது. பார்க்கவே அசிங்கமாய், கருப்பாய்...

ஆண்டாளுக்கு இரண்டு வயதாகும்போதே மரணப்படுக்கையில் விழுந்துவிட்ட ஐயர் கடைசி கணங்களில் சொன்னார்:

"என்னடி, வற்றவா எல்லாம் மூக்க மூக்கத் தொட்டுப் பார்க்கறா? போகப் போறேனா? காலன் வந்தாச்சா? ஹம் ஹம்-சரி. நீ ஒன்னுங் கவலப்படாதே. அன்னிக்கே கண்ணப்பச் செட்டியார் வந்தப்ப எல்லாஞ் சொல்லீட்டேன். 'பாத்துக்கறேன்'னுட்டார். பாத்துக்குவார். வாக்கு தவறாத மனுஷன். வருஷா வருஷம் அரிசியும் பருப்பும் புளியும் மொளகாயும் வந்தும். நான் நாப்பது வருஷமா அவா கோயில்ல ஒழைச்சதுக்கு நன்றிக்கடன் செய்வார். நிம்மதியாய் பொங்கித் தின்னு, நிம்மதியாய்த் தூங்கி எழு. 'அங்க இங்க'னு பத்துப் பாத்திரமெல்லாம் தேய்க்கப் போகாதே."

குழந்தை அம்மாவின் தோளைப் பிடித்துக்கொண்டு அப்பா பேசுவது புரியாமல் வெறுமே முழித்துப் பார்த்துக் கொண்டுமட்டும் நின்றிருந்தது.

கண்ணப்பச்செட்டியாரும் நான்கைந்து ஆண்டுகளில் இறந்துவிட 'யாரும் தப்பா எடுத்துக்குணுறாதியத்தா. நாங்க என்ன ஒங்க குடுப்பத்துக்கு மட்டுமா செய்ய வேண்டியிருக்கு! சுத்துக் கிராமத்துலயும் நாப்பது குடும்பத்துக்குச் செய்ய வேண்டியிருக்கு! என்னமோ, அவரு இருந்த மட்டுக்கும் அள்ளியள்ளிக் குடுத்த 'லெட்சுமி'யும் இப்பம் பாத்து கையெ மூடிக்குணிட்டா. என்ன செய்யிறது? தயவுபண்ணி யாரும் தப்பா எடுத்துக்குணுறாதிய" என்று வீட்டுக்கார ஆச்சி சொல்லிவிட, ஆண்டாளின் அம்மா வேலைக்குப் போனாள். ஆனால் அவளுக்கும் எல்லாம் விழுந்துவிட, ஆண்டாள் வேலைக்குப் போனாள்.

பன்னிரண்டு வயதிலேயே ஆண்டாள் வேலைக்குப் போனாள். சீனிச் செட்டியார் வீட்டில் வேலை. குழந்தை பார்த்துக் கொள் கிற வேலை. குழந்தை வேகமாக வளர்ந்துவிட்டது. அப்புறம் பக்கத்து வீடுகளில் பத்துப் பாத் திரம். அப்புறம் பதினைந்து வய தில் பக்கத்து டவுனில் 'ஐவுனி'யில் துணி எடுத்துப் போடுகிற வேலை. அதுவே கடைசி வேலையாயிற்று.

கடைக்காரர் தேவர் ரொம்ப இரக்கப்பட்டு...ரயிலில் 'பாஸ்' அவர்தான் எடுத்துத் தருவார். வருடா வருடம் அவளுக்கும் அம் மாவுக்கும் துணி கொடுப்பார். கிராமத்தில் டுனி உலுட்டும் போது புனி தருவார். அறுவடையின்போது நெல் தருவார். தேவர் ரொம்ப உதவினார். அவர்கள் பிழைப்பு ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

ஆனால் பிழைப்பு மட்டுமே ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அவளுக் குக் கல்யாணம் கில்யாணம்...

அன்று ரயிலில் வரும்போதே மழை கொட்டத் தொடங்கிவிட் டது. அப்போது நானும் அதே ரயிலில்தான் வந்துகொண்டிருந் தேன். அப்போது டவுனில் 'காலேஜ்' படித்துக்கொண்டிருந்தேன். ரயில் நின்றபோது இறங்கமுடியவில்லை. அப்படி அடித்தது மழை. என்றாலும் வேறு வழி? வேப்பமரத்துக்குக் கீழே 'ஓட்ரே ஓட்டம்.' ஸ்டேஷனின் கூடத்துக்குள் போய்விட்டேன்.

மழை நின்றதும் கொட்டகுளத்துச் சித்தப்பா, "எப்புடிப்பா போகப்போற? கொடை தரவா?" என்றார். ஃபார்மாலிட்டி! என் றாலும் என்ன செய்ய? பதில் சொல்லியே ஆசனாமே, "இல்லை. வேணாம். போயிருவேன்" என்று வானத்தை எட்டிப்பார்த்துவிட் டுச் சொன்னேன். "சரி. அப்ப வாரேன்" என்று விட்டு அவர் கிளம்ப, பின்னாலேயே மொத்த கொட்டகுளத்துப் படையும் போயிற்று. நானும் கிளம்பினேன். பின்னாலேயே அவளும் கிளம்பினாள்.

'சோட்டானிக் கண்மா'யைச் சமீபித்துக் கொண்டிருந்தோம். மழை தூரத்தொடங்கிற்று. நான் நடையில் வேகம் பிடித்தேன். ஆனால் பத்தடிக்குள்ளேயே கனமாயின துளிகள். 'ஓடுவது வீணா?' என்ற கேள்வியோடு ஓடத்தொடங்கினேன். திடீரெனத் திகைத்தேன்; 'துளிகளில் மண் கலந்து இருக்கிறதோ?' என்றொரு கேள்வி ஆச்சர்யமாக எழுந்தது. 'இல்லை. துளிகள் வேகமாக விழுத் தொடங்கியிருக்கின்றன.' உள்ளெழுந்த பதினைக் கேட்டுக் கொண்டே முகத்தில் கூடுமானவரை மழை படாமல் திருப்பிக் கொண்டே ஓடினேன். கழுங்கு வந்தது. உடனே குகையின் ஞாபகம்.

நேரே குகைக்கு ஓடினேன். ஓடி உள்ளே போய்த் திரும்பிப் பார்த்தால் திடுக்கெனத் தூக்கிப் போட்டது. வெளியே மழையிலொரு கருப்பு உருவம்! 'சீ. ஆண்டாள் அக்கா!' என்றது மனசு. "உள்ள வாங்க. பரவால்ல. யாரு பாக்கப் போறா இந்த மனையில்!" உள்ளே வந்தாள். பக்கத்தில் நின்றாள். இடவசதியும் அங்கு அப்படித்தானிருந்தது. சற்றுத் தள்ளி நிற்க எத்தனித்தால் கூட மேலே தலை இடிக்கும். உட்கார்வதற்கு வேண்டுமானால் தள்ளித்தள்ளி உட்கார முடியும்.

புயலின் உறுமல் வலுக்கத் தொடங்கிற்று. "உ ஊ...ஊ...ஊ."

இடியும், மின்னலும், "தடகடாக்- ப்ளிம்"

துளிகளோ இன்னும் அடர்த்தியாயின. எதிர்ப்பக்கமிருந்த மரங்கள் மறைந்தன.

நனைந்த எனக்கு குளிரில் உடல் நடுங்கிற்று. அவளைப் பார்த்தேன். அவளும் 'வெடவெடா.'

அடர்ந்து பெய்த மழையில் எங்கள் இருப்பிடம் தீவாயிற்று. உலகத்திடமிருந்து பிரிந்துவிட்ட தீவு. உலகத்தார் யாரும் பார்க்க முடியாத தீவு. மழைத் திரையிட்ட தீவு. 'கும்'மென்று இருண்ட தீவு. அந்தச் சூழ்நிலையில் 'அந்த' 'முடு' தான் எழும்.

"சரியான மனநிலையோடு சரியான இடத்திலிருக்கும்போது நெருங்கு. எந்தப் பெண்ணும் கிடைப்பாள்" என்று லேடீஸ் சைக்காலஜி சொல்வதாக நண்பரொருவர் சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால் "ஒருத்தி சரியான மனநிலையோடு சரியான இடத்திலிருக்கும் போது நாம் பக்கத்திலிருந்தாலே போதும். அவளே, சுயமாய்தானாகவே முயன்று நம்மை..." என்று அன்றிலிருந்து நான் அந்த சைக்காலஜியின் கூற்றை மாற்றிக்கொண்டேன். ஏனெனில் அன்று அப்படித்தான் நடந்தது. மழையின் பக்கமாகத் திரும்பி நின்று கொண்டிருந்தவள் திடீரெனத் திரும்பி, நெருங்கி... பாவம். அந்த முதிர்கன்னியின் ஆரம்ப வார்த்தைகளை எழுத எனக்கு விருப்பமில்லை. மீண்டும் நினைத்தாலே நெஞ்சு தடிக்கிறது. யார் காரணம்? இதற்கெல்லாம் யார் காரணம்? ஆனால், அன்றைய மழை அவளுக்கு சரியான மனநிலையைத் தந்திருந்தது; குகை 'சரியான' இடமாகிவிட்டது.

ஒருமுறை புணர்ந்துவிட்டாலே போதும். அதற்குப் பிறகு நமக்கும் அவர்களுக்குமிடையே அதுகாறும் இருந்துவந்த ஒரு பெரிய கூச்சத்தின் திரை கிழிந்துவிடுவதை நாம் 'நன்கு' உணர

முடியும். பிறகு பெண்கள் ஏகப்பட்ட 'ரகஸ்யங்களை' நம்மிடம் அவிழ்த்துக் கொட்டுவார்கள். அவளும் கொட்டினாள்.

...புருஷ ஏக்கமும், பெருமூச்சும், கண்ணீரும், மூக்குறிஞ்சலும் செறிந்த அந்தப் பேச்சுகள்... பாவம்! எத்தனையோ இரவுகளில் மங்கின வெள்ளையாய் நீண்டு கிடக்கும் எங்கள் ஊர் ஒற்றையடிப்பாதையில் அவளைக் கட்டிப்பிடித்து, முத்தமாய்க்கொடுத்து தலை வருடி ஆசவாசப்படுத்தியிருக்கிறேன்.

அரசியல்வாதிகளின் பேச்சு, அல்லது ஆன்மீகவாதிகளின் பேச்சு, அல்லது தத்துவவாதிகளின் பேச்சுக்கு மட்டும் நேரமொதுக்கினால் இவ்வுலகை நாம் சொர்க்கமாக்கிவிட முடியாது. விதவைகளின் பேச்சு, முதிர் கன்னியரின் பேச்சு, வாழாவெட்டிகளின் பேச்சுக்கும் செவிகொடுக்க வேண்டும். அவர்கட்கும் உதவவேண்டும். அப்போதுதான் நாம் இவ்வுலகின் கண்ணீர்த் தொகுதியின் கனம் குறைக்க முடியும். அதற்குப் பிறகுதான் அமைதியும் அன்பும் நிறைந்த பெண்களை நாம் காணமுடியும். ஏனெனில், 'அந்த' உணர்வு அவர்களை எவ்வளவு படுத்துகிறதென்று, ஒருமுறை புணர்ந்துகொண்டிருந்தபோது அவள் சொன்ன ஒரு பதில் மூலம் அறிந்தேன்:

“நான் என் மனைவியிடம் முதல்முறையாகப் போகும்போது 'தப்பு' பண்ணிவிட்டுப் போனவன் ஆவேனோ?”

“இல்லை. உதவி செய்துவிட்டுப் போனவனாவாய். உயர்ந்த உதவி.”

அவள் கண்ணில் அப்போது நீர் துளிம்பிற்று.

மல்லாந்து படுத்திருந்தேன். என் இடது பக்கம் அவளும் மல்லாந்து படுத்திருந்தாள்.

கண்ணீரெல்லாம் காய்ந்து, கன்னங்களிலிருந்து 'அழுக்குவரை' கள்தான் அப்போது அழுகைக்கு அடையாளம். நான் மறுபடியும் நேரமாகிவிட்டதைச் சொன்னேன். ஆனால் இம்முறை 'சொன்னவுடன்' போன்முறைபோல் ஆவேசமாய்க் கட்டி இறுக்காமல், அமைதியாய் எழுந்து உட்கார்ந்தாள். முதன்முதலாய் அவள் உள்பாவாதையை எடுத்து அணிய... கிளம்பினோம்.

மூக்கு திரும்பினதும் கிராமம் தெரியத் தொடங்கிற்று. இரவில் அங்கிருந்து பார்த்தபோது போஸ் சித்தப்பா வீட்டு முட்டைலைட்டும், ஊருக்குள் இருந்த மூன்று 'போஸ்ட் லைட்'டுகளும் மட்டும் வழக்கம்போல் தெரிந்தன. அதற்குமேல் ஊரைச்சுற்றி வேலி

காத்தான் மரங்கள் மண்டியிருந்ததால் ஒன்றும் தெரியவில்லை ஆனால் நிலவடித்ததால் சுற்றிலும் எங்கும் வெளிச்சமாயிருந்தது. எங்கள் ஒற்றையடிப்பாதை மெல்ல அடிஅடியாய் பின்னால் கருண்டு கொண்டிருந்தது. கேட்டேன்:

“போதுமுல்ல?”

“ம்?”

“போதுமுல்ல’ன் னேன்.”

“... ..”

“பதில் சொல்லாட்டா எப்படி?”

“... ..”

“ஒங்களத்தான். இனிமே எப்ப வரப்போறனோ.”

“ப்ச். மறுபடி மறுபடி அதையே சொல்லாத பாலு.” மறுபடி அழுதான். தோள் தொட்டு இறுக்கினேன். என் சட்டையின் தோளிலேயே கடைசியில் கண்களை ஒற்றி கண்ணீர் துடைத்துக் கொண்டாள். ‘முன்றானையைவிட என் சட்டையின் தோளில் துடைப்பது இதமாய்ச் சந்தோஷமாய் இருந்திருக்குமோ?’

மலைராசன் வீட்டு மாமரம் வந்ததும் பிரிய ஆயத்தமாகிவிட்டோம். அதுதான் எங்கள் பிரியுமிடம். ஊருக்குப் பக்கத்தில் இருந்தது அது. எனவே, அதற்குமேலும் நாங்களிருவரும் ஒன்றாய் போவதில்லை. போனால் யாராவது பார்த்துவிட்டால்? நின்று கொண்டோம்.

“சரி. அப்ப பொய்ட்டு வாரியனா?”

சிறிது நேரம் குனிந்தபடி நின்று கொண்டிருந்தாள். மார் போடு டிபன் பாக்ஸ் பையை அணைத்துப் பிடித்திருந்தாள். திடீரென ஒரு நீளமூச்சு உள்ளிழுத்த, அதை வெளிவிட்டபோதே “ஹம்” எனத் தலையாட்டிவிட்டுக் கிளம்பினாள். ஆனால் பத்தடி தூரம்தானிருக்கும் மறுபடி நின்று தயக்கமாய்த் திரும்பினாள்.

“போனவொடன மறக்காம லெட்டு போட்டு பாலு.” குரல் நடுங்கிற்று. திடீரென எனக்குள் எச்சரிக்கை முளைத்தது. ‘ஐயோ யாராவது பார்த்துவிடப் போகிறார்கள்.’ நான் சட்டெனச் சொன்னேன். “சரி, போடறேன் போங்க.” அதற்கும் தலையாட்டிவிட்டுத் திரும்பி நடந்தாள்.

நான் மாமரத்தின் கீழே நின்று கொண்டிருந்தேன். குறைந்தது அவளிடமிருந்து ஒரு ‘பர்லாங்கு, தூரமாவது தள்ளித்தான் அப்புறம்தான் நான் போகவேண்டும். இல்லையென்றால் பிரச்சனை வரும் என்பதால் சிறிது காத்திருந்தேன் அவளைப் பார்த்தபடி.

அவள் ஊர் நோக்கிக் கருப்பாகப் போய்க் கொண்டிருந்தாள்.

கட்டுரை

மயிலை சீனி வேங்கடசாமியின் வாழ்வும் முன்மாதிரி ஆய்வும்

கோ. தேவராசன்

தனித்தமிழ்த் தந்தை என்றால், மறைமலை அடிகளைத்தான் குறிக்கும். தமிழ்ப் பெரியார் என்றால் திரு.வி.க.வைத்தான் குறிக்கும். மொழி ஞாயிறு என்றால் பாவாணரைத்தான் குறிக்கும். அதுபோல் ஆராய்ச்சி அறிஞர் என்றால் அது மயிலை சீனி வேங்கடசாமியைத்தான் குறிக்கும். அவர் ஆய்வுலகின் முன்னோடி, ஆய்வு எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு இலக்கணம் வகுத்தவர். ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகப் பயன் கருதாது ஆய்வுப் பணியினை தமது உயிர் மூச்சாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவர்.

மயிலை சீனி வேங்கடசாமி அவர்கள் சென்னையில் உள்ள மயிலாப்பூரில் 16-12-1900இல் பிறந்தார்.

தந்தையார் சீனிவாச நாயக்கர் பரம்பரை சித்த மருத்துவர். தமிழ் ஆர்வலர். அவர் இல்லத்தில் ஏராளமான ஓலைச்சுவடிகளும் அச்சிட்ட புத்தகங்களும் நிறைந்திருக்கும்.

மயிலை சீனி வேங்கடசாமியின் தமையனார் சீனி கோவிந்தராசனார் பெரும் புலவர். தமிழுக்கு அளப்பரிய தொண்டாற்றிய க. நமச்சிவாயர் என்பவரும், சீனி கோவிந்தராசனாரும் ஒரு சாலை மாணவர்கள். இருவரும் மயிலை மகா வித்துவான் சண்முகம் பிள்ளையிடம் தமிழ் கற்றவர்கள். மகாவித்துவான் சண்முகம் பிள்ளை முதன் முதல் ஐம்பெருங் காப்பியங்களில் ஒன்றான மணிமேகலையை ஏட்டுச் சுவடியிலிருந்து அச்சிற் பதித்தவர். அவரிடம் தமிழ் கற்ற சீனி. கோவிந்தராசனார், 1920இல், திருக்குறள் காமத்துப்பாலை நாடகமாக எழுதி புகழ் பெற்றார். இப்பெரும் புலவரின் மேற்பார்வையிலும் வழிகாட்டுதலிலும் நல்ல தமிழ்ச் சூழலில் மயிலை சீனி வேங்கடசாமி வளர்ந்தார். தொடக்கத்தில் தமையனாரிடம் தமிழ்க் கல்வி கற்றார். புனித தோமையர் பள்ளியில் பத்தாம் வகுப்பு வரை படித்தார். பின்னர், சென்னை கிறித்துவக் கல்லூரியில் தமிழ்ப் பேராசிரியராக விளங்கிய திரு ச. த. சற்குணர் அவர்களிடம் தமிழும் ஆங்கிலமும் பழுதறக் கற்றார். ஓவியப் பள்ளியில் சேர்ந்து ஓராண்டு ஓவியமும் பயின்றார்.

வேங்கடசாமி தம் 22ஆம் வயதில் தமையனை இழந்தார். எனவே அவர் மீது குடும்பச்சுமை விழுந்தது. அதனால் மோட்டார் வண்டிச் சாமான்கள் விற்கும் ஒரு கடையில் எழுத்தர் வேலை பார்த்தார். பின்னர் நீதிக்கட்சியினர் நடத்திய 'திராவிடன்' இதழில் ஆசிரியர் குழுவில் ஒருவராய்ச் சேர்ந்து பணியாற்றினார். பின்னர் ஆசிரியர் பயிற்சி வகுப்பில் சேர்ந்து பயின்று மயிலைப் பகுதியில் இருந்த ஒரு நகராண்மைக் கழகப் பள்ளியில் தொடக்கப்பள்ளி ஆசிரியராக வேலைக்கு அமர்ந்தார். வாழ்நாள் முழுவதும் தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியராகவே பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றார். தமிழ்ப் பணிக்காக இவ்வாழ்க்கையைத் துறந்தவர் எனினும் தமிழைத் துறவாத் துறவியாகப் பெருவாழ்வு வாழ்ந்தவர்.

மயிலை சீனி ஒரு தமிழ்த் தேனீ. அவரது கால்கள் நூலகங்களைத் தேடித்தேடி அலைந்தன. கைகள் எப்பொழுதும் ஏடுகளைப் புரட்டிய வண்ணம் இருந்தன. கண்கள் கல்வெட்டுகளையும் சாசனங்களையும் பார்த்துப்பார்த்து பூத்தன. மனம் அழகுக்கலைகளில் படிந்துபடிந்து தோய்ந்தது. அறிவு சமய நுட்பங்களை ஆய்ந்து ஆய்ந்து நுண்மை அடைந்தது. மயிலையார் பன்னூற் பயிற்சியால் அறிவை விரிவு செய்தவர். அவருடைய அறிவெல்லைகள் விரிந்துகொண்டே சென்றன.

மயிலையார் ஓர் பல்கலை வாணர்; இலக்கியக்கடல்; இலக்கணச் செம்மல்; வரலாற்று அறிஞர்; மொழிநூல் அறிஞர்; சமயநூல் வித்தகர்; நுண்கலை வாணர்; வரிவடிவ வரலாற்று வல்லுநர்; சொல்லாய்வுச் செம்மல்; கல்வெட்டு, சாசனம், அகழ்வாய்த் துறையில் தனி முத்திரை பதித்தவர். பன்மொழிப் புலவர். இவ்வாறு பல்வேறு பரிமாணங்களின் பெட்டகம். தமிழுலகில் அவர் தொடாத துறை இல்லை. தொட்டுத் துலக்காத பகுதி எதுவும் இல்லை. மயிலையார் தொடக்கப்பள்ளி ஆசிரியர். எனினும் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர்கள் தொடாத பகுதிகளை - தொடுவதற்கு அஞ்சும் பகுதிகளையெல்லாம் தேடித்தேடி எடுத்துத் துலக்கினார். புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனார் மயிலையாரைப் பற்றி

“.....அகல் வரலாறு அனைத்தும்

மிஞ்சுதல் இன்றி கற்றோன்

மேம்படும் நூலா ராய்ச்சி

கெஞ்சிடும் தனைத் துலக்க

கேண்மையோடு உயர்வு செய்வான்” எனப் பாடியுள்ளார்.

தமிழ் மொழி, இலக்கியம், வரலாற்றில் உள்ள இருண்ட பகுதிகளுக்கு எல்லாம் ஒளியூட்டிய பெருமை மயிலையாரையே சாரும்.

அவர் எழுதிய நூல்கள் 30க்கு மேற்பட்டவை. கட்டுரைகள் 200க்கு மேற்பட்டவை. அவற்றுள் 150க்கு மேற்பட்டவை நூல் வடிவம் பெறாதவை.

குடியரசு, திராவிடன், தமிழ்ச் செல்வி, தமிழ்ப் பொழில், செந்தமிழ், ஆராய்ச்சி, திருக்கோயில் நண்பன், இலட்சுமி, ஈழ கேசரி ஆகிய இதழ்களில் அவருடைய கட்டுரைகள் வெளிவந்தன.

மயிலை சீனி அவர்கள் தமிழ்மொழிக்கு அளித்த நன்கொடைகள் அளப்பரியன.

வரலாற்று ஆய்வு நூல்கள் எனும் வகையில் அவர் வழங்கிய நூல்கள் 12. அவை 1. சங்ககால வரலாற்றில் சில செய்திகள், 2. சங்ககாலத்துப் பிராமிக் கல்வெட்டுகள், 3. பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம், 4. பாண்டியர் வரலாற்றில் ஓர் அரிய புதிய செய்தி, 5. ஊள்பிரர் ஆட்சியில் தமிழகம், 6. சேரன் செங்குட்டுவன், 7. மகேந்திரவர்மன், 8. நரசிம்மவர்மன், 9. மூன்றாம் நந்திவர்மன், 10. கொங்குநாட்டு வரலாறு, 11. துளுநாட்டு வரலாறு, 12. சாசனச் செய்யுள் மஞ்சரி என்பன.

தமிழ் இலக்கிய ஆய்வுகள் எனும் வகையில் அவர் வழங்கிய நூல்கள் 7. அவை 1. தொல்காப்பியத்தில் சில ஆய்வுரைகள், 2. இறையனார் களவியல் ஆராய்ச்சி, 3. 19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியம், 4. மறைந்துபோன தமிழ் நூல்கள், 5. மனோன்மனியம் - பதிப்பும்குறிப்புரையும், 6. அஞ்சிரைத் தும்பி, 7. மயிலை நேமிநாதர் பதிகம் என்பன.

சமய ஆய்வுக் களத்தில் நின்று தமிழ்ச் சமூகத்திற்கு அவர் வழங்கிய நூல்கள் 5. அவை 1. பௌத்தமும் தமிழும், 2. சமணமும் தமிழும் (2 பாகங்கள்), 3. கிறித்தவமும் தமிழும், 4. சமயங்கள் வளர்த்ததமிழ் என்பன.

தமிழர் பண்பாட்டு வரலாற்றை அறிந்துகொள்ளும் வகையில் அவர் எழுதிய கலையியல் ஆய்வு நூல்கள் 5. அவை 1. தமிழர் வளர்த்த அழகுக்கலைகள், 2. நுண்கலைகள், 3. இறைவன் ஆடிய எழுவகைத் தாண்டவம், 4. மாமல்லபுரத்துச் சைன சிற்பங்கள், 5. இசைவாணர் கதைகள் என்பன.

பௌத்த சமயம் பற்றி அவர் சிந்தனையில் முகிழ்த்து வெளிவந்த நூல்கள் 3. அவை 1. கௌதம புத்தர், 2. புத்தர் ஜாதகக் கதைகள், 3. பௌத்தக்கதைகள் என்பன.

உணவு நூல் என்றொரு நூலையும், மகேந்திரவர்மன் எழுதிய மத்த விலாசம் என்ற நூலின் மொழி பெயர்ப்பும் தமிழலகிற்கு அவர் வழங்கிய நன்முத்துகள்.

அவரது ஆய்வு நூல்கள் அனைத்தும் முதல்தரமானவை. அன்றியும், தமிழலகிற்கு முதன் முதலாக அவரால் வழங்கப்பட்டவை. அவருடைய தாக்கம் பெற்ற பின்னரே, பிறரும் இத்துறைகளில் நூல் எழுத முனைந்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இன்னொரு சிறப்பு பொதுமக்களுக்கும் விளங்கும் வகையில் முதன் முதலாக ஆய்வு நூல்கள் எழுதியவர் மயிலையார் அவர்களே.

அவர் எழுதி அச்சில் வராமல் கையெழுத்துப் பிரதியாகவே நின்றுவிட்ட சில நூல்கள் உள. அவை:

1. இந்து மதமும் தமிழும், 2. இஸ்லாமும் தமிழும், 3. சமணமும் தமிழும் பாகம்-2, 4. 18ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழிலக்கியம், 5. யானைக் கோயில் வரலாறு, 6. தமிழ்நாட்டுச் சிற்பக் கலை என்பவை ஆகும். இந்நூற்கள் வெளிவந்திருப்பின் தமிழ்மொழி பல புதிய அணிகலன்களைப் பெற்றிருக்கும். தமிழருடைய வாய்ப்புக் கேடாக அவை நூல் வடிவம் பெறவில்லை. இனியேனும் அவை வெளிக்கொணரப்பட வேண்டும்.

மயிலையாருடைய 19 ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழிலக்கியம் ஓர் அரிய கலைக் களஞ்சியம்- தகவல் களஞ்சியம் எனலாம். அந் நூலில் 19ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த 226 தமிழ்ப் புலவர்களைப் பற்றிய அரிய குறிப்புகள் உள்ளன. அந்நூற்றாண்டில் வெளிவந்த 625 நூல்களைப் பற்றிய பதிவுகள் உள்ளன. அந்நூற்றாண்டில் வெளிவந்த 113 இதழ்கள் பற்றிய பட்டியல் தரப்பட்டுள்ளது. அச்சுக்கலையின் வரலாறு, அச்சகங்களின் வரலாறு, வரிவடிவ வரலாறு எனப் பல்வேறு அரிய செய்திகள் தரப்பட்டுள்ளன. இந்நூல் தமிழிலக்கிய வரலாற்றை மேலும் ஆராய்வோருக்குப் பெரிதும் பயன்படக்கூடிய விலை மதிக்கமுடியாத அரிய கையேடாகும்.

“மறைந்து போன தமிழ் நூல்கள்” என்பது இன்னொரு அரிய படைப்பு. மயிலையாருடைய குடும்பத்தில் இளம் வயதில் இரண்டு குழந்தைகள் இறந்துவிட்டனர். அந்தத் துயரம் அவரால் தாங்க முடியவில்லை. அந்நிகழ்ச்சியின் விளைவு தமிழ் இலக்கிய குடும்பத்தில் எத்தனை குழந்தைகள் இறந்துபோயின என்று கணக்கெடுக்க வைத்தது. அதன் விளைவுதான் “மறைந்து போன தமிழ் நூல்கள்.” மறைந்துபோன தமிழ் நூல்களைப் பற்றிக் கிடைக்கும் குறிப்புகளையெல்லாம் ஒன்று விடாமல் தேடித் தொகுத்துத் தந்த பெருமை மயிலையாருக்கே உரியதாகும். இந்நூலில்

மறைந்துபோன 1951 தமிழ் நூல்களைப் பற்றிய அரிய குறிப்புகளையும், இறந்தன போக எஞ்சி நின்ற செய்யுட் பகுதிகளையும் ஒரு சேர தொகுத்துத் தந்துள்ளார். எத்தகைய அரிய படைப்பு! எத்தகைய அரிய உழைப்பு! என எண்ணும்போது மகலப்பு ஏற்படுகிறது. இந்நூல் 1959இல் வெளிவந்தது. இதனைத் தொடர்ந்து இத்துறையில் இன்னொரு நூல் இதுவரை வெளிவரவில்லை' எப்படி ஒரு தனி மனிதர் இவ்வளவு அரிய தகவல்களைத் திரட்ட முடிந்தது? கருவி நூல்கள் இல்லாத காலத்தில், தகவல்களைத் திரட்டும் வாய்ப்புகள் குறைவான காலத்தில், ஒரு பல்கலைக் கழகம் கூடச் செய்ய முடியாத பணியினைத் தன்னந்தனி மனிதராக இருந்து செய்திருக்கிறார் என்று எண்ணும்போது வியப்பின் எல்லையில் ஆழ்ந்து போகிறோம்.

காய்தல் உவத்தல் இன்றி, நடுநின்று செம்பொருள் கண்ட செம்மல் அவர். அவருடைய நூல் முன்னுரையில் அடிக்கடி 'வாழ்க்கைப் போராட்டத்தின் இடையே கிடைத்த சிறுசிறு நேரங்களைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, என்னால் இயன்ற வரையில் எனது சிற்றறிவுக்கு எட்டிய வரையில் இந்நூலைச் செய்திருக்கிறேன்' என்று குறிப்பிடுவது அவரது வழக்கம். 'சமணமும் தமிழும்' என்ற நூலிலும் அவர் இப்படித்தான் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் அதே நூலில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:

"ஒன்றைமட்டும் கூற விரும்புகிறேன். உண்மையாக உழைத்து ஆராய்ச்சி நூல் எழுதும் உழைப்பாளிகளுக்குத் தமிழ்நாட்டிலே இடமில்லை என்பதே அது. ஆராய்ச்சியின் அருமை பெருமை அறிந்தவர்கள் கூட ஆராய்ச்சியாளரைப் போற்றுவதில்லை என்றால் இந்நூல்களை ஏன் எழுத வேண்டும்? ஏன் வெளிப்படுத்த வேண்டும்?" இக்கேள்விக் கணைகள் தமிழ் உணர்வாளர் அனைவரது உள்ளத்திலும் தைத்தன. அந்தப் புண் இன்றளவும் ஆறவில்லை. மயிலையார் இவ்வண்ணம் சலிப்புற்ற நாட்கள் பல எனினும் அவர் தமது ஆராய்ச்சிப் பணியை என்றும் நிறுத்தியதில்லை.

மயிலையாரைப் பற்றி மூன்று செய்திகளை எப்பொழுதும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். 1. அவர் ஒரு தொடக்கப்பள்ளி ஆசிரியர். பத்தாம் வகுப்புக்கு மேல் படிக்காதவர். 2. திருமணம் செய்துகொள்ளாமலே வாழ்நாள் முழுவதும் தமிழ்த் தொண்டு செய்தவர். 3. அவர் தனித்தன்மை வாய்ந்த ஆராய்ச்சி அறிஞர். அவரைப் புரிந்துகொள்ள சற்று பின்நோக்கிப் பார்க்க வேண்டும்.

19ஆம் நூற்றாண்டின் மேன்மையான தமிழ்ப்பணி எதுவெனில் ஓலைச் சுவடியில் அடைபட்டுக் கிடந்த தமிழ் இலக்கிய - இலக்க

ணங்களை அச்சுப் புத்தகங்களாகக் கொண்டு வந்ததாகும். அப்பணி அந்நூற்றாண்டில் செம்மையாக நடைபெற்றது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் மத்தியிலும் தமிழ் இலக்கியம், இலக்கணம், தமிழ் வரலாறு சார்ந்த திறனாய்வு நூல்களும் ஆய்வு நூல்களும் வெளிவரத் தொடங்கின.

தொல்பொருள் அகழ்வாய்வுத் துறையும், கல்வெட்டு, சாசனத் துறையும் 19ஆம் நூற்றாண்டிலேயே தோற்றம் பெறினும், 20ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில்தான் நிலைத்து நின்று ஆய்வுத் துறைக்குப் பெரிதும் பயன்படலாயின. கல்வெட்டுகளும் சாசனங்களும் தொகுக்கப்பட்டன. இந்தியப் பழமை ஆராய்ச்சி, இந்திய சாசனம், தென்னிந்திய சாசனங்கள், எனும் ஆங்கில வெளியீடுகள் வெளிவரலாயின. இதனால் தமிழ்நாட்டு வரலாறு, கலை, நாகரிகம், பண்பாடுகள் முதலியன அறிவதற்கு நல்வாய்ப்பு உண்டாயிற்று. 1916 இல் மறைமலை அடிகளார் தோற்றுவித்த தனித் தமிழ் இயக்கம், அதே ஆண்டில் சர். பிட்டி. தியாகராயர் தோற்றுவித்த நீதிக்கட்சி - இலக்கிய உலகிலும் அரசியல் உலகிலும் பல புதிய பரிமாணங்களைக் கொண்டு வந்தன. 1920 இல் நீதிக்கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தது. சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு நீதிக்கட்சியின் 'திராவிடன்' இதழில் ஆசிரியர் குழுவில், மயிலை சீனி வேங்கடசாமி இணைந்து பணியாற்றினார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

1920இல் தொடங்கி 1970 வரை, மூன்றுவிதத் தமிழ் மரபுகள், தமிழ் இலக்கிய உலகிலும், தமிழ் வரலாற்று உலகிலும் தோன்றியிருந்தன. அவை தமிழ் இலக்கிய உலகிலும், வரலாற்றுத் துறையிலும் தோற்றுவித்த ஆராய்ச்சிக் களங்களும் இலக்கியப் போர்களும் மிகப் பலவாகும். அம்மரபுகளில் ஒன்று ஆரியஞ் சார்ந்த தமிழ் மரபு. இதன் தலைவராக திரு. வையாபுரிப்பிள்ளை செடல்பட்டார். இவருடன் சேர்ந்து செயல்பட்டவர்கள் திரு. நீலக்கண்ட சாத்திரியார், திரு. இராமச்சந்திர தீட்சிதர், மு. இராகவையங்கார் போன்றவர்கள். இவர்கள் தமிழின் தனித்தன்மையை ஏற்க மறுத்தவர்கள். தொல்காப்பியம், திருக்குறள் உள்ளிட்ட நூல்கள் அனைத்தும் வடமொழியாளர் அளித்த நன்கொடையே என்பது இவர்களின் அசைக்க முடியாத கருத்தோட்டமாக இருந்தது. தமிழின் முதன்மைக்கும், தனித்தன்மைக்கும் மாற்றுக் கருத்துகளை வெளியிட்டு மாசு கற்பிப்பதே இவர்களின் ஆராய்ச்சிப்போக்காகும்.

இன்னொரு மரபு இந்திய தேசியம் சார்ந்த தமிழ் மரபாகும். பல்கலைச் செல்வர் திரு. தெ. பொ. மீ. அவர்கள் இந்த மரபினை முன்னெடுத்துச் சென்றார்கள். இந்த மரபினர் தமிழ் மொழிக்கு

ஆற்றிய தொண்டுகளை மறப்பதற்கில்லையெனினும், இவர்களின் மரபு இந்திய தேசியத்தை முதன்மைப்படுத்திய தமிழ் மரபாகும்.

முன்றாவது மரபை திராவிட இயக்கம் சார்ந்த தமிழ் மரபு எனலாம். இப்பொழுது அரசியல் உலகில் பயன்படுத்தப்படும் “திராவிட இயக்கம்” என்ற சொல்லுக்குரிய பொருளுடன் இணைத்து இந்த மரபினை அறிய முற்பட்டால் இந்த மரபினைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளல் இயலாது. இந்த மரபின் அடித்தளம் தமிழின் தனித் தன்மையைப் போற்றுவதும், தமிழ், வரலாறு, கலை, பண்பாட்டுத் துறையில் அதன் பழமையைப் பேணிக் காப்பதும் ஆகும். ஆராய்ச்சி வாயிலாக அவைகளை உலகிற்கு வெளிப்படுத்துவதும் ஆகும். ஆரியம் சார்ந்த தமிழ் மரபினர் ஆராய்ச்சி என்ற போர்வையில் தமிழ் மொழி, வரலாறு, பண்பாட்டுத் துறையில் படிய விட்ட மாசுகளைக் களைந்தெறிவதும், அம்மரபினர் உருவாக்கிய தடைகளைத் தகர்த்தெறிவதும், திராவிட இயக்கஞ் சார்ந்த தமிழ் மரபினர் பணியாக இருந்தது.

ஆரியஞ் சார்ந்த தமிழ் மரபினருக்கும் திராவிட இயக்கஞ் சார்ந்த தமிழ் மரபினருக்கும் இடையே நடந்த இலக்கியப் போர் ஐம்பதாண்டுகளுக்கு மேலாக நீடித்தது. இப்போரில் திராவிட இயக்கஞ் சார்ந்த தமிழ் மரபில் முன்னணி வீரராகத் திகழ்ந்தவர் மயிலை சீனிவேங்கடசாமி. மா.ராசமாணிக்கனார், இலக்குவனார், பாவாணர் போன்றவர்களும் இம்மரபினைச் சார்ந்தவர்களே.

மயிலை சீனிவேங்கடசாமி நீதிக்கட்சியுடன், தந்தை பெரியாருடன், மறைமலை அடிகள், புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் ஆகியோருடன் கொண்ட தொடர்பு அவருக்கு ஆழமான சிந்தனை வளத்தையும் உறுதியான அடித்தளத்தையும் அமைத்துக் கொடுத்தன. அவர் தொடக்கப்பள்ளி ஆசிரியர் என்றாலும், உறுதியான அடித்தளத்தின் மீது உறுதியாக காலான்றி நின்று, தமது பரந்து விநிந்துபட்ட கல்விப் பரப்பின் காரணமாக ஆராய்ச்சி உலகின் கொடுமுடியைத் தொட்டார். பல்கலைக் கழகத் தூண்கள் என்று விளங்கிய எவரும் அவரது ஆராய்ச்சி முடிபுகளை அசைத்துப் பார்க்கக்கூட முடியவில்லை.

மயிலையாருடைய ஆய்வு நெறிகளை நான்கு வகையாகப் பகுக்கலாம். 1. புதிய செய்திகளைத் தருவது. 2. புதிய விளக்கங்களைத் தருவது. 3. இலக்கியம், வரலாறு ஆகிய துறைகளில் இருண்ட பகுதிகளுக்கு ஒளியூட்டுவது. 4. இலக்கிய உலகில், வரலாற்று உலகில் தோன்றிய தவறான கருத்துகளை ஆராய்ச்சி வன்மையால் மறுத்து உண்மையை நிகலநாட்டுவது என்பதாகும்.

மயிலையார் எழுதிய 'பாண்டியர் வரலாற்றில் ஓர் அரிய, புதிய செய்தி' என்றொரு நூல்.

சங்க காலத்தில் மூவேந்தர் கொடியில் பொறிக்கப்பட்டிருந்த சின்னங்கள் பற்றிய ஓர் ஆய்வு. சோழன் கொடியில் புலிச் சின்னம். சேரன் கொடியில் வில் சின்னம். அதுபோன்றே பாண்டியர் கொடியில் மீன் சின்னம் (கயல் சின்னம்) பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் ஒரேயொரு பாண்மயன்-பசும்பூண் பாண்டியன் என்பது அவன் பெயர்- கொடியில் மட்டும் யானைச் சின்னம் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. இவ்வரிய செய்தியைச் சங்கப் பாடல் ஒன்றின் வழியாக விளக்குகிறார். ஏறத்தாழ 3000 பாடல்கள் கொண்ட சங்கச் செய்யுட்களில் ஒரே ஒரு பாட்டில், ஒரே ஒருவரியில் இக்குறிப்பு வருகிறது. அகநானூற்றில் 162ஆம் செய்யுளில் பரணர் இக்குறிப்பைத் தருகிறார். இதை விளக்குவதுதான் இந்தச் சிறிய நூல். இதுபோல எத்தனையோ புதிய செய்திகளைத் தந்தவர் மயிலை சீனி வேங்கடசாமி.

மாமல்ல புரத்துச் சைன சிற்பங்கள் என்றொரு நூல். மயிலையார் எழுதியது. மாமல்லபுரத்துச் சிற்பங்கள் அருச்சுனன் தவசு, அல்லது பகீரதன் தவசு என்பதை குறிப்பன என்று பலரும் எழுதி வந்தனர். மயிலையார் அவர்கள், மாமல்லபுரத்துச் சிற்பங்கள் அருச்சுனன் தவசையோ, பகீரதன் தவசையோ குறிப்பன அல்ல. து சைனரின் அஜீதநாதர் புராணத்தில் கூறப்படுகிற சகரசாகரர்களின் கதையென ஆராய்ந்து விளக்கினார். இது போன்று எத்தனையோ புதிய விளக்கங்கள் தந்தவர் மயிலையார்.

மயிலையார் தமிழக வரலாற்றின் இருண்ட பகுதிகளுக்கு எப்படி ஒளியூட்டுகிறார் என்பதை அறிய வேண்டுமானால் "களப்பிரர் ஆட்சியில் தமிழகம்" என்றொரு நூல் போதுமானது. கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டு முதல் ஆறாம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள முன்னூறு ஆண்டு காலத்தை வரலாற்றாசிரியர்கள் 'இருண்ட காலம்' என்று ஒரு பக்கத்தில் எழுதி முடித்துவிட்டார்கள். அந்த இருண்ட காலத்திற்கு 69 அரிய நூல்களைச் சான்று காட்டி 175 பக்கங்கள் எழுதி ஒளியூட்டியவர் மயிலையார். களப்பிரர் காலம் யாருக்கு இருண்ட காலம்? சீவகசிந்தாமணியும் பெருங்கதையும் தோன்றிய காலம் இருண்ட காலமா? பதினெண் கீழ்க்கணக்கில் பதினான்கு நூல்கள் தோன்றிய காலம் இருண்ட காலமா? எண்ணற்ற இலக்கண நூல்கள் தோன்றிய காலம் இருண்ட காலமா? காரைக்கால் அப்துல் மயாரின் பாசுரங்கள் பிறந்த காலம் இருண்ட காலமா? என்ற எண்ணற்ற வினாக்களை எழுப்பும் வண்ணம் இந்நூல் அமைந்துள்ளது. "களப்பிரர் காலம்" தமிழர்களுக்கு இருண்ட காலம் அன்று.

கமிழ்ப் பகைவர்களுக்கு இருண்ட காலம் என்று நாம் முடிவுக்கு வரும் வகையில் பல செய்திகளை மயிலையார் தருகிறார். இது போன்ற எண்ணற்ற இருண்ட காலச் செய்திகளுக்கு ஒளியூட்டியவர் மயிலையார்.

திரு. வையாபுரிப் பிள்ளை “தமிழ் மொழி - தமிழ் இலக்கிய வரலாறு” என்றொரு ஆங்கில நூல் எழுதியிருக்கிறார். அதில் பக்கம் 110 இல் ஒரு செய்தியைத் தருகிறார்: “சுந்தரமூர்த்தி தேவாரப் பாடல்களில் ஜைனர்களைப் பற்றி ஒரு குறிப்பு கூட இல்லை,” என்பதாக. மயிலையார் அதற்கு ஒரு மறுப்புக் கட்டுரை எழுதினார். “சுந்தரமூர்த்திகளின் தேவாரம்” என்பது அந்தக் கட்டுரையின் பெயர். அதில் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தமது தேவாரத்தில் ஜைனர்களைப் பற்றியும் பௌத்தர்களைப் பற்றியும் கூறிய குறிப்புகளையெல்லாம் அடுக்கிக் காட்டுவார். பின் வையாபுரிப்பிள்ளையைப் பற்றிச் சில குறிப்புகளைத் தருவார். மிகவும் அரிய குறிப்பு அது.

“பிள்ளையவர்கள் இவ்வாறு எழுதுவது உண்மைக்கு மாறானது. உண்மைக்கு மாறானது மட்டுமல்ல. உண்மையை மறைத்துக் கூறுகிறார். பிள்ளையவர்கள் சைவர் என்ற முறையில் சுந்தரர் தேவாரத்தைப் படித்திருக்க வேண்டும். அப்படி இல்லையென்றால் பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் என்கிற நிலையிலாவது சுந்தரர் தேவாரத்தைப் படித்திருக்க வேண்டும். அப்படி இல்லாவிட்டாலும் சுந்தரர் தேவாரத்தைப் பற்றி எழுதுகிறபடியால் அந்தத் தேவாரத்தைப் படித்திருக்க வேண்டும். படித்தாரோ படிக்கவில்லையோ நமக்குத் தெரியாது. ஆனால் சுந்தரர் தேவாரத்தைப் பற்றி ஒரு தவறான செய்தியை உண்மைக்கு மாறாகக் கூறுகிறார். முழு பூசணிக்காயைச் சோற்றில் மறைக்கிறார்.”

மேலும் எழுதுகிறார்: “வையாபுரிப்பிள்ளை சிறந்த பதிப்பாசிரியர். அவர் பதிப்பித்த நூல்கள் சிறந்த பதிப்புகள். அதற்காக அவருக்குத் தமிழுலகம் நன்றி செலுத்துகிறது. ஆனால் அவர் சொந்தமாக எழுதிய நூல்களைப் பற்றி விழிப்பாக இருக்க வேண்டும். அவர் எழுதிய நூல்களில் சில குழிகளும் பள்ளங்களும் உள்ளன. தவறான முடிவுக்கு அழைத்துச் செல்லும் பல வழிகள் உள்ளன என்பதை வருத்தத்தோடு தெரிவிக்க வேண்டியிருக்கிறது.”

தொல்காப்பியம் பற்றி வெளிவந்த பல தவறான கருத்துகளை வன்மையாக மறுத்தவர் மயிலையார்.

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப”- என்றொரு நூற்பா

தொல்காப்பியத்தில் உள்ளது. மு. இராகவையங்கார் அவர்களும் பி. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார் அவர்களும் பிறரும் ஐயர் என்ற சொல்லிற்கு ஆரியப் பார்ப்பனர் என்றே பொருள் கொண்டனர். தமிழர்களுக்குக் கற்புநெறி கிடையாது. அது ஆரியர்களால் தமிழர்களுக்குக் கற்பிக்கப்பட்டது என்று தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற்குப் பொருள் விளக்கம் கூறினர். மேலும் திருவையாபுரிப்பிள்ளை, நீலகண்ட சாத்திரியார், மு. இராகவையங்கார், பி. எஸ். சீனிவாச சாஸ்திரி போன்றவர்கள், தொல்காப்பியம் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய நூல் என்று வாதிட்டனர். தொல்காப்பியமே கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு என்றால் திருக்குறளை, சிலப்பதிகாரத்தை, மணிமேகலையை எந்த நூற்றாண்டில் சேர்ப்பது? ஏன் அவ்வாறு முழிநர்? அவர்கள் கூறும் காரணம் வருமாறு:

பரத நாட்டிய சாத்திரம் கி. பி. நாலாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டது. பரத நாட்டிய சாத்திரச் சூத்திரங்களுடன் தொல்காப்பியருடைய மெய்ப்பாட்டியல் சூத்திரங்கள் ஒத்திருக்கின்றன. ஆகவே தொல்காப்பியம் கி. பி. நான்காம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டது. எனவே திருக்குறள் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில்தான் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று கூறினர். தமிழ் இலக்கியம் எதுவாயினும் அவைகளுக்கு மூலம் வடமொழியே. சமஸ்கிருதத்திலிருந்துதான் தமிழ்மொழி எல்லாக் கருத்துகளையும் கடன் வாங்கியிருக்கிறது என்ற மூடநம்பிக்கை திரு. வையாபுரியார் உள்ளிட்ட ஆரியஞ் சார்ந்த தமிழ் மரபினருக்கு இருந்ததனால் அவ்வாறு எழுதினர். இவர்களோடு தமிழின் தனித்தன்மையைக் காப்பாற்ற தம் வாழ்நாள் முழுதும் கருத்துப்போர் நிகழ்த்தியவர் மயிலையார்.

“தொல்காப்பியம் ஆய்வுரை” என்பது ஒரு சிறுநூல். மயிலையார் அண்ணாமலைப் பல்கலையில் ஆற்றிய சொற்பொழிவு நூல். அந்நூலில் வையாபுரிப்பிள்ளை போன்ற பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியரின் கருத்துகளை எல்லாம் வன்மையாக மறுத்தார். 61 பக்கமுள்ள இச்சிறுநூலில் நூற்றுக்கணக்கான சான்றுகளை அடுக்கிக் காட்டினார். தொல்காப்பியம் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு நூல் என்று. கி. மு. எட்டாம் நூற்றாண்டு நூல் என்று அசைக்க முடியாத சான்றுகளோடு நிறுவிக் காட்டினார். அவருடைய கல்விப் பரப்பை அந்நூலில் காணலாம். இவ்வாறு மயிலையார் நடத்திய போர்கள் பல.

சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்த்துறை தலைவராக விளங்கியவர் வையாபுரிப்பிள்ளை. சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் வரலாற்றுத்துறைப் பேராசிரியராக விளங்கியவர்கள், நீலகண்ட சாத்திரியும் இராமச்சந்திர தீட்சதரும். அண்ணாமலைப் பல

கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியராக விளங்கியவர் மு.இரா கவையங்கார். இன்னும் பி.எஸ். சுப்பிரமணிய சாத்திரியார் போன் றவர்கள். இவர்களை மனதில் கொண்டோன் புரட்சிக்கவிஞர்,

“பல்கலைத் தலைவன் எல்லாம்
தமிழ்ச்சீனி வேங்கடத்தின்
கால்தூசும் பெறாதார் என்பேன்” என்று எழுதியுள்ளார்
என்று கருதவேண்டியுள்ளது.

மயிலையார் தாம் வாழ்ந்த காலத்தில் போற்றப்பட வேண்டிய அளவிற்குப் போற்றப்பட்டார் இல்லை. புரட்சிக் கவிஞர் உள்ளத் தில் இந்த ஏக்கம் மிகுதியாக இருந்திருக்கிறது. இதனைக் கீழ் வருமாறு வெளிப்படுத்துகிறார்:

“நன்றிகெட்ட திகாரத்தை
நாடும் எவ்வரசும் அன்னார்
குன்றினும் மிகுந்த சீர்த்தி
கொண்டயர் வளித்தார் இல்லை” என்று.

ஆயினும் பாலையனத்தில் புகஞ்சோலை போன்று ஒர்ரு சிறப்புகளைப் பெற்றிருக்கிறார். 1961இல் அவருக்கு மணிவிழா நடைபெற்றது. அவ்விழாவில் நீதியரசர் கணபதியாபிள்ளை அவ ருக்கு ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர் என்ற பட்டத்தை நல்கி மகிழ்ந்தார். 1962இல் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் இவரைப் பாராட்டிக் கேடயம் வழங்கியது. 1980இல் மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம் “பே ரவைச்செம்மல்” எனும் விருது தந்து பொற்பதக்கம் அணிவித்தது. இப்படி அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகச் சில சிறப்புகள் வந்தன.

கடல் போன்ற ஆழமான கல்வி, நிலவுலகம் போல் பரந்து விரிந்த அறிவு, வானம் போல் உயர்ந்த பண்புகள்- இம்மூன்றின் சங்கமம் மயிலை சீனி வேங்கடசாமி அவர்கள்.

மயிலையார் தமது இறுதிக்காலத்தில் மூளை நரம்புகள் பாதிக்கப்பட்டு, மருத்துவ மனையில் 8-5-1980ஆம் நாள் இரவு 8-30 மணி யளவில் தமது மாபெரும் ஆராய்ச்சிப் பணியை நிறுத்திக்கொண்டு விட்டார். உண்மையில் அவர் மறையவில்லை. ஏனெனில் அவ ருக்கு மரணம் இல்லை. தமிழிலக்கிய வரலாற்று ஆய்வுலகில் என் றென்றும் ஒளியுடல் தாங்கியவண்ணம் உலா வருபவர் அவர். ●

இது ஒரு விமர்சனம் கோரும் சிறுகதை.

இருள் வாசம்

அமிர்தம் சூர்யா

வெளிச்சம் ஊடுறுவ் மறுத்த அடர்கானகம் தொடர்ந்து இருட்டைப் புணர்ந்துகொண்டிருந்த காலங்களில் நாட்களை எண்ணிய படி அவ்வப்போது உச்சிக்கிளைகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தன இரு விழிகள். நிறமற்ற காலத்துளி கால்களில்லாமல் ஊர்ந்து கொண்டிருக்க... எதிர்பாரா ஒரு தருணத்தில் இலைகளைக் கழற்றி எறிய ஆரம்பித்தன- காட்டுக் கொடிகளைப் பின்னிக் கொண்ட பெயர் குட்டிக்கொள்ளப் பெருமரங்கள். நிச்சயமாய் அது இலையுதிர் காலமாய்த்தான் இருக்க வேண்டும். இதற்காகவே காத்திருந்ததாய், புதையல் கண்ட புலவனின் விழிகளைப்போல் மலர்ந்தன அந்தத் தீட்சண்யமான விழிகள்.

இருளின் முகம் மெல்ல வெளிதும்படி இலையுதிர் காலத்தால் வந்த இடைவெளிகளில், ஆதவனின் ஒளிக்கற்றை இறங்கி, புதர் மண்டிய அந்தக் கற்குகை வாசலில் நிரம்பித் ததும்ப ஆரம்பித்தது. விழிகளுக்குச் சொந்தமான விரல்களில் பரபரப்பு பரவியது. கற்குகையின் சுவர்களில் வெளிச்சம் சிதற, தான் தயார் என்று கர்வமிட்டு அழைப்பதாய்த் தெரிந்தது குகைச் சுவரின் தோற்றம்.

பொலியூர்- இவ்வனாந்திரத்தின் வடகிழக்குப் பகுதியில் வரிசையாய் இருக்கும் இருபத்தெட்டு கிராமங்களுள் ஒன்று. அழகும் ஆன்மீக வாழ்வும் கலந்து ஒதுவார்களின் செல்வாக்கு ஒங்கியிருந்த கிராமத்தில் பெளத்த பிக்குகளின் தொடர் பிரசாரத்தால் சகல அம்சத்திலும் மாற்றங்கள் வரத்துவங்கிவிட்டன என்பதை மறுக்க முடியாது என்பதற்கு அந்த நிகழ்ச்சியே ஆதாரமாய்ப்போனது. கிழியாத நிழலைத் தரையில் உலர வைத்துக் கொண்டிருந்த அந்த ஆலமரத்தின் அடிவாரத்தில் இளைப்பாற இரண்டு பேர் கூடினாலும் இன்னும் அந்தப் பேச்சு ஒய்வதாயில்லை.

“பத்து திங்களாகியும் எந்த சேதியும் தெரியவில்லையே.”

“உயிரோடிருக்க ஒருபோதும் வாய்ப்பில்லை.”

“ம்ம்.. சுற்றுவட்டாரத்துக் கிராமங்களிலெல்லாம் தேடியாயிற்று- கானகத்தைத் தவிர.”

“நினைவை மாற்றும் திசை மரிச்சான் பூண்டும், ஆட்கொல்லி சிலந்திகளும் அதிகமுள்ள கானகத்தில் துணிந்து தேடப் புறப்பட்டவர்களும், மூங்கில் புதர்களில் காட்டுத்தீ பரவ, தேடலை துவக்கத் திலேயே தேக்கிவிட்டது நமது துரதிரஷ்டம்தான்.”

“இனியும் இதுமாதிரி சம்பவம் நடக்காமல் இருக்க கிராம சட்டத்தைக் கடுமையாக்க வேண்டும்.”

“அது ஒருதலைபட்சத்தில் முடியும்.”

“முறைமாமனாக இருந்தாலும் விருப்பமில்லாப் பெண்ணைத் திருமணத்திற்குக் கட்டாயப்படுத்தக் கூடாது.”

“ஆன்மீக நாட்டம் பெண்டிற்கு அவசியமற்றது.. வேத விளக்கம் கேட்பதைக்கூடத் தடை செய்யவேண்டும்.”

“இது அடிமைத்தனமாகாதா?”

“இல்லை. சுதந்திரத்திற்கும் சில எல்லைகள் வேண்டும்.”

“எல்லைகள் அற்றதுதான் சுதந்திரம். டெண் தறவிசள் பெருகும் பௌதம் வளர்ந்து வருவதை மறந்துவிடக் கூடாது.”

“பௌத்தர்களால் சமூக அமைப்பே கெட்டுவிடும்போல் உள்ளது.”

இயலாமை தெறிக்கும் அவர்களுடைய பேச்சு ஒன்றிலிருந்து ஒன்று ஆரம்பித்து வேறொன்றில் முடிந்தாலும் ஒவ்வொன்றுக்கும் தொடர்பு இருப்பதை உணர்த்திக்கொண்டு இருந்தது.

இந்தத் தொடர்ச்சியான பேச்சே வாழ்க்கைச் சூழலில் மெல்ல அச்சம்பவத்தை மறைக்கலாயிற்று. ஆயினும் ஈரப்பட்டால் முளை விடக் காத்திருக்கும் விதையாய் அடங்கிப்போயிருந்தது அவைவரின் மனதிற்குள்ளும்.

வனக்குகையின் சுவர்கள் ஓவியக் கிறுக்கல்களை ஆடையாய்ப் போர்த்திக்கொள்ள ஆரம்பித்து விட்டன.

சுவரின் இடப்புறம்... தன் இரு கைகளையும் மேல் தூக்கி, தனது தும்பிக்கையைத் தானே தடவியபடி நின்றது கோபத்தில் ஒரு சிங்கம். ஆமாம். சிங்க முகத்தில் யானையின் துதிக்கை. சிங்கத்தின் கால் விரல்களில் கவிழ்ந்த பிரையாய் நாங்கள் உரை குத்தி பிடிப்பாய் நிற்க, சிங்கம் தன் எடையைத் தூக்கிப் பறக்க எத்தனித்துத் தன் கிறுக்கையை அடித்துக் கொள்ளும். கீழே

உதிர்ந்த சில சிறகுகள். குகையின் இன்னொரு புறத்தில் நிர்வாணமாய் பருவப்பெண் நின்றிருக்க, அவளின் தொப்புளிலிருந்து, வளர்ந்து நீண்டிருந்த தொப்புள்கொடி அவளின் கால்சுளையே பின்னிச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தது. அயுகையா? சிரப்பா? தெரியாத படி தன் வாயைத் தன் இருகரங்களால் பொத்தியிருந்தாள். எதிர்ப்புறத்தில் கண்மூடி தியானத்தில் உட்கார்த்திருந்த மழிக்கப்பட்ட தலையோடு இருந்த ஒரு பிக்குனி சிரித்தக் கொண்டிருந்தாள்.

இப்படியாய்ப் பலவாறு வரைந்துகொண்டிருந்த கரம் காய்ப்பு காய்த்திருந்தது. முதல் மூன்று விரல்கள் நிறம் மாறி ரேகை தேய்ந்திருந்தன. குகையின் தரையில் தேங்காய் சிரட்டைகளும் பட்டைகளும் பச்சிலைகளும் சிதறிக் கிடந்தன. எரிந்த மூங்கில் துண்டுகளும் கரிசளும் குகை மூலையில் கிடந்தன. வாழைப்பட்டையில் விளாங்காய்களும் பெரப்பம் பழங்களும் குறைவாக இருந்தாலும் அவற்றின் மணம் குகை முழுக்க நிரம்பி வழிந்தது.

தீட்சண்யமான கண்கள் மெல்ல மூடித் திறக்கையில் ஒரு பெருமூச்சு வந்து போனதில் இலைகளால் மூடப்பட்டிருந்த அந்த மார்பகம் ஏறி இறங்கியது. சூசைச் சுவரின் வெறுமையாயிருந்த சில பகுதிகளைப் பார்த்தபடி உதடுகள் மெல்ல முறுமுறுத்தன ஏதோ தீர்மானமாய்.

அந்நியம் என்று தெரிந்துவிட்டதோ, கரிச்சான் குஞ்சு மேலே பறந்து கொண்டிருந்தது. உழவுத் தொழிலுக்குப் போவைர்கள் மெல்லத் திரும்பிக்கொண்டிருந்தனர். கால்நடைகள் தம் தம் இடங்களுக்கு அக்சபோட்டபடி நகர்ந்துகொண்டிருந்தன. பூக்களைக் கட்டியபடி தூரத்தில் பெண்கள் சிலர் உட்கார்ந்திருந்தனர். பட்டும் படாதவாறு சற்றுத் தொலைவில் சில முதியோர் வேடிக்கை பார்த்தபடி இருக்க, அருகில் சில சத்திரியர்கள் உட்கார்ந்து இருந்தனர். வினோதமாய் விளையாட்டை விட்டுவிட்டு சிறுவர்கள் சமுமியிருந்தனர். முகத்தைத் திருப்பியபடியும், சிலர் கடுகடுவென்ற முகத்தோடு முனங்கியபடியும், ஓதுவார்கள் சிலர் வந்தசேன்றும் போய்க்கொண்டும் இருந்தனர். யாரோ ஒருவன் வேண்டுகொண்டே யாரையோ அழைப்பதுபோல் சில பெயர்களைச் சொல்லி சப்தமாய்க் கூவிக்கொண்டிருந்தான். எதைப்பற்றியும் கவலைப்படாத பிக்குகளைப் போல மண்ணைத் தொட்டுவிட வேண்டும் என்பதே வேறு குறியாய் இருப்பதாய் அந்த ஆலமரத்தின் விழுதுகள் தரையை நோக்கியபடி மெல்ல காற்றில் ஆடியபடி இருந்தன. ஆலமரத்தின் அடிவாரத்தில் நான்கு பிக்குகள் சீவர (மஞ்சள்) ஆடை அணிந்து, தலை மழித்த, ஏளனப்படுத்த முடியாதபடியும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதபடியுமான ஒரு தோற்றத்தில் இருந்தனர். எல்லோரு

டைய பார்வையும் விபப்போடு அந்தக் கும்பலில் இருந்த பெண் பிக்குனி மீதே இருந்தது. பெண், துறவி ஆன்தை அந்தக் கண்களால் நம்பமுடியாததாய் இருந்தது. புத்த பகவானை வணங்கி தம்ம பதத்திலிருந்து வாழ்வு குறித்து சில விளக்கங்களைச் சொல்லலானாள் அந்தப் பிக்குனி.

“கோ து ஹாலோ கிமானந்தோ

நிச்சங் பஜ்ஜலிதே ஸதி

அந்த காரேன ஓனத்தா

பதீபங் ந கவெஸ்ஸத”- சமஸ்கிருதத்தோடு தெலுங்கு

கலந்தது போன்று சப்தம் தரும் பாலி மொழியில் ஆண் பிக்கு சொல்லி முடித்ததும் தேவதை போல் இருந்த பெண் துறவி விளக்கம் சொன்னாள். “அன்பர்களே உலகம் பற்றி எரிகிற போது களிப்பும் சிரிப்பும் என்ன வேண்டியிருக்கிறது. இருளினால் குழப்பப்பட்டிருக்கிற நீ ஏன் வெளிச்சத்தை நாடக்கூடாது.”

கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்போதே எங்கிருந்தோ ஒரு கல் கூட்டத்தில் வந்து விழ, பார்வையாளனாயிருந்த எவனோ ஒருவன் ‘ஓ’வென அலற, கூட்டத்தில் மிரட்சியும் பயமும் கலந்து மக்கள் ஓட ஆரம்பித்தனர். பிக்குகள் சலனமற்று எப்போதும் போல் நின்றுருக்க, தூரத்தில் இக்காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வளைப் பார்த்து கேட்டான் -“இன்னும் இங்கு ஏன் நிற்கிறாய்? போ உள்ளே.” அவனின் திரண்ட தோள்களில் வீரமும், நெற்றியிலிருந்து திருநீற்றின் மணமும் பளிச்சென வெளித் தெரிந்தன.

“ஓ! அந்தப் பிக்குகளின் மீது கல்லெறிந்தது உன் வேலைதானோ?” என்று கேட்டபடி எரித்துவிடுவதுபோல விழிகளை உருட்டினாள் அவள். நேருக்கு நேர் அவள் பார்வையைச் சந்தித்தபடி சொன்னாள்: “சிலகாலமாய் உன் நடவடிக்கை சரியாயில்லை.”

“சாரம் அற்றவைகளை சாரம் உள்ளவை என்றும், சாரம் உள்ளவைகளை சாரம் அற்றவை என்றும் கொண்டிருப்பவர் சரியான சாரத்தை அடைய மாட்டார்.”

“என்ன உளறல் இது துறவியைப்போல. இந்தப் பிக்குகளைக் கிராமங்களுக்குள் விட்டது எவ்வளவு முட்டாள்தனம். சரி, சொல் என்னை ஏன் வெறுக்கிறாய்?”

“வெறுக்கும் மனம் எனக்கில்லை.”

“அப்படியானால் திருமணத்தை ஏன் மறுக்கிறாய்?”

“கட்டுப்படுத்தும் எதையும் மறுக்கிறேன்.”

“ஓ! துறவு மீது ஆசையோ?”

“ஆசையல்ல, தேடல். தெரிந்து செயல்படுவது ஆசை. தெரிய முயல்வது தேடல்.”

“ஊரில் இது எப்போதும் சாத்தியமில்லை பெண்ணே.”

“என் எண்ணம் வெளியைப் பற்றியது.”

“உன்னால் காமத்தைக் கழற்ற முடியுமோ?”

“காமத்தில் கலந்து நடக்க முயல்வேன்.”

“அதற்கும் நான் வேண்டும்.”

“இச்சையைத் தூண்ட நீ எதற்கு? நான் போதும்.”

“ஏய், நான் உன் தாய்மாமன்.”

“உறவைச் சொல்வதில் கூட ஆணவமா?”

“உன் புத்தி இப்படியானதேன்?”

“கண்டு பிடித்துவிடுவேன் அதற்கும்- காரணத்தை.”

“கண்டாலும் அதை அம்பலப்படுத்த முடியா தற்குறி நீ.”

“நான் வரிகளை நம்புகிறவள் அல்ல. வண்ணங்களை நம்புகிறவள். கோடுகள் கூட என் கோஷத்தைக் கூவலாம்.”

“நன்றாக வரைகிறாய் வாயில் வார்த்தையை.”

“மௌனத்தின் சிறப்பை உணர்த்தியதற்கு நன்றி.”

“உன்னை அடையாமல், அடக்காமல் விடமாட்டேன். வரும் திங்கள் உன் தோள் என் மாலையைச் சுமக்கும்.”

“உன் சொல் என் தேடலைத் தீவிரமாக்கலாம். ஆனாலும் தீர்வு என்னிடமில்லை.”

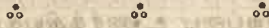
தொடர்வாதத்தில் தோல்வியுற்றவன் கோபம் கொப்பளித்ததடி காலைத் தகரையில் ஓங்கி மிதித்துவிட்டு போனபிறகும் அத்திசையையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அத்திசையில்தான் பொலியூரின் எல்லையில் அடர் கானகம் ஆரம்பிக்கிறது என்பதை அவள் அறிந்திருந்தான். பெண் ஆன்மீகத்தை அறியலாம். ஐக்கியமாக முடியாது என்பதை அவளால் ஏற்க முடியவில்லை. தியானம், யோகம், புராணம், வேத விளக்கம் இவையெல்லாம் ஒதுவாரான தன் தந்தையிடம் கேட்டுத் தெரிந்து, தெளிந்தது மனத்தின்மையை ஏற்படுத்தி இருந்ததால் அவள் அந்த முடிவை எடுக்க வேண்டி அச்சப்படவில்லை. அவள் மனம் முழுக்க கேள்விகள் நிரம்பியபடி இருந்தன. அவை பதிலுக்காகத் துளைத்துக் கொண்டிருந்தன.

கற்குகையில் சுவர்கள் ஓவியங்களால் நிறைந்து கொண்டிருந்தன. அந்த ஓவியங்கள் தன் முழுமை பற்றி கவலைப்படாது குறிப்புகளாய் தன் தத்துவ ரகசியத்தைச் சொல்வதில் குறியாயிருந்தன. குகைக்கு வெளியே பெண் துணையை அழைக்கும் காட்டுப்பூனையின் அழைப்பு சகிக்க முடியாதபடி குழந்தையின் அழகையும் வலியின் கடுமையில் வரும் முனங்களும் சேர்ந்த கலவைபோலிருந்தது. தூரத்தில் அணில்கள் புணர்ந்து கொண்டிருந்தன. இது இனப் பெருக்கக் காலமாயிருக்கலாம்.

“என்றுமில்லாமல் எனக்கேன் இந்த உடல் தினவு? உடல் என் உத்திரவைக் கேட்க மறுக்குமா? காமத்தைக் கடப்பதற்கும் அடக்குவதற்குமான இடைவெளியில் ஊடாடுகிறேனோ? ஐம்புலனை அடக்கினால் அதைத்தும் சித்தம். ஆம். சித்தம்.” உநடுகள் முணுமுணுத்தபடியே...

குகை வாசலின் அருகே இருந்த பெருங்கல்லை, ஏற்கனவே எடுத்து வைத்திருந்த காய்ந்த சுவடு துணைகொண்டு நெம்பி நெம்பி, குகை வாயிலை மூடி, இலைகளால் கட்டியிருந்த மரவுரி ஆடையை அவிழ்த்தெறிந்து, தூய நிர்வாணமாகி, சுவ ஆசனத்தில் கண்மூடி தியானிக்கத் துவங்கிவிட்டாள். இருளாலும் மவுனத்தாலும் சூழ்ந்த குகையில் சுவாசக் காற்றும் குறையலாயிற்று.

“சில மாதங்களுக்கு முன் அபூர்வமாய் பூமிக்கடியில் கண்டறியப்பட்ட குகை ஓவியங்கள் குறித்து... தன் ஆச்சரியத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் தெரிவித்த முதல்வர் தமிழர்களின் ஓவியத்திறமைக்கு இது ஒரு சான்று என்றும் இவ்வோவியத்தை ஒரு பெண் வரந்திருப்பது உண்மையென நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளதால் தமிழ்ப் பெண்ணின் பெருமையை உணர்த்தும் வகையில் ஆதி ஓவியா என்ற பெயரில் சிலை நிறுவப்படும்,” என அறிவித்துள்ளார்.

தொலைக்காட்சி அரசின் அறிவிப்பை அறிவித்தது. நிறசேர்க்கை எனும் காலாண்டிதழ் சென்னை L.L.A. பில்லிங்கில் ஒரு கூட்டு விவாத கூட்டத்திற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தது. இன்று மாலை அறிவு ஜீவிகளின் இலக்கியக் கூட்டம். முன்னதாகச் சென்றுவிட்டேன். ஜீன்ஸ், ஜோல்னா, பைஜாமா, ஜிப்பா- பல தரப்பட்டவர்களும் இவ்வாடைக்கு மாறியிருந்தனர். பலர் தாடி வைத்திருந்தனர். வேட்டி கட்டியவர்களைக் காணோம். கூட்டு விவாதம் துவங்கியது. குறிப்பெடுக்கத் தயாரானேன்.

“ஒரு சித்தாந்தத்தை மேஜிக்கல் ரியலிசத்தில் அதாவது ஜால யதார்த்தத்தில் இவ்வளவு தெளிவாக யாரும் சொல்ல முடியாது. ஆகவே தமிழின் முதல் மேஜிக்கல் ரியலிச சித்தாந்தி ஒரு பெண் என்பதே என் முடிவு.”

“அவள் தனித்து இருந்திருக்கிறாள். எனவே ஏதேனும் ஆதிக்க சமூகத்தின் கொடுமைக்கு ஆட்பட்டிருக்கலாம்.”

“அவள் பழங்குடி இனத்தவளாக இருக்கக் கூடும்.”

“கற்குகை மூடப்பட்ட நிலை என்பதால், அவள் கற்பழிக்கப் பட்டிருக்கலாம்.”

“நீங்கள் தேவையில்லாமல் சாதி அரசியலை நுழைக்கிறீர்கள்.”

“எதில்தான் அரசியல் இல்லை?”

“குகை கிறுக்கல் பெண்ணினுடையது எனில் அவள் மனப் பீறழ்ச்சி நோயினால் ஆட்பட்டு இருக்கவேண்டும். அது மனதின் எதிரொலிப்பு.”

“இதை ஏற்க முடியாது. இவர் ப்ராப்டின் உளவியல் ஆய்வை உள்வாங்கவில்லை போலும். அறிவாளிக்கும் பைத்தியத்திற்கும் நூலிழைதான் வித்யாசம். அவள் அறிவாளியாயும் இருக்கலாம்.”

“அவள் முதல் பெண் ஓவியர் என்பதைப் பற்றிப் பேசாமல் இருப்பது ஆணாதிக்கப் போக்கைக் காட்டுகிறது.”

“உங்கள் ஈகோவை சற்றுத் தள்ளிவைத்து விசாலமான மன தோடு, அந்தராத்மாவோடு அணுகிப்பார்த்தால் அவள் ஒரு பெண் சித்தராக இருக்கக்கூடும். ஆம். 19 ஆவது சித்தர்.”

“அன்பரே, உங்கள் R. S. S. புத்தியை நாவல்ல வைச்சிக்கி டுங்க. இதுல வேணாம். சிறுபான்மை எதிர்ப்புக்கு எதிரானது இவ்வமைப்பு.”

“சரி விடுங்க. அது அவர் சொந்த அபிப்பிராயம்.”

“இந்த வண்ணக் கிறுக்கல்களால் அவள் சாய வியாபாரி மகள் என்றே தோன்றுகிறது.”

“வியாபார புத்திடா.”

“டாய், என்ன பேசற. மூஞ்சிய பாரு வியாபார புத்தி யாருக்கு? சான்ஸ் கிடைச்சா எல்லாத்திலும் பேர மாத்தி எழுதற நீ தூய இலக்கியவாதியா?”

“அட்டா, நிறுத்துங்கப்பா. இப்படி நமக்குள்ள மோதிக்கிட்டா எப்படி? ஆதிக்க சக்திக்கு அவல் கிடைச்ச மாதிரி ஆயிடும். கூட்டு விவாதம் பல கோணத்தில பல்நோக்கு விசாரணையை எழுப்பி இருக்கு. இத ஒழுங்கமைத்து ஒத்த கருத்தை இப்ப உரு வாக்க முடியாது. எனவே உங்க ஆய்வை கட்டுரை வடிவில் சமர்ப் பித்தால் மலராக வெளியிட உத்தேசம்.”

“அடுத்த அமர்வில் மலராக்கம் பற்றிப் பேசலாம்.”

முணுமுணுப்புகளோடு இரவு சுவர்க்கோழியின் கூச்சல் மெல்ல நகலெடுத்து அறையில் நிரம்பலாயிற்று. ஆட்கள் படிக்கட்டுகளில் இறங்கிக்கொண்டிருந்தனர். ஒரு சிலர் விட்ட புகையில் அப்பிம்பம் மங்கலாயிருந்தது. குறிப்புகள் ஏதும் எடுக்க முடியாத என் வெள் ளைத்தாள் கங்காரு குட்டி போல் பத்திரமாய் உள்ளேயேயிருந் தது. காவலாளி அறையை மூட எதிர்த்திசையில் படிக்கட்டில் ஏறிக் கொண்டிருந்தான் இன்றைய பணி முடிக்க.

சந்திரனும் சூரியனும்
நட்சத்திரங்களும் மேகங்களும்
இடியும் மின்னலும்
நிறைந்தும்
அற்ற நீலமுமாய்
பரந்திருக்கிறது வானம்

கேள்விகளுக்கு
விடை தேடலாம்

சிக்கல்களுக்கு
தீர்வு கேட்கலாம்

விச்ராந்தியாய் கழிக்கலாம்
பொழுதையேனும்

அதன்

பிரம்மாண்டத்தில் ஐக்கியமாகி
புள்ளியாய்க் கரைந்துபோகலாம்

நிமிர்ந்து பார்க்க மட்டும்

நேரம் கிடைத்தால்

— அருளமுது

சங்கர நோர்த்தி II

கவிதாசரன்

சங்கரன் தன் புலன்களை நிகழ்களத்தில் ஒருங்கிணைத்தவராய், சாக்குப் படுதாவைக் கொஞ்சம்போல விலக்கி மழையினை ஊடுருவிப் பார்த்தார். வானம் தன் 'வெளி' யின் கனத்தை உருக்கி, அடர்மேகச் சல்லடையூடாகக் கொட்டிக் கவிழ்த்தாற்போல் நீர்ச் சரங்கள் பாய்ந்திறங்கின. அந்திப்பொழுதின்பொன்னிறக் கதிர்கள் பீர்க்கங் கொடிகளில் பூக்களாய்த் துளிர்ந்த கணங்களில் 'காத்தும் கருப்பு'மாய் சடசடத்துக் கொட்டத் தொடங்கிய மழை, நிலம் தந்த அரவணைப்பில் தன் வசமிழந்தாற்போல இன்னும் இன்னுமாய் நெக்குருகிக் கொண்டிருந்தது.

மழை வருமுன் தன் வீட்டு முற்றத்துப் பந்தலில் ஆடிக்கொண்டிருந்த ஒற்றைப் பீர்க்கம் பூவை நினைவு கூர்ந்தார். பொன்னுக்கு மஞ்சள் பூசினாற்போன்ற அதன் பூரித்த நிறத்தில் மனம் கிடந்து தவித்தது. மனத்தில் உயிர்க்கும் ஆசைக் கனவை நிறத்தல் கிளர்த்திச் சிரிக்கும் பிள்ளை முகமாய் அதன் இதழ்கள் பூரித்து விளங்கின. என்ன ஆசைக் கனவு? "நான் எப்பவும் ஒங்க பேச்சா இருக்கணும் மாமா" என்பதா?

'என்ன செய்ய?' என்பதாகத் தன் தலையைச் சிலுப்பிக்கொண்டவரின் நினைவுப்பரப்பில் எங்கே தொட்டாலும் அந்தத் தொடுபுள்ளியே தான் உள்ளிழுக்கப்படுவதற்கான சுழலாய் விரியக் கண்டார். இரவும் மழையும் கூடி அவரை இதற்காகத்தான் முடக்கினாற்போல் பட்டது. இருள் அவிழ்க்காத துயரம் ஏது? இருப்பினும் நிகழின் இளைப்பாறலில் தன்னை நெகிழ்த்திக்கொள்ள முயன்றார்.

மன னோடு தண்ணீராய்ப் பொருந்தி வாழும் மக்கள், மப்பும் மந்தாரமுமான மழை நாட்களில் பீர்க்கம் பூவைப் பார்த்துத்தான் பொழுது சாயும் நேரத்தைக் கணிக்கும்படி

யாய் இருக்கும். அதை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ளும் உடன்கழுவாய் ஊர்ப் பிள்ளையார் கோயிலிலிருந்து சேகண்டி மணியோசையுடன் சங்கு முழங்கும். பொழுதடங்குவதற்குள் வீட்டு வேலைகளை அரக்கப்பரக்க ஒழுங்கு பண்ணுகிற பெண்கள் தங்கள் முற்றத்துப் பந்தவில் 'பொல்'வென்று பூத்துச் சிரிக்கும் பீர்க்கம் போதுகளைத் தற்செயலாகப் பார்க்க நேர்ந்ததும் "ஆத்தாடி! பொழுதே பூட்டதே. ஏன்டி அம்மானா, புள்ளையாக் கோயிலு சங்கு வச்சாச்சா?" என்று ஒருவரையொருவர் கேட்டு உறுதிப்படுத்திக்கொள்வார்கள். பீர்க்கு பூத்தபின்னும் பொழுது கொஞ்சம் மீதமிருக்கும். பிள்ளையார் கோயில் சங்கு பொழுதடங்கியதை உறுதிப்படுத்தும்.

'அந்தச் சங்கு உண்மையில் பொழுதை அடக்கம் பண்ணுகிற சங்கா, அல்லது அடக்கத்தை அறிவிக்கிற சங்கா?' என்று சங்கரன் சிறிது யோசித்தார். இரண்டும் ஒன்றாகுமா? அல்லது வேறு வேறுதானா? அடக்கம் பண்ணுகிற வெட்டியானும் அறிவிக்கிற பண்டாரமும் அடிப்படையில் ஒன்றுதான். ஆனால் நடையுடைய வேறு, படிநிலை வேறுபாடு. இவ்வேறுபாட்டை இரீதிய சமூகம் எத்தனை நுட்பமாய்ப் பேணி மகிழ்கிறது! இங்கே நுட்பம் என்பது வெறும் அற்பம்தான். ஆதிக்க மனத்தின் சான்றா தாரங்கள் அற்ற அற்பம். இந்திய மானுட ஞானம் சுன்றெடுத்த இந்தத் துயர் மிகுந்த அற்பத்தின் வடிவங்கள் நுங்கும் நுரையு மாய்ப் பெருகித் திளைப்பது இவ்வேறுபாட்டால்தான். பொதுப் புலத்தில் முதன்மையுறாத வேதமும் ஞானமும் வெளிப்பாயும் கங்கையும் யமுனையும் அகவும் வெகுமக்களைப் பெருநோயாய்த் தின்ற முகும் இந்த அற்பத் துயர் ஊற்றோ கரந்தோடும் சரஸ்வதியாகவும் கூடிக் கலந்து இம்மண்ணைப் புனிதப் படுத்துகிறதாம். புனிதம் என்பது அவரவர் நலனுக்கேற்பதான்: சாணியில் புழுக்கும் வண்டுக்கு மல உருண்டையே புனிதமாதல் போல.

சங்கரன் தன் ஒவ்வொரு கண்ணிலும் சருக்கிச் சருக்கித் தன்னை நிகழ்வில் பொருத்திக்கொண்டு நிலைவுகளை ளளர்த்தார்.

பிள்ளையார் கோயில் புரிசங்கு முழங்கியதுப் வீடுகளின் விளக்குகள் பூக்கும்- 'சிமத் தண்ணி'யில் மினுக்கும் 'முட்டை விளக்குகள்' தாம். சேரியிலுள்ள எல்லா வீடுகளிலும் காமாட்சி விளக்கோ, கல்விளக்கோ, அல்லது திரிமூக்கு அகல் விளக்கோ இருக்கும்- 'நல்லது பொல்லது'க்கு ஏற்றி வைக்க. ஆனால் ஏட்டுச் சுரணையுள்ள மையக்கோயில் வீட்டுக்காரர்களின் இரண்டொரு வீடுகளில் மட்டும் 'நடுவீட்டுப் படையலு'க்குச் சுவரருகே கொலுவைக்கப்பட்டுள்ள குத்துவிளக்கோ, காமாட்சி விளக்கோ எல்லா நாட்சளிலும் ஏற்றி வைக்கப்படும். அதற்கேற்ப அவ்வீடுகளில் படிக்கும் பருவத்தின

ரும் இருப்பர். 'சீமத்தண்ணி' விளக்கின் கரிப்புக்க கண்ணைக் கெடுக்கும் என்பதால் விளக்கெண்ணெய்ச் சுடரில் தான் படிக்க அறிவுறுத்தப்படுவார்கள். எண்ணெய் விளக்கோடு அடுப்பங்கரைகளில் முட்டை விளக்கும் எரிவதால், அவ்விடுகள் கொஞ்சம் கூடுதல் வெளிச்சமாயிருக்கும். எண்ணெய் விளக்குகளை அணைக்கும் போது திரியை எண்ணெயில் இழுத்துவிட்டு அதன் நுனியில் மினுங்கும் தீக்கங்கை அமர்த்துவார்கள். இல்லேடேல் எலி அதை இழுத்துக்கொண்டுபோய் எரவானத்தில் சொருகிவிடக்கூடும். ஒரு முறை அப்படி நேர்ந்து, கூரை பற்றிக்கொண்ட அனுபவம் உண்டு:

வீட்டில் விளக்கு வைத்த பிறகு நெருப்பு கொடுக்கமாட்டார்கள். தீப்பெட்டிப்புழகம் வெகு அபூர்வமாய் இருந்த காலம். அந்தத் தருணங்களில் பெண்கள் தங்கள் விளக்குகளை எடுத்துச் சென்று பொருத்திக்கொண்டு, அது அணையாமல் இருக்க குடங்கையில் மறைத்தும் மாராப்புச் சேலையால் மூடியும் காற்றுக்குப் போக்கு காட்டியபடி மீண்டு வருவார்கள். இருண்ட நெருக்களினூடே நகரும் இந்த ஒளியில் அலைப்புறும் நிழல்களும் சேலைக் கிழிசல்களுடே சிந்தும் ஒளிப்பொட்டுகளும் உணக்கையுள்ள பணங்களின் அதிர்வூட்டும் சித்திரங்களாகும். மாட்டுத் தொழுவத்திலும் தாழ்வாரத் திறப்பிலும் அங்கங்கே காற்றிறலடியபடி தொங்கும் உந்தார வெளிச்சத்தில் அசைவுறும் நிழல் வடிவங்கள் ஓர் அமானுஷ்ய உலகத்தை அழித்தழித்து எழுதிக் காட்டும். ஒரு அசப்பில் யோசித்தால், இரவுப்போதின் எல்லா நிகழ்வுகளும் சங்கு தன் ஊங்காரத்தால் நூற்றுக்கொடுத்த அருப இழைகளாலான படுதாச்சித்திரங்களோ என் வியக்கத் தோன்றும்.

பிள்ளையார் கோயிலில் விடிகாலையும் சங்கு பிடிப்பதண்டு ஆனால் சேரியில், குறிப்பாகப் பெண்களிடையே அதற்கு எவ்விதத் தாக்கமும் இருப்பதில்லை. ஏனெனில் கருக்கல் பிரியமுன்னே பலரும் தங்கள் காடுகரைகளுக்குச் சென்றுவிடுவார்கள். காலக்கதிர்வனின் செங்கண் வெளுக்கும்வரை தங்கள் துண்டு நிலங்களில் சோலி பார்த்துவிட்டு, பின்னர் வீட்டுக்கு ஓடிவந்து, கும்பி எரிச்சலைத் தணித்துக்கொள்வதற்காகக் கூழோ காயோ குடித்துவிட்டு கூலிவேலைக்குக் கிளம்பிவிடுவார்கள். வேலை கிடைக்காத நாட்களில் கூட்டமாய்ச் சேர்ந்துகொண்டு விறகு பொறுக்கப் பாதுகாக்கப்பட்ட வனப்பகுதி வரை போவார்கள்.

வாழ்வு அவர்களுக்கு வழங்கிய வஞ்சனைகளையும், அவர்களிடமிருந்து பறித்தெடுத்துக்கொண்ட தொப்புள்கொடி உறவுகளையும் நினைந்து நினைந்து உருகிக் கரைவதெல்லாம் இரவுப்போதில்

விழிப்பெடுத்து, துக்கம் திரண்டெழுந்து துக்கம் தொலையும் போதுதான் அழுவது ஆறுதலுக்காக மட்டுமல்ல; அதனூடாக வாழ்வதற்கும்தான்.

வாழ்க்கை என்பது இந்த மக்களுக்கு இழப்பும் நினைப்பும் தவிர வேறென்னவாக இருந்துவிடப் போகிறது?

2

பிள்ளையார் கோயிலில் பூசை செய்கிறவர் ஒரு பண்டாரம். சதாசிவப் பண்டாரம். சங்கரனுக்குச் சமவயதுக்காரர்.

சரியாக 1900ஆம் ஆண்டு என்று சொல்லப்பட்டது நினைவிருக்கிறது: சதாசிவத்தின் தாயார் பூனாச்சி அம்மையும் தகப்பனார் சாம்பசிவப் பண்டாரமும் தாலிக்கயிறு பிரித்துக்கட்டாத புது மணமக்களாய் இவ்வூருக்குக் குடிவந்தார்கள். சிதம்பரத்தையடுத்த கிழக்குக் கடற்கரையோரத்திலிருந்து பிழைப்பு தேடி வந்ததாசச் சொன்னார்கள். பூக்கட்டிப் பண்டாரப் பிழைப்பு. அம்மைக்கு தேவாரம், திருவாசகம் பாடாந்தரம். ஐயனுக்கு திருமந்திரம், வள்ளலார் திருமுறைகளில் கூடுதல் ஈடுபாடு. சைவத்திருமுறைகளைப் பண்ணோடு பாடுவதிலும் வழிபாட்டு நெறிமுறைகளைப் படிமானப்படுத்துவதிலும் அம்மையே அதிகம் நறுவிசாய்த் தெரிந்தார். ஐயனின் போக்கு 'அதுக்கென்ன இப்ப?' என்பதாய் இருந்தது. அவர் குழந்தையாய் இருந்தபோது இராமலிங்க அடிகளார் அவரைத் தொட்டுத் தூக்கியிருக்கிறார் என்பது கூடுதல் பெருமையாக வாய்த்திருந்தது. ஊர் அவர்களை இருகை நீட்டி ஏற்றுக் கொண்டு பிள்ளையார் கோயில் சேவகத்தை வழங்கியது. அவர்கள் வந்த பிறகுதான் பிள்ளையாருக்கு முன் மண்டபத்தோடு கூடிய கோபுரம் எழுப்பப்பட்டது. சதாசிவம் பிறந்தது அதற்குப் பிறகுதான்.

சாம்பசிவப் பண்டாரம் சதாசிவப் பண்டாரத்தின் தந்தையார் என்பதோடு அதற்கு இணையாக சங்கரனையும் பாதித்தவர். சிறுவயதில் கூடிவந்த அனுபவம். இப்போதும் கூட அவர் நினைவில் தன்னை ஒரு சிறுவனாய்ப் பாவித்துக்கொள்வது சங்கரனுக்கு சுகமாகத்தான் இருந்தது, நாள்பட்ட துயரத்தை அழுது ஆற்றிக் கொள்ளும் சுகம்போல. ஒவ்வொரு முளைப்புக்கும் ஒரு விதை உண்டு எனில் சங்கரனின் தன்மானச் சிந்தனைக்கான விதை பற்றிய அறிதல் அவருக்கே அதிகம் இருந்திருக்கக் கூடும்.

முதன்முதல் அவரைப் பார்த்தபோது சங்கரனின் தந்தையைப் போலவே அவரும் பின் மண்டையில் கட்டுக்குடுமி வைத்திருந்ததும்; குடுமியின் அமைப்பும் அளவும் அசப்பில் ஒன்று டோலவே இருந்ததும் சங்கரன் அவர்பால் ஈர்ப்பு கொள்ளக் காரணமாயிருந்தது. அதைத் தொடர்ந்து அவரோடு பேசக் கிடைத்த தருணங்களை விடவும், பேசாமல் அவரைப் பார்த்தும் நினைத்தும் சழித்த தருணங்கள் அந்த ஈர்ப்பை இணக்கமாக்கிய அர்த்தமுள்ள சணங்கள். பண்டாரம் 'அப்பாடா' என்று ஒய்ந்திருக்கும் தருணங்களில் அவரது பார்வையானது ஆழமும் அமைதியும் அறியவெவண்ணாப் பளிங்குநீர்த் தேக்கம் போலவும், அதனுள்ளே ஆடும் பம்பரம் ஒன்று 'ஆடாமல் அசையாமல்' தூங்கிக்கொண்டிருப்பதைப் போலவும் சங்கரனைக் கிறங்கவைக்கும். ஆனால் அதெல்லாம் வெறும் கற்பனைதானோ என்னும்படி மனிதக் கவனங்களுடே புழங்கும் தருணங்களில் அவர் முகத்தில் ஒரு பதற்றம் தரும்பிக் கொண்டிருக்கும். வேற்றிடத்து மனிதர்களைத் தன் வீட்டு முற்றத்திலோ கோயில் வளாகத்திலோ பார்க்க நேரும்போது அந்தப் பதற்றம் முகத்திலிருந்து வழித்தெடுக்கிறாற்போல் அடர்ந்து போகும். உள்ளாரின் 'தனித்திரு, விழித்திரு, பசித்திரு'வின் உருவாக்கமாகத் திரண்டு, தன்னாழம் தேடும் ஞானவானாகக் கனிந்திருக்க வேண்டியவர் தன் பண்டாரப் பிழைப்பால் மலின்பட்டுக் கிடப்பதாகச் சங்கரனுக்குத் தோன்றியதண்டு, அளவிட முடியாத ஆழப் பெருங்கடல் கரையில் புரளும் அலைகளாக மலின்படுவது போல. கடல் என்றதும் அதன் ஆழம் கவனப்படுவது யாருக்கு? நீருக்குள் மூச்சுத் திணறி அவசமுறும் உயிர்களுக்குத்தாமே. ஆனால் ஆழ நீரில் வாழும் மீனுக்கு? கடல்தான் அதன் 'வெளி'. மீனாய்ப் பிறக்க வேண்டியவர் மனிதனாய் இருக்க நேர்ந்ததன் சீர்குலைவுக்கு ஆளாவார்.

ஒருநாள் அவர் ஊரை அடுத்த ஓடைக் கரையிலுள்ள ஒரு கிண்தைப் புதருக்கடியில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டார். ஆளண்டா இடம் என்பது அவர் கணிப்பு. புதருக்கடியில் செழித்துப் படர்ந்திருந்த புல் மெத்தையில் சம்மணமிட்டு அமர்ந்தவராய் கண்களை மூடி, மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தி; வள்ளலார் பாடல்களை மெல்லிய குரலில் வாய்விட்டுப் பாடிக்கொண்டிருந்தார். இறைவன் மேல் வள்ளலார் பாடிய பாடல்களையே வள்ளலார் மேல் அவர் வைக்கும் முறையீடுகளாக மாற்றிக்கொண்டதாகப் பட்டது. பாடலின் சீலவரிகளை மறித்து மறித்துப் பாடிய அதிர்வில் அவரின் மூடிய கண்களிலிருந்து கண்ணீர் சுரந்தது.

தற்செயலாக ஓடை வழியே நீந்திக் கரையேறி, தன் இடுப்புத் துணியைப் பிழிந்து கட்டிக் கொண்டு, சற்றுத் தொலைவில் அடர்ந்த

புதர்களின் நடுவே வற்றாமல் சுரந்து கொண்டிருக்கும் ஊற்றுநீர்க் கேணியை நோக்கி குறுக்கு வழி தேடிப் போய்க்கொண்டிருந்த சங்கரன், பண்டாரத்தை அங்கே கண்டு திகைத்துப் போனார். பண்டாரத்தின் வாயிலிருந்து வரிகள் ஒழுகிக் கொண்டிருந்தன.

என்னை ஒன்றும் அறியாத இளம்பருவந்தனிலே என் உளத்தே அமர்ந்தருளி யான் மயங்குந் தோறும் அன்னை எனப் பரிந்தருளி அப்போதைக் கப்போ(து) அப்பன் எனத் தெளிவித்தே அறிவுறுத்தி நின்றாய் நினை எனக் கென் என்பேன் என் உயிர் என் பேனோ? நீடிய என் உயிர்த்துணையாம் நேயம்தென் பேனோ இன்னல் அறுத் தருள்கின்ற என் குருவென் பேனோ என் என்பேன் என்னுடைய இன்பம்தென் பேனே.

வரிவரியாய் உருகி உருகிப் பாடப் பாட, அவரே ஓடை நீரில் கரைந்தோடிக் கொண்டிருப்பதாக எண்ணி, சங்கரனுக்கு உடல் பொடித்தது. அவரை அந்தவிதமே விட்டுச் சென்றால் அதான் அவரைப் பார்க்கும் கடைசித் தருணம்போலத் துணுக்குற்றவராய் அப்படி ஆகிவிடக் கூடாது என்னும் வேண்டுகலோடு அவர் எத்திரே சென்று கைபெட்டும்படியாய் அமர்ந்து கைகூப்பி கண்ணிமக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். நெஞ்சு தொண்டைக்குள் வந்து 'திக்க திக்'கென்று அடித்துக் கொண்டது.

சிறிது நேரத்திற்குப்பிறகு பாட்டு நின்று, மௌனம் விடிகி, அவராகத் தன்னைத் தேற்றிக்கொண்டு கண் விழித்தபோது, சங்கரனை எதிரே கண்டு திகைப்புற்றார். ஆனால் அதையும் மீறி புத்தயிர்ப்பு வந்தாற்போல் முகம் வெளிச்சமாகி, தன் இரு கைகளையும் சங்கரனின் சின்னத் தோள்களில் அமர்த்தி, "என்னடா சதாசிவம்?" என்றார்.

"நான் சங்கரன், சாமி," என்று மறுதளித்து, அவர் கைகளைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு சற்றுத் தள்ளி நகர்ந்தார்.

"அவ்வளவுதானே? நான் ஒன்னும் பேதலிச்சுப் போகலடா. சங்கரன்னா என்ன, சதாசிவம்னா என்ன? ஒருத்தன்தானேடா."

"நான் பறப்புள்ள, சாமி."

சட்டென அவர் முகத்தில் அந்தப் பதற்றம் வந்து ஒட்டிக் கொண்டது.

"சரி சரி. எதுக்குக் கூச்சமில்லாம அதைச் சொல்ற?"

“கூச்சமா? இதுதான் சாமியோட கவலையா?”

பாம்பின் படத்தில் அடிபட்டாற்போல ஒருகணம் சொல்லற்றுத் தவித்தார். ஆனால் அடுத்த நிமிஷமே தன்னை மீறிய வெடிப்போடு, “ஆமான்டா. அதுதான் என் கவலை. ஏன் தெரியுமா? ஒன்னுன்னு சொல்லிக்கவும் உறவுன்னு சாஞ்சிக்கவும் மண்ணத்தப்போனவன் நான். அதான்டா,” என்றவர், சங்கரனின் மிரண்ட விழிகளைப் பார்த்ததும் சட்டென்று நிதானத்துக்கு வந்தவராய்த் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டார்.

சிறிது பொறுத்து, மெல்ல நகைத்தவராய், “பயந்திட்டியாடா குழந்தே?” என்றார்.

“இல்லங்கய்யா.”

“பின்னே எதுக்கு அழறே? எனக்காகவா?” என்றவர், சற்று முன்னகர்ந்து சங்கரனின் கண்களைத் துடைத்துவிட்டார். சற்று நேரம் உள்முகத் தேடலாய் மௌனம் காத்தார்.

பிறகு சொன்னார்:

“இந்த ஊருக்கு நான் வந்து இருபது வருஷத்துக்கு மேல ஆச்சு. எவ்வளவு காலம் ஆனா என்ன? இந்த மண்ணுல எனக்கு அடையாளம் இல்ல. எனக்கு நானே வேத்தாளாயிட்டேன். ஆனா சதாசிவம் அப்படியில்ல. இந்த மண்ணுல பொறந்தவன். உன்னைப் போலவே இந்த ஊருக்குச் சொந்தக்காரன். ஒத்தப்பட்டு நிக்கிறவனை ஊர்க்காரனா ஊவைச்சவன் நீ. உன் கண்ணு வழியா இந்த மண்ணைப் பார்க்கக் கத்துக்கிட்டவன் அவன். கொண்டாடத் தெரிஞ்சா இதைவிடப் பெரிசா என்ன சொந்தம் வந்துடப் போவுது? கொண்டாடுவியா?”

“சொந்தம்னு பாத்தா எங்களுக்கு மரமும் மனுசாளும் ஒன்னு தாங்கய்யா.”

“நீ நல்ல புத்திசாலி. நீ சொல்றதுதாய்யா ஒசந்த ஞானம். ஐயறிவும் கூடிவர ஆறறியும் ஞானம். ஒன்னோட சொந்தக்காரனும் அந்த ஞானத்துக்கு உகந்தவனா இருப்பான்டா குழந்தே.”

சாம்பசிவப் பண்டாரத்தை, பிறந்த சில நாட்களில் தொப்புள் கொடிகூடக் காயாத பச்சை மண்ணாகக் கொண்டு போய் வள்ளலார் காலடியில் கிடத்தினாராம் அவர் தந்தை. வள்ளலார் தமது மடியீது இருத்தி, வாழ்த்தி வைத்த பெயர்தானாம் சாம்பசிவன்.

“இப்படியொரு பெறமுடியாத பேறு வேற யாருக்குக் கெடைக்கும், சொல்லு. இவருக்குக் கெடச்சது. இவரை ஏத்துக்கிறதற்கு இது ஒன்னே போதும், மற்றதெல்லாம் தூசுன்னு எனக்குத் தோனிடுச்சு. ‘இவன் மேலோனா வாழுவான் போ’ன்னாராம் இராமலிங்க சுவாமிகள். அந்த மகானோட வாக்கு பலிக்கத்தான் நான் இவர் கையைப் புடிச்சுக்கிட்டேன்,” என்று பூனாச்சியம்மை ஒரு முறை சங்கரனிடம் சொன்னார்.

“அப்போ ஐயனா வந்து அம்மையோட கையைப் புடிச்சுக்கலியா?” என்று பகடியாகக் கேட்டார் சங்கரன். ஆனால் அந்த அம்மாள் அதைப் பகடியாக எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. அதற்கு அர்த்தம் கற்பித்தார். “புத்திசாலியாத்தான் பேசறே. நுணுக்கமா பாக்கறியே. சரி, இதைச் சொல்லு. இப்ப நாங்க உன்னைக் கொண்டாடுறது பெரிசா? இல்ல, நீ எங்களைக் கொண்டாடுறது பெரிசா?”

“அம்மை ஐயனைப் புடிச்சிக்கிட்டதுதான் பெரிசு,” என்று சொல்லி, அடுத்த பேச்சுக்கு இடம் வைக்காமல் எழுந்துகொண்டார்.

அந்த அம்மை அன்பாகத்தான் இருந்தார். ஆயினும் அவரின் ஏதோ ஒரு அம்சம் சங்கரனுக்கு அந்நியமாய்ப்பட்டது. ஓர் அர்த்தம் சொல்லாக்கப்படாமலே உள்வாங்கப்பட்டு அவருடைய பிள்ளை மனத்தைப் பின்னப்படுத்திவிட்டது.

அது முதல் அவர்களை நாடிப் போவதை சங்கரன் குறைத்துக்கொண்டார். குறைத்துக்கொள்வதுதான் அழகு என்பதற்கான முகாந்திரங்கள் அவ்வப்போது வெளிப்படத்தான் செய்தன.

பண்டாரத்திற்கு கோயிலை ஒட்டினாற்போலுள்ள தோட்டத்தில் வேலி அடைத்து சிறியதாக ஒட்டு வீடு கட்டிக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. சுற்றெல்லையில் சில மரங்கள் இருந்தன: வாதநாரயணமரங்கள். வயலில் பயிர் வைக்கிற நாட்களில் அவை மொட்டையடிக்கப்பட்டு தழைகள் வயலுக்கு உரமாக்கப்பட்டன. வீட்டைச் சுற்றிலும் தோட்டம் போட்டுக்கொள்ளும்படியாக நிலம் இருந்தது. குடியானவக் குடியிருப்பின் எல்லைக்குள்தான் எனினும், வேண்டுதலுக்காக எண்ணெய் கொடுக்கவும், குறிப்பு எழுதவும் யாரேனும் தேடிவந்தாலன்றி வீடு ஒதுக்கமானதுதான். அப்படியும் பேச்சு வரத்தான் செய்தது.

“என்ன, பய இங்கேயே கெடக்கான், பண்ணையாளாட்டம்.”

“பண்ணைக்கு நாங்க எங்க போவோம்.”

“பின்ன என்ன பன்றானாம்?”

“வீட்டைச் சுத்திக் கரம்பா கெடந்தது. கொத்தித் திருத்தித் தோட்டம் போட்டிருக்கான். பூந்தோட்டம், காய்கறித் தோட்டம். திருநீற்றுப்பச்சைக்குப் பாத்திகட்டித் தரச்சொன்னம். தந்தான். அப்பப்ப வந்து பாத்துக்குறான். நல்ல புள்ளையா இருக்கான்.”

“இருக்கட்டும் இருக்கட்டும். நல்ல புள்ளன்னா என்ன? பறப் புள்ளயாத்தானே இருக்கான்? அப்படியே இருக்கட்டும். அததும் அத்து மீறாம இருந்துக்கிட்டா சரி.”

சங்கரனுடைய தந்தையும் சொன்னார்:

“அவுங்க பொழைக்க வந்தவுங்க. மேட்டுல காலானிக்கிட்ட வுங்க. நாம ஊழியம் செய்யிறவுங்க. ஒத்தாசை பண்ணலாம். உதவிக்கு ஒடுலாம். ஆனா ஒட்டிக்கிறதல்லாம் சரிப்பட்டு வராது. இதுல இன்னொன்னையும் பாக்கணும். ‘நீ எங்க புள்ளமாதிரி’ன்னு பண்டாரம் சொன்னா, அது ஒனைக்குக் கிரீடம் வச்சாப்பல. ஆனா ‘நீங்க என் ஐயன் மாதிரி’ன்னு நீ சொன்னா அது அவங்களை செருப்பால அடிச்சாப்பல. சொல்லு ஒன்னுதான். வாய்தான் வேற. பாத்து நடந்துக்க.”

ஏற்கனவே பூனாச்சியம்மை சொன்னதுதான்.

ஆகவே, ஒதுங்கிக்கொண்டார். தன்னால் பண்டாரத்துக்கு எந்தவிதமான இக்கட்டும் வந்துவிடக் கூடாது என்னும் வேண்டுதலே இதன் அடிநாதமாக இருந்தது. பார்க்காமல் தீராது என்னும்போது தேடிப்போய்ப் பார்த்துத்தான் தீரவேண்டி இருந்தது. இந்தத் தீராத தாபம்தான் கடைசிவரை உயிர்நாடியாகத் துடித்துக்கொண்டிருந்தது.

கால ஒட்டத்தில் அந்தக் குடும்பம் அமைதியும் தெளிவும் கொண்டு நிறை வாழ்வில் திளைத்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அது கைகூடவில்லை. வயது ஏறஏற பூனாச்சியம்மை மீட்சியற்ற மனக் கோணலுக்கு ஆட்பட்டு மெல்லமெல்லத் தன் உள்ளத்தை முள்ளம் பன்றியாகச் சிலுப்பிக்கொண்டுவீட்டார். பண்டாரத்துடன் தான் வாழ நேர்ந்ததை சகிக்கமுடியாத இழுக்காகக் கருதத்தொடங்கிவிட்டார். மறுபரிசீலனைக்குட்படாத மௌடிகங்களை விழுமியங்களாகப் போற்றும் சமூக நியதியின் அலைக்கழிப்பால் தன்னுணர்வற்ற ஆழ்மனப் பீறலாய் வெளிச் சிதறின அவரது சொற்கள். பண்டாரம் சகித்துக் கொண்டார். உளவியல் ரீதியான ஆளுமைச் சிதறலுக்காட்பட்ட தன் துணையை இப்போதுதான் அதிக அனுசர

னையோடு நடத்த வேண்டும் என்ற புரிதலில் அவர் தன்னை நொறுங்கிப் போகாமல் காத்துக்கொண்டார். அத்துடன் சதாசிவம் முற்ற முழுக்க அப்பா பிள்ளையாக வளர்ந்து அவரைத் தாங்கிக் கொண்டார்.

அம்மையின் நிஷ்டரங்களைச் சகித்தேற்றுக்கொள்வதென்று தந்தையும் மகனும் தீர்மானித்தனர். ஆனால் எந்த நேரத்தில் என்னவிதமாய்த் தாக்குவார் எனத் தெரியாமையால் தங்களை எந்நேரமும் மரக்கட்டைகளாக நீட்டித்துக் கொண்டிருப்பதில் சிரமப்பட்டனர்.

ஒரு விடியற்காலையில் அம்மை தன் படுக்கையிலிருந்து திடுதிப் பென்று எழுந்து உட்கார்ந்துகொண்டு, “உம்மைப் போல பாவியை இராமலிங்க சுவாமிகள் தன் மடியில எப்படி வாங்கி போட்டுனுட்டார்? அதனால்தானே அவரோட சத்திய தர்மசாலையே சண்டைக்களமா ஆயிடுச்சு,” என்றார்.

“இன்னிக்கு அமாவாசை, தாயே. இருட்டோட எழுந்து தலைக்கு ஊத்திக்காம இந்த நாள் உனக்கு விடியக் கூடாதே?”

“ஆமா. மறந்துட்டேன் ”

வள்ளலாரின் தர்மசாலை பற்றி சதாசிவம்தான் சங்கரனுக்குச் சொன்னார்: வள்ளலார் தன்னை வந்தடைகிறவர்கள் அனைவரும் சாதி சமயங் கடந்த ‘சமரசு சுத்த சன்மார்க்கிகள்’ என்பதின் சான்றாளர்களாய் இருக்கவேண்டும் என்று விரும்பினார். அது சாத்தியமில்லை என்பது அவரைப் போன்ற ஞானிகளுக்கு விளங்காமல் போனது ஒன்றும் வியப்பில்லை. தர்மசாலைக்கு நிலம் வழங்கியவர்கள், அதை நிர்மாணிக்க உழைப்பு நல்கியவர்கள் பெரும்பாலோரும் அப்பகுதியில் நிலம் வைத்திருந்த பாமரப் படையாச்சிகளும் சாமானிய உழைப்பாளிகளும் தான். அவர்களை விலக்கிவிட்டால் மனம் திறம்பாத அடியார் கூட்டம் வேறில்லை. ஏடறிந்தோரும் பெருந்தனக்காரர்களும் பக்கத்துணையாகலாம். அவர்களும் கூட அடியார் கூட்டத்தை முன்படையாக வைத்த தான்களமிறங்குவார்கள். தர்மசாலையைச் சேர்ந்தவர்கள் வள்ளலாரை நம்பியவர்கள். தாங்கள் வள்ளலாராய் ஆகிவிட முடியாது என்பதையும் சேர்த்து நம்பியவர்கள். உலக நடப்பிலும் வழக்கிலும் ஊறிப்போனவர்கள். ஒருவரோடொருவர் முரண்படுவதும், பெருங்குரலெடுத்து தர்க்கம் செய்வதும், பகை பாராட்டிக் கட்சியாடுவதும், புறம் பேசுவதும், முகமன் மறுப்பதும் என்பதெல்லாம் கூடக் கூடி வாழ்தலின் நடைமுறை அம்சங்கள்தாம் என்பதாய்ப் புழங்

கிக் கொண்டிருப்பவர்கள். சாதி கடத்தல், சமயம் கடத்தல், சமரசம் பேணுதல் என்பதிலெல்லாம் அவர்கள் சச்சரவிட்டுத்தான் பக்குவம் பெறக்கூடிய சாமானிய மக்கள். வள்ளலார் சாமிகள் இதுபோன்ற சலசலப்புகளால் சலிப்படைந்திருந்த நேரம்.

“அப்பதான் தாத்தா ஐயாவைத் தூக்கிக் கொண்டு போய் அவர் காலடியில் போட்டது. தாத்தா நல்ல கல்விமான். சோதிடக் கலையில் வல்லவர். சித்த மருத்துவர். எல்லாத்துக்கும் மேலா சாமிகளோட பரம பக்தர். அவருக்கொரு பேச்சு வரச் சகியாதவர். அதனால் அரைநூன் கயிறுகூடப் போடாமத்தான் ஐயாவைக் கொண்டுபோய் அவர் முன்னால கிடத்தினார். வள்ளலார் தான் அவரைத் தூக்கி மடிமேல வச்சுக்கிட்டார்.”

“தொப்புள்கொடி காயிறுத்துக்கு முன்ன அரணாக்கயிறு போடக் கூடாதா?” என்று கேட்டார் சங்கரன்.

சதாசிவம் சிரித்தார். ஆனால் அவருடைய முழு உருவமும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே கல் மாதிரி கனத்துவிட்டாற் போல் இருந்தது.

“நீயும் நானும் ஒன்னுன்று ஐயா சொன்னது உலகம் பூராவுக்குமான மானுட தர்மத்தைச் சுட்டிக்காட்ட மட்டுமில்ல சங்கரா, ரத்தமும் சதையுமான உண்மையைச் சுட்டவும்தான்,” என்றவர் சற்று பொறுத்து, “அம்மைக்கு மனச்சிதைவு ஏற்பட்டதுக்கு முக்கிய காரணம் என்னன்னு நெனைக்கிற? நான் அம்மா பிள்ளையா இல்லாம முழுக்க முழுக்க அப்பா பிள்ளையா திரண்டுட்டதுதான்,” என்றார்.

எரிக்கும் வெயிலில் சுண்டச் சுண்டக் காயப்போட்டால் வெங்காயம் வெறும் சருகுதான் என்பதாயிருந்தது.

சதாசிவம் மீண்டும் சிரித்தவராய், “உனக்கு திகம்பர சாமியார்களைத் தெரியுமில்லியா?” என்று கேட்டார்.

“ஏன் தெரியாம. அம்மணமா அலையிறவுங்கதானே?”

“அவுங்க ஏன் அப்படி ஆனாங்க?”

“ஆரு கண்டா. ஒருவேளை துணி கட்டுற சொரணையைக் கூடத் துறந்துட்டாதான் சீவனை சிவனோட சேர்க்க முடியும்தான் இருக்கலாம்.”

“ஆனா ஜைன சாமிகளுக்கு அது நோக்கமா இருக்கமுடியாது. அதோட, பசிக்கு சோறும் தாகத்துக்கு நீரும் தேடுவங்க மலசலம்

கழிக்கிற சொரணையை விட்டுட்டேன்னா எப்படி? துணியைக் கட்டிக்கிட்டிருந்தவன் விலக்கிட்டான்னா அதுகூட ஒரு சொரணையுள்ள காரியந்தான். எனக்கென்னவோ அதுக்கு வேற அர்த்தம் இருக்கும்னு படுது.”

“என்னான்னு?”

“இதோ தீட்டை விலக்கிட்டேன்’னு காட்டத்தான் துணியை விலக்கிட்டாங்கன்னு நெனைக்கிறேன்” என்றார். கொஞ்சம் இடைவெளி விட்டு, “ஆனா நவீன திகம்பரசாமிகள் வெள்ளியாலும் தங்கத்தாலும் பூண்போட்ட தங்களோட பிறப்புறுப்பை பொம்மனாட்டி பக்தர்கள் உருவி கும்புடறதுக்காகவே திறந்து காட்டிக்கிட்டுத் திரிவாங்கனாயிருக்கும். கங்கைக்கரையிலே இதை ஒரு சமய நெறியாவே கொண்டாடுறாங்களாம்,” என்றார்.

சங்கரனுக்கு ஒன்றும் ஒன்றும் இரண்டு என்று கூட்ட கொஞ்சம் அவகாசம் தேவையாயிருந்தது. அதேசமயம் ஒன்றையும் ஒன்றையும் இரண்டாக்கிக் காட்ட யாரால் முடியுமென்றும் இருந்தது.

சதாசிவம் மேலும் பேசினார்:

“தருமசாலையை அலம்பல் பண்ணிக்கிட்டிருந்த நூறு பேச்சுல ஐயா மடியேறினதும் ஒரு பேச்சாக இருந்திருக்கலாம். ஆனா அம்மை சொல்ற மாதிரி அதுவே பேச்சாயிருந்ததுக்கு எந்த ஆதாரமும் இல்லை. வள்ளலாரைச் சுற்றி கல்விமான்களான முதலிகளும் செட்டிகளும் எழுத்து வாசனையுள்ள ஒன்னுரெண்டு படையாச்சிகளுமே சும்ந்திருந்தாங்க. அந்த வளையத்தை ஊடறுத்து தாத்தாவோட அணுக்கமோ தந்தையார் பெற்ற வாழ்த்தோ பதிவு பெறுவது அவ்வளவு எளிதா என்ன? அரசன் காலத்துல அவனுடைய அமைச்சன், படைத்தலைவன் வரைக்கும்தான் வரலாறு திறங்கிவரும். ஆன்மிகவாதிகள் வரலாற்றுல நிலக்கிழார்கள், தனவணிகர்கள், சாதிமான்கள் வரைக்கும்தான் பதிவுகள் இருக்கும். ஒரு கண்ணப்பனோ, சிறுத்தொண்டனோ, நந்தனோ பதியப்படுகிறான்னா, மறைக்க முடியாதபடி நடத்தப்பட்ட படுகொலையைப் புனிதப்படுத்தி, அடிநிலை மக்களைக் கடவுள் பேரால அமைதிப் படுத்தி அடக்கியாளத்தான். வள்ளலாரேகூட அதுக்கு விலக்கில்லாமதான போய்ச் சேர்ந்தாரு?”

ஒருநாள் அம்மை தன்னிலை மறந்தவராய், “இப்ப நீ கற்புரத் தட்டை ஏந்திக்கிட்டு சாமியோட சாமியா நின்னு ஊர் வணக்கம் வாங்கிக்கிறியே, அந்த கௌரவம் நான் போட்ட பிச்சை,”

என்று கத்தினார். பண்டாரம் எப்போதும் போலவே தாங்கிக் கொண்டார். ஆனால் சதாசிவம் வெடித்துவிட்டார்.

“சீ நிறுத்து. நீ இழுத்த இழுப்புக்கெல்லாம் ஐயா இறங்கிவந்தாரே, உனக்கு அது கௌரவமா இருக்கலாம். ஆனா அவருக்கு அது சாபம். உன்னோட பெருமைக்காக அவர் சுமந்துகிட்ட பாரம். கட்டிக்கிட்ட வேடம். அவரை மீறி உனக்கென்ன கௌரவம்? உன்னைப் பத்தி நினைச்சுப் பாத்தியா? உன்னோட உசுரு அவரு போட்ட பிச்சை.”

“அடேய்!”

“மூடுன்னேன். இதுக்கு மேலயும் பேசினா, நான் ஒரு அவுசாரிக்குப் பொறந்தவனாவேன்.”

இடி மாதிரி இறங்கின சொற்கள்.

அன்று மூடியதுதான். முட்டவந்த மாட்டைக் கண்டுசூட ‘ஐயோ’ என்று வாய் திறக்கவில்லை. அதிர்ச்சியில் நாக்கு இழுத்துக்கொண்டுவிட்டதாகப் பேச்சு.

சங்கரன்: பெத்த புள்ளையே அம்மையை அவமதிச்சாச்சுல்ல' என்ன பெரிய அம்மை. புள்ளையோட பீ, மூத்திரத்துல உழலப் பொறந்த புழுக்கச் சென்மந்தானே. பொம்பளைச் சென்மம்னா அவ்வளவு எளக்காரம். ஆம்பளை இல்லியா? 'சாண் பிள்ளைன்னாலும் ஆண்பிள்ளைடா'ன்னு சொல்லிச் சொல்லி நீவி வளர்த்து கொம்பு சீவிவுட்டதே அந்தப் புழுக்கச் சென்மந்தானே? அதுக்காகவாவது அதைக் குத்திக் குடலை உருவ வேணாம்?

சதாசிவம்: சரிதான் சங்கரா. ஆணுக்குப் பெண் அடக்கந்தான்று காலங்காலமா படிஞ்சு வந்திருக்கிற பழக்கத்துக்கு நாம எல்லாரும் அடிமைதான். மரபு ரீதியா பழகிவந்த ஒரு பிழையை அறிவு ரீதியா எவ்வளவுதான் களைய முற்பட்டாலும், பாதிக்கப் பட்டவுங்களே நிமிந்து எழுந்து, 'எவன்டா மயிரான்? எதுலடா ஒசத்தி நீ? என் கடைமயிருக்குச் சமந்தான்டா எல்லாம்'னு எதுத்து நிக்கிற அறிவும் துணியும் உண்டாகுற வரைக்குப், அந்தப் பிழையில் ஒரு பொட்டாவுது நம்மகிட்ட ஒட்டிகிட்டு தான் இருக்கும். இப்ப அதில்ல பேச்சு. என்னோட சொல்லுக்கு இன்னொரு நியாயம் இருக்குன்னு நீ புரிஞ்சுக்கணும்.

சங்கரன்: என்ன நியாயம்?

சதாசிவம்: அம்மை ஒரு சேரிப் பெண் இல்ல. சேரிப் பெண்கள் சாதிப் பெருமை பேசுறதில்ல. ஆனா குடிப்பெருமை பேசுவாங்க. உதாரணமா மையக்கோயில்வீட்டைச் சேர்ந்த முத்தரசன் குடும்பம், உன் குடும்பம்.

சங்கரன்: சிறக்க வாழ்ந்த எந்தக் குடும்பத்துக்கும் இந்தக் குடிப் பெருமை கூட வற்றதுதான். இது எல்லா சாதிக்கும் பொருந்தும். சாதிப் பெருமைங்கிறது ஆண்டான் - அடிமை விவகாரம். குடிப்பெருமைங்கிறது மதிப்பு, மரியாதை சம்பந்தப்பட்டது. ஆனா, எது ஒன்றும் கேள்வியில்லாம சடங்காகிப் போனா, அது கேடாத்தான் முடியும். குடிப் பெருமையே நாலாவட்டத்துல சடங்காச்சாரமா படிமானப்பட்டுட்டா அது இன்னொரு சாத் பேதமாத்தான் மறு உற்பத்தியாகும்.

சதாசிவம்: ஒவ்வொரு புள்ளியிலயும் பரந்து விரியிற அளவுக்கு நீ போசிக்கிற, சங்கரா. உன் சிந்தனையோட சேமிப்பே பட்டறிவா உனக்குப் பயன்படுது. இங்க நான் சொல்ல வந்தது, பெருமை பேணுற எல்லார்கிட்டயும் பளிச்சின்னு தெரியிறது அவுங்களோட சொல்நேர்த்தி. 'ஊத்தைவாயர்கள்'னு பேரெடுக்க ஒருப்படாத சொல்நேர்த்தி, அது சார்ந்த நாகரிகம்.

சங்கரன்: இருக்கலாம். அதுக்கென்ன இப்ப?

சதாசிவம்: குடிப்பெருமை பேசக்கூட வக்கத்துப் போன ஒரு சாதாரண பொம்பளகிட்ட அந்தச் சொல்லை ஒருத்தன் சொல்லியிருந்தா என்ன நடந்திருக்கும்? 'ஆமாண்டா. நான் அவு சாரிதான். ஊரு மேயிறவதான். கண்டகண்டவனுக்கும் முந்தி விரிச்சவதான். ஒன்னை நான் ஒருத்தனுக்குப் பெக்குல தான்டா. இப்ப அதுக்கு என்னாங்கிற? நாண்டுக்கப்போறியா? மவராசனாப் போ'ன்னு அதே வேகத்தில சொன்னவனை திருப்பித் தாக்கியிருப்பா. சொல்நேர்த்தியும் அது சார்ந்த நாகரிகமும் அவுளுக்கு சிக்கு புதிச்ச சமாச்சாரம். அவுசாரின்னு சொன்னவனுக்குத் தன்னோட ஒழுக்கத்தை உரசிக்காட்டுறது அநாவசியம்னு தீர்மானிக்கிற குடும் சொரணையும் உள்ளவ அவ. தன்னோட ஒழுக்கம், நாணயம், நேர்மை, தூய்மை எல்லாத்தையும் சொல்லலங்காரத்தில கவசமிட்டுப் போலித்தனமா சோடிச்சிப் பார்க்க நினைக்காதவ. மனுச அடையாளத்துக்கான குறைந்தபட்ச ஒளிவு மறைவுகளோடும் தேவைகளோடும் பாசாங்கிலலாம வாழப் பழகினவ. குளிச்

சுத் துடைக்க வேண்டிய அழுக்கைப் புணுகு பூசி மணக்க வைக்கத் தெரியாத சொந்த வாசம் கொண்டவ. 'நெருப்புன்ன தும் வாய் வெந்துடாது'ங்கிற எதார்த்தத்துல தன்னை இருக்கிக் கிட்டவ. நம்புனவுங்களுக்கு உயிரக் குடுக்கிறதுதான் நாகரி கம்னு இன்னமும் நம்பிக்கிட்டிருக்கிறவ. சொல் நேர்த்திங்கிற பாசாங்குல தன்னை ஒட்டுமொத்தமா குலைச்சுப் பார்த்துக் காத ரத்தமும் சதையுமான மனுசி அவ. ஆனா அம்மை அந்த வகை மனுசியும் இல்ல; தன்னை என்னமா புதுப்பிச் சூக்கணும்கிற அறிவார்ந்த விழிப்பும் இல்ல. அம்மை சார்ந்த கும்பலுக்கு குடிப் பெருமைங்கிறதெல்லாம் வெறுமன சாதிப் பெருமையோட மறுவார்ப்புதான். சொல்நேர்த்தின்னா அது சொற்களை மந்திரங்களா கற்பிதம் பண்ணி உருவேத்திக்கிற துதான்; வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்துறதுன்னா சடங்குகளின் புனிதம் காக்கிறதுதான்னு அர்த்தப்படுத்திக்கிறவுங்க. புருசனைவிட அவன் கட்டிய தாலியைப் புனிதமாக்குறவுங்க. ஒரு வகையில மனம் ஒப்பி அவுசாரிப் போனாலும் சம்சாரியா பீத்திக்கிறதுக்கு வழி தேடுற கும்பல்.

சங்கரன்: அப்படின்னா என்ன அர்த்தம்?

சதாசிவம்: வெளிப்படையான அர்த்தம்தான். அடிப்படையில அவு சாரிங்கிறது ஒரு சம்சாரியை ஈடுகட்டுகிற சொல்தான். அந்த வகையில எனக்குத் தெரிஞ்சு இந்த ஊர்ல பதிமூனு ஈட்டுக் காரிகள் தேர்றாங்க. இதில ஒன்னே ஒன்னுதான் சேரியில வாசம். மத்ததெல்லாம் மேட்டுக்குடிப் பசுமாடுகள்தான்.

சங்கரன்: சேரியில யாரு?

சதாசிவம்: உனக்குத் தெரியும் சங்கரா. இதுமட்டும் நீ சொல் வித்தான் எனக்கும் தெரியும். நீ அதை மனசுக்குகந்த சித்திரம் போலத் தீட்டுனதக் கேட்டு, அது ஒரு அனுபவம் போல எனக்குள் பதிஞ்சு போச்சு.

சங்கரன்: பிடிபடல. எங்க நான் இருக்கன்னு தெரியில.

சதாசிவம்: ரொம்பவும் தணிவானவ. அவளோட இறைஞ்சும் விழிகளைப் பார்த்து, மனம் கரைஞ்சு, சேரியே ஒருமனப்பட்டு, 'நீ உத்தமிடி. உனக்கு ஒரு குறைவும் வராது. கருப்பு துணையிருப்பார்'னு மெளனமா வாழ்த்துற மாதிரிதான் இருக்குது. ஒரு துக்கிரி நாக்குகூட அவளைப் பாத்து 'தூ'ன்னு சொல்லல. அவ நடத்தையைப் பத்தி பேச்சு வந்தா, 'எழுதுனவன்

அப்புடி எழுதிப்பட்டான். அவ என்ன பண்ணுவா. அடப் போயேன். அவ பாந்தமும் பதிவிசும் யாருக்கு வரும்? ஊர்ல முள்ளம் பன்னியாட்டம் பத்தினிங்களுக்கா பஞ்சம்? சிலுப்பிக் கிட்டு ஆடற சம்சாரியைவிட ஊர்மெச்சிக் கொண்டாடுற அவு சாரியே உத்தமி போ'ன்னு ஒருமிக்கப் பேச்செடுத்தவ.

சங்கரன்: சரிசரி. தலையாரிக்கு பொண்டாட்டியா வாய்ச்சு தவு தாயப் படுறா. பாவம். மாமன், கொழுந்தன்னு சொல்லிக் கிட்டு அவளுக்காக ஏக்கப் பெருமூச்சு விடுறவனும் நாலு பேரு இருப்பான். ஒருவேள 'மசியமாட்டா'ன்னு நம்புறதுலதான் சொகமோ என்னமோ. அதுகூட அவளுக்குக் கெடைக்கிற கௌரவம்தான். அது சரி, கோவில் பூசாரிக்கு இந்தக் கணக் கெடுப்பெல்லாம் எப்படி?

சதாசிவம்: பூசாரிங்கிறவன் அடிப்படையில் ஒரு தரகன்தான், இல்லியா? நல்ல தரகனுக்கு அழகு விரல் நுனியில விவரங் களை சேகரிச்சு வச்சுக்கறதுதான். பார்வையும் கணிப்பும் கூர்மையாயிருந்தா, இப்படிப்பட்ட ஈட்டுக்கார சம்சாரிகளைக் கணக்கெடுக்க கோயில் நடைதான் சரியான இடமாயிருக்கும். ஏன்னா கோயிலுக்கு வர யாருக்கு நேரமில்லன்னாலும் இவங்க மாத்திரம் தவறாம வருவாங்க. காரணம் இறையச்சமா, இல்ல தொழில் தூண்டுதலான்னு தெரியில. பூசாரியாயிருக்கிறவன் கொஞ்சம் வாய் பார்க்கிறவனா இருந்துட்டா போதும், இந்தப் பக்தர்கள் அவனை நல்ல மாமாவாவே தேத்திடுவாங்க. ஆளு கொஞ்சம் வாளிப்பா இருந்துட்டான்னா, அவனே கதாநாயக னாக வேடம் தரிக்கவும் யோகமிருக்கு. . என்ன சிரிக்கிற? சிரிக்கிறாப்ல நான் ஒன்னும் சொல்லலிய?

சங்கரன்: போன வாரம் கண்ட கனவு நெனவுக்கு வந்தச்சு.

சதாசிவம்: அப்படியென்ன சிரிப்பானியா கனவு கண்டே?

சங்கரன்: சிரிப்பானியா இல்ல. கொஞ்சம் திடுக்குன்னுதான் இருந் தது. பண்டாரம் சம்பந்தப்பட்ட கனவு.

சதாசிவம்: கனவுலகூட நானா? சொல்லேன் கேட்போம்.

சங்கரன்: ஒரு சின்னப் புள்ள. பண்டாரத்தோட காலக் கட்டிக் கிட்டு, 'தூக்கிக்கப்பா, தூக்கிக்கப்பா'ன்னு சினுங்குறான். ஒரு பொம்மனாட்டி. கிளுகிளுப்பை குலுங்குற உடம்பை மாராப்பு சீலையால நல்லா இழுத்து மூடிக்கிட்டு, அடிவானத்து மின்ன லைக் கண்ணுல புடிச்சு வச்சாப்ல சிமிட்டிக்கிட்டு, 'இது உன்

அப்பன் இல்லடா. கோயில் காளை. என்னைத் தொட்டுத் திருமாங்கல்யம் பூட்டுன உன் அப்பன் வூட்டுல இருக்கார். வா காட்டுறன்'னு சொன்னவ, தானும் நகராம, புள்ளையையும் நகர்த்தாம நின்ன இடத்துலயே நின்னு நொடிக்கிறா. புள்ள திக்கத்தவனாட்டம் விக்கிச்சு நிக்கிறான். நான் முழுச்சிக் கிட்டேன்.

சதாசிவம்: முழுச்சிக்கிட்டியா? நல்லதாப்போச்சு. இல்லன்னா கனவுன்னு சொல்ல ஆதாரம் தேடும்படியாயிடும். ஆனா ஈட்டுக்காரிகளைப் பத்தி நான் இப்பத்தான் பேசுறேன். நீ போன வாரமே கனவு கண்டிருக்கே. எப்படி?

சங்கரன்: எப்ப பேசுனா என்ன? ஈட்டுக்காரிங்கிற பேருதானே புதுசு? மத்தபடி கோயிலைக் கட்டி, அதுல அர்ச்சகரைக் குடி வச்ச நாள்ல இருந்து அவுங்க இருந்துக்கிட்டுதான இருக்காங்க?

சதாசிவம்: இருக்கலாம். கனவுலகூட நான் கண்காணிக்கப் பட னுமா? சரி, இந்தக் கனவைப் பத்தி என்ன நினைக்கிற?

சங்கரன்: கனவுன்னுதான்.

சதாசிவம்: கனவும் வாழ்க்கையில் ஒரு அம்சம்தானே?

சங்கரன்: ஒரு அம்சமா இருக்கிறது தப்பில்ல. வாழ்க்கையாவே இருந்துடக் கூடாதுங்கிறதுதான்.

சதாசிவம்: சங்கரா, நீ என்னைப் பேர் சொல்லிக் கூப்பிடமாட் டேங்கிற. ஏன்னு தெரியில. என்னைக் குறிக்கிறதுக்கு உங் கிட்ட ஒரு சுட்டுச்சொல்கூட இல்ல. உன்வரைக்கும் நான் பண்டாரம்னு படர்க்கையாகவே நின்னுட்டேன். எப்பவும் என்னை உங்கிட்ட இருந்து ஒரு அடி தள்ளியே நிறுத்திக்கிற. ஒருத்தரையொருத்தர் தொட்டுப் பழகுற உயிர்த்துடிப்பான நட்புக்கு நான் கொடுத்து வைக்கில. ஒவ்வொன்னுலையும் எனக்குத் தனிமைதான்; ஏமாத்தம்தான். ஆனாலும் எனக்கு விவரம் தெரிஞ்சு நாள் முதலா இன்னமும் உன் சுண்டு விரலப் புடுச்சிக்கிட்டுதான் நான் நடக்கும்படியாயிருக்கு. ஏன் இப்படி? எனக்கு சுதந்திரமே கிடையாதா!

சங்கரன்: இதே கேள்விதான் எல்லார்க்கிட்டயும், முடிவில்லாத சாபம் மாதிரி. தீட்டு விளையிற பூமி இது. இங்க சுதந்திர மா செய்யக் கூடியது அடிமையா இருக்கிறதுதான். என்ன செய்ய. எனக்குக் கெடச்சது என் சுண்டுவிரலு என்னுது இல் லன்னு விட்டுட்ட சந்தோஷந்தான்.

சதாசிவம்: எனக்கும் சந்தோஷந்தான். சங்கரா. தாமரை இலை தண்ணிக்கு ஒட்டாம உருண்டு தவிக்கிறதுதான் சந்தோஷம் இல்லியா? குளம் முழுக்க நீர். இலை மேல விழுந்த தளிநீர் மாத்திரம் தனி. வெப்பம் உறிஞ்ச உறிஞ்ச, சிறுத்து சிறுத்து உருண்டு விளையாடுற சந்தோஷம். இது எனக்கு மட்டுமில்ல. ஐயாவுக்கு, தாத்தாவுக்கு, பாட்டிக்கு, அம்மைக்குப் பாலாட்டிய அன்னைக்கு- திக்கத்து கலைஞ்சுபோன ஒரு பரம்பரையோட சந்தோஷம். நீ கனவுல கண்ட பயகூட பாரு, எம் மாதிரியே திக்கத்து நிக்கிறான் இந்த சந்தோஷத்தோட வலியைத்தான் அம்மைக்கு நான் ஞாபகப்படுத்தினேன்.

சங்கரன்: நடக்கிற வழியெல்லாம் திகைப்பூண்டா முளைச்சிக் கெடக்குது. பதிக்கிற சுவடெல்லாம் கொண்டு கூட்டுப் பொருள்களா பெருகிச் சிதறுது. தெளிஞ்சு, தேறி, கரை சேர்த்தான் இந்தப்பாடு. மலைப்பாத்தான் இருக்குது கரை சேருவமான்னு. ஏன்னா, இந்த தேசத்தை மனரீதியா எந்த மாத்தத்தையும் ஏத்துக்கத் தயாராயில்லாத புண்ணிய பூமியா பாடம் பண்ணி வச்சிருக்காங்களே.

சதாசிவம்: முதல்ல புண்ணிய பூமின்னு சொல்றவுங்களுக்கு கொஞ்சம் கூடக் கூச்சமே இல்லங்கிறது பெரிய ஆச்சரியம். யாரையும், எதையும் இயல்பா இருக்க விடாத ஒரு தேசம் எப்படி புண்ணிய பூமியா இருக்க முடியும்? எதைச் செய்தாலும், எதைப் பேசினாலும், எதை நினைச்சாலும், 'இது பாவமா, புண்ணியமா'ன்னு பட்டியல் போடுற நாடு. இது ஒவ்வாமை யால் சபிக்கப்பட்ட சுதந்திர நாடுன்னோ, பாவங்களால ஆளப்படுற புண்ணிய பூமின்னோ சொன்னா, சொன்னவனுக்குக் கொஞ்சமாவது நேர்மை இருக்கும். ஆனா, அந்த நேர்மை இருந்திருந்தா, எப்படி சாதி மொளச்சிருக்கும்? இந்த மண்ணோட பாவச் சுமையை இரட்டிப்பாக்குறதே இந்தச் சாதி வேற்றுமைதானே.

சங்கரன்: இதுபத்தி நான் கொஞ்சம் சொல்லணும். என் கருத்தை சரிபார்த்துக்க இது ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பம்.

சதாசிவம்: சொல்லு சங்கரா. கேட்டுக்குறேன்.

சங்கரன்: எனக்குத் தோன்றினதை எளிமையா இப்படி தொகுக்கலாம். சாதிங்கிறது அடிப்படையில் ஒரு சாதாரண வகைப் பாடு. தரவாரியா கூறுகட்டி வைக்கிற பொருள்கள் மாதிரி-கூறுகளை எத்திவுட்டா எல்லாம் கலைஞ்சு கலந்து போயிடுற

மாதிரி ஒரு மேம்போக்கான வகைப்பாடு. ஏன்னா, காலத் தாலகூட மாத்த முடியாத உடல்ரீதியான உயிரினப் பாகுபாடு மாதிரி உருவான தில்லை அது. ஆனா இன்னிக்கு அது உயிரினப் பாகுபாட்டைவிடவும் உறுதியானதா, பொதுமைப்படுத்தப்பட்ட சமூகப் பிறழ்ச்சியா, மன ரீதியிலான எல்லாவகை ஒவ்வாமைகளோடும், இடம், தொழில், காட்சி, மொழி, பண்பாடு, கண்ணோட்டம், எதிர்கொள்ளல்னு எல்லாப் பாகுபாடுகளோடும் நிரந்தரப்படுத்தப்பட்டிருக்கு. சாதியை வளர்த்த நோக்கம் தாழ்த்தப்பட்டவர்களை ஈனப்பிறவிகளா சிறுமைப்படுத்தி எட்ட நிறுத்தறதுதான். அதனால, அவுங்க அசிங்கமானவுங்க, அழுக்கானவுங்க, ஒழுக்கமில்லாதவுங்க, பனிதவடிவம் தாங்கிய மலப்பிண்டங்கள்னு அழுத்தமான மனத்தயாரிப்பை உண்டாக்கியாச்சு. இது அக ஒதுக்கல். இதனோட புற வடிவம்தான் தீண்டாமை. அவுங்க அழுக்கானவுங்க; ஆகவே தீண்டத் தகாதவுங்கன்னு இரண்டையும் முடிச்சுப் போட்டு வச்சிருந்தாங்க. இப்ப, அரசுக்கான அரசியல் போக்கா, தீண்டாமை அனுசரித்தல் குற்றம்னு சட்டத்துவ ஒரு வரி சேர்த்து, அந்த முடிச்சை அவுத்துவுட்டாச்சு. சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்துறவனுக்கேத்தபடி தீண்டாமை இப்பவோ, பொறவோ ஒழியும்னு வச்சுக்கலாம். ஆனா அந்த அக ஒதுக்கல்? அது ஒழியிறது அவ்வளவு லேசில்ல. அக ஒதுக்கலுக்கான பஸத்தயாரிப்பு ரொம்ப ஆழமானது; அழுத்தமானது- பேய் அச்சம் மாதிரி. பேய்ப் பார்த்தவர் இல்ல. 'இல்லவே இல்ல'ன்னு வீராவேசமா பேசறவன்கிட்டயும் இரவும் தனிமையும் சேர்ந்தா, பேய் அச்சம் ஊறத்தான் செய்யிது. மனசு ஒரு கேணப்பய மாதிரி. வேணாங்கிறதத்தான் வெறட்டி வெறட்டிப் புடிக்கும். மயிலே மயிலேன்னா ஏறகு போடாது. மசராச்சுன்னு தன் போக்குலயே போகும். வள்ளுவர் ஒரு படம் காட்டுறாரு. எச்சிக் கையைக் கழுவுனா ஈரக்கையில் என்ன இருக்கப்போவுது? சரியா சுழுவலன்னா இண்டு இடுக்குல சோத்துத் தணுக்கு ஒட்டிக்கட்டிடிச்சும். கையை உதறி, அந்தத் தணுக்கு யாருக்காவது கெடச்சிருச்சுன்னா எவ்வளவு பெரிய நட்டம்! அதனால ஈரக்கையைக் கூட ஒதறமாட்டானாம் கயவன். அவனை ஒரு முட்டைச் சந்துல நிறுத்தி, 'ஒன் மொகரையைப் பேக்குறன் பார்'னு முட்டிய ஒசத்து. மடியை அவுத்தக் கொட்டிப்புட்டு மன்னாப்பு கேப்பான். மொசரக் கூட்டையைப் பேக்கவே வேணாம். 'பேத்துருவேன்'னு ஒங்கு, போதம். இது வன்முறைதான். ஆகக் குறைந்த வன்முறை. ஆனா அரசுக்கு வன்முறை புடிக்காது. ஏன்னா, வன்முறைன்னா என்னன்னே அதக்குத்

தெரியாது, பாவம். சரி, பாதிப்புக்குள்ளானவன் இந்த உத்தியைக் கையிலெடுத்தா? அரசு அவன் மொகரக் கட்டையைப் பேத்து, தான் யாருன்னு காட்டும். ஆக, தாழ்த்தப்பட்டவனோட விநேதலைக்கு 'விதிப்படி' நடக்கிற அரசுதான் முதல் முட்டுக்கட்டை; முதல் எதிரி. அப்புறம்தான் பாதிப்பை உண்டாக்குகிறவன். அக ஒதுக்கலுக்கான கற்பிதங்களை வேரறுக்கிறவரைக்கும் அரசே சாதி இழிவுக்கு ஏதாவது ஒருவகையில் துணையிருக்கும்னு நம்பலாம். சாதி இழிவுக்குன்னு சொல்றதுக்குப் பதிலா சாதி மேம்பாட்டுக்குன்னு அது சொல்லிக்கக் கூடும்.

சதாசிவம்: அக ஒதுக்கலுன்னு சொன்னியே- அந்த மனப்பாங்கை நான் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் பார்த்து மலச்சிருக்கேன், சங்கரா. நீ கனவுலே கண்டியே, அவ, அல்லது அவ மாதிரி ஒரு ஈட்டுக்காரி ஒருநாள், "இந்தப் பறப் பன்னாடை இருக்காள்களே - பீடைங்க, அவள்களுக்கு முறைதலைன்னு ஒரு எழவும் கிடையாது. கல்யாணம், குடும்பங்கிறதெல்லாம் ஒரு ஒப்புக்குத்தான். அண்ணன் தம்பி, அப்பன் மகன்னு வரம்பத்த ஜென்மங்கள்"னு சொன்னா. "சன்னதியில நின்னு இப்படி அபாண்டமா பேச வேணாம். 'எந்த வரம்புல இந்தப் புள்ளயப் பெத்தோம்'னு யோசிச்சுப் பேசணும்"னேன். எனக் கொரு மீட்சி. இது மாதிரி அபாண்டங்கள் எப்படி நம்புறோம்கிற சுரணையே இல்லாத கூட்டத்துல அம்மையும் அடக்கம். அவரை அவரோட மொழியிலேயே மீட்டெடுக்கத்தான் அப்படியொரு பேச்சு. அதனால் அவமதிப்பு அம்மைக்கில்ல; எனக்குத்தான்.

அதிர்ச்சி மிகுந்த அந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு அம்மை ஆறு ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருந்தார்- பார்வையே பேச்சாக. ஊரார் கண்களுக்கு 'ஒன்றுமில்லை' என்பதாகத்தான் தோன்றினார். ஆனால் உள்ளூர் அவர் உடைந்துவிட்டார். அவருடைய மனச்சிதைவு முற்றிலுமாகக் குணமடைந்துவிட்டது. அதுவரை தான் புதையுண்டு கிடந்த வார்த்தை உலகிலிருந்து மீண்டு, அர்த்த உலகில் புகுந்து கொண்டாற்போல் அவர் கண்களில் தன் கணவருக்காக எப்போதும் ஓர் இறைஞ்சுதல் சுரந்து கொண்டிருந்தது. இதில் அதிகமும் திக்கற்றுப் போனவர் பண்டாரம்தான். 'என் கூடுள்ளவரை இவளே என் உயிருக்குப் பற்றுக்கோடு' என்னும் வேண்டுகோலோடு அம்மை

கவிதாசரண்

யைத் தன் ஆருயிர்த் தோழியாகச் சீராட்டி மீட்டெடுக்க முயன்றார். அது அவருக்கு தானற்றுப் போன சேவைக் காலமாகக் கழிந்தது. சதாசிவத்துக்கோ அது மன்னிப்பு கோரும் காலம். ஒரு கட்டத்தில் அவர்தான் பெற்றவர்களால் கண்டுகொள்ளப் படாதவராகத் திக்கு திசை தெரியாது திகைத்து நின்றார். “நாம ஒன்னுன்னுதான ஐயா சொன்னாங்க? அப்புறம் எதுக்கு இந்தத் தவுதாயம்?” என்று சங்கரன்தான் தேற்ற வேண்டியதாயிற்று.

அம்மைக்கு ஒரு அவலமான வரலாறு உண்டு. சதாசிவம் அதைத் தக்கநேரத்தில் ஞாபகப்படுத்திவிட்டார். அம்மை, “பொறந்ததும் பெத்தவள முழுங்கிப்புட்ட மவராசி,” என்னும் பெரும் பெயரோடு பூழுகம் பார்த்தவர். மனைவியை இழந்த துயரத்தில் தந்தை. என்ன செய்வதென்று தெரியாத இரண்டுங்கெட்டான் வயதில் ஒரு அண்ணன். வீட்டைப் பராமரிக்க வேறு பெண் துணையற்ற ஒற்றைப் பண்டாரக் குடும்பம். சாவுக்கு வந்தவர்கள் கலைந்ததும் குழந்தை திக்கற்றுக் கிடந்தது. உறவென்றும் நட்பென்றும் சொல்லிக்கொண்ட ஒருவரும் உதவிக்கு வரவில்லை. பெற்ற தந்தைக்கு அந்தப் ‘பீடை’ அமுது சாவதே உசிதமாயிருந்தது. ஆனால் அண்ணன்காரனுக்கு அதன் இருப்பு ஓர் இன்றியாமையை உணர்த்தியது. அது பசிக் குரலெடுத்துக் கத்தும் போதெல்லாம் கூடவே, “ஏன்டா பெரியவனே, சின்னைளுக்கு என்ன வேணும்னு கேளு,” என்றொரு கட்டளையும் தாயின் குரலில் உள் அதிர்வாய் அவனை முடுக்குவதாகப்படும். ‘சின்னைவன்’ ‘பெரியவன்’ எனும் சொற்களைத் தன் தாய் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் பயன்படுத்தியதாக அவனுக்கு நினைவில்லை என்றாலும், இப்போது அவை தனக்கு மிகவும் பழக்கப்பட்டவையாக ஒலித்தன. அச்சொற்சள்கட்டமைக்கும் உறவுதான் அவன் பற்றிப் படர்வதற்கான கொழு கொம்பாய்த் தெரிந்தது. ஆகவே தங்கையைப் பேணுவது தன்னைப் பேணிக் கொள்வதாக அவனுக்கு இனித்தது. பிறந்து ஒரு வாரத்துக்குள்ளாகவே குழந்தையைப் பிழைக்க வைப்பது பெரும் பாடாகியது. வெறும் இனிப்பு நீரையே சட்டிக்கொட்டிக்கொண்டு உயிர் தரித்தது. மாட்டுப்பால் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. கழிசல் கண்டு பிறவிச் சவலையாகிவிடும்போல் மெலிந்து போனது.

அப்போது நாவறட்சிக்குக் கிடைத்த இளநீர் போல ஒரு பெண்மணி உதவிக்கு வந்தார். இன்றைய சாம்பசிவப் பண்டாரத்தின் இளவயது அத்தை அவர். கீழைத் தெருவில் வாழ்க்கைப்பட்டிருந்த ஏழைப் பெண்மணி. பெற்ற குழந்தையைப் பறிகொடுத்துவிட்ட ஆற்றாமையும் மாரில் பால் கட்டிக்கொண்ட அவஸ்தையுமாகப் பரிதவித்துக் கொண்டிருந்தவர். தங்கையைக் காக்கும் பொருட்டு

அந்நேரமே திவ்ய சிவனின் கரணத்தால் அண்ணன் காரன்தான் பிறந்தகத்திலிருந்து திரும்பியிருந்த அவரை அணுகினான். இச்சந்தர்ப்பத்திற்காகவே காத்திருந்தாற்போல தன் முன்னால் உரித்துப் போட்ட குழந்தையை வாரியெடுத்து மடி நிறையப் போட்டு, முட்டமுட்டப் பால் கொடுத்தார். அவருக்கு பாரம் இறங்கிய நிம்மதி. குழந்தைக்கு பசியாறிய நிம்மதி. தொடக்கத்தில் சில காலம் குழந்தை அவர் அணைப்பிலேயே கிடக்கும்படியாயிற்று. “ஊட்டி வளக்க சாதிசனம் இருக்கம்ல” என்று சொல்லி எந்த நாதியும் முன்வரவில்லையாதலால், “அடுக்குமாடி இந்த அக்குறுப்பு? மவராசி பெத்த புள்ள மாட்டுத் தொழுவத்துல பசியாறவா?” என்று எந்த வக்திர விமர்சனமும் எழவில்லை. அதற்கும் மேலாக, வெடிவைத்துத்தான் தகர்க்கும்படியாகக் கெட்டி தட்டிப் போயுள்ள சமூகக் கட்டுப்பாட்டுப் பாறையூடே விரிசலாகவோ, விரிசலின் ஒட்டுவாபாகவோ ஒநீம் பொன்னி மழை போல ‘முலைப்பாலுக்குக் குலப் பால் இல்லை’ என்பதான அறம் ஒன்று மௌனமாய் விரவிக் கிடக்கும் போல. குழந்தை அழும்போதெல்லாம் அண்ணன்காரன் கொண்டு வந்து கிடத்திவிடுவான். அதன் அடுத்த பரிணாமமாக, உரிய நேரத்தில் குழந்தை வரவில்லையென்றால், அவரே தேடிவந்து ஊட்டும்படியாயிற்று. அதன்பிறகு அவர் கரு தரிக்கவில்லை. வெகுகாலம் பாலும் வற்றவில்லை. குழந்தையும் பால்குடி மறக்கவில்லை. பெற்றவளானால் முலைக்காம்பில் வேப்பிலை தடவி மறக்கடிப்பாள். ஆனால் இந்த செவிலியோ ஊருலகத்துக்குப் போக்கு காட்டிவிட்டு ஒடிவரும் குழந்தைக்கு உவந்துவந்து ஊட்டி மருகினார். நாள் செல்லச் செல்ல குழந்தையும் அவரும் பிரிந்திருக்கும் போதுகள் அவர்களைப் பிணைத்திருக்கும் மனத்தவிப்பு களாக வளரலாயின.

தொடக்கத்தில் பாராமுகமாய் இருந்த தந்தை பின்னர் தன்னிடம் தாவிவரும் குழந்தையோடு ஒட்டிக்கொண்டுவிட்டார். வளர்ச்சிப் பருவத்தில் திருமறைகளையும் வழிபாட்டு நியமங்களையும் மகளை முற்படுத்தியே போதித்து மகிழ்ந்தார். எல்லாவற்றையும் முறையாகக் கற்றுக்கொண்ட குழந்தை, செவிலியுடனான தன் உறவு கழக்கமாகத்தான் இருக்க முடியும் என்பதையும் சேர்த்துக் கற்றுக் கொண்டுவிட்டது. ஒருதடவை, “என் செல்ல மவளே, உன்ன விட்டா எனக்கு வேற புள்ளகுட்டி இல்ல தாயி. என்னை மறந்துடுவியா?” என்று அவர் ஏங்கி நின்றது அழியாச்சித்திரமாகப் பதிந்துவிட்டது.

தமயனுக்குத் திருமணம் முடிந்த கையோடு தந்தையின் காலம் முடிந்து விட்டது. அதன்பிறகு பூனாச்சியம்மையின் பாடு மீண்டும்

பரிதவிப்புக்குள்ளானது. அண்ணியாக வந்தவளுக்கு அம்மையைக் கண்டால் ஆகவில்லை. அவள் புரிந்த கொடுமைகளுக்குக் கணக்கு வழக்கில்லை. அவளை மீறி அண்ணனுக்கும் ஆளுமை இல்லை. ஒரு இக்கட்டான தருணத்தில் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் தன் செவிலியைத் தேடிச் சென்று அழுதார்.

“என் தங்க மவளே. உனக்கா இந்த கதி! கலங்காத தாயி. உசருக்கு ஒன்னுன்னா ஓடியாந்தரு. உன் சாதி சனமெல்லாம் கைவுட்டாலும் நான் ஒன்னை வுட்டுற மாட்டன். ஒக்கார வச்ச ஆராத்தி எடுப்பன் கண்ணு. சின்னப் புள்ளையா நீ என் மாரைப் புடுச்சிக்கிட்டு மொச்சுமொச்சுன்னு பால் குடிச்சிட்டு, வயிறு மொதந்ததும் கடவாயில பாலு வழிய என் முகம் பாத்து சிரிப்பியே- இன்னம் என் கண்ணுலயே நிக்ந்துடா ராசாத்தி. என்ன ஆனாலும் சரி. தெகிரியத்த மட்டும் வுட்டுறாத.”

கடைசியில் ஓடத்தான் நேர்ந்தது.

ஒருநாள் அண்ணிக்காரி ஊமத்தங்காயைப் பறித்து வந்து அரைத்து வைத்துக்கொண்டு, திட்டமிட்டு வம்புக்கிழுத்து, அம்மையின் வாயில் வலுக்கட்டாயமாக ஊற்றி விழுங்க வைத்துவிட்டாள். அம்மை தன் உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு ஓடிச்சென்று தன் செவிவித்தாயின் முற்றத்தில் நுரைதள்ளி சுருண்டுவிழுந்தார். அப்போது அங்கே தன் தங்கை வீட்டுக்கு விருந்தினராய் வந்திருந்த சாம்பசிவத்தின் தந்தை பச்சிலை கொடுத்துக் காப்பாற்றி விட்டார். அம்மை தன்னை அழைத்துப் போக வந்த அண்ணனுடன் போக மறுத்துவிட்டார். குற்றம் சுமத்திக் கூச்சலிட்ட அண்ணன்காரனிடம், “ஒங்க ஆசாரம் கெடாம இந்தப் புள்ளையத் தனியாத்தான் வச்சிருக்கோம். தாராளமா கூட்டிக்கிட்டுப் போகலாம். உசுரக் காப்பாத்திவுட்ட பாவத்துக்கு எங்க மேலயே குத்தம் சொன்னா, கொலை பண்ணத் துணிஞ்ச ஒங்க சம்சாரத்த டாணாக்காரங்கிட்ட புடுச்சுக் குடுக்கிறதுதான் நியாயம்,” என்றார் பெரியவர்.

அண்ணன்காரன் திரும்பிவிட்டான். ஆனால் திரும்பமுன் தன் தங்கையைத் தனியே அழைத்து, “உன்னைக் காப்பாத்த ஒரு வழியும் தெரியில. ஒனக்குத்தான் அந்த சாம்பசிவத்தைத் தெரியுமே. நமக்குச் சமமா நறுவிசு பாக்கிறவன்னு சொன்னியே. பேசாம அவனக் கட்டிக்கிட்டு தூரதேசம் ஓடிப்போய் பொழச்சுக்க. நீ பொழச்சுக் கெடந்தா அதுவே எனக்குப் போதும். நான் துப்பு கெட்டுப் போயிட்டேன். ஊரு மெச்சிக்கத்தான் இந்தக் கூப்பா டெல்லாம். நீயாவது நல்லா இரு,” என்று கண்சொரியச் சொல்லிச் சென்றான்.

“என்ன தாயே, இப்புடி பண்ணிட்டே? நாங்க உனக்கு என்ன வழி பண்ண முடியும்?” என்று திகைத்து நின்றார் பெரியவர்.

“எதுனாச்சும் பண்ணுண்ணா. எம் பாலு குடிச்ச வளந்த புள் ளண்ணா. நீதான் ராமலிங்க சாமியோட சீடப்புள்ளையாச்சே. சைவம்தானே. ஒங்கூடக் கூட்டிக்கிட்டுப் போ. ஒம் புள்ளயோட புள்ளயா பொத்திக் காப்பாத்துண்ணா,” என்றார் அந்தத் தாய்.

“உங்க அண்ணன் மகனுக்கே என்னைக் கட்டிவச்சிடு ஆத்தா,” என்று பட்டென்று தீர்வு சொன்னார் பூனாச்சியம்மை.

அதிர்ந்தே போனார் பெரியவர். பின்விளைவுகளைப் பற்றி யோசிக்காத பிள்ளைப் பேச்சாக இருந்தது அவருக்கு. ஆயினும் வேறு வழி தெரியாததால், தன்னோடு அழைத்து வந்துவிட்டார். இது சாதிப் பிரச்சினையாக வெடிக்கும் என்பதால், தனக்கு நன்கு பழக்கமுள்ளவரும், தன்னை ஒரு பொருட்டாக மதிப்பவருமான வருவாய்த்துறை அதிகாரி ஆவன் துரையிடம் அழைத்துச் சென்று விவரத்தைக் கூறி, அவருடைய ஆலோசனையின்படி இருவருக்கும் திருமணம் செய்வித்து, அன்றே அங்கிருந்து வெளியேற்றப்பட்டனர்.

“ஐயா, சாம்பசிவம். இந்தப் புள்ளயோட சொல்படிதான் உங்களை சேர்த்துவச்சேன். ஒன்னோட விருப்பத்தை நானறியேன். ஆனா நம்பன நம்பிவந்த புள்ளய உசரக் குடுத்தாவது காத்துக் கரைசேர்க்கிறது நம்மளோட கடமைன்னு நெனைச்சேன். அதனாலதான் ஒன் கையில புடுச்சு குடுத்துட்டேன். காப்பாத்துப்பா. எங்களைப் பத்திக் கவலை வேணாம். துரை இருக்காரு. தெம் பிருக்குது. சமாளிச்சுக்குறோம்,” என்ற பெரியவர் மேற்கொண்டு பேசமுடியாமல் தடுமாறினார். பிறகு சொன்னார்: “நம்ம லுட்டுக் கருப்பி நாலு குட்டி போட்டுச்சு. நாலும் நாலு திக்குல பிரிஞ்சு போயிடுச்சு. இப்ப நமக்கும் அதுதான்யா கதி. ஆகட்டும். மனைச இருக்குது; மனுசனா இருப்போம். நெனைப்பு இருக்குது; சிரிப்பும் அழுகையுமா மனைச நெறைச்சுக்குவோம். புடுச்சு கை பிரியாம பெருவாழ்வு வாழணும். போய் வாங்க.”

அப்படி வந்தவர்கள்தாம் சாம்பசிவப் பண்டாரமும் பூனாச்சியம்மையும். அம்மைக்காக ஐயன் தன்னை அழித்தெழுதிக்கொண்டவர். அதையே சதாசிவம் தக்க சமயத்தில் நினைவு படுத்தினார்.

அம்மைக்கு நாக்கு ஒன்றும் இழுத்துக்கொண்டு விடவில்லை. அவர் தனக்குத்தானே வித்தித்துக்கொண்ட தண்டனை அது. தன் கணவருக்குப் புரிந்த கொடுமைக்காக நேர்ந்துகொண்ட நோன்பு.

கைஜனமுனிகள் அன்னம்தண்ணீரின் றி உயிர் துறக்க நோன்பிருப் பார்கள். அம்மை எதையும் வெளிப்படையாகச் செய்யவில்லை என்றாலும், அவர் வேண்டலும் அதுவாகத்தான் இருந்தது. இதை அறியும் திறன் அவருடைய துணைவருக்கே இருந்திருக்கக் கூடும்.

அம்மை மெல்ல மெல்ல ஒருங்கி, நிற்கவோ அமரவோகூட வலுவற்றுப்போன அந்தக் கடைசி நாட்களில் சங்கரன் சதாசிவத் துக்குத் துணையாயிருந்தார். நிலைப்படிக்கு உள்ளே சதாசிவமும் வெளியே சங்கரனும் இரவு முழுவதும் விடிவிளக்கை எரியவிட்டுக் கொண்டு அமர்ந்திருப்பார்கள்.

ஒரு இரவில் திடீரென்று சதாசிவத்தை அருகழைத்து அம்மை பேசினார். ஆறு ஆண்டுகளுக்குப்பின் அவர் பேசிய முதல் பேச்சு. ஆனால் ஆறு ஆண்டுகளும் அவர் அதைமட்டும் தான் பேசப் பழகிக்கொண்டிருந்தாரோ என்று பிரமிப்பாயிருந்தது.

“சதாசிவம். உனக்குக் கோடி நமஸ்காரம். பெத்த புள்ளையே குருவா வந்து என்னை நரகத்திலிருந்து விடுவிச்சியே அதுக்குத் தான். நீ எதுக்கு வருத்தப்படணும்? உம்மேல ஒரு குத்தமும் இல்ல. உத்தமியோட மகனா இருக்கணும்கிற ஆங்காரம் உன்னை அப்படிப் பேச வச்சது. அது நீ எனக்குக் குடுத்த கௌரவம் தானே. நான் அதை காப்பாத்திக்கிட்டேம்பா,” என்றார்.

அப்போது நிலைப்படிக்கு வெளியே நின்றிருந்த சங்கரனைப் பார்த்து உள்ளே வரச் சொன்னார். ஊர் அவசமுற்றுக் கிடந்தாலும் தயங்கியபடியே உள்ளே நுழைந்தவரின் கையை வாஞ்சையோடு பற்றிக்கொண்டு, “என் கோணப்புத்தியை மொதல்ல கண்டறிஞ்சவன் நீதானேடா குழந்தே? அதுனாலதானே இந்த அம்மையை தள்ளி வச்சிட்டே. உனக்குத் தெரிஞ்சதுகூட எனக்கு உறைக்காமப் போயிடுச்சு பாத்தியா. நீ எனக்கு இன்னொரு குரு. ஐயன்தான்டா என் கையை புடுச்சிக்கிட்டார். அதுதான்டா கண்ணா எனக்குக் கௌரவம். இந்த ஜென்மத்துல மட்டுமில்ல, ஏழேழு ஜென்மத்துக்கும் புடிச்சபுடி தளராம என்னைக் காக்கணும்னு வேண்டிக்கிறம்பா,” என்றார். சங்கரன் பதறிக் கலங்கியவராய் ஐயனைப் பார்த்தார். அவர் பேச்சை நிறுத்திப் பல யுகங்கள் ஆனாற்போல் கண்ணை மூடிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார்.

மறுநாள் இரவு, மூன்றாம் சாமக் கோழியின் நீண்ட கூவலில் நிலைப்படிக்கு வெளியே அமர்ந்தபடியே தூங்கிவிட்ட சங்கரனுக்கு விழிப்பு தட்டியது. படிக்கு உள்ளே சதாசிவமும் அமர்ந்தபடி உறங்கிக் கொண்டிருந்தார். வீட்டில் விடிவிளக்கு பொருக்கு

திரண்டுபோய் மங்கலாக எரிந்து கொண்டிருந்தது. விளக்கருகே சுவரில் முதுகைச் சாய்த்து- அமர்ந்த நிலையில் ஐயனும், அவர் மடியில் தலைவைத்து- கிடந்த நிலையில் அண்ணாந்தபடி அம்மையும் காட்சியளித்தனர். இருவரது வாய்களும் ஏதோ பேசிக்கொண்டிருப்பதுபோல் திறந்திருந்தன. கங்கரனின் கண்ணும் காதும் சிஸ்ரென்று கூர்மையடைந்தன. ஜிவ்வென்று உச்சந்தலையில் ரத்தம் பாய்ந்தது. அன்றொருநாள் கிளுவைப் புதருக்கடியில் அமர்ந்து ஐயன் கடைசியாகப் பாடிய அந்த அருட்பாவைப் பாடத்தொடங்கினார் கடைசி வரியில் அவர் குரல் உடைந்து கிரீச்சிட்ட சத்தம் கேட்டு சதாசிவமும் விழித்துக்கொண்டார்.

ஐயனும் அம்மையும் எப்போதோ அடங்கிவிட்டிருந்தனர்.

ஊரே அமுதது; அதிசயத்தது. வாழ்க்கைத் துணைவர்கள் ஒன்றாய் அடங்குவதென்பது உலகில் எப்போதோ நடக்கும் அபூர்வ நிகழ்வு. அந்தப் பெருமையை அவர்கள் பெற்றார்கள். அதற்காகவே அவர்கள் வெகுகாலம் நினைவு கூரப்படும் வரலாற்றை எழுதிக் கொண்டார்கள்.

சங்கரனுக்குத் தப்படிக்கத் தெரியாது. கற்றுக்கொள்ளவும் எண்ணியதில்லை. ஆனால் அந்த அபூர்வ இணையின் இறுதி ஊர் வலத்தில் தான் செலுத்தும் அஞ்சலியாக முதல் தடவையாகத் தப்படித்துக்கொண்டு சென்றார். அந்தக் கணங்களில் தன் பார்வை வட்டத்துக்குள்ளேயே சதாசிவத்தை அரவணைத்துத் துணையிருப்பது அவர் நோக்கமாயிருந்தது.

3

சதாசிவப் பண்டாரம்! சங்கரனைச் சலிப்படையச் செய்யாத சித்திரம்.

ஆள் நல்ல கருப்பு. ஒடிசலாகத் தெரிந்தாலும் உறுதியான உடலமைப்பு. நெடுநெடுவென்று தெரியும் வளர்த்தி. மரியாதைக் குரிய எளிய தோற்றம். பச்சரிசியில் எள்ளும் கருப்பட்டியும் அடரத் தூவியதைப் போன்ற நிறத்தில், எப்போதும் பத்துநாள் சணக்கும்படியான ஒரே சீராய் நிரவி வளர்ந்த முள்தாடி. பல்வரிசையின் வெண்மையாலோ என்னவோ, சற்றுக் கூடுதலாகக் கருமை காட்டும் மீசைப்பகுதி. இடுப்பில் கணுக்கால் தெரியக் கட்டிய நாலு முழ வேட்டி. அதன்மேல் இறுக்கிக் கட்டிய சிவப்பு ஈரிழைத்

துண்டு. எப்போது பார்த்தாலும் அப்போதுதான் குளித்தாற் போலொரு ஈரம் கசியும் வடிவம். நெற்றியிலும் மார்பிலும் மட்டு மல்லாது கைகவிரண்டிலும் மணிக்கட்டு, முழங்கை, தோளிறக்கம் ஆகிய இடங்களிலும் திருத்தமாய் இட்டுக்கொள்ளப்பட்ட திருநீற்றுப் பட்டை. காது இடுக்குகளில் உள்ளடங்கி மணக்கும் திருநீற்றுப் பச்சை.

சதாசிவப் பண்டாரத்தின் கோயில் வளாகச் சித்திரம் இது. அளக்கும் கண்களுக்கு மிகுந்த கவனத்தோடு ஒப்பனை செய்யப் பட்டாற் போலத் தெரியும் இயல்பாய் அமைந்த சித்திரம். தன் உள்ளம் சார்ந்த ஊடு பாய்ச்சல்களையெல்லாம் ஒருங்கே ஒளித்துக்கொள்ளும் நல்ல கவசமாகவே பிள்ளையார் கோயில் பூசாரி வேலை அவருக்குப் பொருந்தியிருந்ததாகப் பட்டது.

பொழுதடங்கும்போது கருவறை விளக்கில் மேலும் எண்ணெய் வார்த்து, திரியைத் தூண்டிச் சுடரைப் பெரிதாக்கி வைத்துவிட்டு, சேகண்டியையும் சங்கையும் எடுத்துக்கொண்டு முற்றத்தில் இறங்கி, வடக்கு நோக்கி நின்று வணங்கியவராய், இடது கைப் பெருவிரல் கவட்டையில் சேகண்டியைத் தொங்கலட்டுக்கொண்டு, அதனோடு சேர்த்துக் கட்டித் தொங்கும் நுனி திரண்ட உருட்டுக் குச்சியை வலக் கையில் பிடித்து 'ணங்... ணங்... ணங்' என்று அடிப்பார். அதன் ஓசை காற்றில் பரவி ரீங்கரிக்கும்போதே இடக்கையின் ஐந்து விரல்களாலும் பற்றியுள்ள சங்கை உயர்த்தி வாயில் பொருத்தி காற்றை இழுத்துக் கதப்பில் நிரப்பி வெகு நேரம் மூச்சுக் கட்டி ஊதுவார். சங்கு முழங்கும்போது சேகண்டி ஓசை தணிந்து ஒலிக்கும். ஊரின் சனிமூலையில் கோயில் அமைந்திருந்தாலும், சங்கொலியும் மணியோசையும் ஊரின் நாலாபுறமும் கேட்கும்படியாய் இருக்கும். ஊருக்குக் கிழக்கேயும் வடக்கேயும் சற்று உயர்ந்த மேட்டுத் தளத்தில் கற்கவர் எழுப்பிக் கட்டப்பட்டிருந்த பிடாரியார் கோயில்கள் அவ்வோசைகளை உள்வாங்கி எதிரொலிப்பதாகத் தோன்றும். இதுபோல் மூன்றுமுறை சங்கு திய பின்னர், அவற்றை உரிய இடத்தில் வைத்துவிட்டு, பிள்ளையாரை நீராலும் பூவாலும் சேவித்து விட்டு, திருநீற்றுத் தட்டை எடுத்து, அதன் நடுவே குடம் கொளுத்திவைத்துப் பிள்ளையாருக்குக் காட்டிவிட்டு, தட்டோடு வெளிவருவார். கோயிலின் முன் மண்டபத்தில் பிள்ளையாரைச் சேவித்து நிற்பவர்களுக்குச் சுடர் காட்டித் திருநீறு வழங்குவார். கோயிலை ஒட்டினாற்போல் தென்பக்கமாக விரிந்துகிடக்கும் மைதானத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் சிறுவர்களுள் ஊரெட்டுரு சிறுமிகளும் கூட ஓடிவந்து திருநீறு வாங்கிக்கொள்வார்கள். பண்டாரத்திடமிருந்து நீறும் திருநீற்றுப்பச்சையும் வாங்கிச் செல்வதற்

கென்றே சேரிக் குழந்தைகள் சிலரும் அவ்வப்போது வருவார்கள். பிள்ளையாருக்கு நேராக, மண்டபத்திலிருந்து சற்றுத் தள்ளி நின்றுகொண்டு கன்னத்தில் போட்டுக்கொள்வார்கள். கோயிலில் குழுமியுள்ள எல்லாருக்கும் திருநீறு கொடுத்தவிட்டு, யாரேனும் அவசரமாக ஓடிவருகிறார்களா என்று பார்த்துக் காத்திருந்து அவர்களுக்கும் வழங்கிவிட்டு, கடைசியாக சேரிக் குழந்தைகளை நோக்கி வருவார். அதற்குள் இருட்டு கையெழுத்தை மறைக்கும் படியாய் வளர்ந்துவிடும். பிள்ளைகளோடு பெரியவர்களும் நின்று ருந்தால் பண்டாரம் சற்று இடைவெளிவிட்டு நின்றபடி திருநீற்றை அவர்கள் கையில் தூக்கிப் போடுவார். சில சமயங்களில் அவர்களில் சிலர் திருநீற்றை வாங்கிக் கொண்டதும் வெகு அனிச்சையாக, “சாமி நல்லா இருக்கணும்,” என்பார்கள். மனம் சஞ்சலப் பட்டுப் போகும் சில தருணங்களில் இப்படியொரு வாழ்த்துக்காகக் காத்திருந்து, அது கிடைத்தால் நல்ல சகுணம் என்று ஆறுதல் அடைவதும், கிடைக்காமல் போனால் அன்றிரவு இழப்பின் தவிப்பில் உடைந்து, முடிவில் தன் பெற்றோர்கள் ஒன்றாய்ப் பாதையேறிப் போன காட்சியில் கரைந்து போவதும் பண்டாரத்துக்கு நியதியாகியது. கோயில் முற்றத்தில் சேரிப் பிள்ளைகள் மாத்திரமே தென்படும் நாட்களில் அவர் மேலும் சற்று நெருங்கிச் சென்று திருநீற்றை அள்ளி அவர்கள் உள்ளங்கைகளில் போடுவார். கேட்கிறவர்களுக்குத் திருநீற்றுப்பச்சையும் கொடுப்பார். ஊரிலுள்ள எல்லா திருநீற்றுச் சம்புடங்களும் அவர் அளித்த திருநீற்றுப்பச்சையால் மணந்து கொண்டிருப்பவைதான். சேரிப் பிள்ளைகள் ஒரு சேர நெருக்கியடித்துக் கொண்டு கை நீட்டுகையில், அவரது விரல்கள் உள்ளங்கைகளை மெத்தென்று தீண்டுவதுண்டு. அப்போதெல்லாம் சிறுவர்கள் உடலெங்கும் குதூகலம் சிலிர்த்தோடும்.

“ஏய், பண்டாரம் இன்னிக்கு என்னைத் தொட்டுட்டாருடா.”

மிகுந்த ரகசியமாய் குரல் கசியும்.

“என்னக்கூடத்தான்டா. சத்தம் போட்டுச் சொல்லாதே ”

“தீட்டு பட்டுருச்சுன்னு குளிச்சுக்குவாரா?

“தீட்டுப் பாக்கிறவருன்னா தெரிஞ்சே தொடுவாரா?”

“தெரிஞ்சேவா தொடுறாரு?”

“ஆமாம். நம்மளத் தொடுறது மச்சு வுட்டுச் சனங்களுக்குத் தெரியக்கூடாதுன்னுதான் கையெழுத்து மறையிறவரைக்கும் நம்மளக் காக்க வக்கிறாரு.”

சேரி மக்களுக்குத் திருநீறு வழங்கியதை அறிந்த பிறகு மேல் சாதியினர் எவரும் வந்து அவரிடம் திருநீறு கோருவதில்லை. கோயில் வளாகத்தில் அப்படியொரு நுணுக்கமான கணக்கு வழக்கு நிலவுவதைப் பண்டாரம் தற்செயலாகத்தான் சுண்டறிந்தார். அதன் பிறகு அவர் ஒரு புதுப்பழக்கத்தை மேற்கொண்டார். அதாவது, கருவரையில் நின்றபடியே திருநீற்றை முதல் கீற்றாகத் தன் நெற்றியில் இட்டுக்கொண்ட பின்னரே, வெளியே வந்து மற்றவர்களுக்கு வழங்குவதென்று வைத்துக்கொண்டார்.

ஒருநாள், சேரிப்பிள்ளைகளைத் தீண்டுவதுபற்றிக் குறிப்பிட்டு, “சும்மா கெடந்த சங்கை ஊதிக்கெடுத்தானாம் ஆண்டிம்பாங்க,” என்றார் சங்கரன்.

“அந்த ஆண்டிப் பண்டாரம் நான்தான்: இப்பவாவது என்னோட அவதார மகிமை புரிஞ்சா சரி,” என்றார் பண்டாரம்.

“எதுக்கு இந்த வில்லங்கமான வீண் வேல?”

“என் தீட்டைக் கழுவிக்கத்தான்.”

“வேணாம்.”

“எது வேணாம்?”

“எதுவும் வேணாம். ஏற்கனவே சேரிப்புள்ளங்க தெணறிக் கிட்டிருக்காங்க. அவங்களுக்கு நெசம் பேச மட்டுந்தான் சத்து இருக்கு. கழுக்கமா வச்சக்குற சமை வேறயா? தாங்க மாட்டாங்க. இப்பகூட வயசிருக்கு. ஒரு கல்யாணத்தைப் பண்ணிக்கிட்டு...”

“நிறுத்து. சொத்துக்காக வாரிசு தேடுறவனும், சொர்க்கத்துக்காக கொள்ளி வாங்கிக்கிறவனும் செய்யிற வேலை. எனக்கு ரெண்டும் இல்லை. வேணவும் வேணாம். மனசத் தொடச்ச வச்சா, அக்கடான்று கெடக்கலாம். நீ இளைப்பாத்துவல்ல?”

தொடரும்.....

தொடர்பு முகவரி

ஆசிரியர்

கவிதாசரண்

31, டி.கே. எஸ். நகர்

சென்னை-600019

தொலைபேசி: 573 44 99

24ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி—

நினைவு கூர்ந்து பகிர்ந்துகொண்டார். இதில் எனக்கு இருவகையில் வியப்பு. ஒன்று, பள்ளித் தமிழாசிரியர் ஒருவர் அயல்மொழி இலக்கியங்களைத் தேடித்தேடிப் படித்திருக்கிறாரே என்பது. மற்றொன்று, அவ்வளவு நூல்கள் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளனவா என்பது. கூட்டிக் கழித்துப் பார்த்தால், தமிழில் எழுதப்பட்ட தரமான நவீன மூலப்படைப்புகளுக்கு இணையாகச் சில பத்தாண்டுகளுக்கு முன்வரை மொழிபெயர்ப்பு நூல்களும் வந்துள்ளன. இது ஏன் சரிவரக் கணக்கில் கொள்ளப்படாமலும் தொடரப்படாமலும் போயிற்று என்று தெரியவில்லை. ஒருவேளை எனக்குத் தான் தெரியவில்லையா, அல்லது உண்மையே அதுதானா என்பதையும் சரிபார்க்க வேண்டும்.

அண்மையில் நான் சந்தித்த ஒரு தமிழாசிரியரிடம் இந்த நூற்றாண்டு விழா பற்றிப் பகிர்ந்து கொள்ளும் எண்ணத்துடன் “சீனிவேங்கடசாமியைத் தெரியுமில்லையா?” என்று ஆரம்பித்தேன். அவர் உடனே, “தெரியுமே. சிலப்பதிகாரத்துக்கு உரை எழுதிய ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார்தானே,” என்றார். ஞாபகப் பிசகுதான். அந்தக் காலத்தில் ஆனானப்பட்ட பெரும் பேராசிரியர் ஒருவர் ‘இளங்கோவடிகள் எழுதிய கம்பராமாயணம்’ என்று ஒரு ஐந்து நிமிடம் மெய்மறந்து உரையாற்றியதாகக் கேள்விப்பட்டதுண்டு. ஞாபகப் பிசகல்லாமல் வேறென்ன? எனினும், இதில் ஒரு மெய்யும் இழையோடுகிறது. தமிழாசிரியர்களுக்கு, இலக்கண ஆசிரியர்கள், உரையாசிரியர்கள் போன்றோர் பெயர்ப்பட்டியலோடு இருக்கும் அணுக்கம், ஆய்வாளர்கள் - படைப்பாளர்களோடு பெரும்பாலும் இருப்பதில்லை என்பதுதான். அதனால்தான் நண்பர் தேவராசனின் பரந்துபட்ட வாசக அனுபவம் என்னை வியக்க வைத்தது. தமிழுலகில் இது விதிவிலக்காய் இருந்துவிடக் கூடாதே என்பதுதான் நம் கவலை.

மயிலையாரின் வாழ்வும் ஆய்வும் பற்றிய ஓர் அரிச்சுவடியாக நண்பரின் கட்டுரையொன்று இவ்விதழில் வெளியாகியுள்ளது, மரபான தமிழ்க் கட்டுரையாக. அவரவரும் தனக்கான மொழியைக் கண்டடைவது என்பது தன் பிறவிரகசியங்களோடு உரையாடிக் கொள்வதைப்போல. அது படைப்புலகம் சார்ந்த மொழி.

‘தமிழிப்பேரவை’யின் இடைவிடா முயற்சியும் ஒரு காரணம் என்னும்படியாக, மயிலையாரின் எழுத்துகள் நாட்டுடைமையாக்கப்பட்டுள்ளன. அரசு அவருக்குச் செய்த உயர்ந்த பட்சமரியாதை.

இதில் நாம் ஒரு கருத்தை முன்வைக்க விழைகிறோம். அரசு ஒருவருடைய எழுத்தை நாட்டுடைமையாக்கும்போது, அச்சில்

வந்த, வராத, தேடுதற்கரிதான எல்லா எழுத்துகளையும் சேகரித்து முழுமையாக, முதல்தடவையாக வெளியிடும் பொறுப்பை அரசே ஏற்க வேண்டும். முழுத் தொகுதியின் மூலப்படியும் அரசின் வசம் இருக்க வேண்டும். நம் மயிலையார் ஓர் ஆய்வாளர். அவரது கட்டுரைகளில் இன்னும் சில வெளிவராமலே இருக்கலாம். மேலும் சில வெறும் குறிப்புரைகளாகவே நின்று போயிருக்கலாம். ஆய்வேடுகளை வெளியிட முன்வராத பதிப்பகங்களால் அவை யாவும் புறையுண்டு போகலாம். ஆகவே, சம்பந்தப்பட்டவர்களோடு தொடர்பு கொண்டு, அனைத்து எழுத்துகளையும் திரட்டிப் பட்டியலிடுவது மயிலையார் போன்றவர்களுக்கு நாம் செய்யும் நன்றிக்கடனாகும்.

மயிலையாருடைய ஆய்வுகளின் குவியம் பற்றித் தமிழகத்தின் மாற்றுச் சிந்தனையாளர்களிடையே ஒரு கருத்து உருக்கொண்டிருக்கிறது— அதாவது, தமிழ் வாழ்வின் அ-வைதிக மரபைத் துக்கப்படுத்த அவை உதவியுள்ளதாக. இது எவ்வளவு தூரம் சரி என்பதில் நமக்குச் சில ஐயங்கள் உள்ளன. மேலும் மயிலையாரின் ஆய்வுகள் தமிழ் வாழ்வின் பரப்பையும் சிறப்பையும் வெளிக்கொணர்ந்தனவேயன்றி, அவ்வாழ்வின் கோட்பாட்டு ஆய்வாகவோ, அல்லது அ-வைதிக மரபுச் சிந்தனைப் போக்காகவோ கருதப்படுவதற்கு எவ்வித முகாந்திரமும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

வைதிக மரபு என்பதைப் பார்ப்பன மதம் பேசும் வேத அனுசரிப்பாகப் பார்ப்பதே நம் அடிப்படை புரிதலாகிறது. பார்ப்பன வேதத்தின் ஆதி சூத்திரம் ஒன்று மண்ணை உழுது பயிர் செய்வதைப் பாவம் என்று ஒதுக்குகிறது. பாவம் தவிர்க்க முடியாத போது அதுவே இழிவாகிவிடுகிறது என்பது இதன் சாரம். உழைத்தல், உணவைப் பெருக்குதல், பகிர்ந்துண்ணல், பல்லுயிர் ஒம்பல் என்பன பற்றி வேத சாரம் உவந்து பேசவில்லை. ஆசைகளைத் தெய்வங்களாகவும் பாவனைகளைப் புனிதங்களாகவும் புனைந்து உவக்கும் உலகம் பற்றியே அது பெரிதுபடுத்துகிறது. பார்ப்பன மேன்மையின் முட்டுக்கொம்புகளாகக் கடவுளர்களையும் கற்பிதங்களையும் தூக்கிப்பிடிக்கிறது. மனிதர்களை உறவினத்தார், புறவினத்தார் என இரண்டிபடுத்துகிறது. புறவினத்தாரைப் பொசுக்கி விடுவதே தர்மம் எனப் போதிக்கிறது. 'பகைவர்களை அழிக்க பலம் தா' என்பதே இறைஞ்சுதலாகிறது. உறவினம் தவிர்த்த உலகம் தனக்கு உணவளிக்கவும், ஊழியம் செய்யவுமே உண்டாக்கப்பட்டதாக நம்புகிறது. உறவின மேன்மையைப் புறவினத் தாழ்மையால் அளக்கிறது. ஆகவே, தாழ்மைப் படுத்தலை தர்மமாகக் குகிறது. பண்புகளை எப்போதும் பருப் பொருள்களாகவே பாத்திரப் படுத்துகிறது அதாவது, 'தீண்டத்தகாதவர்களையே' 'தீட்டாக' வடிவமைக்கிறது.

இதுதான் வைதிக மரபின் அடிநாதம்.

இதை மறுத்து எழுந்ததே அ-வைதிக மரபு; பௌத்தமும் ஜைனமும் கட்டியெழுப்பிய மரபு; பிராமண மேன்மையை நிராகரிக்கும் மரபு; வேள்வியின் பெயரால் உயிர்க்கொலை புரிதலை எதிர்த்து கொல்லாமையைப் போதித்த மரபு பிராமண ஆதிக்கத்தை கேள்விக்குள்ளாக்கிய அரசர்களும் வணிகர்களும் இம்மதங்களை ஆதரித்ததால் அவை இந்தியா முழுதும், அதற்கப்பாலும் விரைந்து பரவின. ஒரு கட்டத்தில் அவையே இந்தியாவின் பிரம்மாண்டங்களாயின. பிரமாண்டம் எப்போதும் அழிவின் சின்னம். காலப்போக்கில் இம் மதங்கள் பல நூறு பிரிவுகளாய் நனுகிச் சிதறி, முடிவில் வைதிக மரபென்னும் அழுக்குநஞ்சியால் உள்வாங்கப்பட்டுத் துடைக்கப்பட்டன. இன்று ஜைனர்களையும் பௌத்தர்களையும் அ-வைதிக மரபினர் என்று சொல்வது ஒரு அடையாளத்துக்காகத்தான். உண்மையில் வைதிகத்தின் ஆக மடிசஞ்சிகளே அவர்களும். சடங்குகளே வைதிக மரபின் புற இயக்கம் எனில், ஜைனர்களும் பௌத்தர்களும், பிராமணர்களையும் வேதங்களையும் விலக்கியவர்கள் என்பதைத் தவிர, மற்றபடி முற்றிய வைதிகர்களாகவே கெட்டிதட்டிப் போயுள்ளனர். இந்நிலையில் பிராமண-வேத நிராகரிப்பு மட்டுமே எவரையும் அ-வைதிக மரபினராக்கிவிடுவதற்கில்லை.

இங்கே வைதிக, அ-வைதிக மரபுகளின் பெயர்ப் பொருத்தம் பற்றிய ஒரு முரண் அச்சம் கவனத்துக்குரியதாகிறது. எது நேர் மரபாய் மனிதர்களிடையே சமத்துவம் கோருகிறதோ, அது எதிர்நீச்சல் போடவேண்டிய அ-வைதிக மரபாகவும்; எது எதிர்மரபாக மனிதர்களைப் பிளவுபடுத்துகிறதோ, அது நீரோட்டத்தோடு உடன் போகும் தன்மையுள்ள வைதிக மரபாகவும் இடம் மாறிப் பெயர் கொண்டுவிட்டன.

மனிதப் பிறவியை மேன்மைப் படுத்தும் அறிவம்சமானது வேற்றுமைகளைக் கூர்மைப்படுத்தும் எதிர் அம்சமாகவே இயங்குகிறது. ஆனால் அதுதான் மனிதப் பயணத்தின் முற்போக்குப் பரிணாமமாகிறது. அதாவது, அறிவின் உச்சம் அழிவின் முற்றுநிலை என்பதே வாழ்வில் கண்டடையும் சிவஞான போதம். பார்ப்பன மதம் இந்த அறிவம்சத்தையே அராஜகமாக அஸ்திவாரமாக்கிக் கொண்டுள்ளது. பிற உயிர்களிடமிருந்து மனிதனை மேம்படுத்திக் காட்டும் அறிவம்சத்தை, சமூகப் பெருபான்மை மக்களையே பிற உயிர்களாகக் கீழ்ப்படுத்துவதில் மையப்படுத்தியதுதான் அதன் அராஜகம். பார்ப்பன மதத்தின் வெற்றி என்பது இந்த விலங்காண்டித்தனமே. உன்னதம் என்பது இந்தக் கழிசடைப் பண்பே. இந்திய வல்லமையின் மீட்டுருவாக்கம், அவைதிக

மரபின் இன்றியமையாமையை மைய நீரோட்டமாக்குவதிலேயே முழுமை பெறக்கூடும்.

ஒன்றை உண்டு என்று சொல்வதும், அதை இல்லை என்று மறுப்பதும் எதிரெதிரான இரு நிலைகள்- வைதிக, அ-வைதிக மரபுக் கூறுகள் போல. இவையன்றி மூன்றாவது நிலையும் உண்டு. உண்மையில் அதுதான் வரிசைப்படுத்தலில் முதலாவது நிலை. அது, உண்டென்றும் இல்லையென்றும் பேசப்படுவதைப் பெரும் பேச்சாகக் கற்பிக்காமலும் கண்டுகொள்ளாமலும் விடும் யதார்த்த நிலை. எதனையும் அதனதன் இயல்பில் வைத்து எதிர்கொள்ளும் நிலை. பௌராணிகமும் புனைவும் அற்று, வாழ்வை அதன் போக்கில் ஏற்கும் நிலை. வெகுகாலம் பண்படுத்தப்பட்ட பயன்பாட்டுச் செழுமையிலிருந்து தேற்றி எடுத்து நேர்த்தி செய்யப்பட்ட பட்டறிவு நிலை. எளிமையாய் இருப்பதே ஞானத்தின் திறவுகோல் என்னும் நெற்று நிலை. இதுவே வேதகாலத்துக்கும் முற்பட்ட தமிழ் மரபின் அடையாளம். வேத மரபையே தொடக்கத்தில் எதிர்ப் போக்காகவும், பின்னர் உடன்போக்காகவும் பாதித்த மரபு.

அ-வைதிக மரபின் பெரும்பாலான கூறுகள் தமிழ் மரபுக் கூறுகளோடு ஒத்துப் போகின்றன என்பதாலேயே தமிழர்கள் அ-வைதிக மரபினர் என்று சொல்லிவிடக்கூடாது. சொன்னால், வேத மரபே பாரதத்தின் மூல மரபு என்று நிலைப்படுத்த முயலும் புறக்கடை பார்ப்பன சூழ்ச்சிக்கு நாமும் துணை போகிறோம் என்றே பொருள். பாரதத்துள் தமிழகத்தையும் அடக்கித்தான் பேசப்படுகிறது. அ-வைதிக மரபின் எழுச்சியே வைதிக மரபின் வீழ்ச்சிக்கான மாற்றுதானே. தமிழ் மரபு இவற்றின் ஆக்கத்தில் பங்கேற்றது. தாக்கத்தால் பங்கமுற்றது. இவ்விரு நிலைகளையும் எதிர்கொள்ளும் தனித்துவமே தமிழ் மரபின் வாழ்வியல் போக்காக இருந்தது. உதாரணமாக இறையம்சம், வைதிக மரபில் பிராமணர்களின் ஆச்சார்யக் கவசம்; ஆகவே, அது 24 மணி நேர ஆடம்பரமாக அவர்களால் கொட்டி முழக்கப்படுகிறது. அவைதிக மரபில் அது பிராமணர்களுக்கெதிரான நிராகாரிப்பு. ஆகவே, மௌனப்படுத்தப்பட்டது. தமிழ் வாழ்விலோ அது இயல்பாய் பொருந்தியிருக்கும் ஒரு குறியீடு. வெகு மக்களிடம் விழாக்கால அனுசரிப்பாகவும், கற்றவர்களிடம் பிரபஞ்சத்தத்தவமாகவும் அனுசரணையோடு கிடந்துறையும் ஒரு குறியீடு. அன்றாடப் பாடுகளில் ஒன்றியவர்களுக்கு அது அனிச்சையாக நினைவு கூரப்படும் ஒரு அசைச்சொல் மட்டுமே.

வேதங்கள் குறிக்கும் வெல்லற்கரிய அசுரர்கள் என்போர் ஆரியர் வருகைக்குமுன் இந்தியா முழுதும் அரசாதிக்கம் செலுத்தி வந்த திராவிடர்களாய் நியப்பட்ட தமிழினத் தாயாதிகளின் மூதா

தையர்கள் என்பது ஆய்வாளர்களின் கணிப்பு. அந்த மக்கள் உழுதுப் பயிரிடுகிறவர்களாகவும் எழுதிப் பயில்கிறவர்களாகவும் இருந்தனர் என்பதனை வேதமே பதிவு செய்துள்ளது. ஆரியப் பரவலுக்கு அச்சுறுத்தலாயிருந்தவர்களின் வாழ்முறை என்பதால் உழுதலைப் பாவமாக்கும் கருதுகோள் வேதத்தில் ஏற்றப்பட்டிருக்கக் கூடும். மேலும், உஞ்சவிருத்தித்தனைத்தை உபதேசித்தவர்களுக்கு உடல் வருத்தி உழைத்துண்ணுவது பாவப் பிழைப்புதான்.

தமிழ் மரபு, அடிப்படையில் நிலம் சார்ந்தது. நிலத்தை ஐந்து வகையாகப் பகுத்தாலும், இங்கே பாலை இல்லையாதலால் பழந்தமிழகம் நானிலம் என்றே அழைக்கப்பட்டது. வாழ்வும் ஐவகைத் திணைகளாகப் பங்கீடு செய்யப்பட்டது. உழைத்து உண்ணலும், பகுத்துண்டு சுற்றம் புறத்தலும் அடிப்படை அறங்களாயின. காலை நேரத்தில் காக்கை கரைந்தால் விருந்துவரும் என்னும் நம்பிக்கை விருந்துக்கு உவந்து வாழ்ந்த சமூகத்தில்தான் சாத்தியப்படும். (விருந்து எனப்படுவோர் உற்றார் உறவினர் அல்லர்.) ஆரிய வழி மரபினர் போல் ஆசைகளைத் தெய்வங்களாகச் சன்னதப்படுத்தி, அவற்றை ஆபிரம் பெயர்களால் அர்ச்சித்து, எப்போதும் அப்பெயர்களுையே உச்சரித்து உய்நிலை அடைய வேண்டும் என்பதற்காக அவற்றைத் தங்கள் வம்சக் கொழுந்துகளுக்கு இட்டு, பூசுர வாழ்வில் திளைத்தவர்கள் அல்லர் தமிழர்கள். மாறாக, தங்களுக்காக உயிர்துறந்தவர்களை வணக்கத்துக்குரியவர்களாகவும் குடதெய்வங்களாகவும் போற்றியவர்கள். தங்கள் குலக்கொழுந்துகளுக்கு குடிப் பெயர்களோடு காரணப் பெயர்களையும் பண்புப் பெயர்களையுமே இட்டு அழைத்தவர்கள். குறிஞ்சியிலிருந்து மருதம் வரை மக்களின் நிலப் பெயர்வை ஏற்று அமைதிப்படுத்தும் மரபு காத்தவர்கள். தொழில்நிலை மாறுபாடுகளைத் தகுதிநிலை வேறுபாடுகளாய் அயன்மைப் படுத்தாதவர்கள். 'பிச்சை புகினும் கற்கை நன்றே' என்று கல்வியை அனைவர்க்கும் பொதுவாக்கியவர்கள். மருத நிலச் செழிப்பிலும் சிந்தனையிலும் பெருங்குடிச் சமய நெறியாள்கையாகப் புலால் உண்ணாமையைச் சாத்தியப் படுத்தியவர்கள். (பௌத்தம் கொல்லாமையை வற்புறுத்துகிறது. ஆனால் புலால் புகிப்பை அனுமதிக்கிறது. வெகுமக்கள் சங்கமாக விரிந்து செல்ல அந்தச் சமரசம் தேவைப்பட்டிருக்கக் கூடும்.)

பாரதம் முழுவதையும் வேத மரபுக்குட்படுத்துவதே, பழங்காலத்திலும் சரி, நிகழ்காலத்திலும் சரி, பார்ப்பனர்களின் பிறவிக் கடன். வேத மரபென்றால் என்ன? அதன் அடிப்படை பார்ப்பனமேலாண்மைதானே. உலகெங்கும் இறை நம்பிக்கைக்கு அடுத்த படியாக மக்களைப் பிடித்தாட்டுவது 'கெட்ட காத்து' நம்பிக்கை தான். அதற்கு இணையானதும் அதனினும் இறுக்கமானதுமான

இந்திய நம்பிக்கை 'பாப்பான் ஓசந்தவன்' என்பதாகத்தான் இருக்கும். இது பார்ப்பனர்களின் சாதனை. ஈடிணையற்ற இச்சாதனையை எட்டுவதில் ஆரிய வர்த்தம் உருவான அந்தக் காலத்தில் முட்டுக்கட்டையாயிருந்தது தென்புலத்துத் தமிழ் மரபு. ஆனால் அது அந்தக் காலம். அதிதிகளாக, பணியாளர்களாக, தோழர்களாக, தூதுவர்களாக, ஆலோசகர்களாக, அர்ச்சகர்களாக, ஆசீர்வதிக்கிறவர்களாகப் படிப்படியாய் ஊடுருவிக் களம் அமைத்து வென்றனடந்தார்கள். இதிலுள்ள வியப்பு என்னவென்றால், தமிழ் மரபு இன்னும் தன் அடையாளத்தை இழந்துவிடவில்லை. பார்ப்பனர்கள் அதைக் கலைத்துப்போட முயலாமல் அல்லது முடியாமல் (தங்களையும் அந்த மரபுக்கு ஆட்படுத்திக் கொண்டவர்களாய்) அதன் தலையில் 'பார்ப்பன மேலாண்மை' வெண்ணெய்யை வைத்து உருக்கிவிட்டதுதான். இன்று உடல் முழுதும் பிசுபிசுப்பு ஏறிவிட்டது. மயிர்க்கால்கள் வழியே உள்ளேயும் ஊறிக்கசிந்திருக்கிறது. பெரியார் போலச் சிகைக்காய்த் தூள் போட்டு நொறுங்கத் தேய்த்துத் தலைக்கு ஊற்றுகிறவர்கள் தொடர்ந்து வந்தால் தேவலை கூடவே தமிழ்ச் சுரணையை மூர்க்கப்படுத்தி, தமிழ் நாட்டைத் 'தமிழர் நாடா'க்கத் தம்மைத் தருபவர்களும்.

பார்ப்பன மேலாண்மைக்கு எந்நாளும் பங்கமில்லை என்றால், அதைச் சாதிக்கும் வழிமுறைகளில் விட்டுக்கொடுப்பதிலும் சமரசம் செய்துகொள்வதிலும் அவர்கள் எந்த எல்லைக்கும் செல்லக் கூடியவர்கள். அந்தக்காலத்து தமிழ்ப்புலத்தை ஊடுருவி வெல்லதலும் அதைத்தான் செய்தார்கள். முதலில் தமிழர்களின் நாட்டுப்புறத் தெய்வங்கள் சிவவற்றை நல்லெண்ண அடையாளமாகப் பெருந்தெய்வப் பட்டியலுக்குள் கொண்டுவந்து தங்களுடையனவாக்கிக் கொண்டார்கள். அது ஒரு ரசாயன மாற்றம் போல. செய்வது அவர்களுக்கு எளிது. எந்தத் தெய்வத்துக்கும் ஒரு வடமொழிப் பெயர் சூட்டி, வடமொழி மந்திரத்தால் 'ஸ்நானம்' செய்வித்து விட்டால் அது அசல் வேத மரபுத் தெய்வமாகி விடும். நம்மூர்காளியம்மாள், மாரியம்மாள்சன் அப்படி உயர்ந்தவர்கள்தாம். இங்கே வெகுமக்களிடையே கடலையாண்டியாசவும், எழுத்தறிவர்களிடையே சிவலிங்க போதமாகவும் தொழப்பட்டவன், வேதக்கவசம் பூண்ட சர்வேஸ்வரனாக உயர்த்தப்பட்டான். பின்னாளில் ஒரு கோமாளி போலவும் தூர்த்தனாசவும் மலிவுச் சித்திரமான இந்திரனே ஆதி வேதமரபில் கடவுளர்க்கெல்லாம் கடவுள். அவன் விட்டு வேலைக்காரனே ருத்திரன் என்றழைக்கப்பட்ட தமிழ்ச் சிவன். தமிழ் மரபை உள்வாங்கிக்கொண்டபின், முப்படைத்தளபதிகளுள் தரைப்படைத் தளபதியே முதன்மையாவதுபோல், பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் ஆகிய முப்பெரும் கடவுளருள் சிவனே பெருமானாக முதன்மையெடுத்தப்பட்டான். தேன் காட்டு ருத்

மைத் தெய்வமாகிய செவ்வேன் என்னும் முருகன் அந்த ஈசனின் ஆற்றல் மிக்க இளையமகனாக்கப்பட்டான். எதையும் சமஸ்கிருதத்தில் சுலோகப்படுத்திவிட்டால் அது தொன்மையானதாகவும் அழிவில்லாததாகவும் ஆகிவிடுகிறது! கூடவே பார்ப்பனர்களின் அறிவு சார் சொத்தாகவும் மாறிவிடுகிறது. தமிழ் வாழ்வின் சிறப்பம் சங்கள் பலவும் இவ்வாறே உள்வாங்கப்பட்டு, வேத மரபுச் செழுமைகளானதோடு, பின்னாளில் அவையே வேத மரபின் கொடைகளாக தமிழ் வாழ்வுக்குக் கையளிக்கப்பட்டன(!) சிற்ப-ஆகம சாஸ்திரங்கள் யாவும் சமஸ்கிருதத்திலேயே உள்ளன. வட இந்தியக் கோயில்களுக்கும் தென்னிந்தியக் கோயில்களுக்கும் தான் எவ்வளவு வேறுபாடு! இவற்றில் பார்ப்பனர்களின் பூர்வோத்திரம் என்ன? பரத சாஸ்திரமும் அப்படியே. எந்தப் பார்ப்பனர் முத்திரை முத்திரையாக அடவு செய்து அந்தத் 'தேவடியா ஆட்டத்தை' வரைமுறை செய்திருப்பார்! கட்டையன் என்ற கிழவனுக்கு அவன் பெண்டாட்டி குள்ளச்சிக் கிழவி கடிதம் எழுதினாள். அவளுக்கு எழுத வராது என்பதனால் அடுத்த வீட்டு அங்கையற்கண்ணியை எழுதச் சொன்னாள். கடிதம் அங்கையற்கண்ணியால் எழுதப்பட்டதாலேயே அவள் கட்டையனின் மனைவியாகிவிடுவாளா என்ன? ஆனால் ஆகிவிடுகிறாள். அதுதான் சமஸ்கிருத தர்மம், தர்க்கம், எல்லாமும். உங்கள் தாத்தா கட்டிய கோயிலுக்கு ஒரு பார்ப்பானைவிட்டு சமஸ்கிருதத்தில் பெயர் வைக்கச் சொல்லி, அதன் ஸ்தல புராணத்தையும் எழுதச் சொல்லிவிட்டால், உடனே அது பார்ப்பனத் தெய்வமாகவும், தேவாசுரப்போரில் பங்கு பெற்ற தொல்புகழ் பெற்றதாகவும் ஆகிவிடும். சமஸ்கிருதத்தில் எதைச் சொன்னாலும், கூடவே ஒரு புராணமும் வளரந்துவிடும் அனுமார் வால்மாதிரி. தமிழர்கள் புராண மரபினர் அல்லர். ஆனால் சமஸ்கிருதப் பெயர்களோடும் புராணங்களோடும் தமிழ்மொங்கும் மலிந்துகிடக்கும் கோயில்களும் ஊர்களும் தான் எத்தனை! ஏதோ வேதமரபினர் நமக்களித்த கொடைகள் போல. அவைகளின் மூலப்பெயர்களைத் தேடி மாளவில்லை இன்றைய தமிழ்ச் சிகாமணிகளுக்கு.

இந்த ஊடுருவல்களால் வைதிகமரபு செழுமையும் சீர்மையும் பெற்றதென்னவோ உண்மை. அதுபோலவே தமிழ்மரபும் உவக்கலாம் என்றாலும், அது தன் சொந்தச் செழுமைகளையே வேதமரபிலிருந்து பெற்றதாகப் பாவிக்கும் சிறுமைக்கு ஆளாக்கப்படுகிறது. வேத மரபுத் தாக்கத்தால் பார்ப்பன மேலாண்மையும் வருணாசிரமக் கோட்பாடும் தமிழுக்குள் சேமிக்கப்பட்டுவிட்டன. பசுரோமநாவாகி விட்டது. வருணாசிரமக்கோட்பாட்டுத் தாக்கத்தால் தொழில் வேறுபாடுகள் சாதிப் பாகுபாடுகளாய்க் கெட்டிப்பட்டுப் போயின. அதுவரையும் நடைமுறையிலிருந்த ஒரு சீர்மை 'பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்' என்னும் வெறும் சொல்லலங்கார

மாய்ச் சிறுத்துப் போனது. வர்ணாசிரம தர்மத்திற்கு எவ்வித அடிப்படை முகாந்திரமும் இல்லாத தமிழகத்தில் அது வெறும் 'அந்தணன், அரசன், வணிகன், வெள்ளாளன்' என்னும் மொழி பெயர்ப்புகளாகவே நிலைத்தது. வெள்ளாளன் என்பவன் உழைக்கிறவன். வேளான்மையே தமிழ் வாழ்வின் உழைப்புக்கான மூலத் தொழில். இதில் அந்தணன் என்பவன் பார்ப்பானாகவும் வெள்ளாளன் என்பவன் அடிநிலைப் பாட்டாளியாகவும் பின்னர் டரிணாமம் பெற்றுவிட்டனர். இந்தப் பரிணாமம் ஒரே காலத்தில் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும். வர்ணாசிரம தர்மத்தில் சூத்திரனுக்குக் கல்வி மறுக்கப்படுகிறது. தமிழகத்தை ஆண்ட மன்னன் ஒருவன் இந்த நால்வகைப் பாகுபாட்டை ஏற்கிறவனாகவே தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறான். அதற்கு மேலும் அவன் தன் தமிழ் மரபை நிலைப்படுத்துகிறான். 'நால்வகையுள்ளும் கீழ் வகையைச் சேர்ந்தவன் கற்றவன் என்றால், அவன் மேல் வகை மனிதனாகவே ஏற்கப்படுவான்' என்கிறான். 'கல்வி, மனிதனாக்கும் கவசம்; அது அனைவர்க்கும் சொந்தம்' என்பது தமிழ் மரபு. இந்த மன்னன் காலத்தில் அந்தணன் பார்ப்பானாகவும், வெள்ளாளன் 'கீழ்ச்சாதி' யானாகவும் வளர்ந்துவிட்டார்களா எனத் தெரியவில்லை. அப்படியே வளர்ந்திருந்தாலும் இது அர்த்தமுள்ள வெளிப்பாடுதான். ஆனால் நடைமுறையில், வர்ணாசிரம சூத்திரனுக்கு மறுக்கப்பட்ட கல்வி, தமிழ்நாட்டுத் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும் மறுக்கப்பட்டது. அதாவது, தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் சூத்திரர்களின் சூத்திரர்களாகக் கீழிறக்கப்பட்டனர்.

வைதிக மரபால் தமிழ் வாழ்வின் சீர்மை குலைக்கப்பட்டதை அடிநாட்களில் ஆளும் வர்க்கமும் மக்களும் ஏற்கவில்லை என்பதற்கான சான்றாக, அ-வைதிக மதங்களான ஜைனமும் பௌத்தமும் தென்புலத்தில் பெற்றவரவேற்பைச் சொல்லலாம். அ-வைதிக மரபினர் எப்போதும் மக்கள் மொழியில் பேசுகிறவர்கள் என்பதும், அ-வைதிகக் கூறுகள் பல தமிழருடையவை என்பதும் அவை விரைந்து பரவக் காரணமாயிருந்தன. சமயக்கண்ணோட்டமில்லாத சங்க இலக்கியங்களைத் தவிர்த்தப் பார்த்தால், வாழ்வியல் ரீதியில் ஜைனமும் பௌத்தமும் தமிழுக்கு வழங்கிய கொடைகள், சைவமும் வைணவமும் வழங்கியவற்றுக்குச் சற்றும் குறைந்ததல்ல என்று அடித்துச் சொல்லலாம்.

வேத மரபினர் எதனாலும் தளர்ந்துவிடுவதில்லை. மேலும் அவர்களுடைய ஏற்றத்தாழ்வுக் கோட்பாடுகள் மனவக்கிரங்களுக்கு உரமூட்டுபவை. ஆகவே, அவர்களின் இடைவிடாத தாக்குதலில் ஜைனமும் பௌத்தமும் முற்றாக முடக்கப்பட்டன. அவை பரவியிருந்த காலத்து வறலாறுகளும் திருத்தி எழுதப்பட்டன; அல்லது இருட்டடிப்பு செய்யப்பட்டன. அத்தொன்று களப்பிரர் வரலாறு.

தமிழ்நாட்டை மூன்று நூற்றாண்டுகளாண்ட களப்பிரர் காலம் இருண்ட காலம் என்று ஒதுக்கப்படுகிறது. அவர்களைப் பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்புகள் ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை என்று இருட்டடிப்புச் செய்யப்பட்டது நல்லவேளை நமது மயிலையார் அவ்வரலாற்றை வெளிக் கொணர்ந்தார். அதிலும் கூட களப்பிரர் காலத் தமிழ்ப்பணியே அவரது ஆய்வுப் பொருளாகிறது.

களப்பிரர்கள் தமிழர்களல்லர். என்ன அதனால்? வேத மரபு இச்சமூகத்தை நச்சு வனமாய் மாற்றிவிட்ட பிறகு, இழிவு செய்யப் பட்டுப் புறக்கணிக்கப்பட்ட வெகு மக்கள், 'இனம், மதம், மொழி' அடிப்படையில் எந்த அரசை 'நம் அரசு' என்று உரிமைகொண்டாட முடிந்தது? உண்மையில் 'அந்நியர் அரசுகள்' தாம் அவர்களைச் சிறிதளவேனும் மனிதாபிமானத்தோடு நடத்த முயன்றன. 'நம் அரசுகள்' அவர்களுக்கு நயவஞ்சக அரசுகளே இன்றளவும்.

களப்பிரர்கள் அ-வைதிக மரபைச் சார்ந்தவர்கள். 'பிரம்ம தேயம்' என்ற பெயரில் பார்ப்பனர்களுக்குத் தானமாய் வழங்கப்பட்ட சொத்துகளைப் பறித்து- அவை யாரிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டதோ, அதே அடிநிலை மக்களுக்குத் திருப்பியளித்தவர்கள். தமிழுக்கு வளம் சேர்த்தவர்கள். பின்னாளில் தங்களைச் சோழர்களாகவே அடையாளப்படுத்திக் கொண்டவர்கள். அவர்கள் செய்த பிழையெல்லாம் பார்ப்பனர்களையும் செல்வந்தர்களையும் முற்றாகப் புறக்கணித்ததுதான். அதுவே அவர்கள் முடிவை எழுதியது. அவர்கள் காலத்துக்குப் பின்னர் வந்த தமிழ் மன்னன் அடிநிலை மக்களிடமிருந்து அவர்கள் நிலத்தை மீண்டும் பறித்து பார்ப்பனர்களுக்கு பிரம்ம தேயமாக வழங்கினான்.

களப்பிரர் மறைவைத் தொடர்ந்து சமயமறுமலர்ச்சி என்னும் பெயரில் அவைதிக மதக் கல்விமான்களும் சிந்தனையாளர்களும் பல்லாயிரக்கணக்கில் கழுவேற்றப்பட்டனர். இந்தியாவில் இதுவரை நிகழ்ந்த அனைத்துப் போர்களிலும் கொல்லப்பட்டவர்களை விட வேத மரபினரால் கொல்லப்பட்டவர்கள் பன்மடங்கு அதிகம் என்பது ஆய்வுக் கணிப்பு. கைவ சமயக் குரவர்களும், வைணவ சமய ஆற்றவர்களுள் தமிழில் வேதங்கள் யாத்தனர். வேறென்ன? ஆவுரித்துத் தின்றுமுறும் புலையர்களைப் புறக்கடைப்படுத்தும் துதிகள் தாம். ஆபிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்வரைகூட தெய்வங்களுக்கான போற்றிப் பாடல்களை இல்லை என்னும்படியாய் வாழ்வியல் மரபை முன்னெடுத்த சமூகம் இது. ஒரு சமூகம் இருண்டுபோகத் தெய்வங்களே காரணமாகக்கூடுமோ? கூடும் என்றுதான் தோன்றுகிறது.

பழந்தமிழ்ச் சமூகத்தின் தெய்வம் பற்றிய கண்ணோட்டத்தை மீட்டெடுக்க முடியுமா? "புடுச்சு வச்சா புள்ளையாரு; வழிச்செறிஞ்சா சாண எரு" என்று எதார்த்தமாய் வாழ்கிறவர்களால் ஒரு வேளை முடியக்கூடும். ஆனால் அந்த எளிமை கரையேற்றுமா? ●

முறைகளில் நவீனத்துவம் பெற்ற சில மாறுபாடுகளைக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால், சமூக வகைப்பட்ட நாடகங்கள் மட்டும் காலத்துக்குக் காலம் வடிவம், உள்ளடக்கம், உத்தி ஆகியவைகளில் பல மாறுபாடுகளைக் கொண்டிருக்கின்றன. இச்சமூக நாடகங்கள் சமூகத்தின் பண்பாடு, அரசியல், பொருளியல் போன்ற தேவைகளுக்கேற்ப தன்னை பண்பளவில் மாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன. அவ்வகையான மாற்றத்தின் ஒரு வகையாகவே தலித் அரங்கைக் கொள்ள வேண்டும்.

இப்படியான சமூக அரங்குகள் நிலவும் பண்பாட்டு, அரசியல், பொருளியல் தேவைகளுக்கேற்ப எவ்வாறு ஈடுபடுத்திக் கொள்கின்றன என்பதைக் கொண்டதான் அதன் மீதான பார்வையை மதிப்பிட முடியும். இங்கு என்னதான் திறமை இருந்தாலும் சாதிய மனோபாவம் மேலோங்கி தடுத்தாட்கொண்டுவிடுவதையும், அதனினும் தாழ்த்தப்பட்ட அதிமேதாவித்தனம்கூட தீண்டாமைக் கண்டுகொண்டு அற்பமாய் மதிக்கும் பண்பையும் உதறிவிட முடியாது. இது பொது விதியாகவே உள்ளது. இருப்பினும் தலித் அரங்கியல் மீதான தீண்டாமைப் பார்வை ஒருபுறம் இருப்பதென்னவோ உண்மைதான். அதே சமயம் இவ்வரங்கியலின் பாத்திரம் குறிப்பிட்ட சமூகத்துக்கேனும் எவ்வகையான தாக்கத்தை உண்டாக்கி இருக்கிறது... என்பதும், அப்பகுதி மக்களை எவ்வாறு வசீகரித்துள்ளது என்பதும், அம்மக்களால் எவ்வாறு வரித்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது என்பதும் மிக முக்கியமாக கவனிக்கப்பட வேண்டியது அவசியம். இது தலித் அரங்கியலுக்கு மட்டுமல்ல. தலித்இலக்கியம் போன்ற அனைத்துக்கும் பொருந்தும்.

ஒரு கலைப்படைப்பென்பது அது உருவாக்கப்பட்ட நோக்கத்தை ஈடேற்றியுள்ளதா என்பதைப் பொருத்தே அமைவது. அவ்வாறே தலித் அரங்கியல் தோற்றுவிக்கப்பட்ட நோக்கத்தை ஈடேற்றும் வகையில் அம்மக்களிடம் ஏற்படுத்திய எழுச்சியை ஒட்டியதாகவே அமையும்.

உள்ளடக்கத்தில், உத்தியில், வடிவத்தில் தலித் அரங்கியல் முந்தைய இந்திய மரபுகளை உள்ளடக்கிய அரங்கியலை கேள்விக்குள்ளாக்கியிருக்கலாம். அதற்காக அரண்டு போகிறவர்களா இந்தியச் சாதியவாதிகள்? இப்படியானவர்களின் அரங்க விமர்சனங்களுக்காக உண்டாக்கப்பட்டதாக தலித் அரங்கியலைக் கொள்ள முடியாது. மாறாக, பரந்துப்பட்ட தாழ்த்தப்பட்ட - ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் மனங்களில் ஏற்படுத்தும் மாற்றத்துக்கானதாக. எழுச்சிக்கானதாகவே கொள்ள வேண்டும். இந்த எழுச்சிதான் இப்படியானவர்களைக் கூட பேசச் செய்யும். அதை ஓரளவு தலித் இலக்கியம் செய்தது

தொடர்ச்சி வெளிப்பக்கம் படிப்பகம்

என்று சொல்லலாம். அதே சமயம் தலித் அரங்கியல் ஏன் அவ்வாறான தன்மைக்கு இட்டுச் செல்லவில்லை?

சமூக அரங்கியல் என்பதன் ஒரு வகையான தலித் அரங்கியல் மக்கள் பயன்படுத்தப்படுவதென்பதைவிட மண்டபமயப் படுத்தப்பட்டுவிட்டது என்பதையும் தயவுசெய்து நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். தாழ்த்தப்பட்டமக்களின் வாழ்நிலைக் கேற்ற வகையில் அவர்களை நெருங்கிச் செல்லாமல் அதே சமயம் அவர்கள் நெருங்கி வராமல் அவ்வரங்கியலின் தயாரிப்பு பயமுறுத்திவிட்டது.

இப்படியான சூழலில் நாடகக்காரர்கள் வாய்மூடி இருப்பதை சாதிய வகை என்றுதான் கொள்ள வேண்டும். நாடகக் காரர்கள் மட்டுமா? இசைக் கச்சேரிகளில் தப்பு ஒலிக்கப்படுகிறதா? நடனக் கச்சேரிகளில் கரகாட்டம் அரங்கேறுகிறதா? ஏனெனில் அவைகள் தாழ்த்தப்பட்டவரின் குறியீடுகள். அவைகள் புறக்கணிக்கப்படும். மீறிக் கேட்டால் அவைகளில் கலந்து விடாமலிருக்கும்படி தனியாக வைத்திருக்கும்படியான ஏற்பாட்டில் முக்கியத்துவம் தரப்படும். அரசே முதன்மைப் படுத்தும். (ஆதிதிராவிடர் நாடக அரங்கம், தப்பாட்டப்பயிற்சி)

இப்படியாகத்தான் தலித் அரங்கியல் குறித்த மௌனத்தையும் கொள்ள வேண்டும். நாடகவெளியோ, சபாக்காரர்களோ, நாடகக்காரர்களோ தலித் அரங்கியல் குறித்துப் பேச வேண்டும் என்ற பார்வை நமக்கு வேண்டியதில்லை. அவர்கள் பேச வேண்டும் என்பதற்காகவோ, பல்கலை வளாகங்களில் ஆய்வுக் கட்டுரை படிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவோ இவைகள் தோன்றவில்லை. மாறாக தலித் மக்கள் விடுதலைக்கானதாக படைக்கப்படுகிறது. இக்கலைப் படைப்புகளின் விமர்சகர்கள் தலித் மக்களே! அவர்களின் கைகளில் தலித் அரங்கியலை ஒப்படைப்போம். அவர்கள் முயற்சிப்பார்கள். புது விதிகளை உண்டாக்குவார்கள்.

‘எவன் மயிரேப் புடுங்கப் போனீங்க’ என்ற வரிகளை பாடப்படுத்தங்களில் இல்லாமல் செய்யலாம். பாமரனின் மனங்களிலிருந்து எடுத்துவிட முடியாது. மக்களின் கலை என்பதும் இம்மாதிரியான வெற்றிகளில்தான். ●

தலித்தியக் கருத்துகளின்
தொகுப்பிதழ்

கவிதாசரண்

கவிதாசரண் இதழுக்கு கரிசல் கட்டளை விருது

திரு கி. ராஜநாராயணன் அவர்கள்
தம் பிறந்தநாள் பரிசாக வழங்கி வரும்
கரிசல்கட்டளை விருதினை
இவ்வாண்டு (2000) கவிதாசரண் பெற்றது.
செப்டம்பர் 16ஆம் நாள் கி.ரா. இல்லத்தில்
விருதுத்தொகை ரூபாய் ஐயாயிரமும் அழகிய பட்டயமும்
கவிதாசரண்களிடம் அன்புடன் வழங்கப்படன.

எங்களைச் சிறப்பித்த கி.ரா. அவர்களுக்கு
எங்கள் நெஞ்சார்ந்த பிறந்தநாள் வாழ்த்தும்
நன்றியும்.

அக்டோபர் 21, 2000

விலை ரூ. 10.

படிப்பகம்

செதுக்குகள்

ஒரு இடைச் செருகல்.

சென்ற இதழின் 'செதுக்குகள்' பகுதியில் ஒரு வாக்கியம்: "மயிலையாருடைய ஆய்வுகளின் குவிமையம் பற்றித் தமிழகத்தின் மாற்றுச் சிந்தனையாளர்களிடையே ஒரு கருத்து உருக்கொண்டுள்ளது- அதாவது, தமிழ் வாழ்வின் அவைதிக மரபைத் துலக்கப்படுத்த அவை உதவியுள்ளதாக" என்று எழுதியிருந்தேன்.

'நிறப்பிரிகை' ஆசிரியக் குழுவில் ஒரு வரான நண்பர் பொ.வேல்சாமிக்கு அதில் கோபம் அல்லது வருத்தம். 'அவைதிகம்' என்னும் சொல்லை (அவர் காப்புரிமை பெறவில்லையெனினும்) தன் கட்டுரையில் கவனிப்புக்குரிய வகையில் முதலில் பயன்படுத்தியவர் அவர். 'அவைதிகப் பாரம்பரியத்தில் திராவிட இயக்கங்கள்' என்பது கட்டுரைத் தலைப்பு. அக்கட்டுரையை அவரிடமிருந்து நச்சரித்துக் கேட்டுப் பெற்று வெளியிட்டது 'கவிதாசரண்'தான் (அக்.-நவம். 1997). இவ்வுண்மைக்கு மாறுபட்டாற்போலும், அவருக்குச் சேர வேண்டிய பெருமையை மறுத்தாற்போலும், தமிழகத்தில் வேறுபலரும் புழங்கிக்கொண்டு வந்தாற்போலப் பொதுமைப்படுத்திவிட்டதாக அவர் குற்றச்சாட்டு. வேண்டுமென்றே செய்யப்பட்டதாகக் கருதுகிறாரோ எனும் படியாக அதன் தொனி என்னைச் சுட்டது. எனக்குச் சொல்லக் காரணம் இருந்தும், சொல்லிப் பயனில்லை என்பதால் வருத்தம் தெரிவிக்க நேர்ந்தது. இது விஷயத்தில்

என்னைத் தமிழ் அன்னை பெற்றாள்,
ஏடுடுத்து வாழ்ந்திருப்பேன்;
இன்னுயிரைத் தோற்ற பின்னே
என் குழியில் பூத்திருப்பேன்.

எனக்கிருந்த அனுமானம் அந்தக் கணத்தில் மிகவும் பாமரத் தனமாகப் பட்டதும் ஒரு காரணம். கோழியை வளர்க்கப் பிடித்தாலும் கத்தும்; அடிக்கப் பிடித்தாலும் கத்தும் என்பார்கள். என் சொற்களுக்கு அப்படிச் சில தருணங்கள் வாய்த்து விடல் உண்டு. இந்தச் சொல்வழக்கு ஒரு உதாரணந்தான் என்பதையே நமுவ விட்டுவிட்டு, எதிராளியைக் கோழியாகப் பாவித்துவிட்டதாகவும் குற்றம் சாட்டப்படக் கூடும்.

‘வேல்சாமி எனது கெழுதகை நண்பர்’ என உபசாரமாகச் சொல்லிக் கொள்வதிலெல்லாம் எனக்கு உடன்பாடில்லை. அது உண்மையும் இல்லை. கம்யூனிஸ்டுகளிடையே ‘தோழரே’ என்பது எப்படி ஒரு சித்தாந்த விளிச்சொல்லாக வெறுமைப்பட்டிருக்கிறதோ, அதுபோலவே சகமனிதர்களிடையே ‘நண்பரே’ என்பதும் நட்புக்குரிய விளிச்சொல்லாக வெறுமைப்பட்டிருக்கிறது. குறைந்தபட்சம் எனக்கு அப்படி வாய்த்திருக்கிறது. உண்மையாகவே நண்பர்கள் வாய்க்கப்பெற்றோர் உத்தமர்களாய்த் தான் இருக்க வேண்டும். இறுதிவரை கூடவே கசங்கி மடியும் மனைவிமார்கள் எத்தனை கணவன்மார்களுக்கு நண்பர்களாய் இருக்க முடிந்திருக்கிறது? நிறப்பிரிகையாளர்களோடு என் உறவும் அவ்வளவுதான். ஆனால் மனிதர்களைப்பற்றிய மதிப்புகளும் மதிப்பீடுகளும் உண்டுதானே.

அந்த வாக்கியம் நான் அறிந்து எழுதியதுதான். அப்போது என் அனுமானத்தில் மாற்றுச் சிந்தனையாளர்களாக நிறப்பிரிகையாளர்களே இருந்தனர் என்பதை இப்போதாவது ஒப்புக்கொண்டாக வேண்டும். மார்க்சிய லெனினியத் தலைமறைவு இயக்கங்களுக்கு மாற்றாக அல்லது நீட்சியாக, அவற்றின் விடுபட்ட சமூகக் கண்ணிகளை வெளிப்படையாகப் பரிசீலிக்கும் அசைவியக்கச் சூழலில் தமிழகம் முழுதுக்குமான அமுத்தமான மாற்றுச் சிந்தனையாளர்கள் அவர்கள்தாம் என்றும், அவர்கள் முன்னெடுக்கும் எந்தக் கருத்தையும் தங்களுக்குள் கலந்தாய்ந்து, செப்பமிட்டு, பொதுமைப்படுத்தி, அவரவர்குரவில் வெளிப்படுத்துவார்களாக்கும் என்றும் வெகு பாமரத் தனமாக அனுமானித்திருந்தேன். முக்கோணப் பட்டகத்தின் மூன்று பட்டைகளின் ஊடாகவே நிறப்பிரிகை சாத்தியமாதல்போல அவர்களிடையேயும் சொல்லாடல் ஒருங்கிணைவு இருக்குமாக்கும் என்று எண்ணிவிட்டேன். அதன் காரணமாகவே வேல்சாமியின் அவைதிகச் சொல்லாடலை மூவருக்

குமாகப் பொதுமைப்படுத்தி, அதையே விரிந்த தளப் பன்மை யாக்கி விட்டேன். இப்பொழுதுதான் தெரிகிறது அவர்கள் அவரவர்க்குரிய பின்-நவீனத்துவத்தோடு உதிரிகளாய்த்தான் செயல்பட்டிருக்கின்றனர் என்பது. ரவிக்குமாரைச் சான்றாகக் கொண்டால் வேல்சாமியை ஒரு 'இது'க்காகத்தான் ஆசிரியர் குழுவில் அமர்த்திக் கொண்டார்களே தவிர அவருடைய மூளையைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள அல்ல என்பது போல் ஒரு தோற்றம். 'நிறப்பிரிகை'யின் ஒவ்வொரு இதழ் வெளியீட்டிலும்- இப்போதைய பண மதிப்பைவிட நான்கைந்து மடங்கு அதிகமாயிருந்த காலத்தில் இரண்டாயிரமோ என்னவோ அவர் அளித்ததைப் பொருட்படுத்தும் அளவிலேயே அவருடைய இன்றியமையாமை பேணப்பட்டிருக்கலாம். வேல்சாமியைப் பொறுத்தவரை, 'நிறப்பிரிகை' என்னும் பெயரையே இயற்பியல் பேராசிரியரான அ.மார்க்சின் இருப்பாகப் பார்க்கும் பக்குவம் வாய்த்திருக்கிறது. மார்க்சுக்கு அவர், பழந்தமிழ் இலக்கியத்தை ஊடுருவிப் பார்க்கக் கிடைத்த சாளரமாகவும், பலதரப்பட்ட கருத்துகளையும் கொட்டிப் புடைத்து நேர்த்தி செய்யக் கிடைத்த முற்றமாகவும் இருந்திருப்பார்போல. வேல்சாமி மார்க்சின் நலம் பாராட்டுநராயிருந்ததோடு, சமயங்களில் செவிகைப்பச் சொல்லும் நண்பராகவும் இருக்க முயன்றிருந்தால், சுகபோராளிகளின் தன்முனைப்பையும் தன்மூப்பையும் கூட அரவணைத்துச் செல்வதற்கான புதிய விசாலங்களை மார்க்சின் பரிமாணங்களாகப் பொருத்தியிருக்கலாம் என்று அனுமானிக்கத் தோன்றுகிறது. எனினும் அவரவர் குண தோஷங்கள் அவரவரோடு என்னும் அம்சமும் இருக்கத்தான் செய்கிறது.

வேல்சாமியை நான் முதன் முதலில் அறிந்தது 'நம்ம முட்டை வியாபாரி' என்னும் மந்தகாசமான அறிமுகச் சொற்கள் மூலமாகத்தான். பின்னரே அவரைப் பார்த்தது. அவரிடம் எனக்கு மிகப் பிடித்த சுகமான அம்சம், வாழ்க்கைப் பாட்டுக்குத் தன்னை வணிகராய் நிலைப்படுத்திக் கொண்டாலும், சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் புத்தகங்களை சகட்டுமேனிக்குக் காசு கொடுத்து வாங்கிச் சேர்ப்பதிலும் அவற்றை ஒன்றுவிடாமல் படிப்பதிலும் ஒரு தேடலின் மூர்க்கத்தை அவர் பேணுவதுதான். இப்போதைக்கு அவரின் தேடல் புதிய சிந்தனைப்போக்குகளுக்கான விமர்சனப் புள்ளிகளாய் உள்ளன. போகப் போக தேடலுக்கான தேடலாகவும்

அது விரியக்கூடும், யார் கண்டார்கள். ஒருமுறை பேச்சு வாக்கில் “பிரச்சினை என்று வந்துவிட்டால் முதலில் வியாபாரம். பிறகுதான் படிப்பு, எழுத்து, சித்தாந்தமெல்லாம்,” என்றார். உண்மையில் வியாபாரத்தை முதன்மைப்படுத்துவதே, அதற்கப்புறமான விஷயங்களை விடமுடியாமல்தானோ என்னவோ.

பிறவியாய்க் கிடைத்த மனித முகத்துக்கு அறிவுசார் தேடலில் அர்த்தம் குவிக்க முனைவதை உயிர்ப்புள்ள வாழ்க்கைப் பயிற்சியாகக் கொண்டவர்கள்தாம் அந்த மூவருமே.

இப்படியெல்லாம் சொல்லிப் பார்த்துக்கொள்ள நேர்ந்தது ஒரு சோகமே. கலைந்து போன ஒரு குருவிக்கூட்டை நினைவுப்புவனில் மீட்டெடுத்து, தொட்டுத் தொட்டு அனுபவித்துப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொள்ளும் ஒரு சோகம்.

சிங்கப்பூர் சென்றுவந்த கவிஞர் அறிவுமதி என்னைத் தொடர்பு கொண்டு, அங்கே ‘கவிதாசரண்’ கருத்தில் காதலுற்றுத் தோய்ந்து திளைக்கும் தோழர் தமிழன்பனிடம் வசமாகச் சிக்கிக்கொண்டதைப் பற்றிப் பிரமிப்பு அடங்காமல் சொல்லிக்கொண்டிருந்தவர், திடீரென்று இடைநிறுத்திக் கேட்டார்: “ரவிக்குமாரின் பிரச்சினைகள் எப்படியாகவும் இருக்கட்டும் ஐயா. அவரை நம்பிப் பின்பற்றிய நாம் என்னாவது?”

இதற்கான பதில் எதுவாயிருப்பினும், கேள்வி தவிர்க்க முடியாததாகத்தான் வெளிப்பட்டது.

சுஜாதா எழுதிய ‘மஞ்சள் ரத்தம்’ கதையை “என்னமாய்க் கட்டுடைத்து புட்டுபுட்டு வைத்துவிட்டார் நம்ம ரவிக்குமார்!” என்று ஒருகாலத்தில் கிறங்கிப் போனவர்களை அதிரடிக்கும் படியாக “கட்டுடைப்பு என்று சொல்லப்பட்டதெல்லாம் கொச்சையான ஒன்றாகவே கருதுகிறேன். இத்தகைய விமர்சனம் என்பது முத்திரை குத்தும் ஒன்றாகவே இருந்தது,” என்று ‘காலச்சுவடு’ படித்தறையில் காலூன்றி முங்கியெழுந்து, கட்டுடைப்பை அழுக்கு தேய்க்கும் பன்னாடையாக்கிக் குளித்து முழுகிறாரே.

“80கள் வரை இலக்கியத்துக்கு மட்டுமே அதிக முக்கியத்துவம் தந்துவந்த கிறுபத்திரிகைகளை அதைத் தாண்டிய விஷயங்களிலும் கவனத்தைச் செலுத்த வைத்தோம்” என்று சொல்

விய மூச்சிலேயே, அவ்வாறு கவனத்தைச் செலுத்த வைக்கும் தீவிர முயற்சியாக, கலகப்பரிமாணம் கொண்ட சமூக அக்கறையோடு விழிப்புறு தலித்தியப் ('கீழிருந்து மேல் நோக்கிய') பார்வையில் செய்யப்பட்ட விமர்சனங்களையெல்லாம், 'அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண்ணிலவில்...' பிழியும் சோகத்தையே மாந்திக் களித்து மயங்கித் துயிலப் பயின்ற தலித் மக்களை செவ்விலக்கிய நிராகரிப்பாளர்களாகக் காட்டச் செய்த சதிச் செயல்கள் என்று பிரகடனம் செய்து, அ மார்க்ஸ் என்னும் தனிப்பட்ட மனிதரின் குணதோஷங்களால் தான்பட்ட காயங்களை ஆற்றிக் கொள்ளக் கிடைத்த அருமருந்தாகப் புரட்டிப் போடுகிறாரே!

“நமக்கு எதிரில் விரிந்திருக்கும் யுத்தகளம் பற்றிய மதிப்பீடு அனைத்து விதமான ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் அறிவியல் நியாத்தை வழங்கிக்கொண்டிருக்கும் பார்ப்பனியத்தைத் தோலுரித்துக் காட்டுவதே நமது பிரதான பணி என வலியுறுத்துகிறது,” என்று முழங்கிக் கிள்கிளுப்பூட்டியவர், இன்று தன்னுடைய புதிய யுத்தகள மதிப்பீடாக, ராஜ்கௌதமன் நூலின் கருத்தோடு உடன்படாமையே உயர்ந்த சித்தாந்தமாகவும், சதுர்வேத சாயல்களையே சாயங்களாகக் கொண்ட இலக்கியங்களை- குறிப்பாக புதுமைப்பித்தனையும் மெனனியையும் அனுபவித்துச் சுவைப்பதொன்றே தாழ்வுற்றுக் கிடக்கும் தலித் மக்களைக் கடைத்தேற்றும் தெப்பம் என்பதாயும், சுந்தரராம சாமியையும் க்ரியா ராமகிருஷ்ணனையும் ஆதர்சமாகக் கொள்வதொன்றே தலித்துகளை இலக்கிய வளமிக்க இந்துக்களாகும் பிரம்மோபதேசம் போலவும் பூச்சாண்டி காட்டி, தன்னை செவ்விலக்கிய உபாசகத்தளத்தில் நிறுத்திக்கொண்டு, இதுவரையிலான இலக்கிய வரலாற்றின் மறுபரிசீலனையெல்லாம் (சற்று மிகையானவை என்கூடச் சொல்லத் தோன்றாமல்) தீவிரமான இலக்கியப் படைப்பை உருவாக்க முடியாதவர்களுடைய முற்றான இலக்கிய நிராகரிப்புக்கான கலகக் குரல் என்று முத்திரை குத்துகிறாரே! (ஆச்சரியங்கள் இன்னும் தொடரக் கூடும். இவருடைய இலக்கிய உபாசகத்தின் திடீர் காட்சிப்படுத்தல் யாரை திருப்திப் படுத்த, அல்லது யாரை வெறுத்தொதுக்க என்றொரு கேள்வி இயல்பாய் முளைத்தெழுவதை ஒருவித இயலாமையோடு பார்த்துக் கொண்டிருக்கத் தான் முடிகிறது.)

ஆக, “அவரை நம்பிப் பின்பற்றிய நாம் என்னாவது?” என்பதாக அந்தக் கேள்வி விரிந்து செல்கிறது.

காலம் மனிதர்களைக் கனக்க வைக்கும்தான். இரும்பு கூட துருபிடித்து காலத்தால் கனக்கிறதுதானே?

எந்தத் தளத்திலும் துல்லியம் என்பது சாத்தியமில்லாதது. ஆனால் துல்லியம் பற்றிய பாவனையைச் சாத்தியப்படுத்தலாம். தலித் விடுதலைக்கான வழிமுறைகளைத் தீர்மானிப்பதிலும் இது பொருந்தும். ரவிக்குமாரின் அங்கீகரிப்புகள்-நிராகரிப்புகளின் தொகுப்பே தலித் விடுதலையைச் சாத்தியப்படுத்திவிடாது என்பது எவ்வளவு உண்மையோ, அவ்வளவு உண்மை காஞ்சா அய்யலயாவோ, அ. மார்க்சோ, அவர்களைப் போன்ற மற்றவர்களோ முன்மொழியும் வழிமுறைகளிலும் போதாமைகளும் பொருந்தாமைகளும் மலிந்து கிடக்கலாம் என்பதும். ஆனால் தலித் பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுப்பதில் அவர்கள் கருத்தியல் பகையாளிகளோ, உட்பகைச் சித்தாந்திகளோ அல்லர் என்பதே தலித் இயக்கங்கள் அவர்களைச் சந்தேகிக்காமல் இருப்பதற்கான நியாயங்கள். எனினும் அவை மறுக்கப்படுவதற்கான நியாயங்களும் வெளிப்படக்கூடும் என்றே படுகிறது.

தலித் மக்களிடையே நெடுங்காலமாக ஒரு முணுமுணுப்பு அலையாடிக் கொண்டிருக்கிறது. (இதைத் தொடர்ந்து இங்கே பேசப்படும் பார்வை, ‘தலித்துகள், பார்ப்பனர்கள் அல்லாத’ பிற இடைப்பட்ட சாதிகளைச் சேர்ந்த அறிவுஜீவிகள் எனப்படுவோரிடமிருந்து தலித்துகள் குறித்த அபிப்பிராயப் பகிர்வாக வெளிப்படுகிற ஒரு குவியம். இது சரி என்றால், சரிதான். அப்படி இல்லை என்றால், “இது முற்றிலும் தவறு. அவர்களாகக் கற்பித்துக் கொண்டு முரண்படுவதற்கான போக்கு. அடிபடுகிறவனிடமிருந்து எவ்வித உள்நோக்கமுமின்றி எதார்த்தமாக வெளிப்படுகிற உணர்வோட்டத்தைத் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் புனைந்துகொண்டு, தலித் பிரச்சினைகளுக்கான தீர்விலிருந்து அவர்கள் தப்பித்துக் கொள்ளப் புனையும் உத்தி. இந்தத் தப்பித்தலில் தலித் பிரச்சினைகளைத் தன்வயப்படுத்திப் பார்த்து மதிப்பிடுவதில் அவர்களுக்குள்ள ஒவ்வாமையும், தலித் மக்கள் எதிர்கொள்ளும் மனிதாபிமான மற்ற கொடிய முறைமீறல்களின் பச்சைப் புண்களிலிருந்து தங்

களை அந்நியப்படுத்திக்கொள்ளும் அவர்களது குரூரம் உறைந்துள்ள மரத்தனமுமே வெளிப்படுகின்றன” என்று தெளிவுபடுத்துவது தலித் இயக்கச் செயல் திட்டத்தில் ஒரு கூறாக இருக்க வேண்டும். பொதுப்புத்தியில் இந்த அனுமானம் மெய்யாகவே இருந்தாலும், அது ஒரு தவறே இல்லை என்பதற்கான முகாந்திரங்களும் அவற்றோடு ரவிக்குமார் எப்படிப் பொருந்துகிறார் என்பதும் இங்கே நிரல்படுகின்றன.

தமிழகத்தில் அந்த முணுமுணுப்பின் தொடக்கப்புள்ளியாக இந்திய விடுதலைக்குப் பின்னாலுள்ள பெரியார் காலத்தையே கொள்ளலாம் என்பது ஒரு விசித்திர முரண்தான். பெரியார் தலித் மக்களுக்கு ஆதரவாக எவ்வளவோ சொன்னார், செய்தார்தான். இதில் உளவியல் சார்ந்த ஒரு புள்ளியையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். அதாவது, பெரியார் தன்னை ஒருபோதும் தலித்துகளோடு ஒருணர்வாளராய், தலித்துகளில் ஒருவராய் வைத்து எண்ணியதே இல்லை. மாறாக, தலித்துகளைப் பஞ்சமர்களாகவும், தன்னை ஒரு பார்ப்பனக் கருத்தியலைத் துவம்சம் செய்திடும் சூத்திரத் தலைமகனாகவுமே உணர்வொருமை கொண்டிருந்தார். இதன் உள்ளம்சமாவது பஞ்சமர்கள் சூத்திரர்களுக்குக் கீழ்ப்படித்தானவர்கள் என்பதுதான். இது ஒரு வகையில் பணக்காரர்கள் (ஏழை மக்களுக்கு உதவும் வகையில்) தங்கள் செல்வத்துக்கு தர்மகர்த்தாக்களாக இருக்க வேண்டும் என்னும் காந்தித் தத்துவம் போலத்தான். மாறாக, அம்பேத்கர் ஒரு தலித்தாகப் பிறந்திருந்தாலும் உள் ளுணர்வில் ஒரு சூத்திரனாக இருந்ததும், தன் மக்களுக்கெதிராயிருந்த இத்து மதத்தை அதன் சமூகங்களுக்காக எதிர்த்தார் எனினும் இஸ்லாம், கிறிஸ்தவம் போன்ற இந்தியப் புற மதங்களை அதைவிட வன்மையாக எதிர்த்தார் என்பதும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய அம்சம். பெரியாரின் அந்த அந்நியப்படும் அண்மையின் வெளிப்பாடே போல் அவர் இயக்கத்தைச் சேர்ந்த இடைப்பட்ட சாதியினர் பலரும் தலித்துகளின்பால் தீண்டாமையை அனுசரிக்கவே செய்தார்கள். அது சார்ந்த கொடுமைகளுக்குத் துணை போகவே செய்தார்கள். அதை ரவிக்குமாரும் மறவாமல் குறிப்பிடுகிறார்.

பார்ப்பனர்கள் மேல் எத்தனை குற்றச்சாட்டுகள் வைக்கப்பட்டாலும், தலித் மக்கள் அவர்களால் நேரடியாகத் தாக்கப்பட்டதில்லை. தாக்குபவர்கள் எப்போதும் இடைப்பட்ட சாதி

யினர்தான் அவர்கள்தாம் தலித்துகளைத் தட்டிவைப்பதில் கண்ணும் கருத்துமாயிருப்பவர்கள்; தலித்துகளோடு உடன் பட மறுப்பவர்கள்; தலித்துகளின் நேரடிப் பகைவர்கள். ஆதலால், அய்யலயா சொல்வதுபோல் பிற்பட்டவர்களையும் தலித்களையும் ஒன்றாகப் பார்ப்பது (ரவிக்குமார் கூற்றுப்படி) சாத்தியமே இல்லை. உத்தரப்பிரதேசத்தில் முலாயம்சிங்- மாயாவதி கூட்டு சாத்தியமில்லாமல் போனதையும் ரவிக்குமார் ஞாபகப்படுத்துகிறார். (பா.ஜ.க. - மாயாவதி கூட்டுகூட உருப்படவில்லைதான். ரவி மறந்துவிட்டார் ஆனால் அதிலும் உருப்படாமல் போனதற்கான காரணம் கல்யாண்சிங் என்னும் பிற்படுத்தப்பட்டவர் அல்லது பார்ப்பனரல்லாதவர் மாயாவதியுடனான கூட்டை உடைத்ததுதான் என்று நாமே யூகித்துக் கொள்ளலாம்.) அண்மைக் காலங்களில் தலித் வீடுகளில் பார்ப்பன மருமகன்கள் படையெடுப்பே நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நல்ல படிப்பும், நல்ல வேலையும், நல்ல சம்பளமும் உள்ள நல்ல தலித் காளைகளை நல்ல பார்ப்பன மாட்டுப் பொண்கள் வரித்துக் கொள்வதும், அவர்களை நல்ல ஆச்சார இந்துக்களாகவும், நல்ல ஆர்.எஸ்.எஸ். காரர்களாகவும்கூட மறு ஆக்கம் செய்வதும் சுமுகமாக நடந்தேறிவருகிறது. தற்போது தமிழகத்திலும் அனைத்திந்தியாவிலும் பா. ஜ. க. தலைமைப் பீடங்களை தலித்துகளே அலங்கரிக்கிறார்கள் என்பதை அவர்களை உள்வாங்கி முடக்குவதற்கான பார்ப்பன உத்தியாக நாம் ஒன்றும் குறுக்கிப் பார்க்க வேண்டியதில்லை. அவர்களின் பரந்த மனப்பான்மைக்கு உதாரணமாகவே எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். மாறாக, கொலை வெறி பிடித்த இடைப்பட்ட சாதியினரோ தலித்தை ஒரு பஞ்சாயத்துத் தலைவராகக்கூட அனுமதிப்பதில்லை. அவர்கள் வீட்டுப் பெண்கள் தாமாகவே ஓடிப்போய் தலித்துகளை வரித்துக் கொண்டாலும் குத்துப் பழி கொலைப் பழிதான். மேலும் அம்பேத்கர் சொல்லியபடி தலித்துகள் இந்துக்கள் என்பதே சாத்தியம் என்பது ரவியின் கூற்று. ('நான் இந்துவாக சாகமாட்டேன்' என்று சொல்லி தன் வாக்குப்படியே செத்தவர் அம்பேத்கர்.)

ஆகவே தலித்துகள் பார்ப்பனர்களோடு இணைந்து செயல்படுவதே முற்றிலும் சாத்தியம். பிறமக்களின் கண்முடித்தனமான சாதியெறியானது தலித் விடுதலை முயற்சியைத் தடுக்கின்ற 'குறுக்கே விழுந்த கோடு.' அதை வெற்றிகொள்வதற்கு பார்ப்பனக் கூட்டே பலன் தருவதாய் இருக்கும் கோடு தானாகவும் அழியாது; அரசு விதியாலும் அழிபடாது என்னும்போது

பார்ப்பனக் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டு ஒரே தாவாகத் தாவித் தாண்டிப் போய்விட முயல்வதில் என்ன தப்பு?

இவ்வாறாக மூச்சுக்காற்றில் மிதந்துகொண்டிருந்த முணு முணுப்புகள் மொழியாக்கம் பெறும் சாத்தியக்கூறுகளை தனித்துகள் நடத்தும் கலைவிழாக்கள், நாடகங்கள் போன்றவற்றில் வரி பிளந்து படித்தால் அறியப்படும் நிலையிலிருந்து தற்போது வெளிப்படையாகவே விவாதிக்கும் நிலைக்குக் கொண்டு செல்லும் விபூகம் இருக்கலாம்.

அப்படிப்பட்ட ஒரு கட்டத்தில், ரவிக்குமார்- ஒட்டுமொத்த தனித் மக்களின் கேள்விக் கப்பாற்பட்ட ஆச்சாரியார் இல்லை யெனினும்- தன்னால் முடிந்த முயற்சியாக அந்த முணுமுணுப்பின் மொழியாக்கத்தை சித்தாந்த அந்தஸ்துக்குக் கொண்டு செல்லும் யோசனையை முன்னெடுத்திருக்கலாம்.

—இது ஆக்கக்கூடியதா? கனவிலேனும் நடக்குமென்று எவரேனும் கருதவும் கூடுமா? தனக்கு அறைகூவல் விடுகிற எதனையும் உள்ளிழுத்துக் கொல்லுவதும், கொல்ல முடியாத கலக அம்சத்தைப் புனிதப்படுத்தி முடக்குவதும் தானே பார்ப்பன பார்ப்பனியத்தின் இயக்க விதி? தன் தனித்தன்மையை எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் விட்டுவிடாத தனிமமே ஆனாலும், அந்த ராஜ திராவகத்தில் விழுந்த பிறகு மீட்சியற்று, மெல்லமெல்லக் கரைந்து நுணுங்கிக் காணாமல் போவது தானே கர்ம விதி? அதை முற்றாக நீர்க்கச் செய்வதும் வற்றடிப்பதுமே தனித்துக் கட்டியெழுப்பும் காரணி எனில், யுக் எழுச்சிக்கான தலையாய பணி தனித் தனித்துகளைத் தற்சார்பு சேனையாக்குவதல்லவா? தனித் சமூகத்தின் ஒட்டுமொத்த விழிப்புணர்வு, இடைவிடாத முயற்சி, வரம்பற்ற உழைப்பு, நிறைவான கல்வி, அறிவுசார் செல்வம் ஆகியவையல்லவா அதைச் சாதிக்கும்? அதற்கான முயற்சிகளில் கண்ணுள்ள ஒவ்வொரு தனித்தும் களமிறங்குவதை விடுத்து, குடித்திகளை உத்திகளாக்குகிறவன் தன்னளவில் தன்னிருப்பை தக்கவைத்துக்கொள்பவன் தானே?

விவாத சிரங்கு பிடித்தவர்கள் இப்படித்தான் விடாப்பிடியாகச் சொரிந்து கொண்டேயிருப்பார்கள். விட்டுத் தள்ளிவிடலாம். நடைமுறை சாத்தியங்கள் பற்றி அவர்களிடம் கனவுகள் மட்டுமே இருக்கும். உருப்படாத கனவுகள். பொருட்படுத்தத் தேவையில்லை. தனித் மக்களின் மீட்சிக்கான முயற்சிகளைப் பொறுத்த வரை எதுவும் நல்லதுதான். சின்னத் தூரும்புகூட மீட்டுமெனில் மிதவைதான்.

இந்தச் சாதிய சமூகத்துக்கு மனசாட்சியும் இல்லை; மனுஷத்தன்மையும் இல்லை. தலித்துகளுக்கு ஒரு கோவணத்தை வழங்குவதென்றாலும் அதைத் தகுதியற்றவர்களுக்கு வழங்கப்படும் கருணைக்கொடையாகவே கருதுகிறது. தலித் ஆணின் கோவணத்துக்குள்ளேயும், தலித் பெண்ணின் முட்டுத் துணிக் குள்ளேயும் அவர்களின் சகலமும் அடக்கப்பட வேண்டும் என்று வக்கரித்துக் கிடக்கிறது குடியரசைக் கூவிக்கொண்டு பொறுக்கி அரசியலுக்கு வந்தாலும், தன் கழிசடை முகத்தைக் காட்டித் தொலைக்கிறது. உதாரணத்துக்கு, பாட்டாளி மக்கள் கட்சி விடுதலைச் சிறுத்தைகளைச் சகித்துக்கொள்வதை மறுதலிக்கிறது. தேவர் பேரவைகள் புதிய தமிழகத்தை ஒழிக்கத் துடிக்கின்றன. அருந்ததியப் பெண்களை நக்கித் திண்ணத் துடிக்கிறவர்கள் இந்தச் சமூகத்தையே டரம்படித்த வயலில் காலைக்குத்துகிற கல்லைக் கால்கட்டை விரலால் அழுத்தி வைப்பதுபோல் அழுத்திப்பதைக்கிறார்கள். காவல் துறையினரும் பாதுகாப்புப் படையினரும் தலித்துகளைக் கொல்வதும் பெண்டாள்வதுமே தங்கள் தொழில்முறைக் கடமையாகச் சீரழிக்கிறார்கள். இந்தத் தேசத்தின் 75 சதவீத உழைப்பால் பெறப்படும் உறுதிகளுக்குச் சொந்தம் கொண்டாட வேண்டிய தலித் மக்களை இன்னமும் யாசிக்கிறவர்களாக வைத்திருப்பதிலேயே இந்த நாடு கீதைமேல் சத்தியம் செய்துகொண்டிருக்கிறது. எந்த வகையிலானால்தான் என்ன. அவர்கள் விடுதலையை வென்றெடுக்க வேண்டும்.

தலித் விடுதலைக்கு கருத்தியல் பகையாளிகளையும் உட்பகைச் சித்தாந்திகளையும் பயன்படுத்த முடியும் என்றால் சரிதான். அல்லாமற்போனால், எப்போதும் போல அவர்களுக்குப் பயன்பட்டுச் சீரழிவதல்லாமல் வேறென்ன புதிதாய் நடந்துவிடப் போகிறது?

நிறப்பிரிகையாளர்கள் 'கவிதாசரண்' மொழியைக் கண்காணிப்பதில் மிகவும் குறியாய் இருந்தவர்கள். என்னைப் பற்றிய சில தவறானதும் தங்களுக்குப் பிடித்ததுமான அனுமானங்களின் பேரில் என்னோடு இரண்டொரு அற்பப் புள்ளிகளிலேனும் முரண் வளர்ப்பதில் ஒன்றுபட்டிருந்தவர்கள். "நான் தமிழைப் பற்றிப் பேசுவதென்பது தலித்தைப் பற்றிப் பேசுவதே யாகும். அவர்கள்தாம் தமிழை அதன் வேர்தன்மையோடு உயிர்ப்புடன் காத்திருப்பவர்கள்," என்று, வரையறுக்கப்பட்ட என் தமிழியக் கோட்பாட்டை வெகு கெட்டிக்காரத் தனமாய் ஒதுக்கிவிட்டு என்னை மரபான தமிழ்த் தேசியவாதியாக முத்

திரை குத்தியவர்கள். எனது உணவுப் பழக்கத்தை வைத்தே எனக்கு புதியபுதிய அலங்காரங்களையெல்லாம் புனைந்து தூற்றியவர்கள். “தலித் விடுதலை என்பது பிராமணன் தக்கவைத்துக்கொண்டுள்ள கருத்தியல் தலைமை என்னும் உச்சிலக்கை எட்டுவதற்கான மேல் நோக்கிய நகர்வாகத்தான் இருக்க முடியும்” என்ற என்ற என் கருத்தை முற்றாகத் திரித்து- தலித்து கஷளத் தனி இனமாகத் தள்ளிவைக்கப் பயன்படக்கூடிய அவர்களின் தலித் சித்தாந்தத்திற்கு நான் விரோதி என்பதை- தலித் விரோதி என்றே முத்திரை குத்தித் தூற்ற முயன்றவர்கள். (இந்தப் புள்ளியில் தலித் பிரச்சினையை அணுகுவதில் அ.மார்க்ஸ் நிலைப்பாடு, ரவிக்குமார் நிலைப்பாடு என்ற வேறுபட்ட குறிப்பை இப்போதுதான் ரவிக்குமார் வெளிப்படுத்துகிறார். ‘தலித் பண்பாடு இதுதான்’ என்று வரையறுப்பதில் உடன்பாடில்லாத ரவிக்குமாரின் நிலைப்பாடு கவிதாசரண் முன்வைத்த நிலைப்பாட்டுக்கு எந்த அளவில் வலுசேர்க்கும் என்பதை இனிமேல்தான் ஆய்ந்திட வேண்டும்.) இவ்வளவையும் அவர்கள் முனைப்போடு செய்யத் தொடங்கியது, அவர்களது சொல்லும் செயலும் முரண்பட்டதை ‘சுரணை’யோடு கவிதாசரண் சுட்டிய பிறகுதான். எனினும் நான் என் கருத்துகளைத் தீட்டிக் கொள்வதில் அவர்களிடம் தொடர்ந்து நம்பிக்கை கொண்டவனாகவே என் இதழியல் பயணத்தைத் தொடர்ந்திருக்கிறேன். மேலை உலகுசார்ந்த புதிய சிந்தனாவாதிகளின் பெயர்ப்பட்டியலை உச்சரித்துக்கொண்டு அவர்களது ‘காப்பி’யியல்வாதியாக இல்லாமல், என்னளவில் ஒரு கருத்தியல்வாதியாக இருக்க முயன்றது அவர்களுக்குக் குறையாகப் பட்டிருக்கலாம். தனிப்பட்ட முறையில் அவர்கள் என்னிடம் சில்லறைத்தனமாக நடந்து கொண்டிருந்த போதிலும், மாற்றுச் சிந்தனைத் தளத்தில் அவர்களின் வீரியமும் விசாலமும் கொண்ட அமுத்தமான பங்களிப்பை நான் எந்தக் காலத்திலும் உயர்த்திப் பிடிக்கவே விரும்புகிறேன். அவர்களுக்கு மாற்றாக மாற்றுக் குறைவான உலோகங்கள்தாம் பரவலாக உள்ளன.

சில்லறைத்தனம்- சரியான, சாதாரண சொல்தான். அது பற்றி அவர்கள் வலுக்கட்டாயப்படுத்தினாலன்றி, மேற்கொண்டு பேச விரும்பவில்லை. என்னோடு உராய்வதை வெகு ஒற்றுமையாகவே செய்தவர்கள்- வேல்சாமி ஆட்சேபித்த அந்த வாக் கியத்தைப் போல இன்னொருமுறை எழுத எனக்கு உதவுவார்கள் என்றால், அதற்காகவேனும் நான் அந்தச் சொல்லைப் பயன்படுத்திக் காத்திருக்க வேண்டும். ●

மதிவண்ணன் கவிதைகளினூடாக...

36 கவிதைகளும் அவற்றுக்கிணையான ஊற்றங்களை சற்று மிகையான தீற்றல்களில் உமிழ்ந்து கொண்டிருக்கிற உலகநாதனின் 21 ஓவியங்களும் கொண்ட மதிவண்ணனின் 'நெரிந்து...' எனும் கவிதை நூலில் கடைசிப் பக்கம் வெள்ளையாக விடப்பட்டுள்ளது. இது தற்செயலாயிருக்கலாம். அந்தப் பக்கத்தை ஒரு ஓவியத்தால் நிரப்பியிருந்தால் அது கவிஞரை சரக்கு தீர்ந்துபோன சவலைப் தள்ளையாகக் காட்ட முயலக் கூடும். உட்பக்க ஓவியங்களும் கூட இட நிரப்பிகளாக மாற்றமடையக் கூடும். இதில் எதுவொன்றும் நேர்ந்துவிடாமல் அந்த வெற்றிடம் தன்னைத் தனக்கான அர்த்தத்தில் தக்கவைத்துக் கொண்டுள்ளது. அதை இட்டு நிரப்ப மதிவண்ணனிடம் கவிதைகள் இருக்கும். ஆனால் பொதுக்குணமுள்ள கவிதைகளிலிருந்து நேர்த்தி செய்யப்பட்ட கலக விதைகளைத் தொகுக்கும் முயற்சியில் அவற்றை விலக்கியிருப்பார் என்று படுகிறது. அப்படியும் ஒரு நாலைந்து கவிதைகள் தொகுப்பின் தொனியை மீறிய கவித்துவத்தோடு இடம் பிடித்து அமர்ந்து கொண்டுள்ளன. அவற்றுள் ஒன்றான பூவைப் பற்றிய கவிதையைத்தான் பெருமாள் முருகன் தன் அணிந்துரையில் வேறொரு தருவாயில் குறிப்பிடுகிறார். ஒரு சின்னத் தீண்டலில் தொட்டாற் சிணுங்கியானது நம்மை அந்நியப்படுத்தித் தன் இலைகளைக் கூப்பிக்கொள்கிறது. மதிவண்ணன் காட்டுகிற பூவோ அதனினும் மெல்லிதாக, நுண்ணிதாக நம்மை சிலிர்த்த வைக்கிறது.

கூர்ந்து அவதானிக்கும் எவனும் அறிந்துகொள்ள முடியும் உங்கள் பார்வையில் பட்டுவிட்ட அதிர்ச்சியில் ஒருகணம் நின்று பின் துடிக்கும் அதன் மெல்லிதயத்தை

என்கிறது மதியின் கவிதை. புவின் மெல்லிதயம் ஒரு கவிஞனுக்கும் வாய்க்கும் போதுதான் அது சொற்களில் ஒத்திசைவாகப் பேணப்படும். இத்தனை மென்மையான கவியுள்ளத்தை எத்தனை பிரளயங்களின் மனிதக் கசடுகள் புரட்டியெடுத்திருந்தால், பெருமாள்முருகன் உணர்ந்தாற்போல் அத்தனை வன்மையும் வன்மமும் கொண்ட சொற்களால் மரபான இலக்கிய மொழியாடல்களை அடித்து நொறுக்குகிற எத்தனம் பிறக்கும்! இப்போதைக்கு சொற்களால்தான் அதைச் செய்ய முடிகிறது. அடித்து நொறுக்குவது கைகளின் வேலை. அவை உள்ளன. அவற்றுக்கான வலிமையை வருங்காலம் தர வேண்டும்.

என் கவனத்தை ஈர்த்த அந்த நாலைந்து கவிதைகளையும் வகைப்படுத்தும் ஒரு வசதிகாகத்தான் தொகுப்பின் தொனியை மீறியவை என்று சுட்டுகிறேனே தவிர, அவற்றைத் தொகுப்புக்குள் அடக்குவதொன்றும் கடினமல்ல. மதிவண்ணனின் எல்லா கவிதைகளுக்கும் அவர் மன ஓசைதான் தொனி என்பதால், இந்தத் தொகுதியும் இனிவரும் தொகுதிகளும் கூட அதற்குள் அடக்கம்தான்.

குறிப்பிட்டுச் சொல்வதானால், அந்த நாலைந்து கவிதைகளில் என்னை அதிகம் பாதித்தவை இரண்டு கவிதைகள். காரணம், ஒரு கட்டத்தில் நான் அவற்றின் அர்த்தங்களாக அனுபவப்பட்டவன் அவரவருக்கான இலக்கிய மதிப்பீடுகள் இப்படியானதோர் அலகிலிருந்துதான் கிளைத்துப் படரும் என்று தோன்றுகிறது. மற்றபடி ஆன்மிகத் தடம் போடும் அழகியல் சித்தாந்தங்கள் என்பன வெல்லாம் அர்த்தப் பாசாங்குகளால் தத்தளிக்கும் ஆன்மிகம் போன்றே அபத்தக் கற்பித்தின் புனிதம் போர்த்திய வக்கிர வடிகாலாகி, முடிவில் கோவணத்தில் புழுக்கும் சீலைப்பேன்களாகிவிடக்கூடும்.

அநேகமாக தொகுதியின் எல்லாக் கவிதைகளும் சாதிய-சமூக வக்கிரங்களின் மேல் பாய்ச்சப்படும் கூர்ம்புகளாக என்னைக் கிள்ளிக் கிளறின என்றாலும், அந்த இரு கவிதைகளும் அமுதால் சுகம்போல மீண்டுமொரு முறை வாழத் தூண்டின. அவற்றில் ஒன்று நினைவுத் தடங்களின் முடிவற்ற பாழாகவும், மற்றொன்று துளிர்க்கும் தளிர்களின் அளவற்ற தவிப்பாகவும் தன்வயம் கொண்டு என்னை அலைக்கழித்தன. இரு கவிதைகளுமே நாய்களால் உவமிக்கப்பட்டவை. மதிவண்ணனுக்கு நாய்கள் நன்கு வசப்படுகின்றன. சாதிய சமூக அகமனப் பதிவில் நாயானது தலித்துக்கான குறியீடாகவே பாவிக்கப்படுகிறது. மதிவண்ணனை இந்தக் குறியீட்டுத் தாக்கம் வெகுவா

கப் பாதித்துள்ளது. அதனாலேயே அவரது கவித்துவச் சொல்லுமிழ்தல் மாற்றீடு செய்ய முடியாததாய் உக்கிரம் பெறுகிறது.

நாயிடம் நமக்குப் பிடித்ததொரு தனித்துவம் உண்டு. ஒரு முறை நம்மீது விசுவாசம் வைத்துவிட்டால், அதன் உயிர் போகும் வரை அதை மாற்றிக்கொள்வதில்லை. அடித்து விரட்டினாலும் அது நம்மை விட்டு ஒதுங்கிவிடுவதில்லை. நாயின் இந்த மழுங்கல்தனத்துக்காகத்தான். அது தலித்துகளின் குறியீடாக்கப்படுகிறது. மனிதர்கள் நாய்களல்லர் என்னும் உண்மை ஒரு பொருட்டே அல்லபோல் சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு மரத்துப்போய்விடுகிறது. இக்குறியீடு பற்றிய மதியின் கவிதையொன்று இத்தொகுதியின் உச்சபட்ச விச்சாக வெளிப்படுவதோடு ஒரு சரியான தீர்வாகவும் வடிவங்கொள்கிறது. கவிதை இரண்டு பகுதிகளைக் கொண்டது. முதற் பகுதி நாயின் மழுங்கல் தனத்தை ரசித்து, அதை உதைத்து மகிழும் மனித வக்கிரத்தைப் பதிவு செய்கிறது. அடுத்த பகுதி, எல்லாவற்றையும் குரோதத்துடன் நோக்கிக் குதறத் துடிக்கும் நாயைக் கண்டு அஞ்சி கவனமாகக் கடந்தோடிப் பாதுகாப்பான தொலைவில் பேச்சுமூச்சற்ற திகிலுடன் திரும்பிப்பார்க்கும் ஆதிக்க மனிதனின் வீழ்ச்சியை காட்சிப்படுத்துகிறது. இரண்டாம் பகுதியில் வரும் நாய்க்கு விசுவாசம் கற்பிக்கப்படவில்லை என்பது கவனத்துக்குரியது. விசுவாசம் என்பது அடிமைத்தனத்தின் முறிச்சீட்டுதானே தவிர வேறென்ன? தலித்தாய் அவமதிக்கப்படுகிறவன் இந்த விசுவாசப் பிணத்தை விட்டெறிந்து விட்டு மனித மூர்க்கத்தோடு நிமிர்ந்தெழ வேண்டும். சாதி வக்கிரத்துக் கெதிராக ஒன்றிணைந்து நொறுக்குவதைத் தவிர சமரசத்தை வென்றெடுக்கக் குறுக்குவழிகள் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

என்னைப் பாதித்த கவிதைகளில் ஒன்று “மனிதவாடையற்றுக் காலியான தெருக்களிலொன்றில்” என்று தொடங்குகிறது. அதன் சாரத்தை என தனுபவமாய்ப் பிழியத் தோன்றுகிறது.

ஒரு காதலன். காதலி என்று கொள்ளவும் கவிதை இடம் தருகிறது. அவனது வீரியமிக்க இளமையின் ஒற்றைக் குவிமையமாக அவன் நேசிக்கும் துணை. தன்னுடைய உலகும், தனக்கான வாழ்வும், தான் உயிர்க்கும் மூச்சுமாகக் குவிந்து கனிந்த நேசம் அது. கனவும் களிப்புமாய் வாழ்க்கை வசப்படும் தருணம், அகால மரணத்தல் தன் துணையற்றுப் போய் தனிமை அவன் முன்னே வாய்பிளந்து கிடக்கிறது. அதன் பிடிப்பற்ற விளிம்பில் நின்றபடி கதறுகிறான். ஆளற்ற வெளி அது. சுவடற்றுக் கரைகின்றன அவன் கதறல்கள். முடிவில்

அவனும் கரைந்து போனான் என்பதைக் கவிஞன் காட்டும் உவமையிலிருந்து நாம் பூகிக்கும் படியாய் இருக்கிறது. உவமைச் சித்திரமோ அதனினும் கொடிய வெறுமையால் பின்னப்பட்ட பாழ். ஆளற்ற தெருக்களில் ஒன்று. நாயின் மோப்ப உணர்வுப் பார்வையாக, அது மனித வாடையற்றுப் போன தெருக்களில் ஒன்றாகக் காட்டப்படுகிறது. அத்தெருவில் கூரை எரிந்து, சுவர்கள் இடிந்து சிகிலமாகிப் போன குடிசை. சாம்பல் பூத்துக் கிடக்கும் அதன் முற்றம். குடிசை குடும்பமாயிருந்தபோது, பசஞ்சாணத்தால் முற்றம் தெளித்துப் பெருக்குவது அன்றாடக் காலைக் கடன். வீட்டு மனிதர்கள் உண்ணும் போது முற்றத்தில் காத்திருக்கும் நாய்க்கும் ஒரு கவளம் சோறு கிடைக்கும். உண்ணும் கலத்தில் வெறும் தண்ணீர்ச் சோறு தான் எனில், உட்கார்ந்த இடத்திலிருந்தே அதைக் கழுவி ஊற்றும்போது அதில் நாய்க்கென்று சில பருக்கைகளாவது வந்து சிதறும். இப்போது வெறும் பொட்டல்தான் மிச்சம். வீட்டு மனிதர்களால் கைவிடப்பட்ட நாய், ஒற்றைப் பருக்கைக்கும் வழியற்றுப் போய், மனித வாசனைக்கு மாற்றாகச் சூழ்ந்திருக்கும் குனியத்தைப் பார்த்து நடுநிசியில் கத்திக்கொண்டிருக்கிறது. அது வீட்டு நாய். வீட்டு மனிதர்களைத் தோற்றுவிட்ட நாய் அங்கே கதறிக் கரைகிறவனுக்கோர் உதாரணமாய் செத்துவிழும்வரை அதன் கத்தல் குனியத்தை நிறைக்கும்.

வாழ்வில் எல்லாருக்குமே இப்படியொரு தருணம் வந்திருக்கும்தான். பலருக்கு அடுத்தடுத்த தருணங்களால் முன் தருணப் பதிவுகள் அழிபட்டிருக்கக் கூடும். எனக்கந்த பதிவுகள் என்னோடே தொடர்பவை. கவிஞர் இந்தக் கவிதையை இன்னும் கொஞ்சம் பிரயாசை எடுத்துக்கொண்டு செதுக்கியிருக்கலாமோ என்னவோ.

அடுத்த கவிதை, இந்த முதல் கவிதை வைக்கும் முற்றுப்புள்ளிக்கு முந்தைய, துணை தேடும் அதிர்வில் பூக்கும் மனத்தின் குறுகுறுப்பு. விலகினால் நெருங்கவும், நெருங்கினால் விலகவும் கிடந்து அல்லாடும் தன் துணையின் நினைவை சுவாசிக்கும் முடிவற்ற தவிப்பு. இதில் நினைவை ஒரு சின்னஞ்சிறு நாய்க்குட்டிக்கு ஒப்பிகிறார் கவிநர். குட்டியாய் இருக்கும்போது எந்தப் பிராணியும் அழகுதான். அதிலும் நாய்க்குட்டியானது, நம்மோடு ஒட்டிக்கொள் அது நடத்தும் ஊடாடவில் தவிர்க்க முடியாத அழகுப் பெட்டகமாகிவிடும். ரொம்பவும் சுத்தம் பார்க்கிறவன் கூட அதன் ரோஜா இதழ் போன்ற குளிர்நாவின் தீண்டலில் நெகிழ்ந்தே போவான். தளர்வாய் இருந்த ஒரு

தருணத்தில், கொஞ்சம் நெகிழ்வுற்று நெருங்கிய அந்த நிமிஷத்தைக் கெட்டியாய்ப் பற்றிக்கொண்டு சுற்றிச்சுற்றி வரும் நாய்க்குட்டி. 'கு'வென்று துரத்தினால் பின்வாங்குவதுபோல் கொஞ்சம் போக்கு காட்டும். 'பாவம். போய்விட்டதா' என்று தழைந்து பார்த்தால் அந்தக் கணத்திற்காகவே காத்திருந்தாற் போல் பாய்ந்து வந்து காலைச் சுற்றிக்கொள்ளும். இது வீட்டுநாய்க்குட்டி அல்ல. தெரு நாய்க்குட்டி. நினைப்பில் வளர்பவன் கூட இன்னும் வீட்டுக்காரியா காதவள்தான் இவ்வினிய கவிதையின் கடைசிக் கணுவைக் கொஞ்சம் கூர்ந்து ஆய்ந்தால், பெண்டாட்டியை வீட்டுநாயாகப் பாவிக்கும் ஆம்பளைத் தடியனைக்கூட அடையாளம் காணக்கூடும். ஆம்பளை தடியன்களோடு ஆண் என்னும் இன ஈர்ப்பால் மதிவண்ணனுக்கும் அனிச்சையான இணக்கம் இருக்கக் கூடும். இதன் பொறியை நாம் வேறொரு நாய்க் கவிதையில் உய்த்தறிய வாய்ப்பிருக்கிறது.

தலைவாசலுக்கு அருகில் படுத்துக்கொண்டு, தன் மேனி அரிப்பைத் தணிக்க முயலும் சொறிநாய் அது சொறிந்து கொள்ளக் கைகளின்றி அது படும் அவஸ்தை புரிந்தாலும் தன் கைகளை ஒரு போதும் இரவல் கொடுக்க முடியாது என்று கவிஞர் அடித்துச் சொல்கிறார். அதன் எஞ்சிய வாழ்வு வேதனையுடன் கழிக்க விதிக்கப்பட்டதென்கிறார். அதன்மேல் தனக்கு அனுதாபம் இருப்பதாகப் பிரகடனம் வேறு. 'தலை வாசலில் படுக்காதே, நாயே' என்று ஒரு கல்லை அதன் மீது விட்டெறிந்து விரட்டியிருக்கலாம். ஆனால் அவர் அதைச் செய்யவில்லையாம். அப்படிக்கல்லை விட்டெறியாததைத் தவிர அவரால் வேறு எதவும் செய்யக்கூடவில்லை என்கிறார். இந்த விளம்பல்களில் படித்த ஒரு அறிவாளியின் மேட்டிமைத்தனம்தான் பளிச்சிடுகிறது. 'இதன் விதியை மாற்ற ஒரு மருத்துவரை தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன்' என்று அவருக்கு எழுதத் தோன்றவில்லை. 'மனிதனாயிருப்பது இதனைப் பார்க்கும் அவஸ்தைக்குத்தானா?' என்று எளிதாய் ஒரு கேள்வியை வீசி விட்டுத் தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக்கொள்ளக்கூட அவர் முனையவில்லை. 'நான் நல்ல மனிதன். அதனால்தான் கல்லெறியாமல் வருத்தம் காக்கிறேன்' என்கிறார். 'நான் நல்ல ஆம்படையான். அதனால்தான் என் நோயாளிப் பெண்டாட்டியை வீட்டோடு கிடக்க விட்டு வைத்திருக்கிறேன்' என்று ஒரு கணவன் சொல்லலாம். 'நான் நல்ல எசமானன். ஆகவேதான் இந்த உருக்குலைந்துபோன ஊழியக்காரன் இனி என் குடும்பத்துக்கு உதவ மாட்டான் என்று தெரிந்த பின்னும், அடித்துத் துரத்தாமல் கருணை காட்டுகிறேன்' என்று ஒரு ஆண்டை சொல்லலாம். அவனவன் தளத்தில் அறிவின் மேட்டிமைத் தனமாகத்தான் அவை மதிப்பிடப்பட வேண்டும். இந்தக் கவிதையில் மதிவண்ணன் தன்னை விமர்சனத்திற்கப்பாற்

பட்ட நல்லவராய்க் காட்டிக் கொள்ளத் திட்டமிடாமல் இயல்பாய் வெளிப்படுவதை நேர்மையாகச் செய்திருக்கிறார் என்பதொன்றே மெச்சத்தக்க தாய்உள்ள அம்சம்.

இந்தத் தொகுப்பில் “ஒரு அவஸ்தை கரைந்து ஆசுவாசமாகும்...” என்று ஒரு கவிதை தொடங்குகிறது. அதுதான் தொகுப்பின் குவிமையக் கவிதை. வெகு அருமையாய்ச் செய்திருக்கிறார். கவிதை இவரிடமிருந்து எவ்வாறு சுகப்பிரசவமாகிறதெனச் சொல்லி, தன் கவிதையின் மரபணுக்கள் பற்றிய பிரகடனத்தை வெளியிடுகிறார். இந்த அருமையான கவிதையில் நேர்ந்துள்ள ஒரு சிறிய குறைபாட்டை- செயலுக்கும் சொல்லுக்குமுள்ள இடைவெளித் தாக்கம் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளப்படாமை பற்றி இங்கு சொல்லியாக வேண்டும்.

ஒரு பெரிய சபை. வேத வாசனை பரப்பும் வித்வ சிரோம்மணிகள் குழுமியிருந்த சபை. ஆன்மிக விசாரமும் அழகியல் உபாசனையும் பரவச பாஷாப் பிரவாகமாகி வித்யார்த்திகளைக் குளிப்பாட்டிக் கொண்டிருந்தன. அங்கே மதிவண்ணனும் தன் கவிதை நூலுடன் பிரசன்னமாயிருந்தார். குழல் வெகு சுகந்தமாய் மணத்தது. அந்நேரம் பார்த்து நம் கவிஞர் ‘டர்...டர்...’ என்று தகுந்த உராய்வுச் சத்தத்துடன் குசு விடத் தொடங்கினார். சபை தன் பாட்டுக்கு இயங்கிக்கொண்டிருந்தது. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக குசுச்சத்தம் செவிப்புலனைத் தாக்கியதற்கான சிறுசிறு சமிக்கைகள் தோன்றி மறைந்ததோடு சரி. வேறொன்றும் பெரிதாய் நடந்துவிடவில்லை குசு விடுவது பார்ப்பனர்களுக்கு ஒரு சுகானுபவக் கலை என்பது பாவம் மதிக்குத் தெரியாது.

ஒரு அவஸ்தை கரைந்து ஆசுவாசமாகும்

திருப்தியுடன் அதை நான் வெளியிடுவேன்

என்னும் அவருடைய கவிதை வரிகள் அசல் பார்ப்பன மொழிப்பாடல் என்பதும் அவருக்குத் தெரியாது. இதில் மதிவண்ணன் நமக்குக் காட்டும் அழகென்பது குசுவைப்போல அவர் தன் கவிதைகளை வெளியேற்றி ஆசுவாசப்படுத்திக்கொள்கிறார் என்பதே.

பார்ப்பனர்கள் எவ்விதக் கூச்சமுமின்றி வெகு அனிச்சையாகக் குசு விடுகிறவர்கள். விடுவதோடு, ‘அப்பாடா’ என்று வாய்விட்டுக் கூவி சிரமப்பரிகாரம் செய்து, தங்களை ஆசுவாசப்படுத்திக்கொள்பவர்கள். அவர்கள் குசுச்சத்தத்தில் யாரேனும் லஜ்ஜையுற்றுப் பார்வையை ஒட்டினால், ‘ஒங்க ஜோலியப் பாருங்கோ. ஸ்டமக் ப்ராப்ளம்- வாயு பிரியறது’ என வியாக்க்யானம் வேறு செய்வார்கள்.

இவை யாதொன்றையும் அறிந்திராத மதிவண்ணன் மிகவும் கடுப்பாகி, ‘நான்தான் விட்டேன்’ என்கிறார். இரண்டொரு ‘ஊம்’

காரங்கள் எழுந்து அதை அங்கீகரித்தன. 'நான்தான் குசு விட்டேன்' என்றார் திரும்பவும். கணத்தில் எல்லா முகங்களும் வக்கரித்துக்கொண்டன. சபை நாறிவிட்டது. குசுவால் அல்ல; குசு என்னும் பதப் ப்ரயோகத்தால். மதிக்கு ஏகப்பட்ட குஷி. 'இது ஒன்றும் சாதாரணக் குசு இல்ல. செத்த மாட்டிரல சுட்டுத் திண்ணுட்டு என் பாட்டன் விட்ட குசுவோட தொடர்ச்சி. அவரோட பேரன் நான் விடுறேன்' என்று விஸ்தாரமாக விளக்கினார். இவரை விடப் பெரிய கொம்பன்னையெல்லாம் சமாளிக்கக் கற்றவர்கள் அவர்கள். இவர் எம்மாத்திரம்?

'கையில புக் வெச்சிருக்கேளே. என்னது?' என்று திசை மாற்றினார். 'என்னோட கவிதைப் புத்தகம்' என்றார் மதி.

'அடடே. அதுகூட விடறேனா. எங்கே பாப்பம்' என்று கேட்டார்கள். கொடுத்தார். பார்த்தார்கள். பக்கம் பக்கமாய்ப் புரட்டிப் படித்து, முடித்து, மீண்டும் 39ஆம் பக்கத்தைப் புரட்டிக் காட்டி, 'இதத்தான் சொன்னேனா?' என்று சகஜமாக்கி, மிகுந்த நட்புப் பாவனையோடு நூலைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டு, திடீரென மந்தகாசம் பொங்க 'Anyhow, உங்க புக்ல ஒரு கவிதை ரொம்ப நன்னாருக்கு,' என்றார்கள். 'எந்தக் கவிதை?' என்று ஆவலோடு கேட்டார் மதி. 'அந்தக் கடைசிப் பக்கத்துக் கவிதை. எத்தனை சுத்தமா... அழகா... சுத்தம்னாலே அழகுதானே,' என்றார்கள்.

மதிவண்ணன் திரும்பிவிட்டார்.

ஆக, அந்தக் கவிதையில் மதி குறிப்பிட்ட கலவரங்கள் யாவும் அவர் விட்ட குசுவால் விளைந்ததல்ல. அவர் சொன்ன 'குசு'வால் விளைந்தவை என்று நாம் மாற்றி வாசித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

மதி தன்னுடைய கவிதைக்கான கச்சாப் பொருளைத் தன்னுடைய பாட்டன் விட்ட குணமும் மணமும் நிறைந்த குசுவிலிருந்து எடுத்துக்கொண்டிருப்பதாகச் சொல்கிறார். நல்ல விஷயம்தான். இதிலுள்ள அதிர்ச்சி மதிப்பீடுகள்தாம் நமக்கு முக்கியம் எனில், அந்தப் பிரகடனம் நியாயமானதுதான். ஆனால் இதற்கு மற்றுமொரு பொருளும் உண்டு. 'குசுவதல்' என்றால் வெகுமக்களின் மொழியாடலில் ஏமாற்றுதல் என்று பொருள். 'அவன் நல்லா குசி விட்டான்' என்பார்கள். மதிக்கு அது கச்சாப் பொருளாகும் பட்சத்தில் 'கவிதைக்குப் பொய் அழகு' என்னும் பழைய பல்லவிக்கு இட்டுச்சென்றுவிடும் அபாயத்தை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருக்கும்.

இந்த இடத்தில் ஒன்று சொல்லத் தோன்றுகிறது: தலித்தியக் கவிதை மொழியில் அதிர்ச்சி மதிப்பீடுகள் கட்டாயம் தேவைதான். ஆனால், அதையே போதையாக்கி, அதிலேயே உழல நேர்ந்தால்

தலித் விடுதலை இயக்கம் தன் விடலைப் பருவத்திலிருந்து விடுபடத் தயங்குகிறது என்றாகிவிடும்.

பெருமாள் முருகன் தன் அணிந்துரையில், மதி பயன்படுத்தி யுள்ள 'செத்த மாட்டரல், குசு, பீவாளி'... முதலான சொற்களைப் பட்டியலிட்டு, 'அவை கட்டமைக்கும் வன்மம் மிக்க உணர்ச்சியைக் குறிப்பிட்டுவிட்டு, போகிற போக்கில் ஒன்றைச் சொல்கிறார். அதாவது, 'யாருக்கேனும் மூச்சு முட்டுமென்றால், பூக்களைப் பற்றிய இவர் கவிதை வழியாகச் சற்றே ஆசுவாசம் கொள்ளலாம்' என்று.

இந்தத் தொகுதியில் இல்லாத ஒரு கவிதையில்,

ஒற்றைத் தாவணி போட்டு
வெள்ளரிப் பிஞ்சு விற்க வந்தவளிடம்
'நல்ல இளசுதானே' என்று சிமிட்டலுடன் கேட்ட
முரட்டு ஜீன்ஸ் போட்டவனிடம்
வெளிப்பட்ட வக்கிரம்
கவனமாய் அதைக் கவிதைப்படுத்தியவனிடமும்
இல்லாமலில்லை

என்று மதி சொல்லும் சூத்திரத்தின்படியே, மூச்சு முட்டுதல் யாருக்கேனும் என்பதோடு பெருமாள் முருகனுக்கும், அதை குறிப்பாகச் சுட்டுகிற கவிதாசரனுக்கும், 'தலித்துகள் புழங்கும் ஒரு பாவமும் அறியாத' எளிய சொற்களை தலித்திய வாழ்வின் இயல்பான இறகுத் தன்மையோடு சுகமான அனுபவமாக்க மறந்த மதி வண்ணனுக்கும் கூட நேர்ந்திருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொள்வது நேர்மையாயிருக்கும்.

அண்மையில் பெருமாள் முருகன் 'பீ' என்றொரு கதை எழுதியுள்ளார். அதில் மலம் அள்ளுகிறவனை 'அவன் உடல் முழுக்கவும் மலத்தினால் உருவாக்கப்பட்டதாகவும் அதுவே நாற்றத்தைப் பரப்புவதாகவும் தோன்றிற்று... அவன் பேச்சு துர்நாற்றம் படிந்ததாக இருந்தது' என்று விவரித்து, மலம் அள்ளுகிறவர்களைப் பற்றிய நமது 'கக்கூஸ் மனோபாவத்தை'த் தோலுரிக்கிறார். அறிவார்ந்த புரிதலோடும் அர்த்தமற்ற கொச்சை மனோபாவங்களிலிருந்து விடுபடும் உந்துதலோடும், தலித்தியத்தில் அக்கறை செலுத்தவது யாருடைய பாராட்டுதலுக்குமின்றி நம்முடைய மீட்சிக்காகவே என்னும் தெளிவோடும், இந்த நாட்டில் தலித்தாய்க் கூடுபாயத் தயங்காதவன் மட்டுமே சாதியற்றவனாய் இருக்கத் தகுதியுடையவன் என்னும் மெய்யறிவோடும் புழங்கிக் கொண்டிருக்கிற நமக்கே இந்தக் கதி என்றால், நாம் இன்னும் பார்ப்பான் குண்டியில் குசு குடித்துக் கொண்டிருக்கும் கேவலத்திலிருந்து மீளவில்லை என்பதுதான் மெய்ப்பாடு. தலித் என்றால் அவன் எப்போதும் பீயோடும் மூத்தி

ரத்தோடும் புழங்குகிறவன் தான் எனில், இந்த உலகத்தில் அன்றாடம் தன் உடம்பிலிருந்து மலத்தையும், சலத்தையும் கழித்து சு¹⁶ தப்படுத்திக் கொள்கிற ஒவ்வொருத்தனும் தன்னளவில் தலித்து தான் அல்லவா? ஆனால் இதுமாதிரியான மிகையுணர்ச்சிக் கேள்விகளால் தலித்துகள் அனுபவிக்கும் சிறுமைகளையும் அவமானங்களையும் துடைத்துவிட முடியாதுதான்.

இந்த 'மூச்சு முட்டல்' விவகாரம் நாம் சேகரித்துக் கொண்டுள்ள பாப்பாரத்தனமன்றி வேறில்லை. 'உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே' என்றான் தொல்காப்பியன். பாப்பாரத்தனத்தின் மூல விதி அது. உயர்ந்தோர் என்பது பண்பால், பெருங்குணத்தால் அல்ல. வள்ளுவனாவது தன் பங்குக்கு 'அந்தணர் என்போர் அறவோர்' என்று செந்தண்மை பூண்டொழுக்கும் பண்பு பற்றிச் சொல்லி வைத்தான். தொல்காப்பியனிடம் வாழ்வியல் அனுசரிப்பாக அந்தத் தடயம்கூட இல்லை. உயர்ந்தோர் என்பவர் 'ஆளுபவன், ஆசீர்வதிக்கிறவன், செல்வந்தன், சேனை நடத்துகிறவன்' என்றுதான் அடையாளப்படுகின்றனர். இலகியத்தை அவர்களும் அவர்களது சொல்லாடல்களுமே ஆள வேண்டும் என்பது விதி. பாவம் பீயை அவனால் தவிர்க்க முடியவில்லையாதலால் அதை மரியாதையோடு 'பகரவீ பவ்வீ' என்று அழைக்கச் சொல்கிறான். மக்களில் 85 சதவீதம் பேர் தங்கள் அன்றாடச் சொல்லாடலில் 'பீ, மூத்திரம், குசு' போன்ற பதங்களை எவ்விதத் தயக்கமுமின்றி கூச்சநாச்சமின்றி, அருவெறுப்பின்றி வெகு இயல்பாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டு வருகின்றனர். நாம் இன்றைக்கு மக்கள் மொழியில் இலக்கியம் படைக்கிறோம். மக்களின் குழு மொழியையும் வட்டார மொழியையும் பயன்படுத்துகிறோம். அப்படியும் மூச்சு முட்டல் பற்றிய உணர்வு நம்மவரிடமிடும் போகவிலலை எனில், நம்மைப் பீடித்துள்ள பிரமைகளிலிருந்து இன்னும் நாம் கழலவில்லை என்று அர்த்தம். மனத்தளவில் நாம் இன்னும் தலித்துகளை அந்நியமாகத்தான் வைத்திருக்கிறோம். அப்படி வைத்திருப்பதற்காகவே பொதுமொழிப் பிரயோகத்திலும் கூட நாம் ஒரு பாப்பாரத்தனத்தை வரையறுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். மரபான கல்வியானது படித்த தலித்துகளைக்கூட தலித் அடையாளத் தளத்திலிருந்து உருவிக் கொண்டு பாப்பாரத் தளத்துக்குச் செல்லவே உதவுகிறது. இந்தப் பாப்பாரத்தனம் பார்ப்பனர்களுடைய தளமாய் இருக்க வேண்டுவதில்லை. ஆனால் காலப்படிமானத்தில் அப்படித்தான் வடிவகித்தொலைக்கிறது.

மதிவண்ணன் தன் மொழியை 'எதிர்மரபுக்குரியதாக்க முயன்றிருக்கிறார்' என்கிறார் பெருமாள்முருகன். அணிந்தரை எழுதும் அவசரத்திலும் அவகாசமின்மையிலும் தீர யோசிக்காமல் பயன்ப

டுத்திய சொல்லாகவே அதை எடுத்துக்கொள்ள விழைகிறேன். மதிவண்ணன் மொழியிலுள்ள வன்.மம் தவிர்க்கப்பட்டாலும் அது எதிர்மரபுதானா என்பது கேள்வி. ஆம் எனில் நேர்மரபு எது? பார்ப்பன மரபுதானே? மக்கள் தொகையில் வெறும் 3% சதவீதம் பேரே உள்ள பார்ப்பனர்களை முதன்மை அலகாகக் கொண்டே மொத்த மக்களையும் 'பார்ப்பனர் - பார்ப்பனர் அல்லாதார்' என்று பாகுபடுத்தியதை நாம் இன்னும் ஒத்துக்கொள்கிறவர்கள்தாமே?

பார்ப்பனர்களுக்கு மனிதனில் இடுப்பு ஒரு எல்லைக் கோடு. இடுப்புக்கு மேலே உள்ள பகுதி உத்தமம். கீழே உள்ள பகுதி அதமம். பீ, மூத்திரம், பொச்சு, குசு என்பன இடுப்புக்குக் கீழ்வரும் பெயர்கள். ஆகவே வெட்கப்படுத்துபவை. உணவு செரிக்காவிடில் ஏற்பம் வரும். குசுவின் மெல்நோக்கிய பாய்ச்சல்தான் அது. சிலர் விடும் ஏற்பம் அரணைப் பல்லின் தூர்நாற்றத்தைவிட மோசமான வாடை வீசும். இருந்தும் அது வாய்வழியாக வெளியேறுவதால் உத்தமமான சொல். இந்த விதியில் பார்ப்பனர்களுக்கு ஓர்மை இருக்கிறதா என்றால் இல்லை. அவர்கள் 'வணக்கத்துக்குரியவர்கள்' என்பதால், காவில் ஒட்டிய புழுதி பாத தூளியாக்கப்படுகிறது. அதாவது, மொழி ஆச்சாரம் அவர்கள் மேன்மைக்குத்தானே தவிர மொழிச் சீர்மைக்கோ மனித கண்ணியத்துக்கோ அல்ல. ஆகவே இன்று நாம் முன்னெடுக்கும் மொழிமரபைப் பொதுமரபு அல்லது வேர்மரபு என்று சுட்டுவதே சரியாய் இருக்கும். இலகைபென்ன், பார்ப்பன வழக்குப்படி 'காசிக்குப்போனாலும் கர்மம் தொலையாது' என்பதாய், புதிய மரபுக்கும் அவர்களே அலகாகிவிடுவர்.

மதிவண்ணன் தனது கவிதையொன்றில் 'காவித் துணி மூடிய உறுமி'யைச் சுட்டிக் காட்டி இப்படிச் சொல்கிறார்:

நாராயணத் தாத்தாவுக்கப்புறம்
சக்கிலியர் குடியில் இல்லாமலேயாகிவிட்ட
கட்டைக் குழல் சொல்லும்
எங்களை முந்தி
எங்கள் கலை செத்துக்கொண்டிருப்பதை.

இது தனித் கலை பற்றிய அவரது கவலை மிகுந்த மதிப்பீடு. இதில் எனக்கும் கொஞ்சம் சொல்ல மிச்சமிருக்கிறது. தனித் கலை, தனித் பண்பாடு என்பன பற்றி தனித்தியர்களும், தனித் உணர்வாளர்களும், கருத்தியல்வாதிகளும் தெளிவான, தீர்மானமான முடிவை எட்டிவிட்டார்களா என்பது கேள்வி. ஒரு இனக்குழுவின் சுதந்திர வெளிப்பாடாய் இருக்க வேண்டிய கலையும் பண்பாடும் அடிமைப் படுத்தப்பட்ட தனித்துகளிடையே எத்தனை சதவீதம் சுயத்தின் வெளிப்பாடாய் இருப்பது சாத்தியம்? பண்பாடு- ஒற்றை மன ஒருசை

யாகவும், கலை- குழுமன் ஓசையாகவும் வெளிப்படுபவை எனக் கணிக்கலாம் எனில், இன்றைய தலித் வாழ்வு புதிய சுதந்திரத் தளத்தில் முற்ற முழுக்கக் கலைத்துக் கட்டப்பட வேண்டிய நிலையில் மனஓசைகளும் மறுசீரமைப்பு பெற வேண்டாமா? கலை, பண்பாட்டு விஷயத்தில் ஒவ்வொரு குழுவுக்கும் ஒரு தனித்த அடையாளம் உண்டு. தீண்டாமை, புறக்கணிப்பு, அடக்குமுறை ஆகிய பொதுப் புள்ளிகளில் ஒன்றிணையும் தனித்த அடையாளங்களின் கூட்டுத் தொகுப்பே தலித் சமூகங்கள். இந்நிலையில் எது தலித் கலை, எது தலித் பண்பாடு, அல்லது பண்பாட்டுச் சின்னம்? ஒட்டுமொத்த தலித் மக்களின் பொதுப் பண்பாடு, சின்னம் என்பதான பேச்செல்லாம் தலித் சமூகக் குழுக்களின் பன்மைத்துவ ஒருங்கிணைவைத் தகர்க்கும் காரணியாகிவிடாதா? எனில், தனித்த கலை, பண்பாடுகளைப் பேணுவதில் தலித் சமூகக் குழுக்களிடையே பரிந்துணர்வும் தகவமைப்பும் எவ்வாறு உறுதி செய்யப்படும்? இவைபற்றியெல்லாம் மனந்திறந்த விவாதங்களும் கருத்தாடல்களும் உல்த் எழுச்சி நிலையிலேயே இணைவாக மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

இந்தக் கணத்தில் தலித்துகளைப் பொறுத்த வரை, எது அவர்களது அடிமை வாழ்வுக்கான தொண்டியுள் சின்னமாக விளங்கியதோ, அதுவே அவர்களது கலை- பண்பாட்டுச் சின்னமாக இருக்க முடியுமா? முடியுமெனில் எப்படி? எப்போது? ஒரு காலத்தில் நாயணம் இசை வேளாளர்களின் தொண்டியுள் சின்னமாகவே சிறுமைப்பட்டது. டி. என். ராஜரத்தினம் பிள்ளை எல்லா உடைமைச் செறுக்காளர்களையும் மிஞ்சிய இசைச் செறுக்காளராய் நிமிர்ந்தெழுந்து, சுதந்திரத்தை நிலைநாட்டியபோதுதான் அந்த நாதசுரம் அவர்களின் கலைச் சின்னமாய் அர்த்தம் பெற்றது. அது போன்றதொரு மாற்றத்தைத் தலித் மக்களும் சாத்தியப்படுத்த வேண்டும். தலித் விடுதலையின் முதல் படியே ஒரு தலித் தன்னைத் தொண்டியுக்காரனிலிருந்து தொழில்முறையாளனாக மீட்டுக்கொள்வதாகத்தான் இருக்கும். தொண்டியுமென்பது ஆதிக்கவாதியின் தேவைக்கும் கட்டளைக்கும் பணிந்து, அவன் விரும்பி இடும் பிச்சையை ஏற்று, அவன் நிறைவையும் மகிழ்ச்சியையும் முற்றெல்லைகளாகக் கொண்டு புரியும் அடிமைப் பணி. அதற்கு மாறாக தொழில் என்று கொண்டால், அதைச் செய்வதில் ஒருவனுக்குச் சுதந்திரமும், செய்யும் பணிக்கூரிய கூலியும் சாத்தியமாகின்றன. நிலவுடைமைச் சமுதாயத்தில் வேளாண் கூலிகளாய்ச் சுருக்கப்பட்டிருப்பதே சாதிய அடிமைத்தனத்தைப் பேணும் மூல காரணியாம். தொழில்முறைத் தேர்வு ஒரு சமூகக் குழுவின் தன்னுரிமையை மீட்டெடுக்கும் என்பதற்குக் கண்கண்ட சான்றாயிருப்பவர்கள் நாடார் இன மக்கள். அவர்கள் 1930-40கள் வரைகூடத் தலித்துகளுக்கு

இணையாக, சில தருணங்களில் கீழ்மையுற்றும் சாதிய இழிவுக்கு ஆட்பட்டிருந்தனர். அவர்களில் பலருக்கும் பனை ஏறும் தொழில் ஒன்று இருந்தது. அதனடியாக, முதலில் தங்களைத் தொழில் சார்வாளர்களாக நிலைப்படுத்திக் கொண்டனர். தொழில் என்றானதும் ஒன்று போனால் இன்னொன்று என்னும் தொழில் தாவலும் தொழிலார்ந்த நுட்பமும் சாத்தியமாயின. அதன் வளர்ச்சியாகத் தொழில் முனைவோராக, தமிழகத்தின் வணிக சமூகமாக, வணிக நலம் சார்ந்த ஒற்றைத் தேசியக் கண்ணோட்டமும் ஆர்.எஸ்.எஸ். சார்புப் பார்வையும் கொண்டவர்களாக... அவர்கள் வளர்ச்சி திசை மாறிக்கொண்டிருக்கிறது. (கோயில் வழிபாட்டில் பார்ப்பனர் அவர்களுக்கிழைத்த புறக்கணிப்பும் தள்ளிவைப்புமான கொடுமைகளால் பெரியார் காலத்தில் ஒட்டுமொத்த சுயமரியாதைக்காரசனாயிருந்தவர்கள், பார்ப்பானை முற்றாகப் புறக்கணித்துத் தங்கள் சமூகப் பெரியவர்கள் தலைமையில் மணம் புரிந்துகொண்டவர்கள்—இன்று ஆங்காங்கே பார்ப்பானை வைத்துத் திருமணம் நடத்தித் தங்களை வைஸ்யர்களாகப் புனைந்துகொள்ள முனைந்துள்ளனர்.) அவர்களுடைய அயர்ச்சி—தளர்ச்சியற்ற கடின உழைப்பும், மகமை என்றும் பிடியரிசித் திட்டமென்றும் வகுத்தமைத்துக்கொண்ட சமூகக் கூட்டுணர்வுத் திட்டங்களும், வரவின் மிகையைக்கொண்டு கல்விக்கூடங்கள் நிறுவும் கண்ணொளிச் செயல்முறைகளும் ஒரு தலைமுறைக்குள்ளாக அவர்களை முற்பட்ட சாதியினராக மாற்றியுள்ளன. தங்களைத் தொழில்முறையாளர்களாய் மீட்டுக்கொள்ளும் வகையற்று அவர்களில் ஒரு நிலப்பிரிவினர் தொண்டுமியக்காரர்களாகவே தென் திருவிதாங்கூரிலும் குமரியிலும் இன்றைக்கும் கூடச்சிறுமைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

மதிவண்ணன் ஒரு கவிதையில் தலித்துகளைப் பற்றி “எழுதும் உரிமை நாட்ட முண்டா தட்டும்” பிற சாதியானை மிகக் கறாராக எடைபோட முயல்கிறார். ஊர் நடுவில், வலிமறக்க ஏற்றிக்கொண்ட குடி போதையில், தான் நொந்தப்பட்ட யுகாந்திர வலியையெல்லாம் கொட்டிக் கவிழ்க்கும் அப்பனைப் பார்த்துக் கையாலாகாமல் குமையும் மகனின் உள்ளத்தை—காதல் பொங்கும் விழியசைவில் வீழ்ந்து கொஞ்சமொழிப் புதிர்ப்பொருளில் கிறக்கமுற்றுக் காதலியை நெருங்குகையில் தன் முன்னோன் தூக்கிய பீவாளியின் துர்வாடை வந்து பொட்டில் அறைய, அதிர்ந்து புறமொதுங்கும் பேரனின் குருதி சிந்தும் நெஞ்சை எவன் உள்வாங்கத் தெரிந்தவனோ, அவனே தலித் உணர்வாளன் என்கிறார். அல்லாவிமல் ‘உன் குத்தையும் வாயையும் முடிக்கொண்டு போ அந்நாண்ட்’ என்கிறார். இந்தக் கறார்த்

—இதன் தொடர்ச்சி 97ஆம் பக்கம்

சிறுகதை

பெரிய ஆளு குச்சியை ஊனியபடி கோயிலு பக்கம் வந்ததும் பட்டாசாலையில் குந்தியிருந்த எல்லார்க்கும் ஆச்சரியமாப் பூட்டுது.

“எப்ப அண்ண வந்திங்க?”

கோயிலு தூண்ல கால ஒதஞ்சிக்கிட்டுப் படுத்திருந்த எலியன் எந்திரிச்சிக் கேட்டாரு.

முன்பக்கமா தொங்கன கோமணத்தை வளைத்து மடியாக்கி அண்ணாக்கவுத்துல சொறுவியிருந்ததில வச்சிருந்த சுருட்டையும், வத்திப்புட்டியையும் ஒருகையால எடுத்தபடியே ‘ராத்திரிதாங் கொண்டாந்து வுட்டாங்க எலியா...’ன்னாரு பெரிய ஆளு. சுருட்ட பத்தவச்சி பொகையை இழுத்து வளையம் வளையமா கோயிலு கூரையைப் பாத்து வுட்ட படியே ரெண்டு வெரலால கண்ணாடிய சரி செய்ஞ்சபடியே மொகத்தைத் திருப்பிப் பெருமையாப் பாத்தாரு. அந்தப் பார்வையில், ‘போங்கடாத் தெரியும், இனிமே ஆவட்டும் பாத்துக்கறங்...’கறமாதிரி ஒரு அலட்சியம் தெரிஞ்சிது.

கால நீட்டிப்போட்டுக்கிட்டு குந்தியிருந்த சேராக்குப்பத்துக் கெழுவி வெத்தலப்பாக்க கீழ முழிஞ்சிட்டு “எங்க போயிருந்தாரு பெரிய ஆளு, ‘எப்ப அண்ண வந்திங்கன்னு’ கேக்கற”ன்னு எலியனைப் பாத்துக் கேட்டுது.

“அவரு கண்ணு உரிக்கப் போயிருந்தாரு.”

“அதுதான் நாலஞ்சி நாளா கோயிலு பக்கம் ஆளக் காணமா...”

“கோயிலு பெரிய ஆளு இல்லாம சத்தே சத்துன்னு கெடந்து போச்சிப்பா...”

செய்நெய்

கண்மணி குணசேகரன்

நாராயணசாமி பெரிப்பா பெரிய ஆளு கிட்ட வந்து குனிஞ்சிப் பாத்நாரு. தோதா மொகத்தைக் காட்னாரு பெரிய ஆளு. கருப்பு வளயம் போட்டக் கண்ணாடி போட்டிருந்துது. ஒரு கண்ல பச்சத்துணி மறப்பு மண்டய சுத்திக் கட்ன ஒரு துணி நாடாவுல தொங்கிக்கிட்டு இருந்துது. இப்பிடி நாராயணசாமி பெரிப்பா பாத் துக்கிட்டு இருக்கிறப்பவே, எனுமா இருந்துதோ தெரியில பெரிய ஆளுக்கு. பட்டுன்னு நுனி வெரலால பூவப் பறிச்சி எடுக்கற மாதிரி மெதுவாக் கைட்டி, தோள் மேலப் போட்டிருந்த சழுக்காளத் துணியால தொடச்சார். மறுபடி வாயால, தூசுக்கீசு இருக்குமோன்னு ஊதனார்.

“ஒரு கண்ணு சுமாரா இருக்குன்னு உட்டுட்டாங்க. லேசா அதுக்கு மூக்கப் பாட்லால மருந்து மட்டும் போட்டாங்க. இன்னொரு கண்ல சுத்தமா பார்வ இல்லன்னு உரிச்சிட்டாங்க. உரிச்சக் கண்லதான் மறப்புப் போட்டுக்கு. ஒரு மாசம் வரைக்கும் அதிகமா இருக்கற வெளிச்சத்தப் பாக்கக் கூடாதுன்னு ட்டாங்க.” தொடச்சக் கண்ணாடியைத் தூக்கிப்புடுச்சி, மறப்பு இல்லாத கண்ணால அழுக்கு இருக்குதான்னு பாத்ந்துட்டு, லேசா சிரிச்சபடி தலய திருப்பி எல்லாரையும் பாத்நாரு. இந்த மகிழ்ச்சியிலே ரெண்டு இழுப்பு இழுத்துட்டு தூணு ஓரமா வச்சிருந்த சுருட்ட மறந்து போனாரு. அது அமிஞ்சிப் போயிருந்துது. எடுத்துக் கோமண மடியில வச்சிக்கிட்டார்.

கண்ணாடியைப் போட்டுக்கிட்டதும் பெரிய ஆளுக்கு ஒரு பொலிவு வந்திருந்தது மொகத்துல. கண்ணாடி போட்டிருக்கறப்ப பார்க்கும் போது வயிசி ஆன ஆளு மாதிரி தெரியில. அந்த வழக்கத் தல மட்டும் களம் மாதிரி இல்லாம இருந்துதுனா எளவட்டந்தான் அடிக்கடி கண்ணாடியைத் தூக்கிவுட்டுக்கறதும், மூக்குத் தண்டுல வெரல வச்சி ஏத்திவுட்டுக்கறதும் பெரிய ஆளு அலட்டலா இருந்தாரு.

“கண்ண உரிக்கறப்ப பயமா இல்ல...?”

“எனுமோ ஊசிப் போட்டாங்க. மயக்கமா இருந்துது. மறுபடி நெனவு வந்து பாக்கறப்ப கண்ணுல மண்ணக் கொட்டி அறக்கன மாதிரி உருட்டிச்சி. அப்புறம் பஞ்சி வச்சி கட்டிவுட்டாங்க. ரெண்டு வேல பஞ்ச எடுத்துட்டு மருந்து போட்டாங்க. மறுபடி ஒரேயடியா பஞ்ச எடுத்துட்டு மறப்பு கட்டிஉட்டாங்க; கண்ணாடி போட்டு உட்டாங்க...” விலா வாரியா பெரிய ஆளு சொல்லும் போது மொகத்துல மகிழ்ச்சி தாங்குல.

“காசு வைத்தியமா... எனாம் வைத்தியமா?” கெழுவி உடுல.

“யாரு இவனுவளா (மொவனுவோ) காசு வைத்தியம் பாக்க இட்டுக்குட்டுப் போறானுவோ. எப்போ சாவான், திண்ண ஒழியும் னுட்டு நிக்குறானுவோ. எனுமோ அந்தக் கெழுவி, அதான் ஏம் பொஞ்சாதி செல்லம்மா இல்லன்னா ஏங்கத குருட்டு மாட்டுக் கததான்.

“நீங்கக்கூட கவனிச்சிருக்கலாம். ஆமா நீங்க எங்க அம்மாம் ஊகமா கேக்கப் போறிங்க. அன்னக்கி தெருவுல, ரேடியாப் போட்டக் கார்ல வெளம்பரம் பண்ணாங்க. ‘எலவசமா கண்ணு டெஸ்டு பண்றம்’னு. கெழுவி செல்லமாதாங் கையைப் புடிச்சி இட்டுக்கிட்டுப் போச்சி. ஆமா பேரு மறந்து போச்சி. நெல்லப் பேரு. மனசுல இருக்கு, வாயில வரமாட்டங்குது. உம் உம்... ‘அருமா’ சங்க மாம அதுதான் ஏற்பாடு பண்ணியிருந்துது விருத்தாலத்தல. பொட்டப் புள்ளிவோ, வயிசிப்பசங்க, வயசாதுவோ எல்லாம் வந்து கும் பலு அதிகம். நாமதான் வயிசி ஆன ஆளுவோ வர்றம். அறியாப் பசங்க, ரவரவ இருக்கறதுகூட வந்து வரிசையில நிக்குதுவோ. அதுக்குலாம் அதுக்குள்ளியே கண்ணுல கொறவந்து போச்சின்னா கொற காலத்துக்கும் என்னாப் பண்ணும்! எல்லாத்துக்கும் டெஸ்டு பண்ணாங்க சுமாரா கண்ணு இருக்கிறவங்களுக்கு அங்கியே கண்ல மருந்து போட்டு மாத்திரைமருந்து குடுத்த ஊட்டுக்கு அனுப்பிட்டாங்க. என்ன மாதிரி கண்ணு உரிக்கிற கேசங்கள பஸ்கல ஏத்திக்கிட்டு திருச்சியில சோசப்பு ஆஸ்பத்திரியாமா, அங்க அவங்க செலவுலியே இட்டுக்கிட்டுப் போனாங்க.”

எல்லாரும் ‘உம் உம், அப்பிடயா’ன்னு வாயப் பொளந்துக்கிட்டுக் கேட்டுக்கிட்டு இருந்தாங்க. கேக்கறவங்களும் ஆர்வமா கேப் பாங்கன்னு தெரிஞ்சே ஆஸ்பத்திரியிலேயே திட்டம் போட்டு வச்சிருந்தாரு பெரிய ஆளு, இதலாம் இப்பிடி இப்பிடி சொல்லும்து.

“அங்க எனுமோ ஒரு லைட்டப் போட்டாங்க. கண்ணாடி பொட்டி மாதிரி இருந்த அதுல நெறயா ‘ஆனா’ ‘கானா’ ‘டா’ னான்னு எழுதியிருந்துது. இன்னம் ‘ஒன்னு ரெண்டும்’ போட்டிருந்துது. நமக்கு அந்தக் காலத்துல வண்ணாமூட்டு பொன்னன் செவுத்துல எழுதி சொல்லிக் குடுத்த மாதிரி, அங்க ஒரு ஆளு ஒக் காந்துக்கிட்டு இது என்னா எழுத்து இது என்னா எழுத்துங்கறான். அப்பப்ப கண்ணாடியை மாத்திப் போட்டு உடறான். எந்தக் கண்ணாடியை போடும்போது எழுத்து தெளிவாத் தெரியுதுன்னு சொல்றமோ அந்த கண்ணாடி நெம்பரக் குறிச்சிக் குடுத்து நாலாம் நம்பருக்குப் போ, அஞ்சான் நெம்பருக்குப் போன்னு சொல்லிடுறாங்க. அங்கியும் இங்கியும் தேடி அலச்சலாப் பூட்டுது. அடிக்கடி கண்ல மருந்து போட்டு அப்பறமா கண்ண உரிச்சாங்க.

“அடப்போயேன். எம்மாம் பெரிய கட்டடம் தெரியுமா அந்த ஆஸ்பெட்லு. எம்மாம் டாக்டரு. எம்மாம் நர்ஸம்மா. காலையில் ஜெபம் பண்ணிட்டுதான் ஆஸ்பெட்லுல வேலப் பாக்கறாங்க. என்ன ஒருநாளு செல்லம்மா இட்டுக்கிட்டுப் போச்சி. அங்கப் போனப்பறந்தான் தெரியிது, நம்ம வேதக் கோயில்ல பாடறாங்கள அந்த மாதிரி பாட்டுதான்.

“அட... அங்கப் போடற சோறு இருக்க. வேணும் வேணானு திங்க வேண்டிதுதான். என்னாலல்லாம் முழுங்க முடியல. நாய வெலக் கட அரிசி மாதிரி திண்டாங் கொட்ட அரிசி. மொன்னு தின்னாலும் செரிமானம் ஆவமாட்டங்குது. நம்ம ஈட்டு ஆளுவோ தான் அதிகம். வாங்கித் தின்னுட்டு பாட்டும் கூத்தும் ரெகள உட வேண்டிதுதான். நாறு அங்க இருக்கறப்ப அரியலூர்லேர்ந்து ஒரு ஆளு. நெல்ல படிப்பாளி போல்ருக்கு. நெல்ல கொரல் வளம் வெங்கலம் மாதிரி. எடுத்து உட்டாரு பாரு, பதினேழ்ல கர்ணம் பொன்னருவி பொலம்பல. மே மாடியில இருந்த பெரிய டாக்டரு வந்து நின்றுக் கேட்டுட்டு ஒன்னுஞ் சொல்லாமப் பூட்டாரு. எங்களுக்கு அவருதாம் பொழுதுபோக்கு. அவருக்கும் கண்ணு உரிச்சவேலதான்.” எதயோ சொல்லாம விட்ட மாதிரி இருந்தது பெரிய ஆளுக்கு. வலது கையி வெரலால கண்ணாடிய சரி செஞ்சப்படி “உம் நாங்க அங்க இருந்தப்பதான் அந்த அம்மா ஜெயரல்தா வந்தாங்க. கடலும் காவேரியுமா கூட்டம் தெரியுமா? அப்பிட்யே காத்தாடிய சுத்ப்படி ராக்கடல் அந்த அம்மா ஓசர இருந்தபடி கைய அசச்சாங்க பாரு...” பெரிய ஆளு சொல்லிக் கொண்டு இருக்கும் போதே ஏரிப்பக்கமா வந்த பேரன் ஏழுமல அவரு வாய நிண்டினான்.

“அப்ப, அந்த அம்மாவ கண்ணு உரிக்கப் போற சாக்குல போயிப் பாத்துட்டு வந்துட்ட”ன்னு சொன்னதும்தான் பெரிய ஆளுக்கு ஒரு மாதிரியாப் பூட்டுது. “இதாண்டா இந்த நொளுவங்கறது. நாந்தாங் கண்ண உரிச்சிகிட்டுக் கெடக்கறன. நாறு போயி எங்க பாக்கறது. பாத்துட்டு வந்துசொன்னத வச்சிச் சொல்றன்.” இதுக்கு மேல அங்க நின்னா கெழவரு எப்பிட்யும் ஏதாவது பேசுவாருன்னு எட்டத்த போனான் ஏழுமல.

பெரிய ஆளுக்கு பேசறதுக்கு செரமமா இருந்தாலும் வுட் லேர்ந்து கெளம்பினதிலிருந்து, மறுபடியும் வந்து வுட்ல நொழஞ்சிது வரைக்கும் வெலாவாரியா சொல்லி முடிச்சப்பறந்தான் நிறுத்தினாரு. மறுபடியும் ஏதோ சொல்றதுக்கு வாய எடுத்த பெரிய ஆளு எலியனின் கொரட்ட சத்தம் கேட்டு நிறுத்தினாரு. சேராக்குப் பத்துக் கெழுவிடும் மொடங்கிப் பூட்டுது.

“இவனுவோ பொறவிசாரமே இப்டிதான். ஒரு வார்த்தை பேசிக் கிட்டு இருக்கும்போதே அப்பிடயே சமஞ்சிப் பூடுவானுவோ. இவனு வுள சொல்லிக்குத்தமில்ல. நம்மளமாதிரி கண்ணு உரிக்கன்னாவது ரெண்டு எடத்துக்கு அங்கஇங்கன்னு போவுனும். நாகரிகம் தெரியு னும். சரி ஊட்டப் பக்கம் போவும். மத்தியானம் மாத்தர சாப் படனும். கண்ணாடிய கைட்டி சுத்தம் பண்ணபடியே வூட்டுப் பக் கம் போனாரு. சூரியன் தலைக்கு மேல இருந்துது.

பேரு கோவிந்தசாமி. ஆனா வாட்டசாட்டமான ஆளு. வலுத்த கட்ட. கழுத்து எலும்பு கை மொத்தம் இருக்கும். எதுத்தாடல் நின்று பேசனா அண்ணாந்துதான் பேசனும். அம்மாம் ஓசரம் அவருக்கு. அந்தக் காலத்திலியே குண்டாங் கூழ குடிச்சதும், அர படி அரிசிச் சோத்தத் தின்னதும், கொடசாஞ்சிபோன ஒரு வண் டிய தனி ஆளா இவரு நிமித்தினதம் பெரிய சாதன. அவரு சாதாரணமா நடந்துபோனா, அவரு நடய புடிக்க நாம ஓடனும். இதனால் அவருக்கு அந்தக் காலத்திலியே ‘பெரிய ஆளுன்னு’ பட் டப் பேரு வச்சிக் கூப்புட்டுப் பழக்கமாப் போச்சி.

மூனு பசங்க. ஒரு பொண்ணு. அந்தக் காலத்திலியே கட்ட வண்டி, பெரிய மாடு வச்சிருந்தவரு. அதிலியும் அப்ப அவரு வச் சிருந்த செவுலு ரெண்டும் அபாரம். மணப்பாற. எம்மாந் தீனி தின்னாலும் பட்டுனு வவுறு எடுக்காது. ஆனா வவுறு எடுக்கத் தின்னுப் போச்சின்னா, ரெண்டு மூனு நாளக்கிப் பட்டினிக் கெடந் தாலும் வவுறு கொறஞ்ச மாதிரிக் காட்டாது. சுட்மா விருத்தா லத்துல பூட்டி வுட்டாருன்னா வூட்ட வந்துதான் நிக்கும். தெனைக் கும் விருத்தாலம் வண்டி சத்தத்துக்குப் பூடுவாரு. மாட்டுக்கும் வெயிலு படாம ராவுலேயே ஓட்டிக்கிட்டுப்போயி, விடியறதங்காட்டி யும் வந்துவாரு. ஒரு சுருட்டு போதும். பத்த வச்சி நாலு இழுப்பு இழுத்துட்டு அமிச்சி காதல வச்சிப்பாரு. ஒரு சுருட்டிலியே விருத் தாலம் போய் வந்துவாரு.

அப்பலாம் வவுத்து சீவனம் போக்கறது ரொம்பக் கஷ்டம். அதுவும் அவருக்கு திங்கிறப் புள்ளிவோ நாலும். ஊரே ரொம்பக் கஷ்டப் பட்டுது. மழமாரி இல்லாமப் பூட்டுது. மாகுலு எதாவது இருந்தாதான எதாவது வவுத்துப் பாட்டுக்கு ஓடும். ஒஞ்சல் ஒழிவு இல்லாம வண்டி சத்தம் ஓட்டியும் ஒன்னும் ஓட்பேர்ல. ராத்திரி யில ஓடறது மட்டுமில்லாம பகல்வியும் ஊரு பக்கத்துல எதாவது வேல இருந்துதுன்னா மாட்டுக்கு தவுடு போட்டுக் காட்டுவாரு. ஓட் டிக்கிட்டுப் போவாரு. அப்பிட ராப்பகலா ஓட்டி ஓட்டி பொழப்ப ஓடனாரு. இதுல ராவுல ஓடறதுதான் ரொம்பக் கஷ்டம். பஸ் லாரிவோ வெளிச்சம் கண்ணப் புடுங்கும். மின்னலப் பாத்த

மாதிரி கண்ணு இருண்டு போவும். ஒரு நாளா ரெண்டு நாளா வாழ்க்கைப் பூராவும் இப்பிடிதான்னா என்னா பண்ண முடியும். வெளிச்சத்தப் பாத்து கண்ணு இருண்டு இருண்டு லேசா மங்கிப் போச்சி. மறுபடி ஒரு கண்ல பார்வ சுத்தமா இல்லாமப் பூட்டுது. ஒரு கண்ணு சுமாரா ஏதோ உருவம் நிக்கிற மாதிரி தெரியும். ஆனா இன்னாரு, இதுன்னு எதுவும் தெரியாது.

வண்டி ஒட்ட முடியில். நடமாட்டம் கெடயாது. ஒக்காந்த இருப்புல எதாவது சொன்னா “கண்ணுத் தெரியாத கபோதி போடறத தின்னுட்டு எங்கனாச்சம் ஒக்காந்து கெடயண்டா”ன்னு ஆளான திமிர்ல பசங்க பேச ஆரம்பிச்டானுவோ. ஒரு நாலணா எட்டணாவுக்குக்கூட வழியில்ல. மொவ சொக்காயி வந்தா மட்டும் ஏதோ நால மூணக் குடுக்கும். ஏழுமலதான் கடைக்கிப் போயி சுருட்டு வாங்கியாடான்னா வாங்கியாருவான். அந்தச் சின்னதுக் கிட்டச் சொன்னா, “எனக்கு நாலணா முட்டாயி வாங்கத் தர்றியா”ங்கும். “எல்லாம் வாங்கிக் குடுக்காமலா இருந்தன். வண்டி ஒட்டிக்கிட்டுப்போயி திரும்பறப்ப பொட்டுகல்ல, உப்புக்கல்லன்னு என்னன்னல்லாம் வாங்கியாந்து குடுத்திருக்கன். இன்னிக்கு ஒன்னும் வக்கில்ல. ஒக்காந்துக் கெடக்கறன். என்னபோயி நாலணா குடு எட்டணாக் குடுன்னா எங்கப் போறது.” இந்த செல்லம்மாவ ஏதாவது குடுன்னா “ஒனக்கு என்னடாக் கெழவா நான் கெடக்கறன், ஆத்தமாட்டாம. என்னப் போயி அதுகுடு இது குடுங்கற.” இப்பிடிலாம் பேசறத கேக்கறப்ப உசரேப் பூடும் பெரிய ஆளுக்கு.

போவாத ஊரு ஏது. ஒட்டாத வண்டி ஏது. கை காலு தெம்பா இருந்தும் பார்வ மங்கிப்போச்சி. அஞ்சிப் பைசாவுக்குக்கூட யாரும் மதிக்கில். என்னா வேலதான் செய்யமுடியும். அப்பிடியும் பேத்திய கைய புடுச்சிக்கிட்டுப் போயி வரப்புல உடச்சொல்லி ஒரு கட்டு புல்லு அறுத்துடுவாரு. ஒரு சமயம் இப்பிடிதான் பெரிய முந்திரிக் கொல்லில அறுத்தப் பில்ல கட்டறத்துக்கு ஏழுமல வந்து அன்றவன் பட்டுன்னு அவர்றான். ‘என்னா ஏதோ’ன்னு திடுக்குன்னு தூக்கிப் போட்டுப் போச்சிப் பெரிய ஆளுக்கு. எப்பிடி அறுத்தாருன்னு தெரியில். காலயாங்குட்டிப் பாம்பு ஒன்னு ரெண்டுத் துண்டா அறுத்தப் புல்லுல இருக்கு. அந்த சம்பவம் நடந்த திலேர்ந்து பெரிய ஆளு ஒரு குன்னுக் குன்னிப் பூட்டாரு. பாம்ப அறுத்துவைக்கிற அளவுக்கு கண்ணுல ஒன்னும் இல்லாமப் பூட்டுது. இப்பிடிலாம் இந்த சென்மத்தப் போட்டு செருமப்படுத்தாம அந்தப் பாம்பு ஒரு சீண்டு சீண்டிருக்கக் கூடாது. செல்லம்மாக்கிட்டச் சொல்லிட்டு அமுதுப் பூட்டாரு பெரிய ஆளு. வாசல்ல ஒக்காந்திருந்த பெரிய மொவன் மறுநாளு அதிசயமா ஒரு ருவாய்க்கு

மீனு கண்ணு மாத்தர வாங்கியாந்து குடுத்தான். அது ஏண்டா தாதான்கூட கேக்குல. அதோட அவனும் உட்டுப் பூட்டான்.

செல்லம்மா கெழுவிதான் அது இஷ்டத்துக்கு, தப்புக் கொட்டப் பொறுக்கி வச்சிருந்த காச செலவு பண்ணி கண்ணு உரிச்சி இட்டாந்துது.

பெரிய ஆளுக்கு இப்பலாம் கண்ணு தெளிவா தெரிஞ்சிது. துணி மறப்ப எடுத்து ஒரு வாரத்துக்கும் மேலா ஆயிப்போச்சி. ஒரு இருளுக்கு கொகக்குள்ள இருந்து மீண்ட மாதிரி இருந்துது. கண்ணாடிய அதிசயமா தொடறதும் கைட்டி சுத்தம் பன்றதும் தூக்கி வட்டுக்கறகும் பெரிய ஆளுக்கு பெருமையா இருந்துது. பார்வ தெளிவா புரிஞ்சதும் ஓய்ஞ்சி ஒரு நிமிஷங்கூட ஒக்கார்கல. அதிகாரம் தூள் பறந்துது.

“எலேய் சின்னத்தம்பி, நீ மாட்டப் புடிச்சா. நான் வண்டிப் பூட்டறன்; தோப்புல வெறவு கெடக்குது; போயி அள்ளியாரும்.”

“பரிமளா நீ தட்டுல சாணியள்ளி வைய்யி. நானு தூக்கிக் கிட்டுப் போறன்.”

“என்னடா ஏழுமல குடிக்கிற தண்ணியில எனுமோ மெதக்குது.”

“கண்ணு தெரியாதவங்கற நெனப்பிலியே உட்டுட்டானுவோ போல்ருக்கு. இங்கப் பாரு இந்த இட்லியில எம்மாம் நீட்டு மசரு. ஓட்ட வெட்டணும் இவளுவோ மசுரப் புடிச்சி.”

நடயில புது வேகம் வந்து போச்சி. பேச்சில பழயக் குறும்பு. ‘என்னடா, புளியங்கொட்ட, ஒங்க ஊட்ல எலியும் பூனையும் சண்டப் போட்டுக்கிச்சாமா, தெரியிலன்னா ஒங்க அம்மாவப் போயிக் கேளு.’

இருக்கற இடத்துல சிரிப்புதான். மொகத்துல ஒரு தெளிவு வந்திருந்துது. நாலுபேர் கும்பல்ல நடுவுல நின்னு மொகத்த திருப்பிப் பேசறதும், கண்ணாடிய கைட்டி சுத்தம் பன்றதும், சரி செய் யிறதும் பெரிய ஆளுக்கு ரொம்ப மகிழ்வா இருந்துது.

“என்னாடி ஓம் மாமனாரு இந்தப் போடு போடறாரு. போறப் போக்கப் பாத்தா பொண்ணு ஒன்னு கொண்டாம்பாரு போல்ருக்கு.” மருமொவளுவுள பாக்கற சனம் இப்பிடி கேக்க ஆரம்பிச்சிப் போச்சிவோ. காலயிலியிம் சாயந்திரமும் போட்ட ரெண்டு வேள சொட்டு மருந்தும் ராத்திரியில சாப்புட்ட ஒரு மாத்

தரயும் கண்ணை பளிச்சின்று தெரிப வச்சிருந்தது. ஒரே குச்சி யில சுருட்ட ஆடாம பத்த வைச்சாரு.

அன்னக்கி (துணி மறப்ப எடுத்து ஒரு மாசம் இருக்கும்) சின்ன மொவன் காட்டு கூடலூரு போயிருந்தான். சின்ன மரு மொவ வட சுட்டுது. பெரிய ஆளு திண்ணில ஒக்காந்து கெடந் தாரு. உளுத்தம்வட. தெருபூரா வாசம் பிச்சி வாருது. வழியே போற நாயிகூட நின்று மோப்பம் புஞ்சிட்டு, வாசல்ல செத்த நேரம் நின்றுப் பாத்துட்டுப் போவுதுவோ. திண்ணையில பெரிய ஆளு ஒக்காந்து கெடந்தாரு. “வயசான கெழுவந்தான, இந்தா ஒன்று சுடச்சுட வாயில போடுன்னு சொல்லுனுமே.” அது மத் தியானமா நடக்குது.

சாயந்திரமா சின்ன மொவன் வந்திருந்தான். உள்ளப் போனவன் ரொம்ப நேரங் கழிச்சி, “இந்தா எப்பா வட”ன்னு ரெண்டு வடய நீட்டினான்.

பெரிய ஆளுக்கு கோவம் பொத்துக்கிட்டு வந்துப் போச்சி. “ஏலேய், வண்டி ஓட்டி, ராப்பகல இல்லாம கண்ணாவிஞ்சி சம்பா ரிச்சி ஒங்கல்லாம் காப்பாத்தனம் பாரு. எனக்கு இதும் வேணும் இன்னமும் வேணும். போடா தெரியும். அப்பம்பேர்ல இம்மாங் கரிசனம் வச்சி நக்கிய. வர்றான் தூக்கிக்கிட்டு பிச்சக்காரனுக்கு போடற மாதிரி நாளக்கி கொண்டாந்து குடு. ஒரே அடியா ஊசிப் போயி பொச பொசன்னு இருக்கும். ஒங்கல்லாம் வளத்து, கண் ணாலம் பண்ணி வச்சி நல்லதுகெட்டது பாத்து...ச்சீய்... அதுலாம் எதுக்கு மறுபடி மறுபடி பேசிக்கிட்டு. எனக்கு வடயும் வாணாம் ஒன்னும் வாணாம், நவுரு எட்டத்த...”

மத்யானமும் சாப்புடல். சாயந்திரம் செல்லம்மா வந்ததும் போயி, “பாத்தியாடி, பதைபதைக்கத் திங்கிறாள்வோ”ன்னு சொன்னாரு. “இங்க பாரு, கண்ணு அவிஞ்சி கெடந்த. இந்த மணக்கொல்லச் சீமையில சொந்தமும் சரி, பெத்ததுவும் சரி ஏறெ டுந்து ஒன்னப் பாக்குல. ஏதோ என்னால முடிஞ்சது. ஒன்ன கண்ண தொறந்தாந்து உட்டன். அதோட ஒங்காலடிய பாத்துக் கிட்டு நடக்க வேண்டிதான். அவ அது குடுக்கல, இவ இது குடுக் கலன்று எதையும் எங்காதுல போடக்கூடாது, ஆமா. வந்து சோத் தத்தின்னுட்டு படுத்துத் தொல.”

“சோறும் வாணாம் ஒன்னும் வாணாம்.” படுத்துட்டாரு. பசி வவுத்தைக் கிள்ளுது. தூக்கம் வர்ல. பெரண்டு பெரண்டு படுக்க

றாரு. கொடல எல்லாம் சுருட்டுது வெறும் வவுத்தல ராத்திரி மாத்தர சாப்பட்டது. ஒரு மாதிரியா தல சுத்தற மாதிரி இருந்துது.

ஒரு நேரத்தல ஒன்னுக்கு உடப் போவலாமுன்னு பட்டது. எதிர் திண்ணையில லாந்தலு இருந்துது. அடங்கலா எரிஞ்சிக் கிட்டு இருந்துது. தல மாடல் இருந்த கண்ணாடியப் போட்டுக் கிட்டு திண்ணயிலேர்ந்து ஏறங்கியவருக்கு 'சடசட'ன்னு வர்ற மாதிரி இருந்துது. தலை சுத்திச்சி. எங்கியோ கொண்டுபோயி தன்ற மாதிரி இருந்துது. பசி மயக்கம். ஒரு அடி எடுத்து வைச்சி ராந்தலு பக்கம் போவ நெனச்சவருக்கு காலு தடுமாறுது. அங்கியும் இங்கியும் புடிக்க கையி அலையிது. ஒன்னும் கெடைக்கில. கதவு மேல நெத்தி இடிச்சிது. இடிச்ச வேகத்துல கண்ணாடி கீழ வழுந்துது. பெரிய ஆளு ஒடைஞ்சி போனாரு.

பட்டாசாலையில ஒக்காந்திருந்த சேராக்குப்பத்துக் கெழுவி சின்னத்தம்பியிடம் "ஒங்க அப்பன் என்னாடா ரெண்டு நாளா இந்தப் பக்கமா காணம்"னு சொல்லிச்சி. அப்பிடயே பொறய நான் அயன். ஏன்டா கேட்டம்னு ஆயிப்போச்சி கெழுவிக்கு.

"அந்த வக்கா... கெடக்கறாம் போயன். கிறுக்குன்னா பொல்லாத கிறுக்கு. இம்மா நாளாதான் கண்ணுஅவிஞ்சி கெடந்தான். அப்ப ஒக்காந்து கெடக்கற மாதிரி எங்கனாச்சும் ஒக்காந்து கெடக்கக்கூடாது? எங்க ஒக்காந்தாங்கற அதைச் செய்யி இதச் செய்யினு ஆடனான். இப்ப மயிரப் புடுங்கிக்கிட்டு ஒக்காந்து கெடக்கறான். அதுக்குடுக்குல, இதுக்குடுக்கலுன்னு பொலம்பலு. நமக்குதான் தெரியுது அப்பன் கஷ்டப்பட்டவன்னு. வந்தவுருவுளுக்குக் கூடுமா தெரியுது. இப்பதான் மொளச்சி மூனு எல வந்திருக்கா மாதிரி முறுக்கிக்கிட்டுப் படுத்திருக்காரு. பசி மயக்கத்துல எதுல இடிச்சான்னு தெரியல; ஒட்ச்சிப்போட்டுட்டு பொண்டாட்டிய சாவுக்குடுத்தவம்மாதிரி நடு ஊடல் ஒக்காந்து கெடக்கறான் எங்கனாச்சும் கெடக்கறான். கண்ணு தெரிஞ்சி நாட்டயா ஆளப் போறான்."

"எலேய் என்னடா இப்பிடய் பேசறே? எங்கடா இடிச்சி கண்ணாடி ஒடஞ்சிது? அடக்கடவுள..." கெழுவி உச்சுக் கொட்டிச்சி.

பெரிய ஆளுக்கு ஒலகமே இருண்ட மாதிரி இருந்துது. ஒரு மாசம் வரைக்கும் கண்ணாடியக் கைட்டக்கூடாதுன்னு சொல்லி இருந்தாங்க. ரெண்டு மூலு நாளா கண்ணாடி இல்லாம இருந்த தால மறுபடியும் கண்ணு மங்கனமாதிரிப் பூட்டுது. கண்ணாடிய

துக்கிவுட்டுக்கிட்டு தெனாவட்டா தெருவுல நடந்த ஆளு இப்ப தட்டுத்தடுமாறிக்கிட்டுப் போனா சனம் என்னா நெனைக்கும். மனம் குறுகிப் போச்சி. மொகத்துல தெளிவு மறைஞ்சிப் போச்சி. வெளிய வர்றதே இல்ல.

ஒரு நாள் ராத்திரி குருட்டுப் பாடமா எந்திரிச்சி நடந்து எதிர் திண்ணையில படுத்திருந்த செல்லமா ஓரம் போயி நின்னாரு. அடிச்சிபுடிச்சி ஏந்திருச்சி செல்லம்மா “என்னா இந்த நேரத்துல”ன்னு கேட்டுக்கிட்டியே ஒக்காந்துது.

“ஒன்னும் இல்ல...” பெரிய ஆளுக்கு குரல் பிசிறியிருந்துது.

“என்னா சொல்லு...”

“செல்லம்மா. சுத்தமா கண்ணு தெரியில. எங்கனாச்சும் மின்ன மாதிரி எலவசமா கண்ணு டெஸ்டுபண்ற கூட்டம் நடந்துதுன்னா செத்த இட்டுக்கிட்டுப்போ... செல்லம்மா...”

பெரிய ஆளு இவ்வளவு காலமா இல்லாம இன்னக்கி கண்ணு கலங்கனாதும் செல்லம்மாவுக்கு அழுகை வந்தது.

நூல் மதிப்பீடு

தமிழின் அடையாள விசாரணை

ந. முருகேச பாண்டியன்

தமிழின் அடையாளம்
(சமூகவியல் கட்டுரை)
தி.சு. நடராசன்
வெள்ளிவிதி வெளியீடு, 262,
நேதாஜி தெரு, நாகமலை,
மதுரை-19, பக். 189, ரூ. 70

மின்னணுவியல் மூலம் தகவல் தொடர்பு ஊடகங்களில் ஏற்பட்டுள்ள பிரமாண்டமான வளர்ச்சியில், உலகமே கிராமமாகச் சுருங்கும் வேளையில், மனிதர்கள் தமது அடையாளங்களைத் தக்கவைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இரண்டாயிரமாண்டு வரலாற்றுப் பாரம்பரியத் தமிழைப் பேசும் தமிழர்கள் பண்பாட்டு வேர்களைத் தேடும் நெருக்கடியில் சிக்கியுள்ளனர். தமிழின் மொழி, இலக்கியம், நாகரிகம், பண்பாடு போன்றன இறுதிக் கட்டத்தை நோக்கிப் பயணமாகின்றன என்ற அச்சம்கூட பலருக்குத் தோன்

றியுள்ளது. இந்நிலையில் சாதனையாளரான பாரதியாரின் பன்முகத் தன்மைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமிழரின் ஒட்டுமொத்த வாழ்க்கையை நுணுக்கமாகத் தி. சு. நடராசன் விசாரணை செய்துள்ளார். சமூகவியல் நோக்கில் அதிர்ச்சியூட்டும் முடிவுகளை முன் வைத்துள்ளார். அவை இறுகிப்போன தமிழ்ச்சூழலின் வறட்சியைச் சிதைத்து புதிய மதிப்பீடுகளை உருவாக்குகின்றன.

பாரதியின் சமூக அக்கறையும் முரண்பட்ட கருத்தியல்களும் இன்று எதிர் கொள்ளும் சவால்களில் தமிழ் என்ற மையத்தில் உயிரோட்டம் மிக்கனவாக உள்ளன. சங்க இலக்கியம், சிலப்பதிகாரம், திருக்குறள், கம்பராமாயணம்- ஆகிய நான்கு படைப்புகளும் சாதிசமயமற்ற ஒரு பொது மனித குல மேன்மையையும் அதனை அடியொற்றித் தமிழினப் பெருமையையும் மையப்படுத்துகின்றன. என்ற தி. சு. நவின் வாதம் தருக்க ரீதியில் ஏற்புடையதே. எனினும் இராமனின் பெருமைகளைச் சிறப்பிக்கும் வைணவக் காப்பியமான கம்பராமாயணத்தை மறுவாசிப்பின் மூலம் சாதிமறுப்பு படைப்பாகவும், மனிதநேயத்தை வலியுறுத்தும் காப்பியமாகவும் சித்தரித்து, தமிழின அடையாளமாகவும் காணும் போக்கு விவாதத்திற்குரியது. அதே வரிசையில் பாரதியாரையும் சேர்த்து ஒற்றைச் சமயச் சார்பைத் தவிர்த்து மனித குல மேம்பாட்டை வலியுறுத்துவதால் அவரும் தமிழின் அடையாளமாகிவிட்டார் என்பது பெரும் போக்கானது. இலக்கியப் பிரதிகளில் ஒற்றை வாசிப்பை மட்டும் தி. சு. ந முன்னிலைப்படுத்துகிறார் என்று தோன்றுகிறது.

தமிழரிடையே தொற்று நோயாகப் பரவியுள்ள 'சாதி' விளைவித்துள்ள கேடுகள் மிக மோசமானவையாகும். சாதிப் பிரிவினையற்ற சங்ககாலத் தமிழரிடையே, வைதீக சமயத் தாக்கம் காரணமாக-சதுர் வருண முறையினால்- பிறப்பு அடிப்படையில் ஏற்றத்தாழ்வு கற்பிக்கப்பட்டது. இன்று சாதி ரீதியில் ஒடுக்கப்பட்டுத் தலித்தாக வாழும் தமிழரிடையே நிலவும் அக முரண்களும் தலித்துகளுக்கும் பிற்பட்ட சாதியினருக்கும் இடையில் நடைபெறும் சாதிய மோதல்களும், அதற்காகத் தரப்படும் உயிர்ப்பலிகளும் ஆழ்ந்த சமுதாயக் கண்ணோட்டத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. சாதிக்கலவரங்களின் பின்புலத்திலிருந்து தூண்டிவிடும் மூலவர்களின் அரசியல் தன்மைகளையும் அதிகாரத்துவக் கொடுங்கோன்மையினையும் கட்டுரையாசிரியர் துணிந்து விளக்கியுள்ளது இன்றைய காலகட்டத்தின் தேவையாகும். சாதி, தமிழரிடையே பிளவை ஏற்படுத்தி மனிதநேயத்தைச் சிதைக்கும் நிலையில் பாரதி வழியில் 'ஜனநாயகம்' தீர்வாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது அருமையானது.

கடந்த ஐம்பதாண்டுகளில் தமிழகத்தில் ஐய்யப்பன் வழிபாடு, மேல்மருவத்தூரில் ஆதிபராசக்தி வழிபாடு பிரபலமடைந்த வழி முறைகள் வரலாற்று அடிப்படையில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ்ப் பண்பாட்டில் அழுத்தமான பாதிப்புகளை தோற்றுவிக்கும் இத்தகைய வழிபாடுகள், இறை நம்பிக்கை என்ற தனிமனித உரிமைக்கு அப்பால், சமூக நிறுவனமயமாக்கப்பட்ட தற்கால காரணங்கள் அங்கதத் தொனியில் நுட்பமாக விமர்சிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆதிபராசக்தி வழிபாட்டு முறையை ரோமன் கத்தோலிக்கத் தலைமைக் குருவான போப்பாண்டவரின் செயற்பாடுகளுடன் ஒப்பிட்டு விளக்கியுள்ளது, சமயத்தின் இறுக்கமான அம்சம் தமிழரிடையே மெல்லப் பரவியுள்ளதைச் சுட்டுகிறது. எனினும் இத்தகைய வழிபாடுகள் தமிழரிடையே சாதியற்ற நிலையை வலியுறுத்தியதன் காரணமாகவே விச்சாகப் பரவின என்ற கருத்து நம்பிக்கை தருவதாக உள்ளது.

நவீன தமிழிலக்கியத்தின் பல்வேறு அடையாளங்களைப் பட்டியலிடும் தி. சு. நவின் முயற்சி, சுய விருப்பு வெறுப்பின் வெளிப்பாடு, இலக்கியப் பரப்பில் அசைவுகளையும் மாற்றுகளையும் ஏற்படுத்தியுள்ள புதிய சிந்தனைகள் முக்கியமானவை. இலக்கியப் படைப்பாளிகளைப் பட்டியலிடுவதில் தி. சு. நவின் பார்வை ஒரு பக்கச் சார்புடையது; மேலும் அது முழுமையற்று உள்ளது. சிறுபத்திரிக்கைச் சூழலிலிருந்துதான் தமிழிலக்கியத்திற்கு வளம் சேர்த்திட்ட உயரிய படைப்பாளர்கள் தோன்றியுள்ளனர். இதைக் கணக்கிடுவெடுக்காமல் சிறு பத்திரிகை உலகில் நிலவிடும் முரண்களப் பெரிதாக்கி மட்டம் தட்டும் போக்கு தி. சு. நவின் சிந்தனைக்கு ஏற்புடையதன்று.

தமிழின் பெருமையைப் பேசி அதிகாரத்திற்கு வந்த அரசியல் கட்சி ஆட்சி செய்யும் சூழலில், தொடக்கப்பள்ளிகளில் தமிழ் வழிக் கல்வி வேண்டுமென மன்றாடும் கேவலமான நிலையில் தமிழின் எதிர்காலம் குறித்து ஆழமான கேள்விகளை எழுப்புகிறார் தி. சு. ந.

தமிழ் மொழியானது கடந்த இரண்டாயிரமாண்டுகளில் வேற்று மொழி ஆட்சியாளர்களால் தொடர்ந்து நசுக்கப்பட்டபோதும், அது 'பொருமியும் போராடியும்' தனது இடத்தைத் தக்க வைத்துக் கொண்டுள்ளது. தமிழரின் பண்பாட்டு முத்திரையான தமிழ் இன்று ஆயிரமாயிரம் சவால்களை எதிர்கொண்டுள்ளது. எனினும் தமிழ், மண்ணின் சுகத்தோடு, வியர்வை மணத்தோடு மனிதக் கூட்டத்துடன் உயிர் வாழ்கின்றபோது அது தனது அடையாளத்துடன் வாழுமென்ற நம்பிக்கையை தி. சு. ந. தந்துள்ளார். இப்படி வெறுமன நம்பிக்கை கொள்வதைத் தவிர வேறு வழி என்ன உள்

ளது? “ஏனென்றால், ஒரு மொழியைக் கொல்வதற்குச் சிறந்த வழி மற்றொரு மொழியைக் கற்பிப்பதாகும். ... பள்ளியில் கற்பிக்கப்படாத மொழிகள் வீட்டு மொழிகளாகவும் வாய்வழி மொழிகளாகவும் முடங்கிப்போய், இறுதியில் பண்பாட்டுச் சூழலிலிருந்தே அப்புறப்படுத்தப்பட்டு விடுகின்றன” (ரோலண்ட் ஜே. எல். பிரட்டோன், புவிமொழியிலறிஞர், பேராசிரியர், பாரிஸ் பல்சைக்கிள் கல்வியியல்) என்ற பேராசிரியரின் கருத்து தமிழுக்கும் பொருந்தும்.

தமிழ்- தமிழர்- தமிழ்ப் பண்பாடு குறித்து அக்கறையுள்ள ஒவ்வொருவரும் ஆழமான கருத்துச் செறிவுடைய இந்நூலை அவசியம் வாசித்து விவாதிக்க வேண்டும். அவ்வகையில் இது தமிழின் அடையாளத்தைக் கண்டறியத் தூண்டும் கருத்துக் கருவூலமாக விளங்குகிறது.

நூல் மதிப்பீடு

ஒரு வித்தியாசமான முயற்சி

அமிர்தம் சூர்யா

வருடங்கள் பலவாயினும் மண்ணில் புதை யுண்டாலும் தன் தன்மையை இழந்து விடாமல், அதே நேரத்தில் மண்ணின் தன்மையையே மாற்றி விடுமளவுக்கு மக்களின் வாழ்வின்னூடாக இயக்கம் கொண்டிருக்கும் விஞ்ஞானத்தின் இந்த யுகத்தின் அடையாளமான பாலித்தின் பைகள் சாதியத்தின் குறியிடாய் மாற, அப்பாலித்தின் பையில் அடைபட்டுள்ள வாழ்வின் நிகழ்வுக் குறிப்புகள் வரலாற்றோடு பின்னியிருப்பது கண்டு அவைகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து வாசித்துக் கொண்டும் விமர்சித்துக் கொண்டும் ஒரு காதல் ஜோடி (தலித் ஆண் - பார்ப்பனப் பெண்) பயணித்துச் செல்கையில் தான் தங்கள் கதையைத் தாங்களே வாசிக்க நேர்ந்ததை அதிசயத்

பாலித்தின் பைகள் - நாவல்
இரா. நடராசன்
KAAVYA
16, 17th 'E' Cross,
Indira Nagar Ind Stage
Bengaluru-560038

துடன் அறிய நேர்கையில், ஒரு மர்ம முடிச்சு இருப்பதைக் கண்டு அதை அவிழ்க்க முயலுகிறபோது... தலித்துக்கான அனைத்து அவலத்தையும் வலியையும் பெற்று வாழ்ந்து வரும் சுதிர் என்ற தலித் தான் பிறப்பால் ஒரு பார்ப்பனன் என்றும், பார்ப்பனக் குடும்பத்தில் வளர்ந்து இரண்டாம் பிரஜையாய் அனைத்துப் பெண்ணடிமை அவலங்களையும் அனுபவித்து வரும் வேதா தான் பிறப்பால் தலித் என்கிற உண்மையையும் அறிந்து விக்கித்து நிற்க—இந்தக் காதல் ஜோடியை எப்படி முடிக்கலாம் என நாவலாசிரியர் சில முடிவுகளைச் சொல்ல, கதாபாத்திரங்கள் “நாங்கள் உடல்கள் அல்ல கருத்தாக்கங்கள். ஆயிரங்கால அடிமை உணர்வுகள். இனி உமக்கும் எங்களுக்கும் சம்பந்தமில்லை,” எனக் கூறிகதைப் பரப்பை விட்டு வெளியேறிப் பிரிகின்றன என்பதுதான் பாலித்தின் பைகள் பற்றிய மைய சாராம்சம்.

1. கதை சொல் முறையில் ஒரு வித்தியாசமான முயற்சியாக, கதாபாத்திரங்கள் அவ்வப்போது நாவலாசிரியனை விமர்சிப்பதான யுக்தி, பாராட்டக் கூடிய அம்சம்.

2. 1819 இலிருந்து 1972 வரை வரலாற்றுக் குறிப்புகளில் நாவல் இயங்குவதால் அக்காலத் தன்மை, குழலின் தட்ப வெப்பம் நாவல் முழுதும் பரவிப் பின்னியிருப்பது நாவலாசிரியனின் ஆளுமை வெளிப்படும் தருணங்கள்.

3. ஒரே தளத்தில் ஒற்றைப் பரிமாணத்தில்... பார்ப்பன சமூக வாழ்வு—தலித்தின் சேரி வாழ்வு என இரு தண்டவாளங்களாய் நீள, கதை ஒரு நேர்க்கோட்டுப் பாதையில் தடம் புரளா ரயிலாய் நீள்கிறது. கதையில் சுயதர்க்கம், விவாதம், பன்முகப் பார்வை உளவியல் பிரச்சினை இவைகள் ஏதுமற்றுத் தற்கால வாசிப்பு குழலின் ருசிக்கு விலகியிருக்கிறது. பழைய சோற்றில் மஞ்சள், உப்பு, காரம் கலந்து பிசைந்து வெயிலில் காய வைத்திருக்கும் வடகமாய்.

4. அப்பாவினின் ஓலத்தில் இருக்கும் நியாயம் பரிசீலிக்கப்பட்டதே இல்லை என வருத்தமுறும் படைப்பாளியின் அப்பாவிப் பட்டியலில் சேரி மக்கள் மட்டுமன்றி, பார்ப்பனக் குடும்பப் பெண் பிரஜைகளையும் சேர்த்திருக்கிறார். இவ்விரு தன்மைகளையும் ஒற்றைப் புள்ளியில் இணைக்க முயற்சிக்கிறார். இதனால் இவர் வலிந்து ஏற்படுத்தும் அதிர்வாய் தலித் வாழ்க்கையை மேலிருந்த படி எழுதிப் பார்க்கிறார், நோக்குகிறார், விமர்சிக்கிறார் என்கிற எண்ணத்தை விலக்க முடியவில்லை. இதனாலேயே தலித் இலக்கியப் பரப்பில்கூட இந்நாவல் காலான்ற முடியாமல் நொண்டியடிக்கிறது. (ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும் சேரி மனிதனின் சாதித்

தீட்டும், மாதவிலக்கின் போது வீட்டுக்கு வெளியே ஒதுக்கப்பட்டோ கேவலமாய் நடத்தப்படும் பார்ப்பனப் பெண்ணின் உதிரத் தீட்டும் ஒரே ஓலமாய், ஒரே அலை வரிசையாய் இருக்கின்றன என்று சொல்வதற்கு ஆழ்மன ஆதிக்க தைரியத்தில் ஊறிய அயோக்கியத் தனம் இருந்தால் மட்டுமே சாத்தியம். இந்த ஒப்புமை கதையில் இல்லை; ஆனால் இந்த அதிர்வு கதையில் பரவி இருக்கிறது.

5. குழந்தை மாறிப்போகும் தமிழ் சினிமா முடிச்சால் இலக்கியத் தரத்திற்கான மதிப்பெண்களைத் தானே குறைத்துக் கொள்கிறது. இது ஒரு தலித் - பார்ப்பனிய வரலாற்று டாக்குமெண்டரி படம்.

6. ஏகப்பட்ட எழுத்துப் பிழைகள் எரிச்சலூட்டுகின்றன. அடர்த்தி பூர்வமாய் மேலட்டையை இன்னும் செதுக்கி இருக்கலாம்.

7. எதுவாயினும் படைப்பாளியின் “ஆறு வருட உழைப்பை” நாம் அலட்சியப்படுத்திவிட முடியாது. அதற்காக ஒரு சிறப்புப் பாராட்டு!

கண்மணிக்குப் பாவண்ணனின் கடிதம் 'அஞ்சலை' மதிப்பீடாகிறது.

சுயசரிதைபோன்றதொரு நாவல்

பாவண்ணன்

அஞ்சலை
கண்மணிசுனசேகரன்
அருள் புத்தக நிலையம்
12, வாணியர் வீதி
குறிஞ்சிப்பாடி-607302

அன்புள்ள தம்பி கண்மணிக்கு,
வணக்கம். சுகமாக இருப்பீர்கள் என்று நம்புகிறேன். உங்களுக்கு இந்த மடலை எழுத வேண்டும் என்று சில மாதங்களாகவே எண்ணிக்கொண்டிருந்தும் ஏதோ காரணங்களால் மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தி எழுத இயலாததால் தள்ளிப் போயிற்று. உங்கள் நாவலைப் படித்துவிட்டேன். அன்று புதுவைப் பேருந்து நிலையத்துக்கு எதிரிலே உங்களைச் சந்திக்க நேர்ந்தபோதே சொல்லியிருக்க இயலும். நல்ல பசினேரம் அது. நடந்து வந்த களைப்பு வேறு.

இனி 'அஞ்சலை'யைப் பற்றி:

தற்செயலாக வாழ்வின் திசைமாறிய ஒரு பெண்ணின் துயரங்களைத் தொடுக்க முயற்சி செய்துள்ளீர்கள். எதேச்சையாக, இந்த நாவலில் நான் கண்டுபிடித்த ஒரு விஷயம், அஞ்சலையின் வாழ்வில் நேர்ந்த தற்செயல்கள். கழனி வேலைக்குப் போன இடத்தில் படையாச்சி இளைஞனுடன் அஞ்சலை பேச நேர்வது முதல் தற்செயல். கட்டிக்கொள்ள ஆசைப்படும் அக்காள் புருஷனே மாப்பிள்ளை பார்க்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்வது அடுத்த தற்செயல். பெண் பார்க்க வந்த கும்பலில் மிடுக்காக இருந்த ஒரு வனை மாப்பிள்ளை என மயங்கித் திருமணத்துக்கு ஒத்துக்கொள்வது அடுத்த தற்செயல். கோபத்தில் குமுறி வெடித்த அஞ்சலை மாமனாரால் அடிக்கப்பட்டு வீட்டைவிட்டு வெளியேறுவதும், பஸ்ஸ்டாண்டில் பெரிய அக்காவைப் பார்த்து தாலியைக் கழற்றுவதும் மறு தூலி கட்டிக் கொள்வதும் தற்செயல்களே. எந்தவொன்றிலும் இத்தற்செயலை எதிர்க்கவில்லை அஞ்சலை. தற்செயல் ஒரு பெரும் புயல் போலவும், அஞ்சலை அதில் அடித்துச் செல்லப்படுகிற துண்டுக் காகிதம் போலவும் இருக்கின்றது. எல்லாத் தற்செயல்களும் அஞ்சலையின் மனசை மேலும் மேலும் கீறிக் கீறிப் புண்ணாக்குவதிலேயே முடிகின்றன. சோப்லாங்கி புருஷனுடன் மீண்டும் இணையும் ஒரே ஒரு தற்செயல் தவிர.

அஞ்சலையின் துயர வாழ்வினூடாக எந்தப் பெரிய கேள்வியும் திரண்டு வரவில்லை. இது ஒரு பெரிய குறை. 'பல இடம் கண்டவ' என்பதாய் அவளை நோக்கி ஒரு வசை வீசப்படுகிறதே, அந்த இடம் நாவலின் ஆதார கேள்வியாக மாறவில்லை. ஒருவேளை இது ஒரு பெரிய கேள்வியாக மாறி, அஞ்சலையைக் கணந்தோறும் அரித்துக் கொண்டிருந்தால் நாவலின் ஒருபடி முன்னே நகர்ந்திருக்கும். அப்படித்தான் நாவல் சென்றிருக்க வேண்டும். ஆனால், நாவலை அஞ்சலையின் துயரச் சரித்திரமாக நீங்கள் மாற்றி குறுக்கிவிட்டது பெரிய குறை. மாதவையாவின் சத்தியானந்தன் நாவலில் வரும் துயரமிக்க தாயாரின் பாத்திரம் முதல், கமலாம்பாள் சரித்திரம், பத்மாவதி சரித்திரம் கதைகளின் பெண் பாத்திரங்களின் துயரம் வரை எல்லாமே இலக்கிய வரலாற்றில் பெண்கள் துயரம் சொல்பவையே. இதே துயரக் கதையை மீண்டும் எழுதிச் செல்லவில்லை என்ன பயன்?

இங்கு 'பல இடம் கண்டவ' எப்படி வாழ்வது என்பதைக் கேள்வியாக மாற்றி எடுத்துச் சென்றால், இந்த உலகில் பெண்களின் உலகில் ஆதார குணமான கற்பு நிலையையும் கேள்விப்படுத்தி உங்கள் எண்ணங்களையும் அனுபவங்களையும் அடுக்கி

யிருக்க முடியும். டால்ஸ்டாயின் 'அன்னா கரினினா'வைப் படித்திருப்பீர்கள். அன்னாவின் நிலையை எண்ணிப் பாருங்கள். புருஷன் இருக்கும்போதே விரான்ஸ்கி என்னும் இன்னொரு இளைஞனை விரும்பி மணந்து கொள்கிறான். பிறகு எதார்த்தத்துக்கும் மனசாட்சிக்கும் இடையே நிகழும் முரண் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் அன்னாவை ஆழப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறது. அஞ்சலையால் அந்த அளவு ஆழத்துக்குச் செல்ல முடியும். ஆனால் அப்படியொரு கேள்வியை நீங்கள் எழுப்பிக்கொள்ளவே முயலவில்லை. பெரிய மழைக்கான மேக மூட்ட பயணங்கள் எல்லாம் இருந்தும் கூட, மழை பொழியாமல் ஏமாற்றுவதுபோல, ஏமாற்றிவிட்டீர்கள்.

நாவலின் பெரிய குறை, எல்லாக் காட்சிகளிலும் அஞ்சலையின் வருகை. நாவலாக மாறாமல் அஞ்சலையின் சரித்திரமாக மாற்றி விட்டீர்கள். சுயசரிதை, நாவல் இரண்டுக்கும் வேறுபாடு உண்டு. சுயசரிதையில் ஒருவர் நோக்கில் உலகமும் உலக உறுப்பினர்களும் பார்க்கப்படுகிறார்கள் அல்லது எடை போடப்படுகிறார்கள். காந்தியின் 'சத்திய சோதனை' முதல் டால்ஸ்டாய் அவர்கள் 'இளமைப் பருவம்' வரை எல்லாமே இதற்கு உதாரணம். உ.வே. சா.வின் 'என் சரித்திரம்' நூலையும் கூடச் சேர்த்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் நாவலில் ஒரு மனிதன் வரலாற்றின் நடுவே வைக்கப்படுகிறான். வரலாறு அவனைத் தாக்குகிறது. அவன் வரலாற்றைத் தாக்குகிறான். இந்தப் பரஸ்பர மோதல்கள் நாவலாக மாறுகிறது. நீங்கள் இந்த மோதலை நிகழ்த்தவில்லை. மற்றவர்கள் பார்வையில் அஞ்சலையின் பெறுமானம் என்ன என்பது அப்போது தான் புரிந்துகொண்டிருக்க முடியும்.

முதல் நாவலில் இத்தடுமாற்றம் எப்போதும் நேர்வதுதான். ஆனால் அடுத்த நாவலில் இக்குறையைச் சரிசெய்து கொள்ள வேண்டும். வெறும் கள விவரணை, மண் அறிமுகம், வழக்குத் தொடர்களை மட்டுமே பெரிய பலமாக நீங்கள் எண்ணுவது போல உங்கள் முன்னுரை தெரிவிக்கிறது. இவை எல்லாமே ஒரு படைப்புக்குச் சில முக்கியக் கூறுகளாகலாம். ஆனால் இவையே படைப்பாகாது. படைப்பு எங்கோ குவிந்திருக்கும் முரண் புள்ளியைச் சந்திக்கச் சவாலுடன் விரைவதுதான். ●

இதே நாவல் பற்றி திருப்பத்தூர் நா. சுப்புலட்சுமி எழுதுகிறார்:

என்னால் அஞ்சலையுடன் கார்டுலுக்கும், மணக்கொல்லைக்கும், தொளாலுக்கும் ஓடி ஓடி அலுப்பாகி, தொடர்ந்து ஓட முடி

யாமல் பெருமூச்சோடு இக்கடிதத்தை எழுதுகிறேன். எப்படி ஐயா உங்களால் ஒரு வார்த்தைவிடாமல் அவர்களுடன் வாழ முடிந்தது; அனுபவத்தை அப்படியே அச்சிலேற்ற முடிகிறது!

மறுதாலி போடுறதும், ரோசமா அவனோட வாழாம நிக்கறதும் உழைக்கிற ஜனங்ககிட்ட சகலம் எங்க பக்கமெல்லாம், ஆனா உங்க ஊர்ல அதன் கொடுமையை ரொம்பப் பெரிசாயில்ல கார்டுறீங்க. சொல்லிச் சொல்லி குத்துறீங்களே, அணுஅணுவா பொம்பள ஜென்மத்தை அறுக்கிறீங்களே. அஞ்சல, வேணுமின்னா தொளாலூரணைக் கட்டிக்கிட்டா? அவ அக்கா வினை. பேசாம எத்தனையோ பொம்பளைங்க சகிச்சிக்கிட்டு கல்லோடும் மண்ணோடும் வாழறது மாதிரி வாழ்ந்து தொலைச்சிருக்கலாம். ஏதோ அவ நிலவரம் அப்படி.

தொடர்ந்து அந்தப் பக்கப் பொம்பளைங்க சீராட்டி பாராட்டி வாழற கதையை எதிர்பார்க்கிறோம். அத்தோட சம்பந்தப்பட்ட ஆம்பளைங்க உணர்வையும் வெளிச்சம் போட்டிங்கன்னா அந்தப் பக்க ஆம்பளைங்க மனப்பான்மையை அறிஞ்சிக்க உதவியாக இருக்கும்.

முள்ளு வெட்டறதும், முந்திரி காட்டில விறகு ஒடைக்கறதும், பிள்ளைகளை சுமக்கறதும் எங்க இனத்துக்கு ஒரு பாரமே இல்லைங்க. ஆனா... ஆனா... அந்த வார்த்தைக தாங்க எங்களை எழுப்பி விட்டு சீண்டி வேடிக்கை பாக்குது. எந்த சண்டை சச்சர விலும் நல்லது கெட்டதிலும் அவளைப் பேசற மாதிரி அவளைப் பேசறதில்லையே, அது ஏனுங்க. ஒரு வேளை அந்த ஒழுங்கை, வாழ்க்கை முறையை பொம்பளைங்க உயர்வா நினைக்கிற மாதிரி ஆம்பளை நினைக்காததால் இருக்குமா? புரிய வையுங்கள்.

அஞ்சலை மறு தாலி போட்டது தப்புன்னு பேசும் சமூகத்தில் பொண்டாட்டி கல்லாய் இருக்க, 2, 3 கட்டிக்கும் ஆணும் இருப்பா னுல்ல. அவன் உணர்வை எழுதுங்கள் அய்யா. அஞ்சலை சின்னக்கா புருசனைக் கொஞ்சம் இனங்காட்டியிருக்கீங்க. நிறைய, முழுசா எதிர்பார்க்கிறோம். உங்களால் முடியும். ஒரு மாறுத லுக்காய் வேண்டி கேட்கிறேன். அப்போதான் பொம்பளைங்கள சீரழிக்கிற சமூகத்தின் மறுபக்கத்தை வெளிச்சம் போட்டு மக்க ளுக்குக் காட்டமுடியும்.

விருத்தாசலம் பக்கம் பஸ்ஸிலும் போகாத என்னை ஒவ்வொரு ஊராய், வீதியாய் அழைத்துச்சென்ற அஞ்சலைக்கு வாழ்த்துக்கள். எப்போது மீட்போம் அஞ்சலைகளை? ●

கூத்தப்பாக்கம் வயவ. துரையனின் மற்றுமொரு கடித மதிப்பீடு:...

அஞ்சலை படித்து முடித்த சூட்டோடு எழுதுகிறேன். நண்பர் எஸ்ஸார்சி கொடுத்தார். பாவண்ணனும் படித்துவிட்டுத் தங்களுக்கு எழுதி உள்ளதாகச் சொன்னார். 'ஆறுமுகம்' போல 'அஞ்சலை'க்கு அரங்குகள் இல்வையே, ஏன்?

நூலைப் படிக்கத் தொடங்கியவுடன் கீழே முடிக்காமல் வைக்க இடம் தராமல் நம்மைக் கட்டிபோட்டு விடுவதே நாவலின் வெற்றி! தொடக்கம் முதல் இறுதிவரை பந்தயக் குதிரை போல ஒரே சீரான வேகத்துடன் செல்கிறது. இடையில் முடிந்துவிடுமோ முடிந்து விடுமோ என பயமுறுத்துகிறது. 139ஆம் பக்கத்தில் திடீரென்று நாவல் பதினோறு ஆண்டுகளைக் கடப்பது சற்று மிரள வைத்தாலும் தேவையான காலமாற்றமாய் ஜீரணிக்க முடிகிறது. இடையில் காட்டு எழுத வருபவள் நல்ல குறுக்கீடு. பாத்திரப் பெயர்கள், பழமொழிகள், சில சொல்வடைகள் எல்லாமே உங்கள் வசப்பட்டு பழமலய் சொல்வது போல 'இப்புதினத்தின் பலம் ஆகி இருக்கிறது' மோசமாகத்தான் நடக்கும் என்று தெரிந்திருந்தாலும் அடுத்தது என்ன ஆகுமோ? எப்படி யார் மூலம் நடக்குமோ என்ற திகிலை நாவலில் கடைசிவரை ஏற்படுத்தியுள்ளீர்கள். முதல் பக்கத்திலேயே நாக்கில நரம்பில்லாமல் பேசப்படும் அஞ்சலை கடைசிப் பக்கத்தில் மகளிடமே அடிவாங்கும் பாவப்பட்ட ஜன்மம்தான். என்னைக் கவர்ந்த பாத்திரம் 'மண்ணாங்கட்டி கணைசன்'. அந்தச் சமூகச் சூழலில் அவன் ஓர் அற்புதமான மனிதன். உண்மையான யதார்த்த குணங்கள் கொண்டவன் அவன். சிலந்தியின் எச்சில் இழையாய் சொல்லிக்கொண்டே இருந்தால்- நல்ல உவமை! இடையறாத கூற்றுக்கு இதுவே நல்ல நடை. கதையின் சம்பவங்கள் தானாகவே நடக்கின்றன. படிக்க களைப்பு தட்டாமல் இருக்கிறது. ஆனால் சில குறைகளும் தெரிகின்றன. அஞ்சலை படும் பாடெல்லாம் அவளே வரவழைத்துக் கொள்வது போல ஒரு தோற்றம் ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாததாகிவிடுகிறது. எனவே அவள் மேல் அனுதாபம் வருவதற்குப் பதில் ஆத்திரம் வருகிறது. கடைசியில் அய்யனார் சிலையைக் காட்டி, நிலாவின் கைத் தெம்பில் வருவது போல் காட்டியுள்ளீர். கத்தியையும் அஞ்சலை கையில் எடுத்து இடுப்பில் செருகியிருந்தால் படிப்பாளிக்கு சந்தோஷம் ஏற்பட்டிருக்கும்.

இப்படி சில இருந்தாலும், கண்மணி அவர்களே! உங்களுக்கு முழு வெற்றிதான்.

லத்தீன் அமெரிக்கச் சிறுகதை

வெறி நோய்

ஆங்கில வழி தமிழாக்கம்:
லதா ராமகிருஷ்ணன்

மூலம்:
ஆர்மோனியா ஸோமர்ஸ்

‘எல் லாம்பினோ’ வினாடைய தோட்டாக்களால் துளைக்கப்பட்டு லாரென்ஸோ விழுந்த போது (உங்களுக்கெல்லாம் தெரிந்திருக்கும்- லாரென்ஸோ, - ‘மெர்காடோ வீகோ’வின் ‘பேன் பிடித்த ஊர்சுற்றி’ - அவனைப் பாதுகாத்த, அவனைப் போலவே ஊர்சுற்றியான அந்தச் சின்ன நாய் ‘எல் லானுடோ’வால் கடிக்கப்பட்டு, வெறிநோயை சற்றுமுன்பாகப் பெற்றவன்) உலோகப் பண்பு வாய்ந்த அந்த ‘மான்டிவியோ’ மதியத்தின் நிழற்படத்தன்மை அதன் முதல் மாற்றத்திற்குள்ளானது. முதலாவது: தன்னைக் கொல்ல வந்தவர்களை தன் நகங்கள், எச்சில், பற்களினால் அகதி லாரென்ஸோ அச்சுறுத்திக் கொண்டிருந்த நிரப்புப்பெட்டித்தொகுதிகள் அவைகளுக்குள்ளாய் வசித்துவந்த குடியிருப்பாளரை இழந்தன. இரண்டாவது: ஒருசில நிமிடங்களுக்கு முன்பாக நின்றபடி தீவிரமாகப் போரிட்டுக் கொண்டிருந்த லாரென்ஸோ தோட்டாக்களின் வீச்சில் சுழன்ற பின், உடனே, அழுகிய வாழைப்பழங்கள் நிறைந்து இனிப்பில் மயங்கிக் கிடந்த ஈக்கள் மொய்த்த பாயின்மீது தலை குப்புற விழுந்தான்.

திரும்பவும் தனது ‘ட்ரக்’கில் ஏறிக் கொண்ட ‘எல் லாம்பினோ’ தன்னுடைய அதி காரபூர்வமான ஆயுதத்தை அப்பால் வைத்து சற்றுமுன் தான் பார்த்த காட்சியிலிருந்து மீளாமல் இன்னமும் தனது கண்களைத் தேய்த்துக் கொண்டிருந்த வண்டியோட்டியை ஏறிட்டுப் பார்த்துந் கூறினான்: “பின் வரப் போகும் அபாயங்களைத் தவிர்க்கச் செய்த சட்டபூர்வமான தற்காப்பு முயற்சிதான் அது. அவனைத் தொட்டால் என்னைக் கடித்துவிடு வேனென்று அவன் கத்தியதை எல்லோருமே கேட்டார்கள். அவனைச் சுடுவதில் எனக்கு எந்தத் தயக்கமும் இல்லை. சட்டமும் அதை அனுமதிக்கிறது. எனவே, இப்பொழுது நடந்

தது ஒரு 'பணி முடித்தல்.' வேறு விஷயத்திற்குப் போவோம்.'''

'பணி முடித்தல்'— வண்டியோட்டி வாகனத்தைக் கிளப்பி பயத்தில் வியர்வை வழிய அந்த அழுக்குத் தெருவில் ஓட்டிச் சென்றான். தங்களுடைய பொதுவான பணியால் ஒன்றிணைக்கப்பட்டிருந்த அந்த இருவருடைய மனங்களும் காரண காரியத் தொடர்புகளின் தோழமையில் மந்தமாகத் துடித்தன.

'.....ஆம், வெறிநோய்..... நம்முடைய வெறிநோயை வஞ்சம் தீர்த்துக்கொள்ள பிறரிடமிருக்கும் வெறிநோயை மிதித்துத் தள்ள வேண்டியது மிக அவசியம்...'

'குறைந்த சம்பளம்— பணவீக்க வாழ்க்கையினாலான வெறிநோய்...'

'அன்பின்மை...அதிகக் குழந்தைகளினாலான வெறிநோய்...'

'பலப்பல கப்பல்களும் பயணம் ஒன்றும் இல்லாமையுமான வெறிநோய்...'

'ஆனால், ஆமாம்— அந்த மெர்காடோ ஊர்சுற்றியின் வெறிநோய்தான் என்ன மாதிரியானது...'

'எல்லாவற்றையும் ஒரே வீச்சில், கூணத்தில், ஊதித் தள்ளக் கூடிய வெறிநோய்.'

'நம்முடையதைப் போல் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக, விட்டு விட்டுப் பீறிடும் நிர்பந்தம் இல்லாமல் ஒரேயொரு வீச்சில் வெடித்துச் சிதறக் கூடியது.'

— நல்லவேளையாக, இந்த எண்ண ஓட்டங்கள் வாய் வார்த்தையாகச் சொல்லப்படவில்லை. அவை அவர்களுடைய எண்ணங்களின் சிலந்தி வலைப் பின்னலில், அவர்கள் கடந்து சென்ற காட்சிகள் குறித்த தொடுகோட்டுப் பிரக்ஞையில், தெரு முனைகளிலான சீற்றந் தரக்கூடிய வேகத்தடைகளில், வரவிருக்கும் பிரமாண்டமான 'ஸாக்கர்' விளையாட்டு பற்றி அறிவித்து நிற்கும் விளம்பரப் பலகைகளிலெல்லாம் சிக்கண்டு கிடந்தன. அவனுடைய வாழைப் பழங்களோடும், ஈக்களோடும் ஒன்றாகிவிட்ட லாரென்ஸோ மட்டுமே மெய்யாக, சொல்வடிவில் வெளிப்படுத்தப்பட்டதாக இருந்தது. அதே போல்தான், சாவுத் தபாலைப் பற்களில் சுமந்த வெறிபிடித்த தபால்காரனைப்போல் கூட்டத்தைப் பார்த்துப் பாய்ந்தோடிய எல்லானுடோ விளைவித்த நாசமும்கூட மெய்தான்.

அந்த இடத்திலிருந்த கூட்டம் பீதியில் தறிகெட்டுச் சிதறியோடிய தும்கூட உண்மை. அந்த மனிதனை முற்றுகையிடும் பணி முடிந்ததும் 'மெர்காடோ'வின் வியாபாரிகளும், காற்றில் சலனமுண்டாக்கும் எதையும் பார்க்க சிறிது நின்று போகும் பிறரும் அவரவர் வாழ்க்கைக்குத் திரும்பினார்கள். காலம் கர்வத்தோடு, இரக்கமில்லாமல் மேலே சென்றது. அதன் அடிமைகள் சக்கரத்தைத் தள்ள வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார்கள்.

இறந்த நாயொன்றைப் போல்தான் எடுத்துச் செல்லப்படுவதற்குக் காத்திருப்பதாய் லாரென்ஸோ அங்கே கிடந்தான். 'எல்லானுடோ'வின் கண்கள் ரத்தச் சிவப்பாக மாறுமுன் இருந்த அதே நீல நிறத்திலான, அவனைச் சுற்றிலுமான சூழமைவு உறைந்து போக ஆரம்பித்தது.

“நான்தான் அலெஜோ, உங்களுக்குத் தெரியுமோ? லாரென்ஸோவின் சிநேகிதன்...”

அந்த இறந்த மனிதனுக்குத் துணையாக இருந்தவன் சடலத்திலிருந்து தனது கண்களைத் திருப்பி அந்தச் சின்னையந்த, தங்க நிறத் தலைப் பையன் மேல் பார்வையைப் பதித்தான். அதனை இன்னொரு ஈயைப் போல விரட்டுவது கடினமாக இருந்தது. அந்தப் பையன் ஈயைவிட மிக அதிகத் திடம் கூடியவனாக இருந்தான். அவனுக்கு அழுத்தமான புவிசுர்ப்பு மையம் இருந்தது. காவலாளியைச் சங்கடமாக உணரச் செய்தான் அவன். கேள்வி கேட்கத் தொடங்கி தனதேயான பதில்களில் அலையப் புகுந்த, நீலக் கண்களும், கரகரப்பான குரலும் கொண்டு அந்த ஏழு வயதுச் சிறுவனுக்கும், தனக்கும் இடையே எந்தவொரு பொதுவான 'வெளியோ' பாலமோகூட இல்லை என்பதாய் உணர்ந்தான் ஆம்புலன்ஸ் வரும்வரை சடலத்தைப் பார்த்துக் கொள்ள அமர்த்தப்பட்ட அந்த மனிதன்.

“நான் அலெஜோ” — பையன் திரும்பவும் கூறினான். “லாரென்ஸோவின் சிநேகிதன். அப்படி இருப்பது என் அம்மாவுக்குப் பிடிக்கவில்லை...”

“அந்தப் பேன் காரணமாக. அப்படித்தானே?”

“அவன் கடற்கொள்ளையர் கப்பல்களிலெல்லாம் பயணம் செய்திருக்கிறான்.”

“ஏனென்றால் அவன் புல்விதை கொண்டு கொதிக்க வைத்த சாராயத்தை எப்பொழுதும் குடித்துவந்தான். அதனால்தானே?”

“அவனுக்கு ‘ஹார்மோனிகா’வை வாசிக்கத் தெரியும்...”

“உன் அம்மாவுக்கு அவனைப் பிடிக்காததன் காரணம் அந்த சோம்பேறிக் கழுதை ஒருநாளும் எந்த வேலையும் செய்ததில்லை. அப்படித்தானே?”

“அக்கம்பக்கத்திலிருந்த நாய்களுக்கெல்லாம் அவனை மிகவும் பிடித்திருதது.”

—திடுமென்று, அந்த இரண்டு குரல்களின் தொனிகளுக்கிடையேயும் கண்ட அந்த வினோதமான எதிரெதிர்த் துருவத் தன்மைகளால்— ஒன்று அன்பிற்கான துணிவு கூடியதாய், மற்றது சமரசத்தன்மை கொண்டதாய், அத்தகைய வேறுபட்ட நம்பிக்கைகளால் இருக்கக்கூடும் - விழுந்துவிட்ட அந்த மனிதனின் மேலுதடு இறுதிச் சிரிப்பில், இரண்டு ஊதாநிற விளிம்புகளுக்கிடையே இருந்த பளீரென்ற வெண்ணிறப் பற்களை வெளிப்படுத்துவதாய்ப் பின்னுக்கு இழுத்துக்கொண்டது போல் தோன்றியது. பின், விவரிக்க இயலாத சில காரணங்களுக்காய், சடலத்தைக் காவல் காத்திருந்த அந்த மனிதன் அதனுடைய கபாலம் போன்ற புதிய கேளிச்சுளிப்பை மாற்ற வேண்டி வெறுப்போடு அதை எட்டி உதைத்தான். அடையாளமற்ற ‘எல் லானுடோ’வால் இறந்ததைத் தவிர வேறொன்றும் செய்யாத ‘லாரென்ஸோ’வைத் தான் ஏன் அத்தனை தீவிரமாக வெறுக்க வேண்டும் என்று அவனால் விளக்க முடியவில்லை. பின், ஏதோ முடிவற்ற சாய்மாலை வட்டங்களுக்குள்ளிருந்து வெளிப்படுவது போல் அவன் ‘அலெஜோ’வின் குரலைக் கேட்டான்:

“அவனுக்கு மிக அழகான பற்கள் இருந்தன.”

காப்பியும் கவிதைகளும் சில குறிப்புகளினூடாக

வத்சலகுமாரன் என்கிற
காளிங்கராயன்

சமையலை நீயே செய்துகொள்.
உனது கோவணங்களை
நீயே தோய்த்துக்கொள்.
வீட்டைத் துப்புரவாக்கு.

... ..
இன்னும் மூன்று முறை
கூரைமேல் சுற்றுகிறேன்.
புகைபோக்கி குளிராக உள்ளது
நான் சுதந்திரமடைந்துவிட்டேன்.

—ஒரு செருமானியப் பெண்கவி

அ) ஒரே பாடுபொருளை தம் வாழ்பனுவற்
களினூடாக திரும்பத்திரும்ப எழுதிப்பார்த்து
இறுதியில் சொல்லி முடித்துவிட ஏலாத தோல்
வியால் துவண்டுவிழும் கவிதைகளாக வத்சல
லாவின் கவிதைகள் அமைந்திருப்பது ஏன்
என்கிற கேள்வியுடன் நமது குறிப்புகளுக்கான ரெண்டாம் வாசிப்
பைத் தொடங்கலாம்.

ஆ) வாசிப்பவரோடு தன்னிலை - முன்னிலையுறவில் நேரடியாக
உரையாடும் கவிதைகளே 'சுயம்' தொகுப்பில் அதிகம் காணப்படு
கின்றன.

- (1) பொறியியல் கல்லூரியில் படிக்கையில்
நேசித்தோம்
மணந்தோம்..... (மறுபடியும்- பக். 41)

எனத் தொடங்கும் புனைகதை வடிவிலான கவிதைகள் கொஞ்சம்.
(சாட்சி-17, கடன்-67, எண்ணம்-71, ஞானம்-75.....)

- (2)
திரையைக் கிழித்துப் புறப்பட்டுவிட்டோம்

சுயம்
வத்சல
ஸ்நேகா, 348, டி.டி.கே. சாலை
இராயப்பேட்டை, சென்னை-14
பக்கங்கள் 96, ரூ. 40/-

தலையாட்டும் தொழிலை விட்டுவிட்டோம். (பக். 63)
என்று குளுரைக்கும் பிரச்சாரக் கவிதைகள் கொஞ்சம். (புதிய
மறைகள் படைத்திடுவோம்- 63, மத்தளம்- 50, ஆகாயம் ஆள்
வாய்- 85)

(3) தலைப்பை முன்னிறுத்தி, அதைப் பொருளாக்கி, பத்தி
பத்தியாக முடிக்கும் அடுக்குக் கவிதைகள் கொஞ்சம். (நம்பிக்கை
- 24, மௌனங்கள்- 27)

(4) மேத்தா, வைரமுத்து பாணி தமாஸ் கவிதைகள் கொஞ்
சம். (ஒரு ஏழைத்தாயின் கனவு-56, மகளுக்கு ஒரு தாலாட்டு-57)

(5) தன் உயிரை நமக்காகப் பணயம் வைக்குமென
நாய்க்கு பழைய சோறிட்டு- (விடை: லேவாதேவி).

முதியோரில்லத்தில் இடம் தேடாமலிருக்க
மகனுக்குக் கேட்டதெல்லாம் வாங்கிக் கொடுத்து.....

(விடை: லேவாதேவி).

என்றிப்படியான விடுகதைக்கவிதைகள் கொஞ்சம் (லேவாதேவி- 88
தற்காலிகம்- 90...)

ஆக, உரைநடை கவிதைகள், புனைகதைக் கவிதைகள், பிரச்
சாரக் கவிதைகள், தமாஸ் கவிதைகள், விடுகதைக் கவிதைகள்.....
இப்படி பன்முகத் தன்மை கொண்டு விளங்குகிறது இத்தொகுப்பு.

இ) தொண்ணூறுகளின் தொடக்கத்தில் எழுத வந்த வத்ஸலா,
ஏறக்குறைய 10 ஆண்டுகளாக எழுதி வரும் வத்ஸலா, தன் முதல்
கவிதையை எப்படி - எந்த மொழியில் - வடிவத்தில் - தொனியில்
எழுதவாரம்பித்தாரோ இறுதிக் கவிதை வரையிலும் (தொகுப்பின்)
அதே மொழியில் - தொனியில் - வடிவில் எழுதியதன் மூலம் 'காலத்
தால் மாறாத' உன்னதப் படைப்புகளை உருவாக்கித் தந்துள்ளார்.

வத்ஸலாவின் கவிதை மொழி பழகிய, காலாவதியாகிப் போன
முனை மழுங்கி மொண்ணையாகிவிட்ட, மணிப்பிரவாளத்தின்
சாயல் கொண்ட நவீன மொழி. வாசிப்பவருக்கு மனத்தடைய
உண்டு பண்ணாத எளிய மொழியமைப்புத்தான். ஆனால் வசீக
ரித்து ஈர்க்கக்கூடிய எளிய மொழியல்ல - உரைநடையின் எரிச்ச
லூட்டக்கூடிய - கவிதையனுபவத்தை நெட்டிப் புறந்தள்ளக்கூடிய,
எளிய மொழியமைப்பு.

ஈ) ஓரிடத்தில் வேலைக்குச் செல்கிற பெண்ணின் மீதான ஒடுக்கு
முறைகள் குறித்து கவிதையெழுத வந்த வத்ஸலா இறுதியாக-
அவமானம்
தாய்மைக்கு அவமானம்

இல்லத்தரசிக்கு அவமானம்

பெண்மைக்கு

என்று முடிக்கும்போது நமக்கு 'கவிதைக்கும் அவமானம்' என்று உரக்கக் கதறத் தோன்றுகிறது.

உ) பெண்ணடிமைத் தனத்தைப் பேணும் இந்தச் சமூகக் கட்டமைப்பு. இதை உருவாக்கிக் காப்பாற்றி வரும் மதம், சாதி நிறுவனங்கள். இவற்றுக்கிடையே நவீன கல்வி, அறிவியல், தொழில் நுட்பம் போன்றவை ஏற்படுத்தித் தரும் வாய்ப்புகளின் வழி கவிதையெழுதும், பிரசுரிக்கும், தொகுப்பாக்கி வெளியிடும் வத்ஸலா போன்றவர்கள் மேற்கண்ட நிறுவனங்கள் பற்றி எவ்வித அடிப்படைக் கேள்விகளும் எழுப்பாமல் சமரசப்படுத்திக் கொள்வதேன்?

உதாரணமாக 'இரண்டாம் தரம்' தலைப்பிட்ட கவிதையில், சுயசார்புடையவளானாலும் வைரத் தோடணிந்திருந்ததனால் பெண்ணியக் கருத்தரங்கில்...

தனக்கு முதலிடம் கிடைக்கவில்லை என்று ஆதங்கப்படுகிறார். இங்கே வைரத் தோடு என்பது வெறும் பொருளியல் உயர்வின் (சுயசார்பு) Symbol அல்ல. மாறாக வைரத்தோடு, வைர பேஸரி... போன்றவை பார்ப்பனக் குடும்பங்களின் டௌரியில் தவிர்க்க முடியாத அய்ட்டங்கள். உயர்கூலப் பெண்டிரின் (பிராமண ஸ்திரீ) கலாச்சார அடையாளங்கள் இவை. வத்ஸலா என்னடாவென்றால் இது குறித்த பிரக்ஞை ஏதுமின்றி முதலிடம் வேண்டி வருத்தப்பட்டுக் கவிதை எழுதுகிறார்.

இந்து / உயர்சாதி / பெண் என்கிற அடையாளங்களில் வத்ஸலாவின் பெண் என்கிற நிலையே படைப்பாளியாக நம்மைப் பார்க்க வைக்கிறது. ஆனால் இந்து தருமமும் சாதிகளும் இந்துப் பெண்ணின் பாலுறுப்புகளில் வைத்துத்தான் (கற்பு) காப்பாற்றப்படுகின்றன எனும்போது "பெண்" எனும் தன்னுணர்வை மற்ற இரு அடையாளங்களிலிருந்தும் தப்பி வெளியேறும்போதே அவர் பெறமுடியும் என்று நாம் கருதலாம்.

அந்த வகையில் விடுதலை (பக். 15), பிராயச்சித்தம் (பக். 21), என்று (பக். 25), மாற்றம் (பக். 45), கண்ணாடித் துண்டுகளும்... (பக். 55) போன்ற கவிதைகளைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல முடியும்.

ஊ) (1) தொகுப்புக்கு முன்பே அச்சுப் பார்த்த கவிதைகள் 31. இதில் 15 கவிதைகள் கணையாழியில் மட்டுமே வெளியிடப்பட்டவை. கணையாழியில் கவிதைத் தேர்வாளர்களாக இருப்ப

கவிதாசரண்

வர்கள் இலக்கிய, விமர்சக ஜம்பவான்கள் (ஜா அல்ல) சுஜா தா & ஞானக்கூத்தன்?

(2) வ. கீதா, ஹேமா, மதிப்பிற்குரிய சுஜாதா, மதிப்பிற்குரிய ஞானக்கூத்தன், மதிப்பிற்குரிய கஸ்தூரிநங்கன் ஆகியோரின் கூட்டுத் தயாரிப்பில் சென்னை/சைதை/ஸ்ரீநகர் காலனி/டெம்பிள் அவென்யு, இலக்கம்: 13, நாராயணியத்திலிருந்து (சன்டி வி அப்துல் ஹமீதின் குரலில் இதை வாசிக்கலாம்.) 'ஸ்நேகாவின் மூலம் வெளிவந்திருக்கும் இத்தொகுப்புக்குப் பின்னேயுள்ள வரவாற்று/அரசியல்... தேவை என்ன?

எ) (1) காபியும் தேனீரும் நவீன வாழ்வில் எதிர்ப்பின் சின்னங்களாக இருந்தன. அதுபோலத்தான் வத்ஸலாவின் கவிதைகளும் என்று தம் முன்னுரையில் குறிப்பிடுகிறார் திருவாளர் ஞா.கூ. காபியைத் தேர்வு செய்து கொண்டவர்கள் வேறு, தேனீரை வரித்துக்கொண்டவர்கள் வேறு என்ற உண்மை அவருக்குத் தெரியாததல்ல.

(2) வத்ஸலாவின் குரல் கடுமையானது. ஒடுக்கப்படுவோரின் குரல் அப்படித்தானிருக்கும் என்கிறார் ஞானக்கூத்தன். சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு (சுபமங்களா, ஆகஸ்ட் 1994- பக். 32) கரிகாலனை நோக்கி என்ன பிரச்சனையைப் பாடிவிட்டாய்? இதைப் பேச உனக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது? என்றெல்லாம் கேட்டவர்தான் இவர்.

(3) புதிதாக எழுதவரும் கவிஞர்களுக்கு முன்னுரை என்ற பேரில் தம் தும்பிக்கை உயர்த்தி ஆசீர்வதிக்கும் இந்தச் சம்பிரதாயத்தை எமது சீனியர் பொயட்டுகள் (ஞாகூ, சுஜாதா, கோவை ஞானி, சு.ரா. ...) என்றைக்கு விட்டுத் தொலைக்கிறார்களோ, அன்றைய தினத்திலிருந்துதான் தமிழ்க்கவிதைக்கு விடிவு காலம் பொறக்கும்.

(4) யுக யுகமாய் ஒடுக்கப்பட்ட நீ

ஒரு மனிதம்

இதை நீயும் ஏன் மறக்கிறாய்? (பக். 85)

இதையே இடதுசாரிக் கவிஞர் எழுதினால் அது பிரச்சாரம். தலித் கவிஞர்கள் எழுதினால் அது Non-Literature (அ) Ahti-Literature. ஆனால் வத்ஸலா மாமி எழுதினால் மட்டும் பொங்கிப்ப்ரவாஹிக்கும் 'கவித்வம்' என்று சொல்லி சிலாக்கிக் கேனக்கூத்தனுக்கு sorry ஞானக்கூத்தனுக்கு நாக் கூசவில்லையா?

சனங்களின் அங்கீகாரம்

தலித். சுப்பையா

“கல்வியறிவு, கள அனுபவம், உழைப்பு, தியாகம் இவையனைத்தும் ஒரு சேரப் பெற்றிருந்தாலும் சமூக அங்கீகாரம் கிடைக்காத பட்சத்தில் கலைஞன் அறியப்படாதவனாகவே இருக்க நேரிடுகிறது. இதைப் பற்றித் தங்கள் கருத்தென்ன?”

மதுரை தமிழ்நாடு இறையியல் கல்லூரியின் தகவல் தொடர்புத்துறை இயக்குநர் திரு. பரட்டை அவர்களால் 28-10-98 காலை அதே கல்லூரியில் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட கருத்தரங்கில் இசை அனுபவங்கள் என்ற தலைப்பில் நான் நிகழ்த்திய 50 நிமிட உரைக்குப்பின் பங்கேற்ற மாணவர்களில் ஒருவர் எழுப்பியதுதான் மேற்கண்ட கேள்வி. நிலவும் சமூக அமைப்பு குறித்த புரிதலை கலையே விடுதலைக்கான கருவியாக்கும்; ஒரு கலைஞனுக்குச் சமூக அங்கீகாரம் குறித்த சிந்தனையைத் தெளிவுபடுத்தும். முதலாளியச் சமூக அமைப்பில் சமூக அங்கீகாரம் என்கிற சொல்லுக்குப் பின்னே பணம், பரிசுகள், விருதுகள், வெளிநாட்டுப் பயணம், புகழ் என்கிற சங்கதிகள் மறைந்திருப்பதை நாம் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும். இதன் அடிப்படையில்தான் சமூக அங்கீகாரத்தை யாரிடமிருந்து பெறுவது? அதனைக் கொண்டு எதனைச் சாதிக்க முடியும் என்கிற கேள்விகளை எழுப்பவேண்டிய அவசியமிருக்கிறது.

கலைஞர்கள் இருவகையினர். முதல் பிரிவினர் வணிக நோக்கினர். கோவில் விழாக்கள் தொடங்கி கோட்டையில் கொடியேற்றும் நிகழ்ச்சிவரை இவர்களுக்கான களமும் தொடர்பும் விரிவடைகின்றன. அதிகார வர்க்கங்களின் விருப்பங்களுக்கேற்ப இம்மியளவும் பிசகாமல் வெறும் கூலிக்காக நிகழ்த்தும் ஆளும் வர்க்கத்தின் செல்லப்பிள்ளைகள் இவர்கள். பட்டுச் சால்வை, பணம், கறிச்சோறு, புகழ் இவற்றிற்காக ஒரிடத்தில் மறுத்ததை பிரிதோரிடத்தில் உயர்த்திப்பிடிப்பது; இதையே வேறொரு இடத்தில் தலைகீழாக்குவது என அலைகிற பல்கலைக் கழக வியாபாரிகளைப் போன்றவர்கள் அல்ல இக்கலைஞர்கள். கலையை பிழைப்புக்கான வருவாய் தரும் தொழிலாக மேற்கொண்டிருக்கும் இவர்களில் பெரும்பாலோர் எழுத்தறிவற்றவர்கள். மூடநம்பிக்கைகள், பழமைவாதச் சிந்தனைகளை நிலைநிறுத்தும் கோட்பாடுகளை உயர்த்திப்பிடிக்கும் அரசு விழாக்களில் இவர்களுக்கே முன்னுரிமை அளிக்கப்படு

கிறது. இவர்களில் விசுவாசமானவர்களுக்கு கலைமாபணி விருது தொடங்கி பத்மஸ்ரீ வரை விருதுகள் வழங்கப்படுகின்றன. எதிர்க்கும் கைகளில் அரசு விலங்கிடும்; வணங்கும் கைகளில் விருதுகளை வாரியிறைக்கும். வயதான கலைஞர்களில் சிலருக்கு அரசு உதவிப் பணம் வழங்கி அடுத்த தலைமுறைக்கு ஆசை காட்டும்.

இத்தகைய கலைஞர்களில் தலித்துகளும் உள்ளனர் தங்கள் மீதான சாதிய ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான போக்கை இவர்கள் மேற்கொள்வதில்லை. இப்படி இருப்பதற்கு இவர்கள் கருத்துருவாக்கம் செய்யும் கலைஞர்களாக இருப்பதில்லை. அப்படி இருப்பவர்கள் சமூகநலன் குறித்த அக்கறையில்லாமல் சொந்த நலனுக்காக செக்குமாடாய் சுற்றி வருகிறார்கள். பாட்டு, ஆட்டம், வாத்தியம், நடப்பு என்கிற தளங்களிலியங்கும் இத்தகைய ஆயிரக் கணக்கான கலைஞர்களுக்கு வரலாறு இல்லை. 70 வயதைக் கடந்து மரணமடைந்த தலித் கலைஞர் அழகர்சாமி வாத்தியாரே இதற்குப் பொருத்தமான சான்றாகும்.

கலை குறித்த பல்வகைப்பட்ட சிந்தனைகளில் கலை நேர்மை குறித்துப் பேசுவது மிகவும் கவனமாகத் தவிர்க்கப்படுகிறது. படித்த கலைஞர்கள் இவ்விஷயத்தில் பதுங்குகிறார்கள். கட்டிடம், தச்சு போன்ற இதர தொழில்களில் ஒப்பந்தமுறை இருப்பதுபோல் கலையிலும் சுரண்டல்முறை தொடர்கிறது. தொலைவுப் பயணம், உழைப்பு, திறமை, அனுபவம், வயது போன்றவைகள் கலைஞர்களின் ஊதிய விஷயத்தில் கணக்கிலெடுத்துக்கொள்ளப்படாத விஷயமாகவே இருந்து வருகிறது.

குழுவின் மொத்த நிகழ்வுக்கும் அமைப்பாளர் என்கிற தனி நபரே காரணகர்த்தா என்பதுபோன்ற தவறான பதிவுகளும் அறிமுகமும் நடைபெறுகின்றன. முதலாளியச் சமூக அமைப்பால் அனைத்தையும் விற்பனைக்குரியதாக்கும் சூழலில் தொல்கலையை நிகழ்த்துவோருக்கு அடையாளம் இல்லாமல் போவது வியப்பில்லை தான்.

மற்றொரு வகைக் கலைஞர்களும் இங்கு உள்ளனர். இறுகிப் போன பழமைவாதத் தத்துவப் பிரயோகளை தசர்த்தேறியப் போராரும் இவர்கள் இதவசர பேசப்பட்டு வந்த அனைத்தையும் மறு வாசிப்புக்குட்படுத்தி வடகம், உள்ளடக்கம், பண்பு போன்ற வற்றில் புரட்சிகர சிந்தனைகளைக் கொண்டு விளங்குகிறார்கள். அரசின் ஒடுக்குமுறை எந்திரத்திற்குள் ஒரு அங்கமாக நின்றுகொண்டு இவர்கள் கலைச்சவடால் பேசுவதில்லை. கலையைப் போருக்கான

அறையு வலாக்கி அரசை அச்சமூட்டும் வகையில் மக்கள் ஆதரவோடு முன்னேறுகிறார்கள். அரசின் பரிசுகளும் விரைதூளும் ஏழைகளை ஏமாற்றும் பல்வேறு சூழ்ச்சிகளில் ஒன்றாகக் கருதுகின்றனர். பறையின் அதிர்வுகளினாலே ஒங்கி ஒலிக்கிற பாட்டும் பாய்ச்சலான ஆட்டமும் காற்றைக் கிழிக்கின்றன; கேட்போரின் கண்களைச் சிவப்பாக்குகின்றன; நெஞ்சில் கனலை மூட்டுகின்றன. நிகழ்த்துவோரும் பார்ப்போரும் இறுதியில் ஒன்றாய்க்கலந்து ஆடிப்பாடும்போது இந்திய மரபிசைக்கெதிரான யுத்த தயாரிப்பொன்று தொடங்குகிறது என்றே நாம் கருதவேண்டியுள்ளது. காவல்துறையின் அடக்குமுறைகளை நெஞ்சுரத்தோடு எதிர்கொள்ளும் இக்கலைஞர்கள் நம் சந்ததியினர் அறுவடை செய்ய விதைக்கிறார்கள்.

இந்த வகையில், ஏழை எளியவர்களை ஒடுக்கியும், உரிமைகளைப் பறித்தும் வருகிற சட்டமன்ற, நாடாளுமன்ற அமைப்பின் கீழ் இயங்கும் எவ்வகை நிறுவனங்கள் வழியாகவும் தரப்படுகிற அங்கீகாரத்தை விடுதலைக்காகவே போராடுகிற கலைஞன் விருப்புவிதில்லை. அதற்காக மனுப் போடுவதுமில்லை.

அரசே முன்வந்து விருது வழங்கி சமரசம் செய்துகொள்ள விரும்பினாலும் ஏற்பதில்லை. சோசலிசக் கொள்கையை இலக்கியத்தின் (கவிதை) வழியே உயர்த்திப் பிடித்தார் பாபிலோ நெருடா. அச்சமுற்ற அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் அவரை வளைத்துப்போட நோபல் பரிசு வழங்கியது. நெருடா ஏற்க மறுத்துவிட்டார். சமூக அங்கீகாரம் என்பது அதிகார வர்க்கத்தின் குஷ்ட உதடுகளில் தெறித்து விழும் பசப்பு வார்த்தைகளில் இல்லை. மொழி, இனம், நாடு, பண்பாடு என்று போராடும் மக்களை சுட்டுக் கொல்லும்படி ஆணையிடும் கைகளில் பெறப்படும் தாமிர பத்திரமல்ல. வரலாற்றை உருவாக்கும் அடித்தட்டு மக்களின் கள்ளமிலா மனங்களிலிருந்து வெளிப்படும் உள்ளார்ந்த வாழ்த்துக்களே போராடும் கலைஞர்களுக்குரிய பொருத்தமான அங்கீகாரம். ஆம்! அது சமூக அங்கீகாரமல்ல; சனங்களின் அங்கீகாரம். ●

தமிழும் மலையாளமும் ஒரு சர்ச்சைக்காக

தமிழவன்

“தமிழ் - மலையாள இலக்கியப் போக்குகள் - ஓர் ஒப்பீடு” என்ற கட்டுரை என்னைக் கவர்ந்தது. இந்த மாதிரி இரு மொழிகளுக்குள் நடக்கும் ஒப்பீடுகள் இனி வரும் காலங்களில் மதிப்பு பெறும். காரணம், தமிழ் போன்ற தனிமதிப்புக்குரிய ஒரு மொழி தனக்குள் சுற்றிச் சுற்றி வரும்போது பிற மொழிகளுடன் தொடர்பு கொண்ட மொழிகள் வளர்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. வளர்ச்சி என்பதே, இன்னொரு மொழியுடன்தான் நடைபெறும் என்பது பொதுவிதி. பாரதிதாசனின் ஆரம்பகட்ட வளர்ச்சி பிரஞ்சு, சமஸ்கிருதம் (பாரதி வழி) மொழித் தொடர்பாலும், பிற்காலத்திய தேக்கம் தனியான தமிழ் என்று அவர் கொண்ட பிறமொழித் தொடர்பின்மையாலும் நடந்தது என்று கருதலாமா?

இப்படிப் பார்த்தால் மலையாளம் நண்பர் எ.எம்.சாரன் சொல்வதுபோல், பிறமொழிகளுடன் குறிப்பாய் - சமஸ்கிருதத்தடன் இரண்டறக் கலந்துள்ளதால் வளர்ச்சி காண்கிறது. ஆங்கிலத்தோடு மட்டும் அது அதிகம் ஒட்டவில்லை போலுள்ளது ஆனால் ஆங்கிலம் வழி மட்டும் வந்த மார்க்சியத்தோடு அடிப்படையில் இணைந்துள்ளது.

தமிழ், சமஸ்கிருதத்தை உதறியபின் ஆங்கிலத்தின் பக்கம் சாய்வதில் ஆச்சரியம் இல்லை. தற்காலச் சிந்தனைக்கு உமிழில் பழங்காலத்திலிருந்தோ, வரலாற்றிலிருந்தோ ஏடுத்துக்கொண்டு வருவதற்கு என்ன இருக்கிறது? அதனால்தான் தமிழாசிரியர்களில் ஒருத்தர் பிற நூல்கள் படித்திருந்தால் ஆச்சரியப்படுகிறீர்கள். நூறு தமிழாசிரியரில் ஏதோ ஒருத்தர்தான் படிக்கிறார். மிச்சம் 99 பேர் ஏன் படிக்கவில்லை? சரி ஒரு ஐம்பது பேர் உலகப் போக்குப்படி படிப்பதில்லை. சாமான்யர்களின் பொது விதி இது. மிச்சம் இருக்கும் 49 பேர்கூடப் படிக்கவில்லை என்றால் நம் மொழிகளுள்ளேயே ஏதோ தடை இருக்கிறதா? இருந்தால் என்னது அந்தத் தடை? நாம் ஆங்கிலத்துக்குப் போவதுக்கும் காரணம் அந்தத் தடைதான்.

பலரும் இன்று ஆச்சரியப்பட்டுக் கேட்கும் கேள்வி, பழம் பெருமை கொண்ட தமிழ்மொழி தனக்குள் ஆற்றல் அற்றதா? அதனால்தான் ஆங்கிலத்தைத் தூக்கி வந்து தனக்கு முட்டுக் கொடுக்கிறதா?

இன்னொரு புறமிருந்து பேசுவதாகவிருந்தால், நம் தற்காலச் சரித்திரமே ஆங்கிலம் மூலம் வந்ததுதான். பெரியாரின் சிந்தனை ஆங்கிலம் உலகம் முழுசும் பரவும்போது- தோன்றிய சிந்தனை. ஆங்கிலம் என்றால் அதில் பகுத்தறிவு மரபு உண்டு. பகுத்தறிவுக்கு எதிரான மரபும் உண்டு. காலனியாதிக்கம் புரிந்த ஆங்கிலம் பகுத்தறிவு மரபையும் முதுகில் தூக்கிக்கொண்டு வந்தது. பெரியாரியத்தில் பகுத்தறிவும் காலனியாதிக்கப் பாதிப்பும் இருந்தன. இதுக்கு முற்றிலும் வேறு மரபில் வள்ளலார் இருந்தார். வள்ளலார் மரபு தற்காலத் தமிழில் எப்படி மாய்ந்து விட்டது? பெரியார் மரபு எப்படி ஆள்வோரின் அதிகார ஆசையாய்ப் பரிணமித்தது? எப்படி?

அமைப்பியல் வாதம் முதல் பின் நவீனத்துவம் வரை தமிழில் வருவதற்கு ஒரு பெரிய மரபு ஏற்கனவே இருந்தது. மேற்கத்தியம் பெரியார் வழியும் வள்ளலார் வழியும் வருகிறது. இரண்டும் நமக்கு வேண்டும். பெரியாரியம் அதிகம் வரும்போது, போதும் கொஞ்சம் வள்ளலார் வரட்டுமே என்று தோன்றுகிறது. ஐம்பதுகளில் வள்ளலார் அதிகம் வந்தபோது, போதும் கொஞ்சம் பெரியார் வரட்டுமே என்று தமிழ் சொன்னது.

அதுபோல் அமைப்பியலோ, பின் நவீனத்துவமோ, ஒன்றை இன்னொன்று மறுத்தும் தொடர்ந்தும் செல்லும் நெறிகள். மலையாளத்தில் சாலன் சொல்லும் நபர்கள்- யார், அந்த கிருஷ்ணன் நாயரா?- இவர்கள் அமைப்பியல் மற்றும் பின் நவீனத்துவம் பற்றி அறிந்துள்ளதை விட தமிழில் இவற்றை இன்னும் ஆழமாகவும் அகலமாகவும் அறிந்து சர்ச்சைகள் நடந்து வருகின்றன. கிருஷ்ணன் நாயர் எழுதியதைப் படித்துவிட்டுத்தான் சொல்கிறேன். தமிழ் பற்றி எப்போதும் நமக்கு ஒரு தாழ்வுணர்ச்சி. ஏன் இது?

இந்த மரபில் தமிழின் தனித்துவம் அனைத்திந்தியாவுக்கும் ஒரு புது முகத்தை இன்றைய இந்திய இலக்கியத்தில் தர முடியும். இதைப் புரிந்து கொள்ளாவிட்டால் "தமிழவன், சுந்தரராமசாமி, ஞானி போன்றவர்களிடமும், இளம் படைப்பாளர்களான கோணங்கி, ஜெயமோகன் போன்றவர்களிடமும்" எந்த நல்லதையும் சாலன் காண முடியாது.

சரி, தொடர்ந்து சாலனை எழுத வையுங்கள்.

சில கடிதங்கள்:

★ தங்களுக்கு இந்தோனேசிய விருது கிடைத்தமைக்குப் பாராட்டுகள்; வாழ்த்துகள். மிகச் சிறப்பான - ஆழமான பல செய்திகள் கடலில் மழையாய், காட்டில் நிலவாய்ப் போவதாக நான் நினைத்ததுண்டு. எங்கோ ஒரு இதயம் எதிர்வினை ஆற்றுகிறது. ஒரு சிந்தனையாளனுக்கு இதுதான் சிந்தை குளிர்விக்கும் செய்தி.

சங்கமித்ரா, சென்னை-48

★ ஜெயமோகனின் ஆன்மீக கலை இலக்கிய மடத்தின் புதிய அறங்காவலர் அமிர்தம் சூர்யாவின் இருள்வாசம் கலை நேர்த்தியோடு கல்லெறிந்து தாக்கும் எழுத்து இல்லாவிட்டால் எதிர் கூடாரத்தை (நிறப்பிரிகை) கிண்டலடிக்க ஒரு கதையைக் கட்டமைக்க முடியுமா? நிறச்சேர்க்கை / கூட்டுவிவாதம் / இலக்கிய மலர் வெளியீடு இவையெல்லாம் எதை, யாரை குறிப்பிடுவது? கலைஞரை கிண்டலடிப்பது எதற்கு? கதையில் வரும் பெண்ணின் ஆன்மீக அறிவை அறிய முடியாதவர்கள் எதிரணியினர் என்று சொல்ல ஒரு கதை-அதுனூடாக (ஜெயமோகன்) குருவைப்போல் ஒரு தர்க்கம் மற்றும் பௌத்த அரவணைப்பு. இதில் எப்படி கவிதாசரண் மயங்கிப் போனார்? அமிர்தம் சூர்யா மூலம் கவிதாசரண் சமரசத்திற்குத் தயாராகிறதோ?

சார்வாகன், சென்னை-2

★ அண்டை வீட்டுக்காரன்
கும்பிக்கும் கோமணத்துக்கும்
ஆலாப் பறக்கிறான்
அவன் புடுச்சி வச்சவன்
பெட்டகக் குப்பையில்
புழுத்து நெளியிறான்
தட்டிக் கேட்க வேண்டிய நீ
'அவனவன் சாமார்த்தியம்
ஆரென்ன செய்ய'ங்கிற
ஆரு ஜோட்டால ஆரை அடிச்சா
வெக்கமுஞ் சொரணையும்
வெரசா சொரக்கும்?

நாணி, பேரளம்

★ அன்புமிக்க கவிதாசரண் அவர்களுக்கு,

வணக்கம். பழைய கசப்புகளை நினைவூட்ட வேண்டியதில்லை. அதற்காக நான் என் வருத்தமும் தெரிவித்து விட்டேன். நண்பர் ஜெயமோகனைப் பற்றி மட்டுமல்ல, யாரைப் பற்றியும் தகாத வார்த்தைகளுடன் சாரு போன்றவர்கள் எழுதவதை தாங்கள் ஊக்குவிக்கக் கூடாது என்பதே என் வேண்டுகோள். 'இனிய உளவாக இன்னாத கூறல்.' மற்றபடி தங்களுக்கும் எனக்கும் ஒன்றும் விரோதமில்லை என்பதைக் கூறவே இக்கடிதம். மீண்டும் கவிதாசரண் காணக் கிடைத்தது மகிழ்ச்சியே. இப்போதும் பணம் கொடுத்து தான் வாங்கிப் படித்தேன். உங்கள் கருத்துக்களுடன் எனக்கு முழு இசைவு இல்லையெனினும் அது ஒரு தரப்பு வாசம் என்ற வகையில் விவாதிக்கக் கூடியதே. விவாதிப்போம், ஆனால் நாகரீகமாக.

முன்னர் நான் கவிதாசரணில் தொடர்ந்து எழுதியுள்ளேன். பிறகு இடையில் ஏற்பட்ட கசப்புகளினால் எழுதவில்லை. இத்துடன் ஒரு சிறுகதையை இணைத்துள்ளேன். இது ஓர் உண்மைக் கதை என்றும் கூறலாம். என் சொந்தக் கதை- சோகக் கதை தான். வேறு இதழ்களில் இதைப் பிரசுரிப்பார்களா தெரியாது. நீங்கள் விரும்பினால் வெளியிடலாம். (உங்கள் கருத்தையும் தெரிவிக்கலாம்.)

மிக்க அன்புடன்
செந்தூரம் ஜெகதீஷ் ●

★ அன்புள்ள செந்தூரம் ஜெகதீஷுக்கு,

வணக்கம். உங்கள் கடிதம் இணைக்கப்பட்ட கதை வந்து சேர்ந்தது. நல்லது. அதை வெளியிடுவதெனில் அடிக்குறிப்பாக என் கருத்தும் இடம்பெறும் என்பதை நீங்கள் அறிந்தே சம்மதிப்பது பற்றி மகிழ்ச்சி. இச்சந்தர்ப்பத்தில் இயல்பின் மீட்டுருவாக்கமாக நாம் அறிந்த சிலவற்றையே கொஞ்சம் பகிர்ந்து கொள்ளலாம் என்று படுகிறது. "நானும் என் நண்பர்களுடன் இனி கவிதாசரண் இதழை வாங்குவதில்லை- படிப்பதில்லை என்று முடிவெடுத்திருக்கிறோம்" என்று நிதானமற்று (வாக்கிய அமைப்பே சாட்சி) நீங்கள் எடுத்த முடிவை மாற்றிக்கொண்டது பற்றி சந்தோஷம். இதை ஒரு வியூகமாகச் செய்தாலும் எனக்கு பிரச்சினையாயில்லை. ஏனெனில் என்னுடைய யுத்தம் 'நான்'களின் அரசியலோடுதானே தவிர 'நான்' அற்ற சவங்களோடல்ல. இந்தப்

போருக்கு நேர்மையே வியூகம் என்பதால், என்னில் என்னை நிறுத்திக்கொள்வதே அதன் சாத்தியப்பாடு. நீங்கள் 'மடையன்'களோடு மல்லுக் கட்டியபோது, (அதில் இப்போதும் வருத்தமில்லை. மனிதர்களை வாசிக்கக் கிடைத்த திறப்பு அது.) என்னைச் சிலாகிக்கும் அல்லது அப்படி பாவனை செய்து உள்ளாக்குள் வெந்துகொண்டிருக்கும் எவரிடமிருந்தும் எதிர்வினையற்றுப்போய், எங்கே நான் ஒற்றைப்பட்டுப் போனேனோ என்னும் தவிப்பில் நீங்களே மீட்டி வழி தேடிவந்து அனுசரணை காட்ட முயல்வதாக ஆறுதல் பட்டுக் கொள்ளவும் தயார். இவ்வகையில் நீங்கள் உண்மையில் எமது நடைபாதைவாசிகள் அளவுக்கு உங்களை எளிமைப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். நடைபாதை வாழ்வில் அன்பு தூக்கலாயிருக்கும். அதைவிடத் தூக்கலாய் சத்தம் இருப்பது அதனைக் கண்ணெனச் சில் படாமல் காக்கும் ஒரு பாசாங்கான வாசாங்குரான். என் மொழிக் கவசங்களினூடாக எதை குறிப்பு அவர்த்திய இலக்கின் உள்ளுறை இலக்கியமோ இலக்கியமின்மையோ இவ்விடத்தில் பிடிபடாமல் நழுவிப்போனது ஒருவகையில் நல்லதாகப் படுகிறது.

என் கருத்துகளோடு உங்களுக்கு முழு இசைவில்லாமல் இருப்பதில் தான் என்னுடைய இருப்பும் இயக்கமும் அர்த்தம் கொள்கின்றன. அல்லாமல் போனால் பிறர் இலக்கிற்குப் பயன்படும் இழிவொன்றே மிஞ்சும். நம் இசைவின்மைக்கோர் உதாரணமாக, தமிழ் பயிற்றுமொழி விவாதத் தொகுப்புக்கு 'தமிழின் மரணம்?' என்று காலச்சுவடு தலைப்பிடும்போது, 'அது ஒரு தலைப்புதாலே' என்று உங்களுக்குத் தோன்றக் கூடும். ஆனால் எனக்கு அது அவர்களின் ஆயிரங்காலத்து வேட்சையின் துக்கிரித்தமனை வெளிப்பாடாகவே படுகிறது. அதையும் மீறித்தான் தமிழ் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அதற்காகவே எம்மில் பலர் தாழ்வுற்றும் வறுமைப்பட்டும் சேரிகளிலும் நத்தங்களிலும் சின்னப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். 'தமிழின் மரணம்?' என்று தலைப்பிடுகிறவர்களைப் போலத் தமிழை வளம் திரட்டும் வணிகப் பண்டமாகவும், புகழ் பெருக்கும் நுகர் பொருளாகவும் இலக்கியத்தின் பேரால் செலாவணிபாக்கிக் காசு பண்ணும் கலையும் சாகசமும் எங்களுக்குக் கைவரவில்லை எனினும், தமிழ் எங்களைத் தொப்புள்கொடித் தடமாகத்தான் சுற்றித் தொலைக்கிறது. இதுபோல நிறையச் சொல்லலாம் என்றாலும், நம்மில் ஒருவரையொருவர் ஏமாளியாக்கிக் கொள்ளாத பட்சத்தில் ஆயிரம் கருத்து வேறுபாடுகளுக்கிடையேயும் நல்ல மனிதர்களாய் இணங்கிப்போக முயல்வது எப்போதும் ஓர் ஆனந்த அனுபவம்தான். அதில் எனக்கு இசைவுண்டு. இச்சையும் உண்டு.

விவாதிப்பதில் உள்ள நாகரிகம் பற்றி உங்களுக்கு இன்னும் ஒருதலைப்பட்சமான கருத்தே உள்ளது. அது எம்மைக் கொச்சைப் படுத்தவும் செய்கிறது. எவ்வளவு முரண்பட்டாலும் கவிதாசரன் தன் நிலைப்பாட்டுக் குறிப்போடு வெளியிடத் தயங்கியதில்லை. அதுவே இதழின் வெளியீட்டு நாகரிகமாயுள்ளது. அதை நீங்கள் முறையாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ள முயலாத நிதானமின்மை பற்றி உங்களிடம் முன்னரே கூறியுள்ளேன். ஜெயமோகன் மேல் உங்களுக்குள்ள மோகம் அரங்கன் மேல் ஆண்டாளுக்கிருந்த மோகம் போல் அத்தனை அழுத்தமாய் நேர்த்திப்பட்டுள்ளது. உங்கள் கீதைப் பற்றுக்கூட அதற்கப்பாலாய்த்தான் இருக்கும். அது உங்கள் அனுபவம். நாகரிகம் பற்றி கீதை என்ன சொல்கிறது என்று தெரியவில்லை. (பாரதிதான் இதில் என் வழிகாட்டி.) ஆனால் குறள் சொல்லும் நயத்தக்க நாகரிகத்தான் இந்தக் கடிதத்தை வெகு இணக்கமாய் என்னை எழுத வைக்கிறது. நாகரிகத்தின் வரம்புகளை சாரூ மீறிவிட்டார் என்பது உங்கள் அனுமானம். ஆனால் உங்களது மீறல் அதனினும் மலிவாக மூர்க்கம் கொண்டதை எதனாலும் நியாயப்படுத்திவிட முடியாது. நாகரிகம் வரம்புகளால்தான் மதிப்பு பெறவேண்டும். இல்லையா? இதை ஒரு குற்றச்சாட்டாகக் கருதாமல் நீங்கள் நிதானமாகப் பரிசீலிக்க வேண்டும் — எல்லாருடைய நன்மைக்காகவும்.

கீதை ஒரு மத நூலல்ல என்று ஜெயமோகனின் குருயதி அவர்கள் நம்பினார். ஜெயமோகன் நம்புகிறார். நீங்களும் நம்புகிறீர்கள். அதற்கு உங்களிடம் நிறைய சாட்சியங்கள் இருக்கும். ஆனால் நான் நம்பவில்லை என்பதே என்னுடைய அதிர்ஷ்டமாகலாம் அல்லவா. 'பகவான் படைப்பில்' ஒட்டுமொத்த மனித குலத்தின் மாற்றில்லாத நிலைத்த அறம் வருணப்பாகுபாடுதான் என்று நிரூபிக்கப்பட்டுவிட்டால் கீதை ஒரு மத நூல் அல்லாமல் போகலாம். "எது செய்யத்தக்கது, எது செய்யத்தகாதது என்று நிச்சயிப்பதில் நீ சாஸ்திரத்தைப் பிரமாணமாகக்கொள்" (கீதை 17:24) என்று சொல்லும் கீதை, "தொண்டு புரிதல் சூத்திரனுக்கு அவனியற்கையால் ஏற்பட்ட தொழில்" (கீதை 18:43) என்று சொல்கிறது. இதைக் கேள்வி கேட்பவன் இன்னமும் துரதிர்ஷ்டசாலியாகவும், "கொடிய நடையோன் ஆயினும் பிறிது வழிபடாது என்னை வழிபடுவோன் நல்லோன் என்றே கருதுக" (கீதை 9:30) என்பதை ஏற்று, பாதிரியையும் அவரது புதல்வர்களையும் கொன்றவன் போற்றுதலுக்குரியவனாகவும்தான் அறியப்படுகிறார்கள் அல்லவா. இந்தப் புலக்கருத்துகளுடே ஆழ ஆழ மூழ்கிச் சென்று ஆன்மிக-அழகியல் சாரங்களை நாம் கைநிறைய அள்ளலாப்தான். ஏனெனில் மனித மனம் பிரபஞ்சத்தினும் பெரிது; முடிவற்ற எதிரொளிப்புக்கான வைரப் பட்டைகள் கொண்டது.

உங்களுக்குக் 'கவிதாசரண்' தொடர்ந்து அனுப்புவதில் எனக் கொண்டும் சிக்கலில்லை. நீங்களும் செந்தூரம் வரும்போது அனுப்பிவையுங்கள்.

இந்தப் பகிர்தலுக்கு வழி செய்தமைக்காக என் நன்றி.

அன்புடன்
கவிதாசரண்

இதழ்க் குறிப்பு:

தனக்குப் பிடிக்காத, ஆனால் தன்னால் தவிர்க்க முடியாத ஒரு தலைவனின் போஸ்டர் முகத்தில் ஒன்னுக்கடித்து தன் ஆத்திரத்தைத் தணித்துக்கொள்ளுகின்ற நாய்க் குணமும், கீதை படித்து அமைதி கண்டடையும் பாசாங்கு மனமும் கொண்டவனைப்பற்றிய 'செந்தூரம் ஜெகதீஷின்' கதையை அவருடைய நன்மையையும் கருத்தில் கொண்டு இங்கு வெளியிடுவதைத் தவிர்க்கிறோம். நிறைமாதக் கர்ப்பினியின் வயிற்றைப் பிளந்து, குழந்தையைப் பறித்தெடுத்து தரையிலடித்துக் கொல்லுவதைத் 'துஷ்டநிக்கிரஹ'மாக்கி 'சிஷ்ட பரிபாலனம்' செய்யும் மாதாக்களை அர்ச்சிக்கும் வேதக் கலாச்சாரத்தின் இன்னொரு வெட்டுத் தோற்றம் இது.

அண்மையில், புதிய அர்த்தங்களை கண்டடைவதற்கான சமூகச் சிந்தனையும், கலை நுணுக்கங்களும் கைவரப் பெற்ற சிற்பக் கலைஞர் ஒருவரைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த போது பேச்சினூடே இப்படிச் சொன்னார்: "பொதுக் கழிப்பிடங்களில் கரித்தண்டால் தன் பாலியல் பீறல்களைப் பதித்து வைக்கிறவன் தனது பெயரைப் பொறிக்கக் கூச்சப்படுகிறவனாகவே இருக்கிறான். அதனையே 'படைப்பிலக்கிய'மாக்குகிறவன் தன் பெயரை ஒளிவட்டம் போட்டுக் காட்டுகிறான்."

இது யாரைப் பற்றிய அபிப்பிராயம் என்று கேட்கக் கூடவில்லை. ஒரு வேளை பின் நவீனத்துவம் 'பேசும்' படைப்பாளிகளைப் பற்றியதாக இருக்கலாம். பின் நவீனத்துவவாதியோ, அல்லனோ, மந்திரமே அச்சிட்டிருந்தாலும். ஒரு தாளைத் தாளாகவே பார்க்கும் பக்குவம் வாய்த்தவனுக்கு அதன் மேல் மூத்திரம் பெய்தவிட்டுப் போவது 'ஒன்றுமில்லாத' விஷயம். ஆனால் 'புனிதங்களைப்' பிணங்களாகச் சுமந்தலைகிறவனுக்கு அப்படியில்லை. அவன் கோட்சேயின் நகலெடுப்பு.

‘சாதி மதங்களைப் பாரோம்’

என்பது பற்றி — தலித் சிந்தனை

கே. ஏ. குணசேகரன்

ஒரு நோக்கில் ஒரு நேரம் சொல்லப்பட்ட அல்லது எழுதப் பட்ட கருத்து எல்லாக் காலத்துக்கும் பொருந்தி வருவதில்லை. காலமும் கருத்தும் இயைந்து செயற்படச் சமூகத் தேவைக்கேற்ப அதனைப் பொருள் கொள்ள வேண்டும்; அல்லது பொருள் கொள்வது தேவையாகும். ‘சாதி மதங்களைப் பாரோம்’ என்றும் ‘நம் மில் சண்டை செய்தாலும் சகோதரர் அன்றோ’ என்றும் கூறிய கூற்று சுதந்திரப் போராட்டத்தில் வெள்ளையரின் ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து இந்தியர் யாவரும் ஒன்றுபட்டுப் போரிட்டு அந்நியனே வெளியேறு என்று குரல் எழுப்பியபோது பாரதி கூறியது. இன்று இந்த வாசகத்தை அன்றைய சூழலில் வாசித்துப் பொருள்கொண்ட வாறு கொள்ள முடியாது.

தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றம் சென்னையில் நடத்திய /ஆம் மாநில மாநாட்டில் (ஆகஸ்ட் 11, 12, 13 - 2000) நான் பேச அழைக்கப்பட்டிருந்தேன். மாநாட்டு இதழில் இடம் பெற்ற கருத்து:

தலித் கலை இலக்கியவாதிகள்
விளிம்பு நிலை கலை இலக்கியவாதிகள்,
தேசியக் கலை இலக்கியவாதிகள்
-----தனித்தனிக் கூட்டமாய்

சிறகடித்துப் பறப்பதும் உரிய திசையைக் காட்டாமலிருப்பதும், ஒட்டுமொத்த சமுதாய மாற்றத்தைப் புறந்தள்ளி விடுவதற்கே வித்திடும். சாதிய மதக் கூடாரங்களின் வக்கிரநோக்கம் குழி தோண்டிப் புதைக்க வேண்டியதும் படைப்புகளின் செழுமையில் நம்பிக்கை கொண்டு படைப்பதும் இப்போதைக்கு அவசியமாகும். இலக்கியச் செயல்பாடு வாழ்க்கையோடு சேர்ந்த, போராட்டத்தோடு இணைந்த செயற்பாடு என்பதை ஒதுக்கித் தள்ளுகிற போக்கும், சிறு சூழுவாதம் சாதிய மதத்தின் பெயரால் குறுகி, அதையே சரிபென வாதிடுவதும் இரண்டாம் நிலைப் பணியாகவே தங்கள் இலக்கிய வேலையை செய்வது மான நிலையை மறுதலிப்பதே இன்றைய உடனடித் தேவை.

(த. க. இ. பெ. ம. 7 ஆம் மாநில மாநாடு மலர் ஆகஸ்ட் 2000, பக் 40-41)

இம்மலரில் இடம்பெற்ற கருத்து மாநாட்டின் மூன்று நாட்களிலும் தொடர்ந்து முன்வைக்கப்பட்டது. மாநாட்டின் இறுதி நாளில் நான் பேச அழைக்கப்பட்டேன். எனது கருத்து அங்கிருந்த பலரையும் அவர்கள் கொண்ட கருத்தை மறுதலித்து மறு பரிசீலனை செய்ய வைத்தது என என் பேச்சைக் கேட்டு ஆதரித்துப் பேசியோரின் பேச்சுகள் உணர்த்தின. நான் அன்று பேசியதன் சாரத்தோடு சில செய்திகளையும் இணைத்துச் சிந்திக்க இது முன் வைக்கப்படுகிறது.

இந்தியாவில் சாதியும் மதமும் எல்லாக் காலகட்டங்களிலும் எல்லாரிடத்தும் செயற்பட்டு வந்துள்ளன. சாதியத்தையும் மதத்தையும் பேசாமல் செயற்பட வேண்டும் என்பதோ, சாதி மதங்களைத் தகர்த்தெறிவோம் என்பதோ இன்று கவைக்குதவாத பேச்சாகும். சாதியத்தையும் மதத்தையும் இலகுவாக இங்கே புறந்தள்ளிவிட முடியாது. அவை கண்ணேரமும் இங்கு செயலாக்கிகளாகச் செயற்பட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றன. இவை செயற்படுகிற தன்மையில் நல்லது கெட்டது எனக் கண்டறிய வேண்டிய கடப்பாடு நம் முன்னே உள்ளது.

சாதியும் மதமும் தெருவுக்குத் தெரு, ஊருக்கு ஊர், பேருக்குப் பேர் வைத்துக்கொண்டு 'சாதி மதங்களைப் பாரோம்' என்று கூறுவோமானால், கூறும் கூற்றில் உண்மையில்லை என்று பொருள். கண்முன்னே உள்ள சாதி மதங்களால் ஏற்படும் மோசமான பிரச்சனைகளை எதிர்கொள்வதைப் புறந்தள்ளுகிறோம் என்று பொருள். சாதி மதம் ஏற்படுத்தும் சவால்களை நாம் எதிர்கொள்ளத் திராணியற்றவர்கள் என்று பொருள். அல்லது சமூகப் பிரச்சனைகளைக் கண்டும் காணாமல் சமூகப் பொறுப்பற்றவர்களாக இருக்கப் போகிறோம் என்று பொருள். சாதி மதங்களைப் பாரோம் என்று கூறுவோரை சந்தேகிக்க வேண்டியவர்களாக நாம் இருக்க வேண்டும். மாதத்துக்கொரு சாதிச் சங்கம் உருவாக்கிக்கொண்டிருக்கிற சூழலில் சாதி மதங்களைப் பாரோம் என்று கூறுவது சமூக சிந்தனையிலிருந்து தப்பிக்கிறோம் என்று பொருள். எனது அனுபவத்திலிருந்து ஒரு நிகழ்ச்சியினைக் கூறுகிறேன்: மத்திய அரசின் பல்கலைக் கழகத்தில் டண்டாற்றக்கூடிய ஒரு பேராசிரியருக்கு அரசு விதிப்படி குடும்பத்தோடு சேர்ந்த ஊருக்கு முதல் வகுப்பு ரயில் கட்டணத்தில் பயணம் செய்யலாம் என்றும், பயணம் செய்த ரயில் கட்டணத்தைச் சான்று காட்டி மீள் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்றும் உள்ளது.

விழுப்புரத்திலிருந்து சிவகங்கைக்குக் குடும்பத்தடன் முதல் வகுப்பில் ரயிலில் பயணம் செய்து சிவகங்கையில் இறங்கினோம். இரயில் நிலைய டிக்கட் பரிசோதகர் என்னைப் பார்த்து அடையாளம் கண்டு கொண்டார்.

பரிசோதகர்: என்னடா கொணசேகரா, ஒன்னையத் தெரியும்தா.

நான்: டிக்கட்டைப் பரிசோதித்துவிட்டுத் திருப்பித் தந்தால் மீளப் பயணக் கட்டணத்தை நான் பணியாற்றும் பல் கலைக் கழகத்திலிருந்து பெற முடியும்.

பரிசோதகர்: படிக்கிற காலத்திலேயே ஒன்னைத் தெரியும்தா. டிக்கட்டைத் தர முடியாது.

சாதிக் கொழுப்பெடுத்து அவன் பேசிய திமிர்ப் பேச்சை நான் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. சம்பவத்தை 'எனது வாழ்க்கை அனுபவம்' குறிப்பில் பின்னர் விரிவாக எழுத உள்ளேன். சரி, இப்போது விசயத்துக்கு வருவோம். இந்தியா பற்றிக் காரல் மார்க்ஸ் அவர்கள் குறிப்பிட்டு எழுதும்போது 'இந்தியாவில் சாதியப் பிரச்சனை உள்ளது. இப்போது வெள்ளைக்காரன் ரயில் பயண ஏற்பாட்டை இந்தியா முழுதுக்கும் ஏற்படுத்திவிட்டான். இனி பறையனும் பார்ப்பானும் ஒரே கட்டணத்தில் டிக்கட் எடுத்து ஒரே பெட்டியில் பயணம் செய்யலாம். இனி சாதி இராது' என்று நம்பிக்கை வைத்து எழுதினார். இந்தியாவில் கி.பி. 2000இல் ஒரு தலித் ரயிலில் பயணம் செய்யலாம். ரயிலில் ஏற முடிகிறது. இறங்கத்தான் முடியவில்லை. சாதி தடுக்கிறது.

இந்தியாவில் மார்க்சியத்தை செயற்படுத்துவதில் எங்கோ தடை உள்ளது. ஆம். சாதியைப் போராடாமல் ஒழிக்கமுடியாது. மதத்தைப் போராடாமல், கேள்விக்குள்ளாக்காமல் அது ஏற்படுத்தும் ஈனத்தைப் போக்க முடியாது. மார்க்சியவாதிகள் தொடக்க காலத்தில் சாதியப் போக்குகளையும், மதத்தையும் எதிர்த்துப் போராடினார்கள். கீழ்த்தஞ்சையில் சீனிவாசராவ் எனும் தோழர் சாதிய நச்சு வேர்களின் அடையாளங்களுள் ஒன்றான சாணிப்பாலும் சவுக்கடிபு மீமச்சாதிபினர் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு நித்தமும் தண்டனையாகத் தந்துகொண்டிருந்தபோது மக்களைத் திரட்டிப் போராடித் தடுத்து நிறுத்தினார். மநங்களை மறுதலித்துக் கோயில் நுழைவுப் போராட்டம், விதவை மறுமணம், சாதி கலப்புத் திருமணம் போன்றவைகளால் தங்கள் வாழ்க்கையை முன்மாதிரியாக மக்களுக்குப் பாடங்கள் காட்டியதாக கம்யூனிஸ்ட்டுகளின் வாழ்க்கை அன்றிருந்தது.

இன்று சாதி மதங்களைப்பற்றிப் பேசாமல், அவை செய்யும் ஈனங்களை எதிர்த்துப் போரிடாமல் விலகிச் செல்வதாலேயே, தலித்துகள் பிரச்சனைகளைப் பேச யாரும் முன்வராத சூழலில் அவர்களின் விடுதலைக்காக அவர்களே 'தலித் கலை இலக்கியம்' என்று படைக்கின்றனர். தலித் மக்களின் பிரச்சனைகள் நியாயமான தென உணர்ந்தால் தோள்கள் கொடுக்கத் தோழமையுடன் முன்வர வேண்டிய காலகட்டம் இது ஆதிக்கச் சாதியினரின் வரலாறு தான் இந்திய வரலாறு என்று உள்ள நிலையை மாற்றி, அடித்தள மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கையையும் வரலாற்றில் பதிவு செய்ய 'விளிப்பு நிலை மக்கள் கலை இலக்கியங்கள்' என உருவாக்குகின்றனர். இவற்றை வரவேற்பதிலும், இவற்றில் பங்கெடுப்பதிலும்; தோழமை கொள்வதிலும் இடதுசாரி சிந்தனையாளர்களும் அமைப்புகளும் முன்வர வேண்டும். ஆதிக்க சாதியும் மதமும் தரும் சவால்களை எதிர்கொள்ள வேண்டியதை விடுத்து சாதியப் போராட்டம் நடந்து கொண்டிருக்கும் இன்றைய சூழலில் 'சாதி மதங்களைப் பாரோம்' என்று பேசுவதும் கருத்து கொள்வதும் வழி தவறும் முயற்சியாகும். ஆகவே சாதி மதங்களைப் பாரோம் என்ற வாசகத்தை மறுவாசிப்பு செய்ய வேண்டும்.

மக்களிடையே ஆங்காங்கு கிளர்ந்தெழும் பிரச்சனைகளை முன்வைத்துக் கலை இலக்கியங்கள் பதிவு செய்வது இயல்பு. அறிவுத் தளத்தில் பின்னர் அது கொள்கையாக தத்துவமாக முன்வைக்கப்படும். தலித்துகளைப் பொறுத்த மட்டிலும் இந்தியாவில் இரு தளங்களில் செயல்பாடு தேவையாகியுள்ளது. 1. செயற்பாட்டுத் தளம், 2. சிந்தனைத் தளம். 'பலி ஆடுகள்' என்னால் எழுதப்பட்ட நாடகம் இது அறிவுத்தளத்தில் உதயமாகி மக்கள்தளத்தில் ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பே 150 கிராமங்களில் மேடையேற்றப்பட்டது. 'செம்மணி' நாடகக் குழு என்பது தலித் இளைஞர்கள் மட்டும் பங்கேற்பதாகும். திருநெல்வேலியில் ஒரு மாத காலம் நான் தங்கி இந்நாடகத்தைத் தெருநாடக வடிவமாக்கி 'செம்மணி' எனும் பெயரை நானே அக்குழுவுக்குச் சூட்டி செயற்படத் தூண்டுகோலாக இருந்தேன். முதலில் இது எனது மாணவர்களைக் கொண்டு மேடை நாடகமாக்கப்பட்டது. வழக்கமாக எனது நாடகங்கள் முதலில் மேடை நாடகமாகும். பின்னர் அது தெருநாடக வடிவமாக மாறும். அறிவொளி இயக்கத்தாருக்கு நான் செய்த லித்த தெருநாடகம் தமிழகத்தின் பல்லாயிரக்கணக்கான மேடைகளில் வீதி நாடகங்களாகப் பயணம் ஆனது. மக்களிடம் இயக்கிக் கொண்டும் அரசுப் பணியில் இயங்கிக் கொண்டும் இருப்பதான இரு தேவைகளில் செயல்படுவது எனக்கு ஒரு சவாலாக இருக்கிறது. அதே நேரத்தில் மக்கள் தளத்திலும் சிந்தனைத் தளத்தி

லும் ஒருசேர செயற்படுவதில் தவறில்லாமல் செய்ய இதுவே துணையாகவும் வழிகாட்டியாகவும் அமைகிறது. நான் முன் வைத்துள்ள 'தலித் அரங்கு' என்பதற்கு 'இப்போதென்ன அவசரம். 10 ஆண்டு காலம் ஆகலாமே' என்று அறிவுத் தளத்தில் செயற்படுவோர் சிலர் என்னிடம் கூறுகின்றனர். அவர்கள் கூறும் நோக்கத்தில் அரசியல் உண்டு. செயற்பாட்டுத்தளத்தில் இது இலகுவாக எதிர்கொள்ளப்படும் எனும் நம்பிக்கையுண்டு. 'சாதி மதங்களைப் பாரோம்' என்பதும் சிந்தனைத் தளத்தில் பளிச்சென தெளிவுகொள்ளப்படும். பல்கலைக் கழகங்கள் இந்தியாவில் பல இருந்தும் 'நாட்டுப்புறவிடல் அரங்கு' (Folk Theatre) எனும் ஒரு பாடம் எங்கும் இல்லை. மாறாக, செவ்வியல் நாடக அரங்கும் அதில் நடைபெறும் கலைகள் குறித்தும் பயின்றனவர்கள் வாய்ப்பு நிறைய உள்ளது. சாதாரண மக்கள் கொண்டுள்ள, உழைக்கும் மக்கள் கலைகுறித்தப் பயில வேண்டும் எனும் கருத்துகூட சிந்தனைத் தளத்தில் உருப்பெற முடியாதுபோன சூழலில், எனது தலைமையில் இயங்கும் நாடகத் துறையில்தான் (Folk Theatre) 'நாட்டுப்புற அரங்கு, எனும் ஒரு பாடம் முதுகலை நாடகவியல் படிக்கும் மாணவர்கள் பயில என்னால் முன்வைக்கப்பட்டு, ஆண்டுதோறும் 50க்கு குறையாத மாணவர்கள் படித்துக்கொண்டுள்ளனர்.

சிந்தனைத்தளம், செயற்பாட்டுத்தளம் இரண்டும் ஒன்றையொன்று இயைந்து செயற்படுவதனால், இது சாத்தியப்படுகிறது. செயற்பாட்டுத்தளத்தில் மட்டும் அல்லது சிந்தனைத் தளத்தில் மட்டும் இயங்குவோருக்குச் சிலமட்டுமே வெளிச்சமாகப் புலப்படும். தெளிவாக வெளிச்சம் புலப்பட வேண்டும். அப்போதுதான் விடியல் உடன் ஏற்படும் எனப் புரிந்ததால்தான் டாக்டர். அம்பேத்கர் அவர்கள் மேற்சொன்ன இரு தளங்களிலும் செயற்பட்டார். ஆதிக்கச் சாதியினரின் மேடைகளிலும் கூடச் சென்று சாதியையும் இந்து மதத்தையும் பற்றி விரித்துரைக்கத் தவறியதில்லை அவர். ●

புத்தகப் பிரியர்களின் நண்பர்

பொன்னீலன்

தமிழ்நாட்டுப் புத்தகப் பிரியர்களின் தாய் வீடாக 22 ஆண்டுகளாக வளர்ந்து வரும் கோவை விஜயா பதிப்பகம் 4-6-2000 அன்று அடுத்தகட்ட வளர்ச்சி நிலையாகத் தன் கட்டிடத்தின் மேல் மாடியில் ஒரு புத்தகக் காட்சி அரங்கம் திறந்திருக்கிறது. புத்தகப் பிரியர்கள் நிதானமாகப் புத்தகங்களை பார்வையிடவும் தங்களுக்குத் தேவையான புத்தகங்களைத் தேர்ந்தெடுக்கவும் வசதியாக இந்தப் புத்தகக் காட்சியரங்கம் விசாலமாகவும் சுவர்ச்சிகரமாகவும் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதன் வரவேற்பறையில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் உ. வே. சா., பாரதி, புதுமைப்பித்தன், சக்தி கோவிந்தன், ஜீவா ஆகிய மேதைகளின் படங்களும் மனதைக் கவருகின்றன. கீ. து. போல இன்னும் கிட்டத்தட்ட இருபத்தைந்து படங்கள் வரைய ஓவியர் ஜீவாவிடம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருப்பதாக விஜயா பதிப்பக உரிமையாளர் மு.வேலாயுதம் சொன்னது மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

புத்தகத் தொழில் மிகவும் சிரமமானது என்ற பொதுவான கருத்து நிலவுகின்ற இன்றைய சூழலில் உங்களால் எப்படி இவ்வளவு சிறப்பாகச் செயல்பட முடிகிறது என்று கேட்டபோது அவர் சொன்னார்: நான் எழுத்தாளனையும் வாசகனையும் என் உறவினர்களாக மதிக்கிறேன். கடையில் அவர்களை உள்ளன்போடு வரவேற்கிறேன்; உபசரிக்கிறேன். ஒரு முறை என் கடைக்கு வருகிறவர் என் நிரந்தர வாடிக்கையாளராகி விடுகிறார் காலையில் நான் கடையைத் திறக்க வரும்போது பல வாடிக்கையாளர்கள் எனக்காக காத்து நிற்பது அன்றாட வழக்கமாகிவிட்டது. கடைக்கு வருகிறவர்களுக்கு காபி, டீ கொடுத்து நான் உபசரிப்பதுபோக, அவர்களே தோசை, மைசூர்பாகு, லட்டு என்று பண்டகங்களை கடைக்கு வாங்கி வந்து, எல்லாருக்கும் கொடுத்துச் சாப்பிடும் வழக்கம் உருவாகியிருக்கிறதெனில் வாசகர்களுக்கும் எங்கள் கடைக்கும் உள்ள உறவு எவ்வளவு ஆழமானது என்பதை புரிந்துகொள்ளலாம்.

மதுரை மாவட்டம் மேலூரில் விவசாயக் குடும்பத்தில் பிறந்த திரு மு. வேலாயுதம் மிக இளமையிலேயே வேலை தேடி கோயம்புத்தூர் வந்தார். ஆரம்பத்தில் தன் அண்ணார் வேலை பார்த்த ஜூனிக் கடையிலும் பிறகு செலக்ட் எம்போரியம் என்னும் பல்பொருள் அங்காடியிலும் வேலை பார்த்தார். உழைப்பில் ஆர்வம், தேர்மை, வாடிக்கையாளர்களிடம் சுமுகமான உறவு ஆகிய சிறப்பு இயல்புகளால் அவர் எல்லாரையும் கவர்ந்தார். கடைக்கு ஒழுங்காக வராத மற்றும் கடையைச் சரியாக கவனிக்காத இவருடைய

முதலாளிகளே அந்தக் காலத்தில் இவரைக் கண்டு பயப்படுவார்களாம். அந்த அளவுக்கு ஈடுபாட்டோடு உழைப்பார் இவர்

செலக்ட் எம்போரியத்தில் சிப்பந்தியாக இருந்த போதே ஏஜென்சி எடுத்து தீபம், கணையாழி ஆகிய பத்திரிகைகளை விற்கத் தொடங்கினார். ஜெயகாந்தன், நா. பார்த்தசாரதி, புய்யரசு, மேத்தா போன்ற பிரபல படைப்பாளிகள் அந்தக் காலத்திலே அவரைத் தேடிக்கொண்டு கடைக்கு வருவார்களாம். இவரை எல்லாரும் கடை முதலாளி என்றே கருதி நடத்தி வந்தார்களாம்.

1977 அக்டோபரில், சொந்தமாக சிதம்பரம் அன்கோ என்ற பல்பொருள் கடையைத் தொடங்கினார் வேலாயுதம். கடையில் ஒரு பகுதியைப் புத்தகங்களுக்காக ஒதுக்கினார். காலப் போக்கில் புத்தகங்களே முழு இடத்தையும் ஆக்கிரமிக்க, விஜயா பதிப்பகம் என்ற புத்தக நிறுவனம் உதயமாயிற்று.

வெறும் புத்தக விற்பனையாளர் மட்டுமல்ல இவர். நல்ல எழுத்தாளர்களை உற்சாகப்படுத்தவதிலும் கவனம் செலுத்தும் நல்ல ரசிகர். சிறந்த புத்தகப் பிரியருட்கூட. புத்தக அறிமுக விழாக்கள், எழுத்தாளர் அறிமுக விழாக்கள், எனத் தன் செலவில் தொடர்ந்து இலக்கிய விழாக்கள் நடத்திவருகிறார். சாகித்ய அகாடமி விருது பெறும் நமது படைப்பாளிகளை கோவைக்கு அழைத்துச் சிறப்புச் செய்வதைக் கடமையாகக் கொண்டிருக்கிறார். இது மட்டுமல்ல, கோவைக்கு வரும் எழுத்தாளர்களை வரவேற்று உபசரித்து வசதியாகத் தங்க வைத்து உபசரிப்பதில் அளவில்லாத ஆசையுடையவர். அதிசயம் என்னவென்றால், இம்மாதிரி அவர் செய்கின்ற காரியங்களுக்கு அவருடைய வாடிக்கையாளர்களும் அவ்வப்போது மனம் உவந்து உதவி, அவரை நெகிழ்ச்சி செய்கிறார்கள்.

தானே ஒரு புத்தக விற்பனையாளராக இருக்கும் இவர் பிற புத்தக விற்பனையாளர்களை ஊக்குவிப்பதிலும் அதிகக் கவனம் செலுத்துகிறார். கோவையிலுள்ள பிற புத்தகக் கடைகளுக்கு அடிக்கடி சென்று, அவர்களுடைய வளர்ச்சிக்கு உதவுகிறார். ஆண்டுதோறும் கோவையிலுள்ள புத்தக வியாபாரிகளையெல்லாம் கூட்டி அவர்களுக்குப் பரிசுகள் அளித்துப் பாராட்டுகிறார். புத்தக விற்பனை என்பது வெறும் வியாபாரம் அல்ல. மக்களின் அறிவுக் கண்ணைத் திறக்கும் மாபெரும் தொண்டு என்று அவர்களுக்கு உணர்த்துகிறார். புத்தக விற்பனையாளர்களுக்கென்று கோவையில் நிலம் வாங்கி, அதைப் பங்கிட்டு ஒவ்வொருவருக்கும் பட்டா வழங்கி உதவுகிறார். ஆண்டுதோறும் அவர் நடத்தும் புத்தக திருவிழாக்களில் தன் புத்தகங்களை மட்டுமல்லாமல், பிற புத்தக விற்பனையாளர்களின் புத்தகங்களையும் காட்சிக்கு வைத்து, அவர்களின் விற்பனைக்கு உதவுகிறார். தமிழ் நாட்டில் வெளிவரும் தரமான சிற்றிதழ்கள் அனைத்தையும் அவர் கடையில் வாங்கமுடியும்.

உங்கள் சாதனை என்ன என்று அவரைக் கேட்டபோது, கோவையில் புத்தகத்தை அத்தியாவசியப் பண்டமாக மாற்ற நான் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகளில் வெற்றி பெற்றிருக்கிறேன் என்றார். மேலும் அவர் சொல்லும்போது, “இளைஞர்களிடம் படிக்கும் பழக்கத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும். படிக்கும் பழக்கத்தை ஏர்ட்டுத் திவிட்டால், பிறகு சுய முயற்சியால் வாசகன் தானாகவே யேம் பட்டு விடுகிறான். நல்ல புத்தகங்களை நோக்கி முன்னேறுகிறான். எனவே படிக்கும் பழக்கத்தை வளர்க்க வேண்டியதுதான் மிக முக்கியம் புத்தகங்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முழு சுதந்திரம் வாசகனுக்கு இருக்கவேண்டும். நாங்கள் புதிதாகத் திறந்திருக்கும் புத்தகக் காட்சி அரங்கம் இதற்குப் பெரிதும் உதவும்,” என்றார்.

புத்தக விற்பனையாளர்களுக்கு நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள் என்ற கேள்விக்கு அவர் பதில் இப்படி இருந்தது: “விற்பனையாளர்கள் அரசு நூலகங்களுக்கு நூல்களை விற்க அதிகாரிகளைத் தொங்கிக்கொண்டு திரியும் பழக்கத்தை கைவிட வேண்டும். நல்ல வாசகர்கள் நாட்டில் ஏராளமானவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களை மதித்து, வரவேற்று நெருக்கமான உறவுகளை ஏற்படுத்தக் கொண்டால், விற்பனை ஒரு பிரச்சனையேயில்லை. புத்தகம் படிக்கும் பழக்கம் குறைந்திருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். இல்லை. அது அதிகப்பட்டிருக்கிறது. இதை மேலும் பன்மடங்கு அதிகப்படுத்த முடியும். அதோடு எழுத்தாளர்களைப் போற்றிப் பாதுகாக்கும் பழக்கமும் நமக்கு வேண்டும். புத்தகங்களை அழகாக அச்சிட்டு விற்பனைக்குக் கொண்டு வருவதோடு, அவர்களுக்கு கொடுக்க வேண்டிய பணத்தையும் கவுரவமாகக் கொடுக்கவேண்டும். புத்தக விற்பனையைச் சமூகத் தொண்டாக உணர்ந்து, அந்வுபூர்வமாகத் திட்டமிட்டு, இலாபகரமாகச் செய்ய வேண்டும். எதையும் திட்டமிட்டு அருமையாக செய்தால் நிச்சயம் சிறந்த பலன் தரும்.”

துணைவியார் பெரியநாயகி அம்மையார் இவருக்குப் பெரிய பலம். இரண்டு மகன்கள். மூத்த மகன் சிதம்பரம் அப்பாவுக்கு உதவியாகப் புத்தகக் கடைகளைக் கவனித்து வருகிறார். இன்னொரு மகன் டாக்டர் அரவிந்தன். கோவையிலுள்ள சிறந்த மருத்துவர்களில் ஒருவர். முத்துமுத்தான பேரப்பிள்ளைகளோடு நிறைவாக வாழும் திரு வேலாயுதம் ஒரு சிறந்த மனிதர். இளைஞர்கள் பின்பற்ற வேண்டியவ அருமையான முன்மாதிரி. உழைப்பும் நேர்மையும் மனித அன்பும் ஒன்று கலக்கும்போது சாதனைகள் நிகழும் என்பதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. கோவைக்கு மட்டுமல்ல, நூல் வெளியீட்டுத் துறையில் தமிழகத்துக்கே அவர் ஒரு எடுத்துக் காட்டு. சிறந்த நூல் வெளியீட்டாளருக்கான தமிழக அரசின் விருதைச் சென்ற ஆண்டு பெற்ற அந்த உழைப்பாளி, தன் நிறுவனத்தோடு மேலும் மேலும் வளர்ந்து ஒளி வீச வாழ்த்துவோம். ●

முன் இதழ்த் தொடர்ச்சி

1

“கட்டயனோட பெண்டாட்டி செங்காச்சி
ஒப்பாரியக் கோலிட்டா.”

சங்கரன் நிகழ்களத்தில் தன்னைக் குத்
திட்டவராய்த் திரும்பிப் பார்த்தார். அவரு
டைய மனைவிதான். மழை இரவுகளில் அவள்
விழித்திருக்க நேர்வதை மறந்தே போனார்.
வீட்டு நிலைப்படியின் இரட்டைக் கதவுகளில்
ஒன்றை ஒருக்களித்து வைத்துவிட்டு, சாத்தி
யிருந்த மற்றொன்றில் சாய்ந்தபடி அமர்ந்தி
ருந்தாள். உள்வீட்டிலிருந்து வந்த விளக்கு
வெளிச்சம் அவளை ஒரு நிழற்கோடாகக் காட்
டியதோடு அவரையும் அவளுக்கு வடிவெழுதிக்
கொண்டிருந்தது. புறமெங்கும் மழைக்காற்
றில் பரவியிருந்த ஈரம்போலவே மழையிருட்
டில் அவ்வப்போது நுரைத்தடங்கிய வெளிச்ச
மும் கட்புலனின் சாத்தியப்பாடுகளைக் கூட்டி
யிருந்தது.

அவர் தன்னைப் பார்ப்பதறிந்து அவள்
மேலும் சொன்னாள்: “நீம கருக்க(ல்) பிரிஞ்
சாதான் கண்ணடங்குவா. என்னமா இருந்
தவ பாவி. பஞ்சு சிட்டைய தக்கிளி நூத்துக்
கரைக்கிறாப்ல அவ கட்டைய கண்ணு தண்ணி
யாவே நூத்துக் கரைக்கிறா.”

அந்த ஒப்புமை சங்கரனை வியக்கவைத்
தது. பள்ளி செல்லும் அவர்களுடைய மகன்
தக்கிளியைத் தன் துடையில் வைத்து உருட்டி
விட்டதும் அவன் விரலிடுக்கில் தொத்திக்
கொண்டிருக்கும் பஞ்சுச் சிட்டை சரசரவென
நூலாய் இறங்குவதை ஒவ்வொரு தடவையும்
அதிசயமாய்ப் பார்த்து நிற்பாள். அந்த அதி
சயம் இன்றொரு அவலத்திற்கு ஒப்புமையாகி
விட்டது.

“தூங்குறதுதானே?” என்றார்.

“வல்ல.”

“வீடு ஒழுக்குல போல்ருக்கு? சொட்டுற சத்தம் காணம்?”

அவளுக்கு வியப்பாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்திருக்கும், ‘தேவுலியே. வூட்டு நெனப்புக்கூட வருதே’ என்று. கூடவே சிரிப்பாகவும் இருந்தது, ‘இப்புடியொரு வெள்ளை மனுசாளா’ என்று. விருட்டென்று தான் அமர்ந்திருந்த இடத்தை விட்டு எழுந்தவள், ஒழுகி நிரம்பியிருந்த கும்பாவையும் அருக்கஞ் சட்டியையும் ஒவ்வொன்றாய் எடுத்துவந்து, கூரை நீரை வெளியே விசிறி ஊற்றிவிட்டு திரும்பக் கொண்டுபோய் ஒழுகுமிடத்தில் வைத்தாள். ‘இப்ப சேக்குமே’ என்று அவள் சொல்லவில்லை. ஆனால் மழையோசையையும் மீறி வெற்றுப்பாத்திரங்களில் ‘ணங்... ணங்’ என்று கேட்கவே செய்தது. தன் அசட்டுத்தனத்தை நினைத்து சங்கரன் அடக்கமாட்டாமல் குலுங்கிச் சிரித்தார். அதைப் பிரதியிடுவதே போல் அவளும் மலர்ந்தாள். வெகு நாட்களுக்குப் பின் தற்செயலாய்க் கூடிவந்த மலர்ச்சி. கூட்டுச் சிரிப்பென்றால் வயதை ஒளித்துவைத்துக்கொண்டு கண்ணாமூச்சி ஆடுகிற மாதிரி ஆட்டுவித்த காலம் ஒன்று உண்டு. இப்போது ஒன்றுக்குள் ஒன்றாகித் தனக்குத் தானே சிரித்துக்கொண்டாற்போலப் பக்குவப்பட்டாயிற்று.

ஒருசமயம் சங்கரனைக் கடக்க நேர்ந்த செங்காச்சி, “நல்லாருக்கியா மாமா?” என்று வெகு இயல்பாகக் கேட்டு வைத்தாள்.

“அட்டே. என்னா பொண்ணே. ஒன் வூட்டுக்காரன் ஒன்னை நல்லா வச்சுக்குறானா?” என்று கேட்டார்.

“அது என்னா மாமா வச்சுக்குறது? நானு அத நல்லா வச்சுக்கிட்டா பத்தாதா?” என்றாள்.

“அப்புடியா சொல்ற? பவே பவே நல்லாரு... நல்லாரு,” என்று மனமாற வாழ்த்தினார். அப்போது அவரை நெருங்கிவந்து “அதுக்கெதுக்கு அய்யாவுக்கு அப்புடி பூரிப்பு?” என்று கேட்டவள் தான் இந்த அவருடைய மனுஷி. அன்று இவள் என்ன சொல்ல வந்தாள் என்று யோசிக்காமலேயே வெகு இயல்பாக, “அவளப் பாத்தியா, பூப்பூவா பூத்திருக்கா,” என்றார்.

“அது என்னா பூப்பூவா? கதண்டு கதண்டா வீங்கிப்போயில்ல கெடக்குறா தடிச்சிறுக்கி,” என்றாள். அவர் சுதாரித்துக்கொண்டு சிரித்தார்.

“இப்ப என்னாத்துக்கு கெக்கே பிக்கேன்னு?”

“பொறத்தியார் மேல தூத்துறது நம்ம குப்பையத்தாம் புள்ள.”

இன்று அந்த மனுஷிதான் செங்காச்சிக்காக உருகுகிறாள்.

சங்கரன் உற்றுக் கேட்டார். மழையோசையினூடே செங்காச்சியின் அழகை ஒப்பாரியும் கேவலுமாய் மிதந்து வந்தது. நேரம் செல்லச் செல்ல அது துல்லியம் பெற்றது. எங்கேயோ திக்கற்ற வெளி. கண்ணுக்கெட்டாத நெடுந்தொலைவு. இலக்கற்றுத் தத்தளிக்கும் நூலறுந்த பட்டம். வெளியெங்கும் தவித்தலையும் அதன் நூலிழை. நிராதரவின் உச்சம்.

இரண்டாண்டுகளுக்கு முன் ஒரு மூடுமந்திரம் போல நிகழ்ந்தது கட்டயனின் மரணம். அவன் நல்ல உழைப்பாளி. அவன் மனைவி செங்காச்சி அவனுக்கேற்ற துணை. இரண்டு பேரும் வயலில் இறங்கினால் இன்னொரு ஜோடி உழவு மாடுகள் மாதிரிதான். ஊருக்கு மேற்கே உள்ள ஏரிக் கரையை அடுத்த ஒதநீர் ஓடையை ஒட்டியிருந்த வற்றாத கிணற்று வயலைக் குத்தகைக்கு எடுத்திருந்தனர். கொஞ்சம் தொலைவுதான். ஆனால் முப்போகம் விளையும் நிலம். மூன்று ஆண்டுகளுக்குள் ஊரே வியந்து உள்ளூர்ப்புழுங்கும்படி மளமளவென்று வளர்ந்தது அந்தக் குடும்பம். பத்து வயது, எட்டு வயதில் இரண்டு மகன்கள். அவர்களைப் பண்ணையடிக்கப் போடுவதாக இருந்தவர்களை சங்கரன்தான் பக்குவமாகச் சொல்லித் தடுத்தார். ஆனால் அவர் கோரியபடி அவர்களைப் பள்ளிக்கு அனுப்பவில்லை. அதன் பிறகுதான் குத்தகை எடுத்ததும் பிள்ளைகளைத் தங்கள் தொழிலுக்குத் தோதாகப் பயிற்றுவித்துக் கொண்டதும். இரவு பகல் என்று பாராமல், நிற்க நேரமில்லாமல் பறந்து பறந்து பாடுபட்டார்கள். கட்டயனின் ஏற்றம் எல்லாருடைய கண்களையும் உறுத்தியது. உழைப்பால் வந்த அந்த உயர்வை செங்காச்சியின் உடலால் பெறப்பட்ட பலன் என்கூடப் பேசினார்கள். நிரூபணமற்ற இந்த வதந்தியை எவ்வளவுதான் ஊதிப் பெருக்கினாலும் அது பற்றிப் படரவில்லை என்பதே அவர்கள் ஒர்மைக்குச் சான்றாகியது.

ஒருநாள் உழவு மாடுகளை ஒட்டிகொண்டு வயலுக்குச் சென்ற கட்டயனுக்கு மதிய உணவு கொண்டுசென்று கொடுத்து வந்தாள் செங்காச்சி. அறுவடை முடிந்த வயலில் நெல் தூர்களுக்கிடையே உளுந்துச் செடிகள் தளதளவென்று வளர்ந்து பூக்கும் பருவத்தில் இருந்தன. வயலுக்கு எரு அடிப்பது, கரம்பு வெட்டுவது என எப்போதும் அவனுக்கு வேலைகள் இருந்துகொண்டு இருந்தன. ஊர்காலிகள் வயலில் இறங்கிவிடாமல் பார்த்துக் கொள்ளவும் பகலில் ஒருவர் அங்கிருக்க வேண்டியதாயிற்று.

வழக்கமாக பொழுது சாய வீடு திருப்புகிறவன், அன்று வெகு நேரமாகியும் வரவில்லை. இருட்டிவிட்டதால் அதற்கு மேலும்

பொறுக்கமுடியாமல் தன் பிள்ளைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு தேடப் புறப்பட்ட செங்காச்சியைத் தடுத்தவிட்டு, சேரியிலுள்ள நாலைந்து இளைஞர்கள் சேர்ந்து, வாயில் லந்தாரம் ஏற்றிக்கொண்டு புறப்பட்டனர். நேரம் செல்லச் செல்ல செங்காச்சியும் அவள் பிள்ளைகளும் படும் பதற்றத்தை அறிந்து வீட்டு முன் பத்துப் பன்னிரண்டு பேர் கூடிவிட்டனர். தேடிச் சென்றவர்கள் வெகு நேரம் கழித்து அவனுடைய உடலைச் சுமந்து வந்தனர். மாடுகள் களத்து மேட்டில் கட்டப்பட்டு வைக்கோல் தின்றுகொண்டிருந்ததாகவும், தாறுமாறாக மிதிபட்டுச் சாய்ந்து கிடந்த கோரைப்புதர் நடுவே சகதியில் கட்டயனின் உடல் கிடந்ததாகவும் சொன்னார்கள்.

அவன் உடம்பில் ஒட்டியிருந்த ஓதநீர்ச் சகதியைக் கழுவிய பின் உடலை மரப்பலகையில் கிடத்தினர். சங்கரன் லந்தார வெச்சத்தில் உடலைக் கவனமாகப் பார்த்தார். கழுத்தில் மட்டும் இரண்டொரு சிராய்ப்புகள் தெரிந்தன, பித்தவெடிப்புக் கால்களால் அரக்கினாற்போல. மற்றபடி உறுத்தும்படியாக ஒன்றும் தென்படவில்லை. அதற்கு மேலும் சோதிக்க குழல் ஒத்தாசையாயில்லை.

“என்னப்பா நோண்டிநோண்டிப் பாத்துக்கிட்டு, பொய்யாதி புள்ளைங்கள மேல வுளுந்து பெரளக்கூட வுடாம. ஆவுறதப் பாப் பிங்களா.”

சங்கரன் நகர்ந்து கொண்டார். கணத்தில் தான் பகையாகிப் போனதாக உணர்ந்தார். மரணம் பற்றி முறையீடு செய்வதற்கான பேச்சே அங்கு எழவில்லை. இது விஷயத்தில் தான் ஒற்றைப்பட்டுப் போவதன் பலாபலன்களைப் பற்றி மனக்காயங்களோடு வெகுவாக யோசித்தார் நண்பனாயிருந்து இவர்களிடம் ஏற்படுத்த முடியாத விழிப்பை அழும்பன் என்ற பெயரோடு சாதிக்க முடியுமா என்ற கேள்வி அவரை ஊமையாக்கிவிட்டது. ‘ஊமையன் மகன்தானே நான்’ என்று தன் தந்தையின் பெயரோடு தன்னுடைய இயலாமையையும் சேர்த்து விழுங்கிக்கொண்டார். ‘மனித மனம் எப்படியெல்லாம் ஆறுதலைத் தேடியலைகிறது’ என்று ஆற்றாமையாயிருந்தது.

“பாம்பு கீம்பு கடிச்சிருக்கும்” என்று எல்லாரும் சத்தமாகப் பேசிக் கொண்டார்கள். தங்கள் எளிய அனுமானங்களுக்கு மேல் இந்த மரணத்தில் ஒன்றுமில்லை என்பதாக இருந்தது சேரி மக்களின் பேச்சு. தங்கள் இருப்பையும் பிழைப்பையும் இக்கட்டுக்குள்ளாக்கிவிடும் எந்தவித சந்தேகங்களும் கசிந்த வட்டக் கூடாது என்னும் உள்ளதிரும் பதற்றம் ஒவ்வொரு முகத்திலும் அலையாடியது.

சங்கரன் மிகவும் அந்நியப்பட்டு நின்ற தருணம் அது. அந்த மரணம் பற்றிய சந்தேகம் இன்னமும் அவருக்குண்டு. கட்டயன்

மறைந்த இரு வாரங்களுக்குப் பின்னர், ஒரு நள்ளிரவில் இதே திண்ணையில் அவர் மல்லாந்து படுத்திருந்தபோது, அவன் வந்து அவர் நெஞ்சில் ஏறியமர்ந்து கொண்டு, “நானு எப்படி செத்தா ஒனக்கென்ன? ஒன்னால என்ன பண்ணிற முடியும்? என்னோட பொஞ்சாதி புள்ளங்களக் காப்பாத்திருவியா நீ?” என்று ஆங்காரமாக நறநறத்து மூச்சு முட்ட அழுத்தினான். அவர் வெகு பிரயாசைப்பட்டுத் திமிறியெழுந்து உட்கார்ந்தார். உடம்பு வெள்ளமாய் வியர்த்துவிட்டது. அவரது வாய்க் குழறலைக் கேட்டு எழுந்துவந்த மனைவியிடம் விஷயத்தைச் சொன்னார். அவள் அவருக்கு நீர் அருந்தக் கொடுத்து, உடம்பு துடைத்து, நெற்றிக்கு நீறிட்டு, நிலைப் படியருகிலேயே அமர்ந்து துணையிருந்தாள். ‘ஊரு பொல்லாப்ப உட்டுறக் கூடாதா?’ என்று அவள் கேட்கவில்லை. கேட்டு என்ன ஆகப் போகிறது?

அன்று முதல் அவர் மல்லாந்து படுப்பதைத் தவிர்த்துவிட்டார்.

கட்டயன் மரணம் சேரி மக்களிடையே ஒரு புதிய அதிர்வைப் பதிய வைத்தது, என்னதான் நாய்ப்பாத பாடுபட்டாலும் சேரி மனிதன் செழுமையுறத் தடைகள் வரும் என.

கட்டயன் போனதோடு அவன் வீடு இருண்டு போனது. இப் போது செங்காச்சி தன் சொற்ப நிலத்தோடு ஆண்டைகளின் காடுகரைகளில் உழன்று பிழைப்பு நடத்தகிறாள். அவளுடைய மக்கள் பண்ணையடிக்கிறார்கள். செங்காச்சி சிற்பம் மாதிரி இருந்தவள். பழங்கும சிற்பியொருவன் முற்றி விளைந்த சந்தனமரத்தில் பருத்த மார்புசளும் தடித்த உதடுகளும் அழுத்தமாய்க் குழிந்த முதுகுத் தண்டுமாய் திரண்டு செழித்த கைகால்களுடன் மனத்தைக் கிறங்கடிக்கும்படியாக செதுக்கினாற்போல் மதர்த்து நின்றவள். இந்த இரண்டு ஆண்டுகளில் உலர்ந்த விறகுக் கட்டைபோல உருமாறிப் போனாள். அவளும் அவள் வீட்டுக்காரனும் உழைத்த உழைப்புக்கு உள்ளாவியாய் இருந்த வலிமை, அவர்களைக் கவ்விப் பிணைத்திருந்த அந்தக் காந்தம் சுவடற்றுப் போயிற்று.

சேரியைப் பாதிக்கும் ஒவ்வொரு நிகழ்விலும் சங்கரன் தன் மக்களைப் பற்றிய புரிதல்களை வளர்த்துக் கொண்டுள்ளார். கட்டயனும் அவருக்குப் புரியவைத்தான். அவன் கட்டுக்கடங்காத வலிமை வாய்ந்தவன். ‘பஞ்சபாண்டவங்கள் ஒத்தையில சமாளிக்கிற கர்ண மகராசன் மாமா எங்க ஆளு!’ அவனையும் ஒருவன் தாக்கக்கூடும் என்பது நம்பக்கூடியதாயில்லை. தன்னைத் தாக்குகிறவனைத் திருப்பித் தாக்குவது தன்னைப் போன்ற ‘தாழ்ந்த பிறவிக்கு’த் தர்மமல்ல என்னும் உள்ளொடுங்கல் ஒன்றுதான் கட்

டயனைப் போன்ற வல்லமைகளைக் கொல்ல முடியும். இந்திய சாதியக் கற்பிதங்கள் இரத்தப்புற்றுநோய் மாதிரி உயிர்க் குருத்தையே தின்று வளர்ந்திருக்கிறது. ஒருவன் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியில் பிறப்பது தப்பில்லை. ஆனால் ஒரு நாளின் இருபத்துநாலு மணிநேரமும் தான் தாழ்த்தப்பட்டவன் என்பதை மறவாமல் நடமாடி முடங்குவதென்பது மாபெரும் அவலம். அதற்கு ஆளான ஒருத்தனை ஆதிக்க சாதியின் குககூடக் கொன்றுவிடக் கூடும்.

சங்கரன் அறிந்த வகையில் கட்டயன் மரணம் அந்தச் சேரியில் நடந்த முதல் மூடுமந்திரம். அதற்கடுத்ததுதான் சின்னப் பொண்ணுவின் மரணம். 'மூன்றாவதாகவும் ஒன்று நிகழும். அது தன் முடிவைப் பற்றியதாக இருக்கும்' என்று ஓர் எண்ணம் மின்னல் போல வெட்டியது. அதுவே சரியென்றும் பட்டது.

2

மழை விடுவதாயில்லை. ஆனால் அதன் பொழிவில் உக்கிரமில்லை. விக்கலோ விம்மலோ அற்றுப் போய் அமுகையே ஒரு சுகமானாற்போல் அனிச்சையாகப் பொழிந்து கொண்டிருந்தது.

சங்கரன் தன் மனைவியைப் பார்த்தார். பேச்சற்றுப் போனதால் அவள் உட்கார்ந்தபடியே உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள். சிறிது நேரம் அவளையே உறுத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். திடீரென்று, அவர்கள் 'கூடியிருந்த காலம்' பற்றிய நினைவு வந்ததும் சட்டென்று தன் பார்வையை விலக்கிக்கொண்டார். இருப்பினும் அந்த இனிமை தன்னை மெல்ல வருடிக் கொடுப்பதான உணர்வில் சற்று மலர்ந்தார்.

அந்தக் காலத்தில் எப்போது அவள் நெருக்கம் தேவைப்பட்டாலும் அவர் கேட்கும் முதல் கேள்வி, 'குளிச்சியா?' என்பதுதான். அவளுக்கும் சம்மதமெனில் 'உம்' என்பாள். இல்லையெனில் 'அலுத்து வருது' என்பாள். அவர் வற்புறுத்துவதில்லை. அது ஒரு குறியீட்டுச் சொல் மட்டுமல்ல. பகல் முழுதும் உழைத்த அலுப்பில் மாலையில் குளிக்கச் சுணங்கிவிட்டால், குளித்தவிட்டுத் தான் அவரை அணுக வேண்டும் அப்படியொரு சண்டிப்பு இருந்தது. அவர் இரண்டு வேளையும் குளிக்கிறவர். சமயத்தில் அவளே முதுகு தேய்த்து விடுவாள். அவளுக்கு அவர் தேவையென்னும் போதும் 'குளிச்சாச்சு' என்றுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கும். "எதுக்கு இப்படி என்ன வெக்கக்கெட்டவளாக்குற?" என ஒருநாள்

கடிந்து கொண்டாள். அப்போதெல்லாம் அவள் அவரை ஒருமையில்தான் அழைத்துக்கொண்டிருந்தாள். விலக்கம் வந்தபின்தான் மரியாதையெல்லாம். கடிந்துகொண்டவளை அருகிழுத்து அலணத்துக்கொண்டு “புருசன் பொண்டாட்டிக்கு நடுவுல வெக்கக்கிறது மூனாம் பேருக்கு முன்னால்தான். நீ வெக்கம்னு நெனைச்சா வேற வழி சொல்லு. இல்லன்னா குளிச்சிட்டு சொல்லாம வா,” என்றார்.

“எதுக்கு குளிசுளின்னு பாடாபடுத்தற?”

“ஒருத்தருக்கொருத்தர் அருகுறுப்புப் படாம இருக்கணும்னு தான். அடிப்படையே கோளாறாப் போயிடக்கூடாதில்லையா?”

“அம்புட்டுதானா?”

“ஒன்னய விட ஒன்னோட ஒடம்பு வாசம் எனக்குப் புடிக்கும். ஒனக்கும் என் ஒடம்பு வாசம் பழகியிருக்கணும்.”

அவள் அவரை இறுக அணைத்துக் கொண்டு, “நான் ஒன்று சொல்லட்டா. என் கண்ணக் கட்டிவுட்டுட்டு நூறு சனங்களுக்கு நடுவால நீ நின்னுக்க. நான் ஒன்னை வந்து கப்புன்னு புடிச்சிடு வன்டா கன்னுகுட்டி,” என்றாள்.

சற்றுத் தாமதமாகவே அவர்களது மகன் பிறந்தான். ஒன்று போதும் என்று நிறுத்திக் கொண்டாயிற்று. கொஞ்ச நாளில் சரசங்களும் நின்றுபோயின. எதுவும் பத்தியம் என்றில்லாமல் வெகு இயல்பாக நடந்தேறியது. கூட்டுக் குடும்பப் பொறுப்பும் ஓய்வற்ற உழைப்பும்கூட இதைச் சாத்தியப்படுத்தியிருக்கக்கூடும். கணவன் மனைவிக்கிடையே அறிவார்ந்த பொதுப்புள்ளி இன்மையால் அதிக மாய்ப் பேசிக்கொள்வதில்லையே தவிர ஒருவர் மனது மற்றவர்க்கு உகந்த சித்திரமாகவே ஓர்மைப்பட்டிருந்தது.

போகப்போக சங்கரனின் உணவுப் பழக்கங்களும்கூட மாறிப் போயின. கறி, மீன் உண்பதெல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நின்று போனது. என்னவோ பிடிக்காமல் போனது. மற்றபடி நோன்பு காப்பதாக ஒன்றும் மமை மேவியதில்லை. அவர் வீட்டில் கறி சமைக்கிற நாட்களில் அவருக்குப் பருப்புத் துவையலும், பருப்பு வெந்த நீரை இறுத்து வைத்து, அதில் பூண்டு தட்டிப்போட்டு ரசமும் வைத்துக் கொடுத்துவிட்டால் போதும்.

கறி சமைத்திருந்த ஒரு நாளில் அவர் வீட்டுக்கு வந்தாள் சின்னப்பொண்ணு. அவருக்கு வைத்திருந்த ரசத்தைத் திறந்து பார்த்து விட்டு அவர் மனைவியிடம், “என்னக்கா, மாமனுக்கு ஊந்தண்ணி

யாட்டம் ரசம் வச்சிருக்கே. இதுல சோறு திங்கறதுக்கு பேசாம கறிக்கொழம்பே ஊத்திக்கலாம். நாக்கு செத்தப் போவாமயாவுது இருக்கும்,” என்றாள்.

“எதுக்குடி வம்புப் பேச்சு. அவுங்கவுங்களுக்கு எது குடுப்பினையோ அதுதானே கெடைக்கும்? நீ ரெண்டு துண்டு எடுத்தப் போட்டுத் தின்னுட்டு நடையக் கட்டு,” என்றாள் அவர் மனைவி.

சின்னப்பொண்ணு அங்கிருந்து சென்றதும், “இது இந்த ஆட்டுல வந்து பொறந்திருக்கணும். போயும் போயும் வன்னிக்கு மகளாய்ப் பொறக்க இந்தப் புள்ள என்ன பாவம் செஞ்சது?” என்றாள்.

கட்டயன் மரணம் பற்றிய மர்மம் தான் கண்ட கனவோடு சம்பந்தப்பட்டிருப்பதாக அவருக்கொரு நெருடல் உண்டு. அதைப் போலவே சின்னப்பொண்ணுவின் மரணம் பற்றிய மர்மமும் தன் மனைவியின் கேள்வியில் இருப்பதாகப் படும். எறும்புப் புற்றில் கால் வைத்தாற்போலப் பிடுங்கியெடுக்கும் அக்கேள்விக்குப் பிறகு சங்கரனின் மனைவியே சின்னப்பொண்ணுவின் நினைவுக் குறியீடாக மாறிப்போனாள். ‘வன்னிக்கு மகளாய்ப் பிறந்தது பாவம்’ என்பதற்கு எந்த முகாந்திரமும் இல்லை என்றாலும் அக்கேள்வி எவருக்கும் அபத்தமாய்ப் படவில்லை என்பதே அதன் உண்மையாய் இருக்கும்போல் பட்டது.

3

சின்னப்பொண்ணுவின் இழப்பில் தன் உள்ளம் பாசி மூடிய குளமாய் இருண்டு போவதிலிருந்து சங்கரனால் இன்னும் தன்னை மீட்டுக்கொள்ள முடியவில்லை. கையால் அளளந்தளளந்து விலக்கினாலும் கைசோரும் போது மீண்டோடி வந்து மூடிக்கொள்ளும் பாசியாகத்தான் இப்போதும்.

குளிர்ந்து உறையும் மூச்சுக்காற்றை உருக்கி ஓடவைக்கும் வெதுவெதுப்பாய் அவள் நினைவு அவரின் எல்லாப் புன்களையும் தனதாக்கிக் கொண்டது.

ஒருநாள் அவள் சொன்னாள்: உான் சொல்வது சரியா தவறா என்ற தயக்கமின்றி, கேட்பவர்கள் எப்படி எடுத்துக்கொள்வார்கள் என்ற கூச்சமின்றித் தன் பிள்ளைக் குணத்தின் வெளிப்பாடாய், பெரிய மனுஷித் தோரணையின் மூர்க்கத்தோடு சொன்னாள்:

“நீங்க எப்பவும் பேசிக்கிட்டே இருக்கணும் மாமா. நம்ம சனங்க மனசல உங்க பேச்சு மூச்சுக்காத்து மாதிரி ஒடிக்கிட்டே இருக்கணும். அது ஒஞ்சு போச்சுன்னா நம்ம உசரு அடங்கிருச்சுன்னு ஒருத்தொருத்தருக்கும் ஒறைக்கணும். ஒங்க பேச்சு சண்டி மாடுங்களா வுழுந்து கெடக்குறவுங்க வாலை முறுக்கி எழுப்பி வுடணும். தெகப் பூண்ட மிதிச்சாப்புல திக்குதெசை தெரியாம கெறங்கிப்போனவுங்களத் தெளிய வைக்கணும். ‘என்னாத்துக்காவ இற்தப் பாடு. எச்சிச் சோத்துக்கு மேல என்னா சொகம் வேண்டிக் கெடக்குது’ன்னு சொரணையக்குப் போன சோத்துப்பொணங்கள ‘தூ...’ன்னு துப்பி உசருட்டணும். பொழுது ஒருக்கா பொறப்புட்டுருச்சுன்னா அது போயடங்குற மட்டும் ஒரே செகசோதிதானே மாமா. நடுவுல ஒளிச்சு வச்சிற முடியுமா? பொழுதுதான் ஒளிஞ்சுக்க முடியுமா?”

“நீ எதுக்குடா இவ்வளவு புத்தியுள்ள கிறுக்குப் பொண்ணா பொறந்தே?”

“எல்லாம் ஒருநாப் போயடங்கத்தான் மாமா.”

சொன்னாற்போலவே போய்த்தான் அடங்கிவிட்டாள். குழந்தையான அவளைத் தான் கொண்டாடுவதற்கு மாறாக அவளே தன்னை அதிகம் கொண்டாடி, உச்சியீது வைத்துக் கூத்தாடியிருக்கிறாள் என்பதே அவரை நிலைகொள்ளாமல் தவிக்க வைக்கிறது.

அவள் அவரைப் பார்க்க வரும்போதெல்லாம் ஏதாவதொரு கேள்வியோடே வருவாள். இறப்பதற்கு இரண்டு நாட்கள் முன்பு வந்தபோதும் ஒரு கேள்வியோடுதான் வந்து உட்கார்ந்தாள்:

“நான் தப்பு பண்ணிட்டனா மாமா?”

அவளைப் பார்த்த மலர்ச்சியில், “ஓம் மாதிரி வீராங்கனைக்கு எப்படிடா பொண்ணே அச்சம் வந்துச்சு?” என்று தட்டிக்கொடுக்கும் குரலில் கேட்டார்.

“எனக்கு இல்ல மாமா. எங்க ஐயனுக்கு வந்திருச்சு.”

“என்ன அச்சம்?”

“ஐயனுக்கு என்னைக் கூப்புட்டுப் பக்கத்துல உக்கார வச்சிக் கிட்டு என் தலையத் தடவிக் குடுக்கணும்னு ஆசையா இருக்குது. ஆனா அதுக்கே தெரியாம எங்க அது கையி கீழே ஏறங்கி என் கழுத்த நெரிச்சிடுமோன்னு அச்சமாவும் இருக்கு.”

துணுக்குற்ற சங்கரன் அவள் சொற்களின் கனத்தை அவளே ஊடுருவாதிருக்கும் பொருட்டு சிரித்துக் கொண்டே, “ஒனக்கு ஐயனா இருக்கிறதைவிட ஆண்டைகளுக்கு விசுவாசமுள்ள வெட்டியானா இருக்கிறது அவருக்குப் பழக்கமான சங்கதியில்லியா, அப் படித்தான் இருக்கும்,” என்றார்.

“ஆண்டைங்க ஐயனை வருத்தெடுக்கிறாங்க மாமா.”

“என்னான்னு?”

“காத்து கருப்பு அண்டாம ஊரைக் காப்பாத்துறதுக்குத் தான்டா வெட்டியான் கையில் ஆள் ஓசரத்துக்குத் தடி கொடுத்திருக்காங்க. ஆனா நீ இந்த ஊர் மேல ஏன் வுடுறத்துக்குன்னே ஒன் லுட்ல பேயை வளத்து, அந்தத் தடியாலயே உருவேத்தக்கீட்டிருக்கே. அது பேயின்னு உறைக்கக் கூடாதுன்னுதான் புள்ளப் பாசமுங்குற வலைய ஒம்மேல போட்டு உழுக்கிக்கிட்டிருக்கு. அந்தப் பேயால ஒம் வம்சமே பூண்டத்துப் போவப் போவுது. அதுக் கப்புறம் ஒனக்குப் புத்தி வந்து என்னா பிரயோசனம்? இந்த ஊரு எல்லைக் கருப்புக்கூட ஒன் லுட்டக் காப்பாத்தாது. அதுக்கேத்தாப்புல ஒன்னோட லுடும் ஒன்டியா சனி மூலையில் ஒதுங்கிக் கெடக்குது. அங்க எது நடந்தா ஆருக்கென்ன தெரியப் போவுது?ன்னு ஒருத்தர் மாத்தி ஒருத்தர் உரு ஏத்திக்கிட்டிருக்காங்க மாமா.”

அவள் விவரிக்கும் வஞ்சகச் சித்திரங்களின் விபரீத வலைப் பின்னல்களை விளங்கிக் பொண்டுதான் பேசுகிறாள் என்று புத்தியில் உறைக்கும் போதே அவர் நெற்றி முழுதும் முத்து கட்டிவிட்டது. ஆறுதலாக என்ன சொல்வது, அல்லது கூடுதலாக என்ன கேட்பது என்று புரியவில்லை. அவரோடு அமர்ந்திருந்த சேரி இளைஞர்களும் மயிர்க்கால்கள் சிலிர்ப்புற்றவர்களாய் மௌனத்தல் விறைத்துப் போயினர். அதைக் கவனித்த சின்னப்பொண்ணு அந்தச் சூழலின் இறுக்கத்தை உடைப்பவளாய், ‘ஒன்னுமீல்ல’ என்னும் பாவனையில் ஓசையில்லாமல் சிரித்தாள்.

உயிர்க்களையற்ற அந்தச் சிரிப்பில் வெடிப்புற்றவராய் சங்கரன் தன் தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டு சொன்னார்:

“மடம் வச்சுப் பொழப்பு நடத்துற ஆச்சாரியனோட கையில் தண்டம், வரி போட்டு நிர்வாகம் பணை அரசனோட கையில் செங்கோல், ஊருக்கு ஊழியம் செய்யிற வெட்டியான் கையில் தடி- இந்த மூனுக்கும் வேலை ஒன்னுதான்- மானுடத்தைக் காப்பாத்துறது. ஆனா நடைமுறையில் ஆச்சாரியன் தண்டமும் அரசன் செங்கோ

லும் அதிகாரச் சின்னமாவும், வெட்டியான் கைத்தடி மட்டும் அவமானச் சின்னமாவும் மாறிப்போச்சு ஆச்சாரியன் ஆசீர்வதிக்கிறதாச் சொல்லி சபிக்கிறவனாவும், அரசன் காக்கிறதாச் சொல்லி தண்டிக்கிறவனாவும் ஒசந்துட்டாங்க. சபிக்கிறதும் தண்டிக்கிறதும் வேற யாரையும் இல்ல; வெட்டியானத்தான். அவங்களுக்கு தொண்டூழியம் பண்ணத் தன் ஒடம்பையே சந்தனமா இழைக்கிறானே, அதுக்குக் கெடைக்கிற வெகுமதி. அலுத்தா சலிச்சா, தன்னோட கைத்தடிய கவுட்டிக்கு நடுவுல ஊனிக்கிட்டு நிக்கக்கூட அவனுக்கு கெதி இல்ல. கைசோரச் சொமக்கிறதுதான் மிச்சம்.”

“எங்க ஐயன் சொல்லியிருக்குது மாமா, கட்டையில வேவுற பொணம் விசுக்குன்னு ஏந்திரிச்சு ஒக்காந்துக்குமாம். ஒடனே கைத்தடியால ஒருபோடு போட்டுப் படுக்கவச்சு எரிக்குமாம். அப்படின்னா அது பொணம் சுடுற தடிதானே மாமா. ஆரு அதுக்கு மருவாதி குடுப்பா?” என்றாள் சின்னப்பொண்ணு. சற்றுமுன் அவள் விவரிப்பால் ஏற்பட்ட குழலின் இறுக்கத்தை இளக்கிக்கரைக்கும் பொருட்டே அவள் தன் பேச்சைப் பொதுதளத்திற்கு விரிவுபடுத்துவதாகப் பட்டது. சங்கரனைப் பேச வைப்பதால் அந்த இளைஞர்கள் மேலும் கெட்டிப்படக் கூடும் என்றெண்ணி தன்னை அவர்களின் குரலாக மீட்டுயிர்த்துக் கொள்வது அவளுக்கு எப்போதும் சாத்தியம் என்பதோடு அதுவே அவள் சாமாத்தியமும் கூட.

“பொண்ணே நீ நெனைக்கிறாப்புல சாவும் சாவோட சங்காத்தமும் ஒன்னும் அல்பசொல்பமான சங்கதியில்ல தெரிஞ்சுக்கோ. எல்லாத்துக்கும் எல்லை அதுதான். இந்த அண்ட பகிரண்டமே அதுக்குள்ள அடக்கம்னு வைச்சுக்க. செத்து சொகப்படத்தான் பொறப்புன்னே ஒன்னு நடக்குது. அப்படிப்பட்ட சாவுக்கு சென்டைவரிசை செய்யிறவங்க நாம. ஒரு காலத்துல நாடாண்ட அரசனுக்கே வெட்டியான்தான் கொள்ளி போட்டு அவனை அடக்கம் பண்ணுனான். இடையில பூந்த சதுர்வேதப்பாப்பானுங்க ‘புள்ள கொள்ளி போட்டாத்தான் பெத்தவன் சொர்க்கம் போவான்.’னுட்டான். அப்புறம் என்ன. உசுர சொர்க்கத்துல அடக்கம் பன்ற வேலைய அவன் எடுத்துக்கிட்டான். உடம்பை மண்ணுல அடக்கம் பன்ற வேலைய வெட்டியான்கிட்ட தள்ளிட்டான். அன்னியிலேருந்து வெட்டியான் வேலைய வெட்டிப்பய வேலையா சாசனம் பண்ணியாச்சு. அதுவேருந்து நாம மனுசனா மீண்டு வரத் தெரியாம, மாடா கெடந்து சாவுறோம். நம்மகிட்ட நியாயம் எது, அநியாயம் எதுங்கிற கேள்வி இல்ல. எது வேணும், எது வேணாங்கிற தேர்வு இல்ல. சொல்றத நம்பிக்கையோட சொல்லிச் சொல்லி, கேக்கிறவனக் கிளிப்பிள்ளையா மாத்தி, நமக்கொரு மரியாதைய

சம்பாதிச்சுக்குற சமத்தில்ல. கல்வியில்ல. கருத்தில்ல. அகட விகடம் பன்ற அறிவில்ல. அறிவாளித்தனமா புனைஞ்சு பேசத் தெரியில. தோத்துட்டோம். தோத்துட்டோம்கிற சொரணையையும் சேத்துத் தொலச்சிட்டோம்.’

சிறிது நேர மௌனத்திற்குப் பின், “புனைஞ்சு பேசறதுன்னா என்னா மாமா?” என்று கேட்டாள் சின்னப்பொண்ணு.

“அடே, எனக்குப்பொண்ணா வந்து பொறந்திருக்கிறது மாரியாத்தாடா. அவ எட்டுக் கண்ணும் விட்டெறிஞ்சா டீடியா முழங்கும்டா. அவ கால்ல விழுந்து சேவுச்சா உன்னைக் காத்துக் கரை சேர்ப்பா. அவ கழுத்தைக் குறி வச்சா உன் குலத்தைக் கருவறுப்பா’ன்னு நாமும் நம்பி, எதிராளியையும் நம்ப வைக்கணும். அதுக்குத்தான் புனைவுன்னு பேரு. அத வுட்டுட்டு, ‘அடே ஒன் லுட்டுல வந்து பொறந்திருக்கிறது பொண்ணல்லடா, பேயி’ன்னு ஒரு பொறம்போக்கு சொன்னா, அதைக் கேட்டுக் கிடுகிடுத்துப் போயி, ‘பரிகாரம் என்னாங்க சாயி?’ன்னு கை கூப்பித் தெண்டனிட்டா அதுக்குப் பேர்..... தெரியிலடா.’”

அவள் சட்டென நெருங்கி வந்து, வண்டிச் சக்கரம் தரையில் அமுந்தினாற்போல் அமர்ந்த குரலில், “அதுக்குப் பேர் பறப்புத்தி. பறப்புத்தின்னு சொன்னா நம்மமேல நாமே உமிஞ்சிக்கிட்டாப்பல இருக்கும்னு கூச்சப்படுறீங்களா?” என்றாள்.

சங்கரன் இதுபோன்றதொரு பேச்சை எதிர்பார்க்கவில்லை.

“என்னா பொண்ணே, இப்புடி சொல்லிட்டே. பறப்புத்தியப் பாமரப்புத்தின்னு சொன்னாக்கூடப் பரவால்ல. ஆனா பங்கரைப் புத்தின்னா சொல்ற?”

“நானா சொல்றன். ஊரே சொல்றதுதானே மாமா.”

“ஊரை விடு. அது நூறு சொல்லும். ஆனா ஒனைக்குச் சொன்னதா ஏன் எடுத்துக்கிறே? ஊரை விட்டு நம்மள ஒதுக்கி வைக்க ஒடந்தையா இருந்தவன்தானே ஊரோடு ஒத்து வாழுன்னு உபதேசமும் செய்யிறான்? ஒத்து வாழ்ந்துட வுறோனுங்களா?”

“அப்ப நம்ம புத்தி ஒசத்திதான்னு சொல்றீங்களா?”

“தாழ்த்தியில்லன்னு சொல்றன். ஒசத்தி தாழ்த்தின்னு வேத்துமை பாராட்டாத புத்தி நம்ம சனங்களோடது. எல்லாருக்குப், எல்லாத்துக்கும் உலகத்துல இடமுண்டுன்னு நப்புற புத்தி. தவிச்ச

வாய்க்குத் தண்ணியும், பசிச்ச வவுத்துக்கு சோறும் குடுக்குறது தான் மனுசனுக்கு உகந்த தர்மம்னு மனசார நெனைக்கிற புத்தி.”

“பின்ன எப்புடி மாமா இப்புடியானோம்?”

“எனக்குத் தெரிஞ்ச ரெண்டு புத்திதான் இருக்குது. ஒன்னு சொந்த புத்தி. இன்னொன்னு சொல்புத்தி. நாம சொந்தபுத்திய

மந்தப்படுத்திக்கிட்டோம். சொல்புத்தியே கதின்னு அடிமையாயிட்டோம் படிப்பும் படிப்போட வற்ற பட்டறியும் ஒருத்தனை சொந்த புத்தியுள்ளவனா செழுமைப்படுத்தும். அதுவே அவனை ஓசத்திக் காட்டும். அது இல்லாதவன் தன்னைய தாழ்த்திக் காட்டிக்குவான். நாம அப்படி தாழ்ந்து போனோம். சொந்தப்புத்திக்காரனோட ச்யநல தர்மத்துக்கு நம்ம சொல்புத்தி சேவகம் செய்யுது.”

சங்கரன் தன் பேச்சை நிறுத்திவிட்டு அவளைப் பார்த்தார். அப்போதிருந்த மன நிலையில் அவள் சிறிது கலைந்து காணப்பட்டாள். அவள் ஓர் ஆறுதலைத் தேடியலைவதாகப்பட்டது. வழக்கமாக அவரோடான உரையாடல்களில் தீவிரமாகப் பங்கேற்கும் அங்கிருந்த இளைஞர்கள் கூட அன்றைய சூழலில் அவளை மட்டுமே முதன்மைப்படுத்திக் கொண்டாட விழைந்தாற்போல் மெளனம் காத்ததாகப்பட்டது. சங்கரனைப் பொறுத்தவரை தன்னை மீட்டெடுக்கும் முயற்சியாகவே பேசிக்கொண்டிருக்க ஆசைப்பட்டார்.

சிறிது இடைவெளியில் என்ன நினைத்தாளோ, அவரது வலக்கையைப் பற்றித் தன் தலைமேல் வைத்துக் கொண்டவளாய், “கொஞ்ச முன்ன திடீர்னு ஒங்களுக்கு மெரளு வந்து அருள்வாக்கு சொல்ற மாதிரி என்னென்னமோ சொன்னீங்களே மாமா? அறிவாளித்தனமா புனைஞ்சு பேசறதுன்னா அதுக்கும் மேல ஓசத்தியா இருக்குமாக்கும்னு ஒரு நெனப்புல இருந்தேன்,” என்றாள்.

சங்கரன் அவள் தலையை மிகுந்த ஆதரத்தோடு நீவிக் கொடுத்துவிட்டுச் சொன்னார்: “அருள்வாக்கும் ஒருவகை புனைவுதான்டா. ஏழை மனசோட எளப்பமான வெளிப்பாடு. மனசுக்கு ரெண்டு வாகனம், உணர்வுன்னும் அறிவுன்னும். உணர்வு தூக்கலா இருந்தா மனசுக்குப் பாமரத்தனம் வந்துடும். மலைமேல கொலு விருக்கிறவன் மனுசன் மேல ஏறங்கிவந்து, பின்னப்பட்டுப் போற சனங்களை ஒன்னு சேர்த்து, ஊரோட ஒட்டுமொத்த நன்மைக்காக அருள்வாக்கு வழங்குறதா நம்பிக்கை. ஆனா அறிவோட புனைவு அப்படியில்ல. அதோட அடிப்படைக் குணமே மனுசப் பிரிவினை தான். அதுலயும் இந்தத் தேசத்தோட புனைவு இருக்குதே, அது நீசத்தனத்தோட உச்சம். அதுக்கு சாட்சிதான் நாம. அறிவோட

புனைவுன்னா என்னான்று கேக்கிறப்பவே அது ஒசத்தியா இருக்கும்னு நம்புற பாரு, அதுதான் புனைஞ்சு பேசறவனோட வஞ்சகமான வலை விரிப்பு. புனைவுங்கிறது ரொம்பத் திட்டம் போட்டு, தனக்கு புடிச்சா மாதிரி பொய்யும் புனைசுருட்டுமா கிட்டக்கட்டி, தன் மனசோட வக்கிர விசித்திரங்களையெல்லாம் ரொம்ப அறிவாளித்தனமா அலங்காரம் பண்ணி, பாமர மனசுல பதியம் போடுற சங்கதி. பெத்தபுள்ள கொள்ளி போட்டாத்தான் போற உசுரு நல்ல கதி போவுங்கிறது அப்படியொரு புனைவுதான். நாமகூட அப்படியெல்லாம் புதுசுபுதுசா புனைவு பண்ணி பறப்புறதுல குறியா இருந்திருக்கணும். அதுமூலமா வெட்டியான் வேதியனுக்கு மூத்த வன்கிற மெய்யையாவது தக்கவச்சிக்கிட்டிருக்கணும். உதாரணமா, 'வெட்டியான் காலனோட அம்சம். உலகம் பின்னப்படாம போய்க் கிட்டிருக்கணும்னா அவனோட ஆசீர்வாதம் இருந்தாத்தான் நடக்கும். பொறந்த கொழந்தைக்குச் செய்யவேண்டிய முதல் சடங்கு, அதை வெட்டியான் கால்ல போட்டுப் பெத்தவுங்க சேவிச்சுக்கிறதுதான். கண்ணாலத்துல என்ன பொருத்தம் பார்த்தாலும் அதுல நிமித்திகனோட கணக்கு தப்பிப் போயி, எதுனாச்சும் இசைகேடு வரத்தான் செய்யும். அதை நிறைஞ்சு பொருத்தமா நேந்து நிரவுறதுக்கு ஒரே வழி தாலி ஏறுறதுக்கு முதல்லயே பொண்ணும் மாப்பிளையும் காலகண்டனான வெட்டியானோட அட்சதையை வாங்கிக்கிட்டா, அது சாட்சாத் சுடலையாண்டி சிவபெருமானே ஆசீர்வதிச்சதுக்குச் சமம். அதுக்குப் பிறகு நடக்கிற சடங்கெல்லாம் ஒரு பேருக்குத்தான். வேதியன் நமக்கு அந்நியமானவன். அவன் ஒதுற வேதம் நமக்குத் தோஷமானது. ஆனா, அவனைப் பராமரிக்கிற கடமையை நாம தலைமேல போட்டுக்கிட்டதால, அவனோட மந்திரதோஷங் கழிக்க வெட்டியானோட கைக்கழியத்தொட்டுக்கும்புட்டுட்தான் அவன் தன்னோட தட்சிணைய மூட்டை கட்டிக்கணும்'கிற மாதிரி புத்திசாலித்தனமா புனைஞ்சிருக்கலாம்."

சின்னப்பொண்ணு பகபகவென்று சிரித்தவளாய், "ஆனாலும் ஒங்களுக்கு ரொம்பத்தான் பேராசை மாமா," என்றாள்.

சங்கரன் அவள் சிரிப்பை மகிழ்ந்து சுவைத்தவராய், "நான் சொல்றதல்லாம் கேணையன் காங்கிற கனவு மாதிரி இருக்குதா? ஆனா இதைவிட நூறு மடங்கு கேணத்தனமான புனைவுகளைத்தான் சாதியின் பேரால, சாத்திரத்தின் பேரால, சமூக தர்மத்தின் பேரால சகிச்சிக்கிட்டிருக்கோம், தெரியுமா?" என்றார்.

"கருக்கலோட கருக்கலா காடுகரையப் பாக்க ஓடி, கஞ்சிக்கு வழி தேடுற சாதிக்கு புனைவுல்லாம் சரிப்பட்டு வராது மாமா. அதனால கரையேற வேறவழி சொல்லுங்க," என்றாள்.

“அதத்தான் டா ஆதியிலேர்ந்து சொல்லிக்கிட்டு வர்றன் இன் னியோட விடிஞ்சதுன்னு வெளிய வரணும். இழிவு செய்யிற புனை வுகளைக் காறித் துப்பணும். அடங்க மறுக்கணும். நிமிர்ந்து நிக் கணும். தன்மானம் கொள்ளணும். பதில் வணக்கம் செய்யாதவ னுக்கு முதல் வணக்கம் கிடையாதுங்கணும். நம்ம ஒவ்வொரு அசைவிலயும் ‘சரிக்குச்சரி’ங்கிற கறார்தனம் கத்திமாதிரி மின்ன ணும். இதையெல்லாம் செஞ்சு காட்டுறது ஒன்னும் சுளுவான காரி யும் இல்ல. உசுரு போச்சுன்னா மசுரு போச்சுன்னு திட்டம் பண் ணிக்கிட்டு ஏறங்கணும். இது சொரணையுள்ளவன் செய்ய வேண் டிய காரியம். சொரணையத்துச் சீரழியிற சுளுவான காரியத்தை செஞ்சுதான் ரெண்டாயிரம் வருசமா இழிஞ்ச பிறவியா இருந்துட் டமே. இனிமேலாவது சொரணையுள்ள காரியத்தை செய்யலாமே. இனிமே நாமே விரும்புனாக்கூட இழிபிறவியா, அதாவது இழிபிற விங்கிற பேரோட இருக்கிறது முடியாது. ஏன்னா உலகம் இப்ப புது அவதாரம் எடுத்திருக்குது. அடிமையாக் கெடந்த நாடுகள் லாம் விடுதலையடையுது. விடுதலையடைஞ்ச அரசுகள்லாம் குடிய ரசா மாறுது. அரசாங்கம் தேர்தல் மூலமா அமையுது. தேர்தல்ல கோடஸ்வரனுக்கும் ஒரு வாக்குதான். கோமணாண்டிக்கும் ஒரு வாக்குதான். இதுதான் சமத்துவம்கிறது. ஆனா இது வாக் குரிமை சமத்துவம் மட்டுந்தான், பாரதி, பாரதின்னு ஒரு ஐயன் “ஏழையென்றும் அடிமையென்றும் எவனுமில்ல ஜாதியில்; இழிவு கொண்ட மனிதர் என்ப திந்தியாவில் இல்லையே”ன்னு ரொப்ப நல்லா பாடி வச்சிருக்கான். அவன் காண்கிறதுதான் மெய்யான சமத்துவம். இந்தியா விடுதலை அடைஞ்சது அந்த சமத்துவத்துக் காகத்தான் இருந்திருக்கணும். ஆனா இல்லியே. ஒரு நாடு விடு தலையடையுதுன்னா அது ஏழைங்களோட விடுதலையாத்தான் இருக்கணும். பெரும் பணக்காரனுக்கும் பெரிய சாதிக்காரனுக் கும் எந்த அரசலயும் வேணமட்டும் விடுதலைதானே. இப்ப நம்ம நாட்டுல நடக்கப்போறது என்னன்னா, இந்த வாக்குரிமை சமத் துவத்தைக் காட்டி, ‘பாத்தியா நாம எல்லாரும் சமம். எல்லாரும் ஓர் விலை, எல்லாரும் ஓர் நிறை’ன்னு சத்தம். போட்டுச் சொல்லி நம்மள ஏமாத்தப் போறானுங்க. அதாவது, இழிபிறவின்னு நெனக் கிறதே குத்தம், தீட்டுன்னு சொன்னாலே தண்டனன்னு நாடறியத் தழுக்குப் போட்டுக்கிட்டே நம்மள இழிபிறவியா நடத்தப் போறா னுங்க. பீத்துணியக் கசக்கி ஏரவானத்தல சொருவி வச்சுக்கட்டு, வேணுங்கிறபோது எடுத்துத் தொடச்சிக்கிறமாதிரி நம்மளப் பாவிக்கப் போறாங்க. இதை நுணுக்கமாப் புரிஞ்சுக்கலன்னா அவுங்க நிகழ்த்தப் போற அரசியல் மோசடிக்கு நாமளும் உடந்தைன்னு ஆயிடும். அதுனால நாம இந்த அடிமைத்தனத்தோட எந்த ரூபத் துக்கும் இரையாயிடாம மீண்டாகணும். மனுசாளுங்கிற அடையா

ளத்தை மீட்டாகணும். மனுசனாப் பொறக்குறதே மனுச அடையாளத்தோட வாழ்றதுக்குத்தான். அதைப் பறிகுடுத்தவனுக்குப் பறிகுடுத்துட்டம்கிற சொரணை வரணும். அப்பத்தான் மீட்டெடுக்கணும்கிற மூர்க்கம் உண்டாவும். தன்னோட மூச்சைத் தான்தான் இழுத்து வுடணும்: அதுதான் ஒருத்தன் உசரோட இருக்குறதுக்கு அடையாளம். இந்த அரசியல் தந்திர உலகத்துல வாக்குரிமை சமத்துவத்தத் தனக்கு சாதகமா ஆக்கிக்கிட்டு மேல்சாதிக்காரனே நம்ம மனுச முயற்சிக்கு முன்கை குடுக்கிறதா நாடகம் ஆடுவான். நாம அதுல மயங்கி நம்ம முதுகெலும்ப முறிச்சிக்கக் கூடாது.”

“ஆனா நம்ம ஒரியாட்டத்துல முன்கை குடுக்குறன்னு ஆருவந்தாலும் நமக்கு நல்லதுதானே மாமா? வற்ற ஆளு கருப்பா செவப்பானு நாம எதுக்குப் பீறாடணும்?”

“அப்படியில்லடா. முன்கை குடுக்க வற்றவன் தான் ஒரு முக்கியப் புள்ளிங்கிற முனைப்பெடுக்காம, மனுசனுக்கு உதவுற மனுசனா வந்தா நல்லதுதான். ஆனா, இந்த நாட்டுல மனுசனைக் காண்கிறது ரொம்பவும் அபூர்வம். எல்லாரும் ‘சாதி’ ஆளுதான். சரி, அவன் சாதி ஆளாவே இருக்கட்டும். ஆனா நம்மளயாவுது திரிகரண சுத்தியோட மனுசனா மதிக்கிறவனா வரட்டும். நாம வாலைக் குழைக்கிற நாயா இருக்குற வரைக்கும் நம்மள மனுசனா மதிக்கிறதாத்தான் நடந்துக்குவான். ஆனா மெய்யாலுமே மனுசனா நிமிந்து பாத்தம்னு வச்சுக்க; நாயடிக்கிற கல்லுதான் அவன் கையில இருக்கும். சாதி ஆளோட லட்சணம் அதுதான். பெருநோயாளின்னு சொல்லிக்கிறது எவ்வளவு அசிங்கமோ, அவ்வளவு அசிங்கம் பெருஞ்சாதிக்காரன்கிறதும்னு எவனுக்கு உறைக்குதோ, அவனுக்குத்தான் மனுசன்னு பேரு. இந்த சமூகத்தோட விடுதலையும் விமோசனமும் அவன்கிட்டதான் இருக்குது. இந்த நாட்டை நாகரிகப்படுத்துறதுல முக்காப் பங்கு ஊழியம் நம்மோடதுதாங்கிறத அவன்தான் அறிவான். அதுக்குப் பிரதிபலனா இந்தச் சமூகம் நம்மகிட்ட அரைக்கால் பங்குகூட நாணயமா நடந்துக்கெடுக்கிற குற்ற உணர்ச்சி அவனுக்குத்தான் இருக்கும். அப்படிப்பட்டவன் தான் நம்ம நன்றிக்காக நாக்கத் தொங்கப்போட்டுக்கிட்டு நிக்க மாட்டான். அவன் எப்ப நம்மக்குக் கெடைக்கப் போறான்? அதனால, சாதி ஆளா ஒருத்தன் உதவ வற்றான்னா, அவன் நம்ம சமத்துவக் கோரிக்கைய சிதறடிச்சு, பழைய சாதி இழிவுக்கே நாகரிகமா புதுப்பூச்சு பூச வற்றவனானு ஒர்ச்சுப் பாத்தாகணும்.”

சின்னப்பொண்ணு சிறிது யோசித்துப் பார்த்துவிட்டு அங்கிருந்த இளைஞர்களைப் பார்த்தான். எல்லா முகங்களும் துடைத்து வைத்தாற்போல் இருந்தன. சின்னப்பொண்ணு அவர்களில் ஒரு

வனான வீராசாமி என்னும் இளைஞனைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டே, “நீ சொல்லுண்ணா. நான் வழிமொழியிறன்,” என்றான். அவனும் சிரித்துக்கொண்டே, “எங்களுக்கு வெளங்குலங்கிறத நான் முன்மொழியிறன்,” என்றான். உடனே சின்னப் பொண்ணுவுமற்றவர்களும் சேர்ந்து “நாங்க வழிமொழியிறோம்,” என்றார்கள். எல்லாரும் சிரித்துக்கொண்டார்கள். அந்தச் சூழல் மேலும் இறுக்கம் தளர, “வெளங்கப் பண்ணுங்க மாமா,” என்றான் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் பேச்சின் முனையைத் தாவித்தாவி முன்னெடுத்து, கருத்துப் பரிமாற்றத்தீர் தன்னை ஒரு இணைப்புக் கண்ணியாகப் பொருத்திக்கொள்வதிலேயே குறியாய் இருந்தான்.

“ஒரு பேச்சுக்காக, சாவடிக்கூட்டத்துல தீர்ப்பு சொன்ன அரவாண்டியா பிள்ளையையே எடுத்துக்குவம். அவரு தன்னோட சாதி சனங்களுக்காக ஒரு கட்சி கட்டறாருன்னு வெச்சுக்குவம். நல்லாவே கட்டறாரு. அவரோட தலைமைப் பண்பு கட்சியை எப்படி விரிவாக்கலாமனு யோசிக்குது. அந்த நேரத்துல திடீர்னு ஒருநாள் நான் செத்துப் போறேன்— இப்போதைக்கு எல்லாம் ஒரு பேச்சுக்குத்தான்டா. பொணத்தைப் படையில வச்சு நம்மாளுங்க தூக்கிக்கிட்டுப் போறாங்க. அப்ப அரவாண்டியா பிள்ளை குறுக்க பூந்து பாடைக்குத் தோள் குடுக்கறாரு. என்னாவும்? சனமெல்லாம் தெகைச்சுப் போயிடும். அவரோட சாதிசனம் அதை செரிச்சிக்க முடியாம மானாங்கானியா திட்டும். திட்டனா என்ன. திட்டத் திட்ட அவரோட மரியாதை ‘சிவ்’வுன்னு ஓசரும்தானே? தொண்டர் படை ஓசத்திடுமில்ல? நம்ம சாதிசனம் என்னா செய்யும்? மடார் மடார்ன்னு அவரு கால்ல வுமுந்து கும்பிடும். ‘மவராசன். என்னா மருவாதி குடுத்திருக்கார் நமக்கு’ன்னு வாயூறிப் போவும். மேனித் தோலை செருப்பா தெச்சு அவரு காலுக்குப் போட்டு அழகு பார்க்கும். அவரு தன்னோட சாதி ஆளா வந்து தோள் குடுத்திருந்தா மிஞ்சி மிஞ்சி அவருக்கு என்னாயிரும்? தீட்டு ஒட்டிக்கும். தண்ணித் தொறையில போயி, கட்டுன துணியோட மூக்கப் புடிச்சிக்கிட்டு ஒரு முழுக்குப் போட்டு ஏந்திரிச்சா தீட்டு கழிஞ்சிடப் போவுது. அவங்களா தொட்டுக்கிட்டா தீட்டு கழிக்கிறது அவ்வளவு கனவுதான். நாம தொட்டுட்டாதான் ஒரே குத்துப்பழி வெட்டுப்பழி. அப்பவும் கனவுதான். ஆனா அசந்து மறந்து வுட்டுட்டா எங்க நாம மனுசனா நிழுந்து மரியாதை கேட்டுவோமோங்குற பயம். பெராக்குப் பார்த்துக்கிட்டிருந்தட்டா எங்க அடிங்க தோள் மேல கையப் போட்டு ஒறம்பறையாயிடுவோமோங்கிற கிவி. ‘அது நடக்காதுடா’ன்னு நம்மள நடுங்க வக்கிற துக்குத்தான் இந்தச் சதை பிறாண்டுற சடுகுடு ஆட்டம். இப்புடியாப்பட்ட கட்டத்துலதான் அரவாண்டியா பிள்ளை குறுக்குவெலா

ஓட்டுறாரு. ஒருவேள அவரு ஒரு சாதி ஆளா இல்லாம, கனமான மனுசனாவே வந்து தோள் குடுத்தார்னு வச்சுக்கிட்டாலும், ரெண்டு பக்கத்து சனங்களும் அவரை சாதி ஆளாத்தான் பார்ப்பாங்க; ஏற்பாங்க. ஏன்னா மனுசனப் பார்த்துப் பயிற்சி இந்த சமூகத்துக்கு இல்ல. அதுக்கான முயற்சியும் இல்ல. நம்மளோட விடுதலைதான் அந்த மகத்தான பெருமைய இந்தச் சமூகத்துக்கு முதல் தடவையா வழங்கப் போவது. அது வரைக்கும் சாதி ஆளுமையையே சாதகமாக்கி, அவர் ரெண்டு சனங்களும் ஏத்துக்கக்கூடிய மாபெரும் தலைவரா ஓசந்துடுவாரு. அவரோட சாதிசனங்க எப்பவும்போல, இல்லன்னா இன்னங்கொஞ்சம் கூடுன 'நட்பு' முறையில நம்ம சனங்கள சீண்டுவாங்க. நாம அதப் பொறுத்துக்கணும். பொறுத்துக்க முடியாமப் போயி, "என்னாய்யா இது"ன்னு கேட்டுட்டா போச்சு. "பாத்தியா இந்தப் பறப்பசங்கள. அவனுங்க அல்ப புத்தியக் காட்டிட்டானுங்க நன்னி கெட்ட நாயிங்க. போயும் போயும் இவனுங்க பாடைக்குத் தோள் குடுத்தாரே நம்ம தங்கத் தலைவரு"ம்பாங்க. ஆக, நன்றி விசுவாசம்னா என்னா? நம்ம அடிமைத்தனத்தை உறுதிப்படுத்துற முறிச்சீட்டு. 'பெரிய' சாதிக்காரனுக்கு 'சின்ன' சாதிக்காரன் போடுற கூழைக் கும்புடு."

"என்னாங்க மாமா, அவங்கதான் புத்தியில்லாம சொல்றாங்கன்னா மனுசானுக்கு மனுசானு காட்டுற நன்னி விசுவாசம்கூட குத்தாமப் பூடுமா?"

"மனுசானுக்கு மனுசானுங்கற சமத்துவம் இருந்தாத்தான் இந்தப் பேச்சுக்கே இடமில்லியே. அவங்க ஒன்னும் புத்தியில்லாம சொல்லல. இந்தத் தேசத்தோட தர்ம சாஸ்திரம் போதிச்சிருக்கிற புத்தியோடத்தான் சொல்றாங்க. அதனால நமக்கு அது குத்தந்தான். வக்கிரம் புடிச்ச தர்ம சாஸ்திரத்தால நாம சபிக்கப்பட்டவுங்க. சரிசமமா இருக்கிற ரெண்டு பேருக்கு நடுவுல நன்றிங்கிறது நாகரிகப் பேச்சா இருக்கலாம்; சமத்துவம் இல்லன்னா அது அடிமைப் பேச்சுதான். இதுல விசுவாசம் வேற. ஒருத்தன் நேர்மையா இருக்கலாம்; உண்மையா இருக்கலாம்; செர்மையா இருக்கலாம். விசுவாசமா என்னத்துக்கு இருக்கணும்? அடிமையாகப்பட்டவன் அடங்கத் தெரிஞ்ச விலங்குங்கிறதை நியாயப்படுத்துறதுதான் இந்த விசுவாசம். விலங்குகளக் கொல்லலாம்: தப்பில்லை. அடங்கியிருக்கிற செல்லப் பிராணிகளைப் படுக்கையில் வுட்டுக் கிட்டுக்கூட கொஞ்சலாம். அதுக்குப் பேரு அன்பில்லை; சீண்டல். ஒரு நாயி இந்த வகை சீண்டலை அன்புன்னு நெனச்சு வாலை ஆட்டலாம். ஆனா நாம நாயோ அடிமையோ இல்ல. அசலான மனுசப் பிறவி. 'ஆண்டைங்களுக்கு வெட்டியான் வேலை பார்க்க

ஒரு நாயி போதும்னா எங்க ஐயன் எதுக்கு?"ன்னு கேட்டது நீ தானே? அந்தக் கேள்விக்கு அர்த்தந்தான்டா நான் சொல்லிக்கிட்டிருக்கிறது."

சின்னப்பொண்ணு ஒருகணம் திகைத்துப்போனாள். அவளை அந்தரத்தில் தூக்கிக் கிடாசினாற்போல் இருந்தது. அடுப்புக் கரி நெருப்புத் துண்டானாற்போல மெய்சிலிர்த்துப்போனாள். கரகர வெனக் கல் கரைந்தாற்போல உள்ளூருக்கம் கொண்டவளாய் முற்றும் நெகிழ்ந்து தழைந்த குரலில், "நானு எங்க மாமா கேட்டேன். எங்க எல்லாரோட நாக்குலயும் வந்து நீங்கதான ஒக்காந்து பேசிக்கிட்டிருக்கீங்க," என்றாள்.

"உன்னோட கேள்வி சொன்னதைச் சொல்ற கிளிப்பேச்சு இல்லடா. சொல்லை எந்தத் திக்குல இருந்தும் சேகரம் பண்ணிக் கலாம். ஆனா அதுல துடிக்கிற நாடித் துடிப்புதான் முக்கியம். அது உன்னோடது. உனக்குள்ளே சூதிச்சோடு ரத்தத்தோடது."

அதைக் கேட்க, 'அப்பாடா' என்றிருந்தது அவளுக்கு.

"என்னமோ தெரியில மாமா, நீங்க சொல்லச் சொல்ல, கட்டையாட்டம் ஒறைஞ்சு கெடந்த மனசு உருகிக் கரைஞ்சுபோய் பஞ்சாட்டம். லேசாயிடுச்சு. காக்கா சிறகால காது கொடஞ்சிக் கிட்டாபல ரொம்ப சொகமா இருக்குது," என்றவளை சங்கரன் ஊடுருவினார். அவளது கவலைகளுக்கான காரணங்கள் அப்படியே இருக்க, அவற்றைக் கடந்து செல்வதற்கான பக்குவமும் பலமும் பெற்றுவிட்டாற்போல் தென்பட்டாள்.

"நன்னி விசுவாசமே இந்தக் கதியாச்சுன்னா, மாணுடம் காக்கிற நீதிநெறிங்கள்லாம் ஒரே கந்தரகோளந்தானா மாமா?" என்றாள். அவள் குரலில் சங்கரநேர்த்தியின் சாய்மானங்கள் வெகு இயல்பாகப் பொருந்திக் கொண்டன. எரியும் திரியைத் தூண்டும் போதே சுடருள் கனலும் பொருக்கையும் தட்டிவிட வேண்டும். தட்டும்போது தூண்டுகோல் பற்றியெரிந்துவிடாமல் பக்குவமாய்ச் செய்ய வேண்டும். சின்னப்பொண்ணுவுக்கு இம்மாதிரி கணக்குகள் அத்துப்படியாயிருப்பது ஒரு வியப்பான ஈர்ப்பு.

"உலகத்துல எல்லாருக்கும் எல்லாக் காலத்துக்கும் பொருத்தமான நெறிமுறைன்னு ஒன்னும் இல்லடா. தாயும் புள்ளையும் ஒன்னுன்னாலும் வாயும் வயிறும் வேறம்பாங்க. ஆணும் பொண்ணும் சமங்கிற அடிப்படையில வேத்துமையில ஒத்துமை காண்கிற வாழ்க்கை நியதியை இதவிடத் திருத்தமா யாரும் சொல்லிட முடியாது. பொண்ணையும் ஆணையும் தாயாவும் புள்ளையாவும் பார்க்

கிறது ரொம்ப வெளிப்படையான, யுகத்துக்கு இடமில்லாத, இயல்பான உறவு. ஆனா ஆணைத் தகப்பனா பார்க்கிறது சொல்லித் தெரிய வேண்டிய உறவு. ருசுப்படுத்துற வில்லங்கத்தை உள்ளடக்கமா ஒட்டிக் காட்டுற உறவு. சாதி பார்க்கிறதும் அதே மாதிரி சொல்லித் தெரிய வேண்டிய உறவுதான். புடலைக்குப் பந்தல் போட்டு, பிஞ்சு வச்சதும் அது நுனியில கல்லக் கட்டி நீளநீளமா புடலங்கா வளக்குற மாதிரி, யுகத்துக்கும் கேள்விக்கும் இடம் தர்ற உறவுகளை முகப்படாமா வச்சு, புனைவுகளை மானாங்காணியா வளர்த்துப் பொழக்கத்துல வுட்டதுல, மனுசனோட சமூக வாழ்வு பாசிக் கொளமாட்டம் கப்பு புஞ்சுக் கருத்துப் போச்சு.”

“இதுக்கெல்லாம் ஆரம்பம் என்ன மாமா?”

“ஆரம்பம்னு சொல்லணும்னா சமூக மேலாண்மையில் பொம்பளையோட இடத்தை ஒன்னுமில்லன்னு அழிச்சிட்டதுதான். சடவுள் எல்லா இடத்திலயும் ஒரே நேரத்தில இருக்க முடியாதன்னு தான் அம்மாவைப் படைச்சார்னு சொல்லிக்கிட்டே பொம்பளை சனங்களை வெறும் முழுக்கச்சென்மமா மொடக்கி வச்சவன்தான் சமூக மேலாண்மை பேசறவன். மனுசன் எதையாவது உன்னதப் படுத்துறான்னா அதுக்குப் பின்னால் ஒரு அசிங்கமான வஞ்சகம் இருக்கும்கிறதுக்கு இது நல்ல உதாரணம். மானுடம் பூரா ஒரே சீரா நடைமுறைக்கு வந்த முதல் அடிமைத்தனம் பெண்ணடிமைத்தனம்தான். ரெண்டாவதுதான் இந்தத் தேசத்துல கொடிக்கட்டிப் பறக்கிற சாதி அடிமைத்தனம். இன்னும் நெறைய அடிமைத்தனங்கள் இருந்தாலும் இந்த ரெண்டுக்குந்தான் சாஸ்திர சம்பத்து உண்டு. பொம்பளை வுட்டுக்குள்ளேயே இருக்கிற தீட்டுச் சாதி. தாழ்த்தப்பட்டவன் வேத்துத் தெருவுக்குக் குடிபெயர்க்கப்பட்ட தீட்டுச் சாதி. சொல்லப்போனா தீட்டு ஒரு கண்ணடைக்கந்தான். ஈனக் கழிசடையா நிலைப்படுத்துறதுதான் இதல முக்கியம். பெருமையா சொல்லிக்க முடியாதன்னாலும் தாழ்த்தப்பட்டவனுக்கு ஒன்னு திரள ஒரு சாதியாவது இருக்குது. பொம்பளைக்கு அதுகூட இல்ல. கடவுள் பொம்பளையா வந்து ஒரு செட்டிப் பொண்ணுக்குப் பிரசவம் பார்த்தானாம். அவன் பேரை வச்சுக் கிறவன் தன்னை தாயுமானவன் செட்டியார்னு போட்டுக்குவான். ஆனா பொம்பளை தன்னைத் தாயம்மா செட்டியார்னு போட்டுக்கிற தில்ல. தாழ்த்தப்பட்டவன் குறைஞ்ச பட்சம் மனுச வடிவுள்ள இழிபிறவின்னாவது அடையாளப் படறான். ஆனா பொம்பளை ஒரு பிறவியே இல்ல. அவ வெறும் நெழலு தன்னோட ஆம்பளைங்களைப் பிரதிபலிக்கிற நெழலு. ஆம்பளைங்க தின்னு ருசிக்கிற பண்டம்; பரிவர்த்தனை செய்யிற பிண்டம்.”

“இதுல்லாம் கட்டுக்கதையா, நெசமா மாமா?”

“நெசந்தான்டா.”

“எப்பிடி மாமா? இன்னியத் தேதில பொட்ட சனம் இப்பிடித் தான் இருக்குதா?”

“ஒரு அசப்பில பார்த்தா இல்லாம இருக்கலாம். நேத்தியவிட இன்னிக்கு நெலமை தேவலாம்பு தோணலாம். இன்னியவிட நாளைக்கு இன்னும் தேவலாம்பு தோணலாம். ‘கீழ்ச் சாதி’ நெல வரமும் அதுதான். ஆனா நெசத்துல இதெல்லாம் தேவலாம்பு நம்ப வைக்கிறதுக்காக மாத்தி மாத்திப் போட்டுக் காட்டுற வேசம். ம்னம், வாக்கு, காயம்பு மூனையும் கலைச்சுக் கட்டுனா அதுக்குத் தான் மாத்தம்பு பேரு. மத்ததெல்லாம் ஏமாத்து வேலை. இந்த மண்ணுல மாத்தம்கிறது சுளுவில்ல. ஏன்னா, அழும்பையே ஆயிரக் கணக்கான வருசமா தர்மம்பு போதிச்சுக்கிட்டு வந்த சாஸ்திரங்கள்லாம் இன்னும் இருக்குதே. இருக்கிறது மட்டுமில்ல. அந்த சாஸ்திரங்கள்லாம் கல்ப கோடி காலத்துக்கு இந்த நாட்டை தர்ம பூமியா பரிபாலிக்கணும்னு பாராயணம் பண்ணவா இருக்காளே. அத்தோட இந்த சமூகம்கிற தேரை சாரத்தியம் பண்ணவாறும் அவாளாவே இருக்காளே. இந்த மூனு முட்டுக்காடுகளும் ஊருக்கு நட்ட நடுவுல உட்கார்ந்திருக்கிற வரைக்கும் அந்த இழிவுகளும் கபமைகளும் கால தேச வர்த்தமானங்களுக்குத் தக்கபடி வேற வேற வடிவங்கள்ல தொடரத்தான் செய்யும்.”

“நடுவுல நீங்க பேசுன பாப்பார பாசைய வச்சப் பார்த்தா, இந்த ஊர்ல கணக்கப்பள்ள வேலை பார்க்குறாரே கொத்தரவத்தல் சாம்பசிவ அய்யிரு- அவரைச் சேர்ந்த பாப்பாருங்க வேலைதானா முச்சுடும்?”

“பாப்பாரத்தனத்துக்குப் பளிச்சின்னு ஒரு வடிவம் குடுத்து, சாஸ்திர சம்பிரதாயங்களால ஒரு தத்துவமா வளர்த்தெடுத்த வகையில அவுங்க பேரால அது அறியப்படுதுன்னு சொல்லலாம். மத்தபடி சாதி கடந்து, மதங் கடந்து தன்மூப்பும் தன்முனைப்பும் கொண்ட எவனுக்கும் பாப்பாரத்தனம் ஓசந்த சரக்குதான்; தித்திக்கிற வெல்லக் கட்டிதான். வெல்லப்பாகு ரெண்டாப் பிரியும் ஒன்று சக்கரை. இன்னொன்று பாகுக் கழிவு. சக்கரை இனிக்கும்னு மட்டுந்தான் நமக்குத் தெரியும். உடம்புல சக்கரை ஒரு நோயா குடியேறுனா, உசரையே ஆறாத ரணமாக்கி ஆளை அடிச்சிட்டுதான் ஓயும். பாகுக் கழிவு இருக்குதே, அது குடலைப் புரட்டுற நாத்தம் புடிச்சது; புத்திய பேதலிக்க வைக்கிற போதை தரக் கூடியது. பார்ப்பனப் பாப்பாரத்தனம் சக்கரைன்னா, பலபட்டறை சாதிகளோட பாப்பாரத்தனம் பாகுக் கழிவு. பாப்பார சாதி எந்

தச் சூழல்லயும் தன்னைத் தக்க வச்சுக்கும்; எந்த மாத்தத்தையும் உள்வாங்கிக்கும். எத்தினியோ சாதிகள் மாதிரி அதுவும் ஒரு சாதியா கொஞ்சங் கொஞ்சமா கலைஞ்சு போனாலும், வடமொழிக்கும் வேதங்களுக்கும் உரிமை கொண்டாடிகிட்டு, தனக்கொரு இன அடையாளம் இருக்கிறதா பாவனை பண்ணிக்கிட்டு, அதைச் சொல்லியே சமூகத்துல ஒரு பீடத்தை உருவாக்கி வச்சுக்கிட்டிருக்கு. இடைப்பட்ட சாதிகளுக்கு இந்த எழுவெல்லாம் கைவராது. அதுகளுக்குத் தெரிஞ்சதெல்லாம் சாதித் திமிருதான். சாதியின் பேரால வீம்பையும் வைராக்கியத்தையும் வளத்துக்கிட்டு, காலத்துக் கேத்தபடி மாறுவனான்று சண்டித்தனம் பண்ணுது. அதனால் அல்லாடப்போறது தாழ்த்தப்பட்டவுங்களும் பொம்பளைங்களும் தான். சுயமுயற்சி இல்லாமலேயே காலமாத்தம் கொண்டு வந்து திணிக்கிற உரிமைகளைக்கூட இங்க போராடித்தான் வாங்க வேண்டியிருக்குது. இதுல பொம்பளைங்க நெலமை ரொம்ப மோசம். தாழ்த்தப்பட்டவுங்களுக்கு எதிராளி யாருங்கிறதில சிக்கல் இல்லை. ஆனா பொம்பளைங்களுக்கு யாரு எதிரி? அவளைப் பெத்தவன், அவ கழுத்துப் புருசன், வவுத்துப் புருசன். இது எவ்வளவு மானக் கேடான நெலமை! இதோட இன்னொன்னும் இருக்குது, பொம்பளை தன்னைத்தானே ஏமாத்திக்கிறதுக்குத் தோதான அசிங்கம்.”

“அப்புடி என்னா அசிங்கம்?”

“பாப்பாரப் பொம்பளை ‘மேல்சாதி’ப் பொம்பளையவிட ஓசத்தின்னு நெனைச்சுக்குறா. மேல்சாதிப் பொம்பளை இடைப்பட்ட சாதிப் பொம்பளையவிட ஓசத்தி. இடைப்பட்டவ ‘கீழ்ச்சாதி’ப் பொம்பளையவிட ஓசத்தி கீழ்ச்சாதிப் பொம்பளை தங்களோட ஏகாலிப் பொம்பளையையவிட ஓசத்தி. ஏகாலிப் பொம்பளை ஒரு ஆறுதலுக்காகத் தன்னோட கழுதையைவிட ஓசத்தின்னு நெனைச்சுக்கணும். உண்மையாப் பார்த்தா தாழ்த்தப்பட்டவுங்களை விட தாழ்ந்து கெடக்கறவுங்க இந்த பொம்பளைங்க. ஆனா அப்புடிப் பட்ட ஒரு பொம்பளைதான் உங்கிட்ட சாதிச் சண்டை போட்டா. பொம்பளையே ஒரு நெழல்; வெத்து நெழல். இதுல எந்த நெழல் ஓசத்தி? எது தாழ்த்தி?”

சின்னப்பொண்ணு சிறிது நேரம் தன்னை இழந்தவளாய் வெற்றுப் பார்வையோடு உட்கார்ந்திருந்தாள். சங்கரன் சிறிது இடை வெளிவிட்டு, “என்னடா பொண்ணே, என்ன யோசிக்கிற? புதுக் கவலைய உண்டாக்கிட்டனா?” என்றார்.

“இல்ல மாமா. பொட்ட சனத்தோட இருப்பை இப்பத்தான் நீங்க சொல்லிக் கேக்கிறேன். இப்பக்கூட நம்ப முடியில மாமா.”

“எதை நம்ப முடியில? ஒரு தாய் வயித்தல பொறந்த ஆம் பளை சனமா இப்படியெல்லாம் செய்யிதுங்கிறதையா?”

“எல்லாத்தையும்தான்.”

“ஒரு குத்தத்தைக் குத்தமாப் பார்க்கிற சொரணை இல் லன்னா, செய்யிறது குத்தமாப் படாது இல்லியா. அப்படித்தான் இதெல்லாம் நடக்குது. சொரணை கெட்டுப் போச்சுன்னா புத்தி கெட்டுப் போச்சுன்னு அர்த்தம். தர்மங்கிற பேரால இந்தச் சமு கத்துக்குப் போதிக்கப்பட்ட தர்ம நெறிகள்லாம் மொதல்ல செஞ்ச வேலை, சனங்க புத்தியைப் புனிதப் போதையில் அழுக்கி மரத் துப் போக வச்சதுதான். சாஸ்திரங்கள் சொல்ற புனித மகாத் மியங்கள்லாம் நேரடியா தாழ்த்தப்பட்டவங்களுக்குத் தொடர்பில் லாதவை. ஆனாலும் நாமளும் இதுல பாதிக்கப்பட்டிருக்கோம். பாப்பார சாஸ்திரம் மனுசாளை நாலா பிரிச்ச வச்சிருக்குது. நாம அந்தப் பிரிவுக்குள்ள அடங்காதவுங்க. அதனால நம்மள அஞ்சா வது பிரிவா பஞ்சமன்னு குறிச்சானுங்க. அதுக்காகவே நம்மளப் பஞ்சப் பனாதிகளா ஆக்கிட்டானுங்க. ஆதியில நம்மள அஞ்சா வதா வகைப்படுத்துனப்பவே மத்தவனெல்லாம் வர்ணாஸ்ரமத்தை ஏத்துக்கிட்டு நாலாஞ்சாதிக்காரன்சளா சின்னப்பட்டுப் போயாச்சு. நாம அதுக்கு ஆளாகலங்கிற கர்வம் நம்ம புத்திக்கு அப்ப எட்டி யிருக்கணும். அதனாலதான், நம்மள நடத்தை கெட்டுப்போறவன இன்னிக்கும் ‘போடா, நாலஞ்சாதிக்குப் பொறந்த பயலே’ன்னு தூசனை செய்யிறோம். ஆனா இப்ப அது ஒரு பேச்சுக்குத்தானு வச்சுக்க. நாலாஞ்சாதின்னா சூத்திர சாதி. மேம்பட்டவனைத் தெண்டனிட்டுத் தொண்டுழியம் செய்யிற தொழும்ப சாதி. அப் படியொரு கேவலப் பேரைத் தனக்குச் சூட்டிக்க சம்மதிச்சவன் வேற யாருமில்ல; நம்மளத் தொழும்பப் பனாதைகளாக்குறதுல குறிவச்சு ஜெயிச்ச வெள்ளாளனுங்கதான். வெள்ளாமை பண்றவ னுக்கு வெள்ளாளன்னு பேரு. நாமளும் வெள்ளாமை பாக்குறவுங் கதான். ஆனா எடுபிடிகளா எளச்சுப் போனவுங்க. வெளச்சல வித்துமுதல் பண்றவன்தான் சாதியில வெள்ளாளன்னு ஆய்ஞ்சு. இதுல நமக்குள்ள ஒரே ஆறுதல், நாம என்னதான் பனாதைங்க ளானாலும் பாப்பார சாஸ்திரத்துக்குக் கட்டுப்படாதவுங்க. பாப் பான் வந்த காலத்திலருந்து அவனோட பரம லவரியா ஒடுக்கப்பட் டவுங்க. அவன் வடதுருவம்னா நாமதான் தென்துருவம். இடைப் பட்டவுங்கள்லாம் இடைவெளிய நீட்ட வந்தவுங்க. பாப்பான் நம்ம அறிவுடைமையப் பறிச்சவன். சூத்திரன் நம்ம பொருளுடைமைய கொள்ளையிட்டவன். ஆதியில பாப்பானோட நமக்கு ஏதாவது உடன்பாடு ஏற்பட்டிருக்கணும்; அறிவுப் பணியைப் பகிர்ந்துக்குற துல சமாதான சகவாழ்வுக்காலை உடன்படிக்கை. அதன்படி நாம

அவன் பாஷையையும் அவன் நம்ம மொழியையும் கத்துக்கிட்டிருக்கணும். அதனாலதான், கல்வி கத்துக்குற உரிமைய ஓழர்து ஓவ்வளவு காலம் ஆனபிற்பாடும் நம்ம சனங்க நாக்குல நெறைய வட மொழி வார்த்தைகள் புழங்குது. அதுமாதிரியே நம்ம சனங்க மட்டுமே புழங்குற சில வார்த்தைகளை சீரங்கத்துப் பாப்பாத்தீள் அம்மாமண்டப படித்துறையில் புழங்கிக்கிட்டிருந்ததக் கேட்டேன். இந்த ஊடாட்டத்தாலதான் பாப்பானோடு பறையனும் தமிழனில்லன்று வெள்ளாளன் சொல்றான் போல்ருக்கு. சொல்லப்போனா, புதுத்தமிழைப் பரப்புறவன் பாப்பானும், பழந்தமிழை காக்கிறவன் பறையனுமாதான் இருக்காங்க. பறையனா இருக்கிறதல ஒரு கௌரவம் என்னன்னா, நாமெல்லாம் சொந்த ஆயி-அப்பனுக்குப் பொறந்த அசலான மனுசப் பிறவிங்க. நமக்கு குடும் சொரணையும், வீரமும் விவேகமும் வற்றப்போ உத்தம சாதியா ஓசந்துடக் கூடியவங்க.”

“மாமா,” என்று இடைமறித்தாள் சின்னப்பொண்ணு. அவள் முகம் பளபளவென்று மின்னிக்கொண்டிருந்தது.

“என்ன கேக்கப் போறே?” என்றார் சங்கரன்.

“ஓங்களவிட நாலெழுத்து கூடப்படிச்சு, நாலு எடம் சுத்திப் பாத்து, நல்லவுங்க கெட்டவுங்களோடெல்லாம் பழகுவைங்க நம்ம வளவுங்கள்ல எத்தினியோ பேர் இருந்திருப்பாங்க. ஆனா ஒங்க மாதிரி ஒருத்தருமே பாக்குலியே. எங்கருந்து மாமா ஒங்களுக்கு இவ்வளவும் வருது? ஆரு வந்து சொல்லித் தர்றா?”

சங்கரன் சிரித்துக்கொண்டார். சிறிது நேரம் சும்மா அமர்ந்திருந்தார். அவரைவிட சின்னப்பொண்ணு அதிக சூட்சுமமுள்ளவளாகவே அப்போதும் விளங்கினாள். ஆயினும் அந்தக் கேள்வி அவளுக்கானதென்பது அவருக்கு விளங்கியது.

“அது ஒன்னுமில்ல பொண்ணே. நமக்குத் தேடுதல் இருக்காங்கிறதுதான் முக்கியம். இருந்தா, நமக்கு முன்னால தேடுனவங்கள்லாம் நம்ம உதவிக்கு ஒடிவருவாங்க.”

“எப்புடி? எப்புடி? செத்துப்போவைவுங்களா?”

“தேடத் தெரிஞ்சவங்களோ, தேடிக் கண்டடைஞ்சவங்களோ சாகறதில்ல.”

“நெசமாவா மாமா?”

“பொய் சொல்லுவனா. ஒரு உதாரணம் பார்க்கலாம்: உன் சட்டையில் குத்தியிருக்கியே ஊக்கு, அதையே எடுத்துக்கயேன். அதைக் கண்டுபிடிச்சது யாரு, பேரென்ன, ஊரென்னங்கிறதெவ்

லாம் நமக்கு எந்த வகையில் முக்கியம்? இதோ, அவன் இந்த ஊக்கா, உயிர்ச்சாரமா நம்மோட இருக்கான். இது உவனல்லாமல் வேறென்ன? இனிப்புங்கிற சாரமாத் திரளத்தானே கருப்பங்கழி? ஒருத்தன் அன்பே சிவம்தான் கண்டடைஞ்சான்னா, அதுவே அவன், அவனோட சாரம். நமக்குள்ளே பலகோடி நுண்ணுணர் புள்ளிகள் மொட்டுகள் மாதிரி மூடிக்கிடக்குது. நம்மோட தேடுதல் தீவிரப்படும்போது அதுக்கான புள்ளி திறந்துக்கும். ரேடியோப் பெட்டியத் தட்டிவிட்டதும் வெளிவானத்துல மெதந்தகூட்டி இருக்கிற ஒலியை உறிஞ்சிக்கிற மாதிரி நம்ம சிந்தனை உறிஞ்சிக்கும். மனுசன் வாழ்ந்த தடயம் இந்த மண்ணுல மறைஞ்சு போகலாம். ஆனா அவனோட தேடல் சாரம் நம்மைச் சூழ்ந்திருக்கிற 'வெளி' யெங்கும் உயிர்த்திருக்கும். புதிய சிந்தனை தன் தேவைக்கேற்ப அதை உறிஞ்சிக்கும். என்னோட தேடுதலும் இப்படித்தான்.'

தன்னுடைய விளக்கம் முன்பின்னாகச் சற்று சொற்பிறழ்வு கொண்டாலும் அவன் தனக்கான ஒற்றைப் புரிதலாக அதனைச் சலித்தெடுத்துக்கொண்டான் என்பதை அவர் உணர்ந்தார்.

“நீங்க சொல்லிக்கிட்டு வந்ததை விட்டதுலருந்து சொல்லுங்க மாமா,” என்று கேட்டுக்கொண்டான். அவர் சொன்னார்:

ஆதியில உலகம்பூரா பொம்பளைங்க ஆட்சிதான். மானுடம் சமூகமாத் திரண்டு கெட்டிப்பட்ட ஏதோவொரு காலகட்டத்துல, அதிகாரத்தை ஆம்பளைங்க கையில் ஒம்படைச்சிட்டு அடங்கிப் போயிட்டாங்க. தாய்மைச் சமையும், உயிரினத்திலேயே நீண்ட குழந்தைப் பருவத்தைக் கொண்ட பிள்ளைப் பராமரிப்புப் பணி ஈர்ப்பும் பொம்பளைங்களை உடல் ரீதியாகவும் மனரீதியாகவும் ஆதரவுக்காகவும் அரவணைப்புக்காகவும் ஏங்கச் செய்திருக்கலாம். அதுக்காக தங்கள்ல ஒரு அங்கமான ஆம்பளையச் சார்ந்து, தங்களோட அதிகாரத்தை விட்டுக் குடுத்திருக்கலாம். இதைப் பெருக்கச் செயல்பாட்டுல இயற்கை ஆம்பளைய வெறும் தப்பிக்கிறவனாவே படைச்சிருக்குது. பொறுப்பில்லாதவன்கிட்ட அதிகாரம் போனா அவன் எப்படி தர்க்க நியாயங்களையெல்லாம் ஒடைச்செறியிற கொடுமைக்காரனா வடிவெடுப்பான்கிறதுக்கு பொம்பளைய ஆள்ற ஆம்பளையே சாட்சி. 'எங்க ஆளுதான் உலகத்துலயே மகா தூத்தேரி'ன்னு எந்தப் பொண்ணும் அறுதியிட்டுச் சொல்லிட முடியாது. ஏன்னா அவனைவிடத் தூத்தேரியை இன்னொருத்தி கண்டுடுப்பா. ஆக, தாய்மைப்பேறுங்குற இயற்கை நியதியே பொம்பளைக்கு விடுபடமுடியாத அடிமை சாசனமா மாறிப்போச்சு. அதை கிடைத்தற்கரிய தெய்வீகப்பேறுன்னு போதையூடடியே ஆம்பளை தன் அரக்கத்தனத்தை நிலைநாட்டி வர்றான். இந்த அநியாயத்துக்கு உகந்த மாதிரியே பாப்பானோட நாலு வேதமும் நாலு

சாதியும் அவனைப் பூசரனா பிரகடனம் செய்ததோட, பொம்பளைக்கெதிரா ஆம்பளையோட அட்டுழியத்தையெல்லாம் உச்சப் படுத்தி அதுக்கு சாஸ்திர அங்கீகாரமும் பூசர ஆசீர்வாதமும் கொடுத்திருக்குது. எல்லா தேசத்தலையும் பொம்பளை ரெண்டாம் தரக் குடிமகன் தான். ஆனா இந்தியாவில்போல எங்கயும் சீப்பட்டதில்ல. இங்க பொம்பளை பண்டமாத்தான் பாவிக்கப்படுறா. அவ ஒடம்பு அவளுக்குச் சொந்தமில்ல. அவ மனசுக்கு எந்த மரியாதையும் இல்ல. ஆம்பளை சுவைக்கத்தான் அவளே தவிர, அவளுக்குன்னு ஒரு சுவையும் இல்ல. அவ தன்னைத் தாயா, தாரமா, சகோதரியா, மகளா காட்டிச்சொலாம். ஆனா மனுஷ்யா காட்டிக்க மட்டும் ஒருபோதும் அனுமதி இல்ல. இருக்குறதுலேயே பறறச்சாதிப் பொம்பளைக்குத்தான் கொஞ்சம் கூடுதல் சுதந்திரம் இருக்குது. ஒடி ஒடி ஒழைச்சுக் கொடறாள்ல. அதுக்கான சுதந்திரம். பறச்சனந்தான் மனுசின்கிற வார்த்தைய இன்னி வரைக்கும் அதிகமாப் புழங்குது. 'நாங்கள்லாம் நல்ல சாதிக்குப் பொறந்தவுங்க' எனச் சொல்லித்திரியிற நாலாஞ்சாதிக்காரன் இருக்கானே, அவன் மனுசின்கிற வார்த்தைய 'மனிதன்'ன்னு தமிழ்வயப்படுத்தினான். ஆனா மனுசியை அம்போன்னு விட்டுட்டான். ஏன்னா அது அவனுக்குத் தேவையில்ல. பறச்சனந்தான் இன்னமும் பொண்ணுக்கு பரிசம் போட்டுத் திருமணம் புரியுது. பாப்பார சாதியில, வேண்டாத குப்பையக் காசு குடுத்து அள்ளிக் கொடறாப்ல கட்டிக்கவற்றவனுக்குப் பணம் குடுத்துப் பொண்ணைக் கூட்டியனுப்புறான். கன்னிகாதானமாம். குடுக்குற பணத்துக்குப் பேரு வரதட்சினையாம். எல்லா சாதிக்காரனுக்கும் பாப்பாளைப் பின்பத்தறதுதானே தர்மம் அதான் வரதட்சிணைக்கு மாறி வற்றானுங்க. படிப்பும் பவிசும் கூடிவந்தா, பறச்சாதியும் வரதட்சிணைக்கு வாயைப் பொளக்கும். 'படிச்சவன் சூதும் பாவமும் பண்ணினா போவான் போவான் ஐயோன்னு போவான்'னு கோணங்கி சொன்னான் பாரதி ஐயன். நமக்குத்தான் ஒத்தப் பாப்பான் சகுனத்தடையாச்சே. அதனால் இந்த சமூகம் அந்த ஒத்தக் குரலை ஒதுக்கித் தன்றதல நமக்கும் சம்மதந்தான். பறச்சாதி, பொம்பளைய மனுசியாக்குறிக்கிறதுகூட பழகிப்போன ஒரு பேச்சுவழக்காத்தான் ஒடிக்கிட்டிருக்கு. நடப்பப் பார்த்தா நமக்கும் நாலாஞ்சாதிக்காரனுக்கும் குடிமுறைமையில் ஒரு வேத்துமையும் தெரியில."

"என்ன செஞ்சா இதுக்குல்லாம் விடிவு பொறக்கும் மாமா?" என்றாள் சின்னப்பொண்ணு.

"மண்ணு விடிய ஒரு சூரியன் போதும். ஆனா இந்த மானுடம் விடிய ஒரு கோடி சூரியன்கள் வேணும். ஒவ்வொரு மலக்குகையிலும் அவ்வளவு அழுக்கு."

“மலைமலையா குவிஞ்சாலும் அழுக்கு அழுக்குதானே மாமா. அள்ளி மரளாதுன்னா கொள்ளிவச்சு எரிக்க வேண்டியதுதானே.”

“உன்னோட இந்த நறுவிசுப் பேச்சுதான்டா அழுக்கு மனசை அறுக்கிற ரம்பம்.”

“படிச்சவன் பண்ணின பாவத்தில இருந்து விடுபட என்னா செஞ்சா விடியும்னு நீங்க யோசிச்சிருப்பீங்களே.”

“யோசிச்சேன்டா. இன்னும் நெறையயோசிக்கணும். பொதுவா சொல்றதுன்னா ஆணு-பொண்ணு அடங்கலுக்கும் கட்டாயக் கல்வி வேணும். அதுபோலவே எல்லாருக்கும் சொத்துரிமையும் நிலவுடமையும் வேணும். சில நாடுகள்ல ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு எல்லாரும் ராணுவப் பயிற்சி எடுத்துக்கணும். அதுபோல நம்ம நாட்டுல எல்லாருக்கும் உடல் உழைப்பைக் கட்டாயமாக்கணும். உடல் உழைப்பையும் மூளை உழைப்பையும் ஒரு நிறைப் படுத்தணும். மதத்தையும் வழிபாட்டையும் பொது இடங்களிலிருந்து விலக்கணும். இதையெல்லாம் ஒரு அரசாங்கம் அடிப்படைப் பணியா எடுத்துக்கணும்.”

“எதுனால நாம நாலாஞ்சாதியாயிட்டம்கிறீங்க?”

“நாம சோழியப் பறையருங்க. பறைச் சாதியிலேயே ஒரு பிரிவு இருக்குறாங்க. அறுத்து கட்டுற பறையருங்க. ஒன்னா வாழற ஆணுக்கும் பொண்ணுக்கும் ஒத்துவரன்னா தாலியை அறுத்துக்குடுத்துட்டு தங்களுக்குப் புஞ்சா மாதிரி மறுதாலி போட்டுக்குவாங்க. பொம்பளைக்கு கொஞ்சம் கூடுதல் சுதந்திரம் கொடுக்கிற பிரிவு. ஆனா அந்தப் பிரிவைக் கண்டா நமக்கு ஆகாது. அவங்க வீடல தண்ணிகூடக் குடிக்கமாட்டோம். ஏன்னா அவங்களைவிட நாம ஒசத்தின்னு நெனப்பு. எந்தக் கூட்டம் பொம்பளைய அதிகமா கட்டுத்திட்டம் பண்ணுதோ, முடக்கிவைக்குதோ, அதுதான் ஒசந்த சாதிக் கூட்டம். எவன் தன்னோட பொண்டுகள் மட்டும் கற்புநெறி வழுவாத சுத்த சுயம்புவா இருக்கணும்னு கார்வார் பண்ணானோ, அந்தக் கள்ளப் புருஷப் பயல்தான் கவுரவமான மனுசன். பொம்பள சனத்தைப் பொறுத்த வரையில நாமளும் அப்படியொரு கும்பல்தானே. சின்னப் பொண்ணே, நீ கேட்ட கேள்வியை ஒரு சின்னப் பய கேட்டிருந்தா அவனை ஒரு கிறுக்கன்னு ஒதுக்கியிருப்பாங்க. இல்லன்னா அதிகபட்சமா அவனை வீட்டைவிட்டு துரத்தி ஒங்க ஐயன் சமாஸிச்சுக்குவாரு. ஆனா நீ ஒரு மனுஷி கேக்கிற கேள்வியைக் கேட்டதுதான் பிரச்சினை. பொம்பள கேள்வி கேக்கக் கூடாது. கேட்டுட்டா அவ பேயாத்தான் இருக்கணும். பேயி தானா அடங்காது. அதனால் மனுசன்தான் அதை அடக்கிக் காட்டணும்.”

“நானு இனிமே என் கேள்விதானே மாமா.”

24ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி—

தனம் சரியான மதிப்பீடாகவே இருக்கும். ஆனால் காட்சிப்படுத்தப்பட்ட இவ்வதிர்வுகளைக் கந்தகத் தூள்களாக்கிப் பொங்கியெழு வேண்டியவர்கள் தலித் மக்கள்தாம். இந்தப் பொங்கிப் புரண்டெழுமின்ற மீட்சிச் சித்திரத்தை எவ்வித உள்நுறை வில்லங்கமுமற்றுப் பார்த்து ரசிக்கிறவனும் கூட அவர்களது நண்பன்தான்.

எனினும்,

நண்பர்கள் விஷயத்தில் தலித்துகள் எப்போதும் சந்தேகிகளாய் இருப்பதே சரி. தங்கள் எழுச்சிக்கும் விடுதலைக்கும் ஊறு நேராமல் காத்துக்கொள்வதற்கான சந்தேகம். எல்லா உயிர்களும் தங்கள் உள்ளூற்றப்போக்கில் நடப்பவை. மனிதன் மட்டுமே தடம் போட்டு நடப்பவன். நல்லவனோ, கெட்டவனோ— அவன் காலடிச் சூட்டில் புல்லும் பூண்டும் பொசுங்கிப் போய் வெறும் புழுதியாகவே அழுக்கடையக் கூடியது அவன் தடம். ஆகவே, எந்த நல்லதும் தடமாய் ஐடப்படும்போது சந்தேகத்திற்குரியதுதான். சான்றாக, பிற சாதிகளைச் சேர்ந்த தலித் ஆதரவாளர்கள்— சிந்தனையாளர்கள்— மேதாவிகள் என்போர் தலித்துகளை அடிப்படையில் தனித்த இனக் குழுவினராகத்தான் பாவிக்கிறார்களா, அல்லது நீண்ட நெடுங்காலமாகத் தள்ளிவைக்கப்பட்ட ஒருதாய் மக்களாகவா என்ற கேள்விகள் இதன் ஆதாரப் புள்ளிகளாய் இருக்கக் கூடும். அவர்களில் சிலர் தலித்துகளிடம் தாங்கள் வித்தியாசம் பாராட்டுவதில்லை என்பதையும், அவர்களோடு பகிர்ந்துறவாடுவதில் எவ்விதத் தயக்கமும் கிடையாது என்பதையும் ஐயத்திற்கிடமின்றி மெய்ப்பித்திடும் நடவடிக்கையாக, தலித்துகளோடு சேர்ந்து அவர்களது இருப்பிடம் சென்றோ, அல்லது கனியிடத்தில் கூடியோ மாட்டுக்கறி— பன்றிக் தின்பார்கள்; கள்— சாராயம் குடிப்பார்கள். இது வரவேற்புக்குரிய விஷயம்தான். ஆனால், அதே செயல்களை தங்கள் ஊர்சார்ந்த பின்னணியில் தலித்துகளைத் தங்களது வாழ்விடத்துக்குக் கூட்டி வந்து செய்ய அவர்கள் மேற்கொள்ளும் முயற்சிகள் என்ன? அப்படியோர் முயற்சியே அவர்களால் முன்னெடுக்கப்படவில்லை எனில் அதற்கு இரண்டு அர்த்தங்கள் வந்தடையும்: ஒன்று, கள்ளையும் சாராயத்தையும் மாட்டுக்கறியோடும் பன்றிக்கறியோடும் குடித்தனுபவிக்கும் கலாச்சாரத்தைத் தலித் மக்களே தக்க வைத்துக்கொள்ளத் துணை புரிவது. மற்றொன்று, தலித்துகளோடான தங்களது உண்ணலையும் குடித்தலையும், தாங்கள் பிறந்த சாதிக்குரிய வெட்டிகாரம் தங்களைக் காக்கும் எனும் அனிச்சையுணர்வில் வெறும் மீறலாக நிநழ்த்திக் காட்டுவது. நடைமுறையில் வேறெப்படி ஆகக்

கூடும்? எனக்கு நண்பனாயிருந்த, என்னோடு பணியாற்றிய ஒரு பார்ப்பன ஆசிரியன் - தியாகராஜன் என்று பெயர், காலமாகிவிட்டான்; எப்படியோ 'திராவிட'க் குழுக்களின் சில தலைமைப் பண்புகள் கைவர்ப்பெற்றவன் - ஒரு குறிப்பிட்ட இஸ்லாமியர் ஓட்டலுக்கு அவ்வப்போது சென்று மாட்டுக்கறி உண்டுவிட்டு, வாசண்ணீர் போட்டு, மேகரபோலோ சிகரெட் பிடித்து வாய்க்கு நறுமணமேற்றிக்கொண்டு வீடு செல்வான். அவன் மாட்டுக்கறி உண்பதற்கு ஒரு காரணமும் சொல்வான்: கலவியில் ஆத்துக்காரியையும் வேற்றுக் காரிகளையும் அபாரமாய்க் கட்டியாள முடிவதாக. அந்த் எனது நண்பனுக்கும் இந்த நமது தலித் ஆதரவாளர்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம்? தலித் ஆதரவாளர்கள் தங்கள் நோக்கத்தால் நம்பகமானவர்கள்தாம். ஆனால் நடைமுறையில் இடமாற்றத்தை அங்கீகரிக்காத வெறும் மீறலாகத்தானே முடியும்? கிருஹலட்சுமிகளின் இடத்தை வைப்பாட்டிகள் ஆக்ரமிக்காத வரை நாயகன்கள் மீறலாம்; தப்பில்லை என்பதுதானே எல்லா வகை மீறல்களையும் உள்வாங்கிக்கொள்ளும் இந்திய சமூகச் சட்டம்?

ஆக, அவரவரும் அவரவர் வட்டத்துக்குள் அடையாளம் காக்கும் வரை இந்திய சமூகம் சூத்திர மட்டம்வரை எந்த மீறல்களையும் பரிசீலிக்காமலே பார்த்து ரசிக்கும்; நியாயம் கற்பிக்கும்; மன்னித்தேற்கும். எனவே, விருந்தோம்பல்கூட இப்படியொரு விழுக்கமாகி தலித்துகளை அவர்கள் இருப்பிலேயே முடக்கப் பயன்படுமென்பதை அவர்கள் உணர்ந்திருக்க வேண்டும். அதற்காகவே அவர்கள் சந்தேகிகளாய் இருப்பது ஒரு போர்முறை விழுக்கம் போலாகிறது.

நான் தலித்தியத்தைப் புழங்கத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்து ஒரு கருத்தில் நிலைப்பட்டிருக்கிறேன்: எவ்வொருவனுக்கும் வறுமையும், அச்சமும், கல்வியின்மையும், மௌனமும் தொடர்ந்து புகட்டப்பட்டால் அவன் தன் தலைமுற்றயிலேயே அடிமையாகிவிடுவான். அப்படி ஆக்கப்பட்டவர்கள்தாம் இன்றைய தலித் மக்கள். அதாவது, அவர்கள் இனத்தால், நிறத்தால், மொழியால், வடிவால் ஆதிக்க சாதி மக்களின் ஒருதாய் மக்களே: அதனால்தான் சாதி எப்போதும் சொல்லித்தான் தெரிய வேண்டியதாய், சுயபதிவற்றுப் போனதாய் நிலவுகிறது: சிக்குப் பிடித்த மனோபாவமே அதனை நிலவச் செய்கிறது. மதிவண்ணன் எழுதியுள்ள ஒரு கவிதையும் அதை உறுதி செய்கிறது. கவிதை இப்படிச் சொல்கிறது:

தேன் தடவிய விசாரிப்புகளில்
திரட்டிய தகவல்களிலிருந்தொன்றும்
தெரிந்துகொள்ளவியலாது குழம்பி,
ஒரு ராஜ ரகசியத்தைக் கேட்கும்

அசோகமித்திரனின் அறிவாளித்தனம்

இந்தியா டுடே, அக். 25, 2000 இதழில் வெளியாகியுள்ள 'திருநீலகண்டர்' என்னும் தன் சிறுகதையில் அசோகமித்திரன்

".....திருநீலகண்டர் திரைப்படம் என்னைப் பல நாட்களுக்குத் தூங்கவிடாமல் செய்தது. அந்த வேடத்தில் நடித்த தியாகராஜ பாகவதர் எனக்கு நடிகராகவே தெரியவில்லை.அவரை நிஜமாகவே மண்பாண்டம் செய்து வாழ்க்கை நடத்தி, அதே நேரத்தில் ஆழ்ந்த சிவபக்தரான ஒரு தென்னிந்தியத் தொழிலாளியாகத்தான் தெரிய வைத்தது. அன்றே எனக்கு வியப்பு. இறைவனை அடையப் பணம், ஜாதி, தொழில், வாழ்க்கைமுறை எதுவும் தடையில்லை உண்மையில் இவை எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அடிமட்டத்தில் இருக்கிறதோ அவ்வளவு நல்லது. இதை நான் எழுதும்போது உடனே மிக அழகிய தோற்றம் கொண்ட திராவிட இயக்கப் பெண் வழக்கறிஞர் ஒருவரும் ஒரு பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறைத் தலைவரும் மனதில் தோன்றுகிறார்கள். நான் சொன்னது அப்பட்டமான ஆரிய மூளைச்சலவை என்றும் இறைவன், பக்தி என்ற பெயரில் தமிழ் மக்களில் பெரும்பான்மையரான கைவினைஞர்களை என்றென்றுமாகக் கீழ்மட்டத்திலேயே வைத்து, அவர்களுடைய எதிர்ப்பு உணர்வை அடியோடு மழுங்கடித்து அவர்களைச் சுரண்டிக்கொடுக்கச் சிலர் தந்திரமாக ஜோடித்த கதை என்பார்கள். கைவினைஞர்கள், தலித்துகள் இறைவனைப் பக்தி மூலம் அடைவதாக வரலாறுகள் இந்தியாவின் பலப் பல பகுதிகளில் உள்ளன...."

நன்றி: இந்தியா டுடே

★ இதைப் படித்தபோது நமக்குக்கூட ஒரு விஷயம் நினைவுக்கு வந்தது: இவர் நன்றாக எழுதுகிறாரே என்ற கேள்விக்கு திருடன் நல்ல தச்சனாயிருப்பதில்லையா, அப்படித்தான் என்று வெங்கட் சாமிநாதன் சொன்ன விஷயம்தான். வெசாவுக்குத் தெரியாதது நமக்கென்ன இழவு தெரிந்திடப் போகிறது. அசோகமித்திரனுக்கு திராவிட இயக்கப் பெண் வழக்கறிஞரின் 'மிக அழகிய தோற்றமே' சப்பு கொட்ட வைக்கிறது; அவர் அறிவல்ல. தமிழ்த்துறை தலைவர் திருநீலகண்ட பக்த சிரோன் மணியாய் இருந்திருக்கவேண்டுப்; கருத்தியல்வாதியாக அல்ல. இவருக்குத் தந்திரக் கதைகள் யாவும் இறைவனை அடைந்தது பற்றிய 'வரலாறுகள்!' ஆரிய மூளைச்சலவை இதில் துக்குணியூண்டுகூடக் கிடையவே கிடையாதுன்னா!

இது போன்ற பேச்சை 'என்ன கொழுப்பான பேச்சு' என்று சிலாகிப்பார்கள். பாவம், அசோகமித்திரனுக்கு உடம்பில் சதை கூட இல்லை; மேலும் ஆஸ்துமா தொந்தரவு வேறு. அப்படியும் அந்த மூச்சில் என்னவீச்சம்! குமட்டுகிறது. (ஆ-ர்.)

பாவனையில் பம்மிக் குழைந்து
நேரடியாகவே கேட்பாய் என் சாதியை.
இருந்த இடத்தில் நான் மறைந்து
நாய்மோண்ட கல் ஒன்றிருக்கும்.

காஷ்மீர் மக்களின் பாதுகாப்புக்கென்று அரசியல் சட்டத்தில் 370ஆம் பிரிவு ஒன்றுள்ளது. அதன்படி பிறமாநிலத்தார் காஷ்மீரில் அசையாச் சொத்து-அதாவது நிலம் வாங்க முடியாது. அந்தப் பிரிவை நீக்க வேண்டும் என்பது பா.ஜ.க.வின் மூன்று அடிப்படைக் கொள்கைகளில் ஒன்று. இந்தியா கிராமங்களால் ஆன தேசம். தலித்துகளுக்கெதிராக இந்தியக் கிராமங்களெங்கும் 370ஆம் பிரிவு எழுதாத சட்டமாய்ச் செயல்பட்டுக்கொண்டுதான் வருகிறது. 'மேல்சாதி'க் குடியிருப்பில் தலித் ஒரு மனை வாங்கிக் குடியுமா என்ன? இந்த ஒன்றை மாத்திரம் செல்வாச் சட்டமாக்கி, தலித்துகளின் உயிருக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கிற தன்வன் இந்தியாவில் எப்போது பிறப்பான்? பின்னே வேறென்ன துக்கு இந்தியா புண்ணிய பூமியாம்?

மதிவண்ணன் தன் பள்ளிப் பருவத்திலிருந்து உணர்ந்த தள்ளிவைப்புத் தனிமையை இப்படிச் சொல்கிறார்:

பரமக்குடி ஆயிர வைசிய துவக்க நிலையிலும்
செந்தூர் சரவணய்யர் நடுநிலையிலும்
காரப்பேட்டை நாடார் மேனிலையிலும்
மதுரை யாதவா கல்லூரி நிலையிலும்
வருடர் வருடம் சளைக்காது
சொல்லிக்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்
"சர்தி இரண்டொழிய வேறில்லை சாற்றுங்கால்..."

வெட்கமாயிருந்தாலும் 'இந்தியா புனித பூமி' என்று சொல்லிக்கொள்ள நமக்கும் ஆசைதான். எதை விற்றுச் சொல்ல?

நெரிந்து...

ம.மதிவண்ணன்
வேறு வேறு வெளியீடு
111ஆ, காந்தி நகர்
ஆத்தூர்-636 102
விலை: ரூ. 20

படிப்பகம்

உடன்பிறந்தே கொல்லும் நோய்

பாரதி வசந்தன்

கற்பி
என்றது அந்தக்
கருப்புச் சூரியன்
என்றைக்காவது நீ
சேரிக்குக் கற்பித்தது உண்டா
இல்லை
சேரியிடம் இருந்தாவது
கற்றதுண்டா
ஒன்றுசேர்
என்றது அந்த
உரிமைக் காற்று
எப்போதாவது நீ
சேரி சனங்களை
ஒன்று சேர்த்திருக்கிறாயா
இல்லை
சேரி சனங்களிடமாவது
ஒன்று சேர்ந்திருக்கிறாயா
கலகம் செய்
என்றது அந்தக்
கால நெருப்பு
அதைமட்டும் சரியாகச்
செய்கின்றாய்
சேரிகளுக்கும்
சேரிகளின் விடுதலைக்கும்
எதிராக எப்போதும்
கலகம் செய்துகொண்டிருக்கிறாய்
இந்த லட்சணத்தில்
சிலைக்கு மாலைபோட
செருப்புக் காலோடு
வந்துவிடுகின்றாய்
போடா போய்த்
தூக்கு மாட்டித் தொங்கு
அம்பேத்கரை
அவமானப்படுத்துவதை விடவும்
அதுமேல்

காட்டுப் பூ | பாப்லோ அறிவுக்குயில்

பழகிய தோழனாய்
எனைக் கண்டு
இதழ் விரித்துப் புன்னகைப்பாய்
உள் நோக்கம் ஏதுமின்றி.

தலையில் குட-
சாமிக்குச் சாத்த-
இழவுப் பாடைக்குத் தூவ
வர்ணிக்கும் வார்த்தைகட்கு உயிரூட்ட
எத்தனை எத்தனையோ
மலர்களை நேசிப்பார்கள்
உன்னை மட்டும்
கவனமாய் விலக்கிவிட்டு.

பால் வடியும் இலையும்,
வளைந்த கூம்பு போன்ற
வெளிர் நீலப் பூவும்
நறுமண அளவுகோல்களை மீறி
கசிந்து பரவும் உன் வாசனையும்
பிடிக்காமல் போயினவோ
மனிதர்கட்கு.
எனக்குத் தெரியவில்லை.

இருப்பினும்-
எனக்குப் பிடித்தது உன்னை மட்டுமே.
சிறுவயதில் என் களிமண் சாமிக்கு
மாலையானது முதல்
இன்று வரை.

தகிக்கும் வெயிலையும்
அலட்சியமாய்ப் பார்த்து
இதழ் சுருங்காமல் மிளிரும் உன்
புன்னகையில் உறைந்திருக்கும்
கம்பீரமே
எனக்குப் பிடிக்கக் காரணமாயின
என்னினிய எருக்கம் பூவே!